

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Sevda Çiçeği

SILA KOÇAK

PUNK

Ücretsiz PDF Kitap www.kitapci.com

*Ezel Doğan ona cenneti vaat ediyordu
ancak Sevda daha bu cehennemden
nasıl çıkacağını bile bilmiyordu.*

Puslu bir bakış ve cüretkâr bir teklif...

Ezel Doğan; dünyaca ünlü bir ressam ve fotoğraf sanatçısıydı. Güzel olan her şey onun işinin bir parçasıydı ve yeşil bakışları, hüznüyle parıldayan bir çift gözle buluştuğu vakit hayatında bundan daha güzel bir şey görmediğini anlamıştı.

Sevda Altınbaşak; aile dediği cehennemde içinde, ateşten bir çemberin ortasında yaşayan, yapayalnız bir kadındı. Acı, kalbini mesken tutmuş ve keder bakışlarına saplanıp kalmıştı ta ki hiç tanımadığı bir adamın kollarında güvenle sarmalanıp, yıllardır aradığı huzuru bulana kadar. Yolları kesiştiğinde her ikisi de aşkın bir mucize gibi hayatlarına dolacağından bihaberdi.

Mutlu sonlar sadece masallarda mı yazılırdı, yoksa gerçek olabilir miydi? Bir kadın tenine sinen korkulardan sıyrılabilir ve bir adam tüm o korkuları, ateşten dokunuşlarıyla silebilir miydi?

YETİŞKİN OKURLAR İÇİNDİR!

● /pukkayayınları

PUKKA

z PDF-Kitap Arsivi - <https://rante.org>

Sevda
Gicigi

Sevda Gicegi

zm

SILA KOÇAK

Düzenleme
Ny.Ozlem

Prolog

Günümüz

Bir gün, kendi annesinin cenaze törenini izleyeceğini hiç düşünmemişti.

Titreyen parmaklarıyla üzerindeki paltonun eteklerine tutunan Sevda Altınbaşak, çakır gözlerindeki yaşlarla birkaç metre ilerideki kalabalığın toprağı kazısını seyrediyordu. Kürek elden ele dolaşırken ve kazılan çukur anbean daha da büyürken, yüzünde paramparça olmuş, kırılgan bir bakış vardı. Gözlerinin etrafı ağlamaktan kızarıp şişmişti. Şubat ayının sert soğuşu burnunun ve yanaklarının pespembe olmasına neden olmuştu. Beyaz tenindeki tek renk buydu ve yüzünün etrafına dökülen siyah saçlarının oluşturduğu kontrastla daha da solgun görünüyordu. Yüzünde bir çift mücevher gibi ışıldayan mavi ve yeşilin oynadığı gözleri acıyla doluydu, buğulu bir bakış onları çepeçevre sarmıştı. Dudakları ise yeni bir hıçkırık dalgasını önlemek istermiş gibi sıkıca birbirine

kenetlenmişti ancak tüm kırılganlığına rağmen çenesi mağrur bir tavırla dimdikti.

On iki yaşındaki bir çocuk, annesinin cenaze törenini izlerken ne kadar güçlü olabilirse Sevda Altınbaşak da o kadar güçlüydü. Edilen duaların, toprağa saplanan küreğin, kulaklarını dolduran feryatların ve hıçkırıkların arasında yaşına göre oldukça olgun bir tavrı vardı. Burada sırf gösteriş yapmak ve sahte taziyelerini sunmak üzere bulunanlara karşın, o gözyaşlarını bile bir köşede sessizce akıtmakla yetinmişti. Kimisi omzunu kimisi ise sırtını sıvazlayarak, sanki Sevda onları duyamıyormuş gibi daha ne kadar küçük olduğunu konuşurken o sadece izlemişti. Suna Altınbaşak'ın kaybı öyle ani ve trajikti ki kimisi de hâlâ olanlara inanmadığı için onun bir tür şokta olduğuna kanaat getirmişti.

Oysa Sevda kadar serinkanlı olan bir başkası daha vardı. Babası Ufuk Altınbaşak da tıpkı Sevda gibi bir köşede durmuş, karısı için kazılan mezarı seyrediyordu. Gözlerindeki güneş gözlüğü neler hissettiğini anlatmak adına onlara çok bir şans vermiyordu ama gerilen dudakları ve kar taneleri pahalı paltosunun üstüne düşerken duruşundaki o güven ve katılık, kendini kahretmediğinin bir kanıtıydı. Öyle rahattı ki sanki yıllardır evli olduğu kadına değil de eski bir dostu veda etmeye gelmiş gibiydi.

Belki de o ana dek Sevda *veda* sözcüğünün gerçekten ne anlama geldiğini hiç fark etmemişti. Onun için vedalar hep gülümsemeli ve kucaklaşmalıydı. Bu ise... buz gibiydi. Ne gülümsemelerdeki o neşe ne de kucaklaşmalardaki o sıcaklık vardı. Annesinin cansız bedeninin üzerine atılan her toprak parçasında aklındaki ve kalbindeki veda sözcüğü biraz daha anlam kazanıyor, biraz daha ağırlaşıyor ve biraz daha acı veriyordu. Öyle bir vedaydı ki bu, sanki Sevda'yı da büyümeye zorluyordu.

Annesinin mezarına bakmaktan kaçınarak burnunu çektiğinde, dedesi Haldun Altınbaşak ile göz göze geldi. Adamın gelini için oğlundan çok daha fazla üzüldüğü barırdı. Kendisinin aynası gibi olan o gözler onunla şefkatle buluştuğunda Sevda hiç tereddüt etmedi. İçinde bulunduğuş kadınların kalabalığından, onlara yeterince katlandığına karar vererek hızlıca sıyrıldı ve dedesinin kollarına doğru atıldı. Karların ve çamurlu toprağın arasında bata çıka koşarak can havliyle dedesine sarıldı. Dedesinin Sevda'yı kucaklamak için eğilirken ereklery yerlery süpüren paltosu, kimi ailenin birkaç aylık maaşı kadardı ancak adamın Sevda'ya sımsıkı sarılırken bunu hiç de önemsemediğı ortadaydı.

“Ben buradayım,” diyen sesinde öyle bir güven vardı ki Sevda küçük bir kuş gibi dedesinin göğsüne yaslanırken hiç kırdı. Saçlarında gezinen eller anlaşılan tam da ihtiyaç duyduğu şeydi çünkü gözyaşları daha da arttı. Yaşlarla parlayan gözlerini dedesininkilere dikip, “Beni bırakma,” diye yalvardı. *“Lütfen dede, beni bırakma...”*

“Asla, Sevda... Beni duydun mu, asla birtanem...”

Dedesinin yumuşak fısıltısı kulağına dolduğunda, aradığı o güvenli kozanın içine sarılmışçasına yüzünü yeniden dedesinin göğsüne gömerek tüm bu soğuktan, acıdan ve gözyaşlarından kaçabilecekmış gibi ona doğru biraz daha sokuldu. Titreyen parmakları dedesinin kazağının üzerinde iki yumruk haline geldi ve bir an sonra tüm o uğultu Sevda'dan uzaklaşmaya başladı. Küreğın o sinir bozucu vuruşları, karların ayakkabıların altında gıcırdayan seslery, iç çekişler, alçak sesli konuşmalar, gazetecilerin deklanşörleriy ve dua mırıltıları...

Her şey sustuğunda bedenini öyle bir huzur sarmaladı ki omuzları nihayet biraz olsun gevşedi, soğuk havanın titrettiğı narin bedeni yumuşacık bir sıcaklıkla sarındı. Bu hızlı ve ani

değişimi hissedip de neler olduğunu merak ederek geri çekildiği an, artık o kasvetli mezarlıkta değildi. Evlerinin arka bahçesinde, havuzun karşısındaki salıncaktaydı. Kısa boyunun el verdiği kadarıyla ayağının biri yerdeydi ve oradan destek alıp usulca sallanıp duruyordu. Üzerinde kalın askılı, pileli, kırmızı bir elbise vardı. Aynı renkte parlak ayakkabılar giyiyordu. Siyah saçları iki yanından örülmüştü, başını yana doğru eğerken sırtına ve omuzlarına dağılmıştı. Kısıtıldığı gözlerinde meraklı bir bakış vardı, hatta biraz heyecanlı olduğu bile söylenebilirdi ve bunun tek sebebi, babasının onunla tanıştırmak istediği insanlardı.

Babasının koluna tutunarak yürüyen sarışın kadın, annesinden sadece birkaç yaş büyük olmalıydı. Annesinin bal gözlerine tezat, bu kadının neredeyse siyaha çalan koyu renk gözleri vardı. Ayağındaki yüksek topuklu ayakkabılara rağmen babasının yanında boyu oldukça kısaydı ama aynısı, kadının yanında yürüyen adam için geçerli değildi. Yirmili yaşlarının başında olduğu belliydi ve ilk bakışta bile fark edilen delici, gri gözleri vardı. Keskin yüz hatlarını süsleyen bu gözler, annesinin gülümseyen yüzünün aksine ona mutlu bir görünümünden çok, gergin ve hatta biraz ketum bir hava katıyordu. Adımlarını ileri doğru atarken halinden sıkılmışa benziyor gibi görünüyordu, bu da Sevda'nın biraz daha içine kapanmasına neden oldu.

Olduğu yerde biraz daha küçülen Sevda, bakışlarını bu kez babasınıninkilerle birleştirdi. Onun bir başkasıyla evleneceğini biliyordu, bu yeni bir haber değildi. Hatta babası ve dedesini bunun için kaç kez tartışırken duymuştu. Dedesi bu fikre şiddetle karşı çıktığını ve bunun bir saçmalık olduğunu söylemişti. Henüz karısını kaybedeli bir yıl bile olmadan bir başkasıyla evlenmesi hiç uygun olmazdı ve bu durumdan Sevda da

kötü etkilenebilirdi. Ancak babası da aynı şiddetle bu söylemlere karşı çıkmıştı; Handan'ın çok iyi bir kadın olduğunu ve onun Sevda ile çok iyi anlaşacağını söylemişti. Üstelik kadının bir de Sevda'dan sekiz yaş büyük bir oğlu vardı ve o da Sevda'ya abilik yapabilir, onun yanında olabilirdi.

Annesinin ölümünden sonra sevgiye ve ilgiye öyle açtı ki Sevda, arkasına saklandığı kapının ardından tüm bunları duyduğunda kendini gülümserken bulmuştu. Ona annesinin yokluğunu aratmayacak bir kadının hayatında yer alabileceği fikri ve üstelik onu koruyabilecek bir abinin olması, içini heyecanla doldurmuştu. Yine de babası, "Gelsene Sevda," diye seslendiğinde bir an için duraksadı. Çekingen gözleri, karşısındaki kadının gözleriyle buluştuğunda parmakları salıncağa biraz daha sıkı tutundu.

"Merhaba tatlım, ben Handan. Bu da oğlum, Yavuz..."

Sevda onunla göz göze geldiğinde adamın gri gözlerinde beliren bakışlar onu korkuttu. Onları nasıl tanımlaması gerektiğini bilmiyordu ancak hiç de dost canlısı görünmediğini söylemeliydi. Usulca sallandığı salıncaktan kalkarak birkaç adım attığında, adamın uzun boyu ve kendi boyu arasındaki fark korkusunu daha da perçinlemiş gibiydi. Babasına doğru yürürken farkında bile olmadan adamın arkasına geçti ve parmaklarıyla babasının gömleğinin sırtına sarıldı. "Sevda!" diyerek onu azarlayan babası bundan hiç hoşlanmamıştı. "Ne yapıyorsun sen öyle?"

Avucunu Sevda'nın koluna sararak onu saklanırcasına sığındığı o yerden geri çektiğinde, Sevda birkaç adım sendeledi. Yanakları azarlanmanın ve küçük düşmenin verdiği o utançla kızardı. Şimdi yüzünü iyice yere eğmişti ve baktığı tek şey, kırmızı ayakkabılarının burnundaki fiyonktu. Onlara bakmaya cesaret edemiyor, dahası kendini her an ağlayacakmış gibi

hissediyordu. Hayalindeki tanışma ânı kesinlikle bu değildi ve hissettiği hayal kırıklığı onu üzüyordu.

“Üstüne gitme, Ufuk çocuk o...” Handan denen kadının yumuşak sesi bile bakışlarını yeniden onlara çevirmesi için yeterli değildi. “Birazcık utandı sadece, eminim zamanla alışacaktır.”

Babasının belli belirsiz homurdandığını duydu ve gözleri yeniden onunkilerle kesiştiğinde, adamın bakışlarındaki memnuniyetsiz parıltılar onu öyle korkuttu ki geriye doğru birkaç adım attı. Ufuk Altınbaşak, “Derhal buraya gel, Sevda!” diye bağırdı ancak Sevda onu dinleyemeyecek kadar ürk-müştü. Arkasını döndü ve olanca gücüyle koşmaya başladı. Gözyaşlarının yanaklarından aktığını hissedebiliyordu ve babasının hâlâ ismini sayıklaması onların daha da hızlanmasına neden oluyordu.

Onu utandırdığını biliyordu. Bu yüzden babasının onu azarlayacağını da farkındaydı ve istediği tek şey, bunun boşuna bir çaba olduğunu bilmesine rağmen kaçmaktı. Adımlarını annesinin çok sevdiği ancak şimdilerde içi boş olan kış bahçesine doğru yöneltti ve nefes nefese kapı kulpuna doğru uzandı. Hızla içeri girip, sırtını kapıya yaslayarak gözlerini yumdu.

Titreyen parmaklarıyla yüzündeki yaşları kuruladı ve içeriye doğru adım attığı an ayakları onu gecenin karanlığına, bir otelin teras katına çıkardı. Topuklu ayakkabılarının tıkırtıları gecenin ve İstanbul’un gürültüsüne karışarak kulaklarında yankılanırken ilerlemeye devam etti. Buz gibi bir hava tenini yalayıp geçti, saçlarını uçuşturarak onları darmadağın yaptı ancak Sevda adım atmaktan vazgeçmedi. Sonunda yüksek basamağı da çıkarak binanın en köşesinde dikildiğinde, niyeti yirmi dört yıllık yaşamına bir son vermektir. Aşağıya doğru bakan çakır gözlerinde hiçbir korku yoktu, kararlı ve kendinden emindi ancak narin bedenini ince bir titreme sarmıştı.

Saçları ve elbisesinin eteği dalgalanarak uçuşurken bunlardan hoşlanmış gibi kollarını iki yana açtı ve şehre son bir bakış atarak gözlerini kapadı. Boşluğa doğru attığı son bir adımın, onu hızlı ve ani bir sona götüreceğini umuyordu ancak ansızın bir kol onunkine dolandı ve onu o uçurumun kıyısından çekip aldı.

Bir an sonra terasta değil, bir yatak odasında idi.

Serin akşam esintisi camların önündeki tülleri nazlı nazlı uçuşturup içeri dolarken, onu kurtaran kurumuş boya lekeleriyle kaplı parmaklar çıplak omzunda geziniyor ve teninde aheste daireler çiziyordu. Sevda, adamın iri bedenine kıyasla kollarının arasında öyle narindi ki Ezel'in tutuşu da aynı derecede nazik ve özenliydi. Dokunuşları nasırlı ellerinden beklenmeyecek kadar kibar ve yumuşaktı; Sevda'yı sanki ona dokunmaya kıyamıyormuş gibi sıkıca sarmıştı.

Genç kadının çıplak bacaklarından biri rahatça üzerlerindeki örtünün üstündeydi, bir diğeri ise Ezel'in bacaklarına dolanmıştı. Yanağını onun geniş göğsüne yaslamıştı ve narin dokunuşları tıpkı omzundakiler gibi Ezel'in göğsünde dolanıyordu. Ezel'in görmeye asla doyamadığı çakır gözleri kapalıydı ve dudaklarında halinden memnun, tatmin olmuş bir gülümseme vardı.

Kapatmayı unuttukları müzik kısık bir sesle odanın içine doluyor, gecenin sesine karışıyordu. Çok değil birkaç dakika önce odada yankılanan gürültülü ve boğuk iniltileri, şimdi yerini sessiz soluklara bırakmıştı. Öylesine huzurlu bir anın içine hapsolmuşlardı ki ne Sevda ne de Ezel bunu bozmak için tek kelime etmeye cesaret ediyordu. Bu noktada olmak onlara hâlâ hayal gibi geliyordu, belki de bu yüzden dokunuşları bir o kadar tutkulu ve muhtaçtı.

Ezel burnunu Sevda'nın saçlarına yaslayıp, içine derin bir nefes çekerken, "Kokun," diye mırıldandı. Sesi, kadının tüylerini

diken diken eden boğuk bir fısıltıydı. “Beni benden alıyor... Günün sonunda yine kollarımda olacağını; kendimi yine sende, kokunda kaybedeceğimi düşünmeden duramıyorum.” Sevda gözlerini usulca açtığında Ezel’in dudaklarını bir gülümseme sardı. “Tüm gün aklımdasın, kokun tüm gün burnumda... Sana koşmak için çıldırıyorum, beni öldürüyorsun Sevda...”

Duyduklarıyla birlikte derince iç çeken Sevda uzandı, kollarını adamın geniş omuzlarına sardı ve bunu yaparken yüzüne düşen bir tutam saç üfleterek güldü. Gülüşü öyle güzeldi ki bakışlarını dudaklarından çekemeyen Ezel, onu sımsıkı sarmak ve sadece kendine saklamak istiyordu. Sevda Doğan bir ömür kollarının arasında kalabilir ve Ezel bir ömür onu sevebilirdi.

Genç kadının üflediği saç tutamı yeniden yüzüne düştüğünde Ezel uzandı ve kadının ipek kadar yumuşak siyah saçlarını kulağının arkasına attı. Aynı anda Sevda da ona uzanmış, ince parmaklarını büyük bir şefkatle Ezel’in alına dökülen saçlarında gezdirmeye başlamıştı. Narin dokunuşları; kıstığı çakır gözleri ve kızarmış yanaklarıyla birleştğinde Ezel’in kalbini sızlatıyordu. Kadın, kolları arasındayken öyle güzeldi ki ona bakmak kimi zaman acı veriyordu ancak Ezel onunlayken bunu bile seviyordu.

Uzanıp genç kadının saçlarına bir öpücük bıraktı ve teninden yükselen kokuyu derince içine çekti. Bunu yaptığı an genç kadın titreyerek neşeli bir kahkaha attı. “Benimle dalga geçmiyorsun değil mi, Ezel?” diye sorarken sesinde bir muziplik vardı. “Yani... bildiğin koku işte. Sıradan bir kadın kokusu; şeker, vanilya, çiçek falan...”

“Sıradan bir kadın kokusu mu?”

Ezel başını kaldırıp yüzünü yüzüne yaklaştırdığında, Sevda’nın kolları adamın boynundan ayrıldı ve elleri yeniden Ezel’in geniş omuzlarına tırmandı. Gülüyor ve bu sırada

Ezel'in başını yeterince döndürmüyormuş gibi tırnaklarıyla adamın teninde küçük daireler çiziyordu. Ezel ciddi bir yüz ifadesi takınarak kolları arasındaki kadına onaylamaz bir bakış attı. Yüzü ne kadar sert görünse de yeşil gözlerinin derinliklerinde, Sevda'ya bakarken hep orada olan küçük bir gülümseme vardı.

"Sen bir tanesin, Sevda..." diye fısıldadı. "Öyle özel, öyle güzel bir kadınsın ki... Kokun da en az senin kadar özel, kokun da senin kadar büyüleyici..."

Ezel'in sözlerinden ve gözlerindeki o derin bakışlardan mest olan Sevda, eğilerek adamın çenesine küçük bir öpücük kondurdu. "Peki, ne kokusuymuş bu?"

Cevap beklercesine kaşlarından birini havaya kaldırdığında, Ezel uzanarak onu kendine çekti. Bir eliyle ince belini sardı, diğer elini de Sevda'nın dağılmış kıvrıkcık saçlarının arasından geçirdi. Kadının gür saçlarını avucunda topladı ve burnunu onun boynuna sürterek derince soluklandı. "Sevda," diye fısıldadı. "*Sevda çiçeği* kokusu..."

Sevda'nın kahkahası neşe ve şaşkınlık doluydu, öyle ki adamın çepeçevre sardığı bedeni gülerken sarsılıyordu. "Sevda çiçeği kokusu mu? O nasıl bir kokuymuş? Hiç öyle bir çiçek duymadım ama bak öyle bir şarkı vardı..."

Kadının gözlerindeki ışıltıları seyrederken kendini hiç olmadığı kadar mutlu hisseden Ezel, uzandı ve dudaklarını onunkilere bastırdı. Büyük avuçlarıyla kadının yanaklarını iri ellerinden beklenmeyecek bir kibarlıkla kavırıyor, öpüşüne yön veriyordu. Bu ilişkide baskın olan taraf Ezel olarak görülebilirdi fakat aslında durum tam tersiydi. Kadının Ezel üzerinde öyle bir etkisi vardı ki Ezel ona resmen tapınıyor, o olmadan bir gün bile yaşayamayacağını biliyordu. Ona öyle

bağlanmıştı ki son nefesini verdiğinde bile kadının izi ruhunda olacaktı.

Tek bir öpücükle bile düzensizleşen soluklarla geri çekildiklerinde Sevda başını adamın göğsünden kaldırdı, gözlerinin içinde neşe dolu parıltılar vardı. “Haydi, söyle...”

Ezel uzandı ve onun gülen dudaklarına bir öpücük daha bırakarak nemlenmiş siyah saçlarını genç kadının kulağının arkasına sıkıştırdı. “Neyi söyleyeyim?”

Gözlerinde yumuşak, sevgi dolu bir bakışla adamı seyreden Sevda, “Sevda çiçeğini,” dedi. “Onu anlat bana...”

Genç kadın çenesini göğsüne yaslayıp hevesli küçük bir çocuk gibi ona bakmaya başlayınca, Ezel gülümseyerek elini uzattı. Kadının yanaklarını, çenesini ve boynunu nazikçe okşadı. “Sensin işte...” diye mırıldandı. “Sevda çiçeği de tıpkı senin gibi büyüleyici bir çiçek, güzel ve narin... Bir diğer adı *unutma beni çiçeği*...”

“Ah, mavi olanlar değil mi? Ezel onlar harika!”

“Evet, öyleler... Hikâyesini duymak ister misin?”

Sevda merakla başını salladığında Ezel onu belinden kavrayarak kendine doğru çekti. Narin ve çıplak bedeni Ezel’in bedeninin üzerinde, yüz yüze bakar hale gelmişlerdi. Adam bacaklarıyla onu sarıp hapsettiğinde, Sevda ona kıkırdayarak karşılık verdi. Adamın alnına düşen saçlarını geriye doğru çekti ve gülümseyerek dudaklarını ısırdı. “Devam et hadi, duymak istiyorum.”

Ezel saçlarında gezinen eli yakaladı ve genç kadının avucunun içine bir öpücük bırakarak anlatmaya başladı. “Efsaneye göre günün birinde bir şövalye varmış. Güçlü mü güçlü, yakışıklı mı yakışıklı... Bu şövalyenin bir de nişanlısı varmış. Güzel mi güzel, zeki mi zeki...”

Sevda neşeli kahkahalarla ellerini adamın göğsüne dayadı. Saçları bir perde gibi yüzünün iki yanına düşmüş ve adamın omuzlarına dağılmıştı. “Seni öyküler anlatırken düşünemiyordum Ezel, özellikle de böyle bir şey... Hikâyeye kendinden bir şeyler katmadığına emin misin?”

“Belki,” diyen Ezel, Sevda’ya göz kırptı. “İki sevgili ara ara buluşur, birlikte vakit geçirirlermiş. Yine bir gün buluşup gezerek, bir nehir kenarına rastlamışlar. Nehrin karşısında bir çiçek varmış. Çiçek o kadar güzelmiş ki şövalye karşıya geçip çiçeği nişanlısı için almak istemiş. Nehri geçip çiçeği almış fakat yeniden nehre girdiğinde tekrar kıyıya ulaşamamış. Dalgalar onu sürüklemeye başlamış... Akıntı öyle şiddetliymiş ki kurtulup karşıya geçmeyi başaramayacağını anlayan şövalye, çiçeği gözü yaşlı nişanlısına atmış ve ‘*Unutma beni!*’ diye bağırarak. Bu yüzden bu adı vermişler; unutma beni çiçeği... Ama halk içinde sevda çiçeği derler. Ölümcül güzelliğinden dolayı böyle demişler...”

Dolan gözlerini adamdan saklayamayan Sevda, “Hüzünlü bir hikâyesi varmış...” dedi. “Bence her masal güzel bitmeli...”

“Bence de,” diyen Ezel kollarını kadına doladı ve onu sıkıca sararak kendine doğru çekti. “Bence de her masal güzel bitmeli...”

“Ya bizimki? Bizimki de öyle olacak mı?”

Ezel yumuşacık bir gülümsemeyle başını salladı, uzanarak Sevda’ya tüm korkularını ve endişelerini unutturan bir öpücük verdi. “Olacak, söz veriyorum, olacak...”

Sıçrayarak uyanan Sevda gözlerini kırptığında içerisinin kapkaranlık olduğunu fark etti, telaşla komodine uzandı ve gece lambasını yaktı. Dizlerini karnına çekerek yüzüne yapışan

uzun, siyah saçlarını geriye attı ve avuçlarını gözyaşlarıyla taşan gözlerine bastırdı.

Kâbustu...

Böylesine güzel anıların içine çekilmek, bunların artık çok geride kaldığını bilmek tam anlamıyla bir kâbustu ve Sevda kâbuslarla uyanmaktan nefret ediyordu.

Kısacık sürmüştü ancak Ezel Doğan'la birlikte ömrünün en güzel aylarını geçirmişti ve böyle zamanlarda bu anıları görmek onun için tam bir işkenceye dönüşüyordu. Öylesine gerçekçi ve güzeldi ki Sevda bu anılara tutunmak için çabılıyor, her seferinde bunu başaramayacağını anlayarak yıkılıyordu.

Sadece kâbuslara uyanmıyordu, hayatı da koca bir kâbusa dönmüştü. Sevdiği adam ve kucığına hiç alamadığı kızı uğruna hapsedildiği bu yerde, ömründe hiç olmadığı kadar yalnızdı. Kimi zaman buna daha fazla katlanamayacağını düşünüyor ve ailesini, kocasını ve kızını bir kez daha göremeden ölmekten korkuyor; öyle ki bu korkuyla çıldıracakmış gibi hissediyordu.

Anılarından sıyrıldığında ve gerçeklik bir tokat gibi yüzüne çarptığında dudaklarından bir hıçkırık koptu. Bir diğeri de onu takip ettiğinde narin omuzları sarsılmaya başladı. Dışarıda uğuldayarak esen şiddetli bir rüzgâr ve Sevda'nın artık nefret ettiği lapa lapa yağan kar vardı. Soğuk bir yılbaşı gecesi idi. Ezel'den ve Melek'ten uzakta geçirdiği üçüncü yılbaşıydı. Artık dileklere, dualara olan inancı kalmamıştı.

Tükenmişti.

Sevda Doğan oldukça ağır bir şekilde yenilmişti.

Yıllar önce o gün, adamın kolları arasında uzanarak ona mutlu bir sona sahip olup olamayacaklarını sorduğunda, Ezel Doğan ona olacaklarını söylemişti. Bunun için ona söz vermişti ve Sevda adama tüm kalbiyle inanmıştı. Hayatında yalnızca kahkahalar ve huzur olacak sanmıştı...

Hayatının bir kâbusa döneceğinden bihaber yaşadığı o zamanları, adamla ilk tanışmalarını hatırladı. Toy ve saftı. Kötü adamların yalnızca masallarda olmadığını biliyordu ancak mutlu sonların da öyle olduğunu zannederek çok ama çok yanılmıştı...

Dudaklarından alaycı bir gülüş döküldü ve bu, gözyaşlarının daha da artmasına sebep oldu.

Sevdiği adamla ve kızıyla aynı şehrin havasını solumasına rağmen onlara yaklaşmıyordu. Elinden gelen tek şey, onların fotoğraflarına sarılarak gözyaşlarına boğulmaktır. Özlemi her geçen gün artıyor, dudakları asla gülmüyordu. Herkes onu *öldü* zannediyordu ve Sevda, aradan geçen yılların ardından Ezel'in onun yerine bir başkasını sevip sevmediğini düşünerek her geçen gün daha da kahroluyordu.

Dudaklarından yeni bir hıçkırık koptu. Öfke ve acıyla gece lambasına uzandı ve lambayı sağ tarafında kalan aynalı dolaba fırlattı. Lamba gürültüyle düşerken kırılan cam parçalarının sesi de tıpkı bir feryat gibi kulaklarında yankılandı. Oda yeniden karanlığa gömüldüğünde Sevda hâlâ öfkeliydi, kendisi böyle can çekişirken tüm bunlara sebep olan adamın aşağıda mutlu bir şekilde oturmasını hazmedemiyordu. Zaman kendisi için o gece durmuşken adamın hiçbir şey olmamış gibi hayatına devam etmesi haksızlıktı.

Öfkeyle ayağa kalktı ve yatağının kenarına bıraktığı sabahlığı el yordamıyla bularak odasından çıktı. Adama öfkesini ve kinini kusmadan rahatlamayacaktı. Kendini en azından böyle avutmak zorundaydı yoksa hapishaneyi aratmayan bu yerde çıldıracaktı.

Koridora çıktığında, odasına ulaşmayan yüksek sesli müziğe burun kıvırdı ve ayağının altındaki konfetileri sertçe ezip geçerken, salona gitmek üzere merdivenleri inmeye başladı. Kulağına müzik seslerinin yanı sıra neşeli çığlıklar ve anlamsız

sözcükler de doluyordu. Kendisi hariç herkes eğleniyordu ve Sevda adamdan da onun *arkadaşlarım* dediği o insanlardan da nefret ediyordu.

Sevda salona girdiğinde yüzünü tiksintiyle buruşturdu. Bir striptiz kulübünden fırlamışçasına kucaktan kucağa gezen kadınları ve ellerinde şişelerle gülen insanları seyrederken tek hissettiği acıma duygusuydu. Hepsi öylesine sığ ve boş insanlardı ki Sevda hak etmeseler bile onlara acıyordu.

Gözünün kenarında kalan bir damla yaşı sildi ve henüz hiç kimsenin kendisini fark etmemesi üzerine girişteki ses sistemine doğru yürüdü. Kabloyu fişten sökercesine çektiğinde müzik durdu ancak tek duran o değildi. Odadaki hareket de bir süreliğine durmuş gibiydi ve Sevda'nın gözleri herkesten uzakta, bir köşede oturan Yavuz Kılınçer'in gri gözlerindeydi. Adamın üzerinde düğmeleri neredeyse karnına kadar açık beyaz bir gömlek ve siyah bir pantolon vardı. Bacak bacak üstüne atmıştı, elindeki kadehi yudumlarken bakışlarını Sevda'dan bir an bile ayırmıyordu.

Sevda onun ne yaptığını biliyordu. Yavuz Kılınçer kendisine meydan okuyordu. Bugüne kadar Sevda'yı hep tehditlerle susturmuştu ancak Sevda bu kez kolay kolay susmayacak ve adamın karşısında öylece sinmeyecekti.

Bakışlarını ondan çekmeden ilerledi ve biraz çabayla üçlü hoparlörü devirdi. Adamın alnında bir damarın belirdiğini görmek onu daha da cesaretlendirmişti. Ayağının altındaki bir balonu itti ve pembe bir otrişin* üstüne basarak yürümeye başladı. Adamın tam karşısında durduğunda ortamın ne kadar gerildiğinin farkındaydı. Kimseden çıt çıkmıyordu ve Sevda üzerinde gezinen gözleri hissedebiliyordu.

* Genellikle rüplü olanları tercih edilen, fular gibi kullanılabilen bir moda aksesuarıdır.

Üstünde ayak bileklerine kadar uzanan siyah, saten sabahlığı vardı. Aynı renkteki saçları darmadağın bir halde omuzlarında ve sırtındaydı. Beyaz teni mümkünmüş gibi daha da beyazlamıştı, burnu ile gözleri kıpkırmızıydı. Çakır rengi gözleri yeni ağladığını belli edercesine hâlâ ıslaktı. Gözlerinin ve kirpiklerinin dibinde kurumamış yaşlar vardı. Şu haliyle Sevda Doğan, adamın karşısında hiç olmadığı kadar çaresiz ve savunmasız görünebilirdi ancak tüm bunlar bir yanılsamaydı. Hissettiği öfke ve nefret öylesine canlıydı ki Sevda'ya her gün uyanmak için gerekli olan o gücü veriyordu. Şimdi adamın karşısında ayakta durabilmesinin nedeni de buydu.

Bakışlarını ondan çekip içeridekilerde kısaca gezdirdi ve yeniden Yavuz'a dönerken, "Katlanamıyorum!" dedi. Sesindeki tek şey öfke ve nefretti. "Tüm bunlara katlanamıyorum! Bunlara daha fazla katlanamıyorum! Ben yukarıda paramparça olurken senin hayatın keyfini çıkarmana katlanamıyorum!"

Yavuz'un tüm bunlara tepkisi alaycı bir tavırla *öyle mi*, dercesine tek kaşını kaldırmaktı. Öylesine pervasız ve umursamaz görünüyordu ki Sevda'nın gerçekten çıldırmasına çok az kalmıştı. Yeniden konuşmak için dudaklarını araladığında sağ taraftan, "Sana yardımcı olabilirim güzelim," diyen bir ses yükseldi. Ses, kucağında oturan balık etki bir sarışını okşayan esmer bir adama aitti ve bayık bakışlarından çoktan kafayı bulduğu belliydi. "Benimleyken hayattan keyif alacağını garanti ederim..."

Adam, tüm bunlar yetmezmiş gibi bir de göz kırptığında ve bedenini ahlaksızca süzmeye başladığında, Sevda irkilerek geriye doğru bir adım attı. Yavuz Kılınçer, öfke dolu bir hareketle elindeki kadehi ansızın karşısındaki duvara fırlattığında yerinden sıçradı. Adam gri gözlerinde tehditkâr bir bakışla

ayağa kalktığı sırada, içinde bulundukları koca salon birden-bire ufalmıştı.

“Ne dedin sen?”

Yavuz tehlikeli bir sakinlikle adama döndüğünde, kucaktaki sarışın bir şeylerin ters gideceğini hissetmiş gibi ayağa kalktı ve uzaklaştı. Krem rengi, deri bir koltukta oturan adam artık o kadar da keyifli görünmüyordu ve yüzünde tedirgin bir ifade vardı. Yine de alaycı bir tavırla gülmeye çalıştı. “Yapma, Yavuz... Hepimiz bu sürtüğün ne istediğini biliyoruz. Durmadan ağlayarak hayatı sana zindan etmekten başka bir şey yapmıyor. Tek ihtiyacı sertçe düzölmek, belki o zaman akıllanır...”

Sevda bu sözcüklerle öfkeyle titrerken, “Seni aşagılık herif!” diye bağırdı. Adamın üzerine yürümek istedi ancak Yavuz Kılınçer’in sağ kolu Melih Erdem, onu tutarak buna engel oldu. Yavuz boynunu esneterek elini yana doğru uzattı ve Melih, belindeki silahı tereddüt bile etmeden Yavuz’un avucuna bıraktı. İşte o zaman Sevda, gecenin kanla biteceğini anladı.

Alkolün verdiği o rehavetten çabucak sıyrılan adam, Yavuz’un elindeki silahı görünce, “Sikeyim!” diye bağırdı. “Beni vuracak mısın?” Yüzündeki ifade, dehşetle dolu bir şaşkınlıktı. “Kendine gel, Yavuz bunu yapamazsın!”

“Öyle mi?”

Yavuz kararlı bir ifadeyle tek kaşını kaldırdığında adam da tıpkı odadaki herkes gibi onun ne kadar ciddi olduğunu anlamıştı. Elindeki silah olmasa bile gri bakışlarındaki o karanlık, sona doğru yürüdüğünü anlatmak için yeterliydi. Adam gergin bir ifadeyle avuçlarını oturduğu koltuğa yaslayıp, yerinde doğrulmaya çalışırken kendini kurtarmak istercesine, “Unutma, sırrını biliyorum!” diye bağırdı. Yaptığı şey, bakışları bir an için Sevda’ya düşerken umutsuzca son kozuna sarılmaktı. “Onun ölmediğini biliyorum! Eğer bana bir zarar verirsen

ertesi sabah tüm gazetelerde gerçeği okursun! Ezel Doğan'ın karısının aslında ölmediğini o..."

Yavuz mermiyi sürdükten sonra saniyelik bir hareketle nişan alıp tetiğe bastığında, adam daha fazla konuşmadan yığıldı. Alnından giren kurşun başının arkasından çıkmış olmalıydı çünkü gevşekçe oturduğu -en azından önceden oturduğu- koltuğun sırtı kan lekeleriyle dolmuştu. Her şey öyle hızlı olup bitmişti ki odadakiler bile bu dehşetle irkilmişti; kadınlar çığlık çığlığaydı ve artık kimse o kadar da sarhoş görünmüyordu. Dehşetle soluyor ve ağlıyorlardı.

Tepki vermeyen tek kişi Sevda'ydı. Geçen yıllar boyunca bu sesi duymaya da kana da alışmıştı.

"Parti bitti," diye gürleyen Yavuz Kılınçer silahı yeniden korumasına verirken yüzündeki o alaycı gülümsemeyle sırıttı. "Herkes mutlu yıllar!"

İçeridekiler yavaş yavaş salonu terk etmeye başladığında Sevda da kollarını tutan adamdən kurtuldu ve Yavuz'un fırtınalı bir gökyüzünü anımsatan gözlerine bakarken, "Sen hastasın!" diye tısladı.

"Belki..."

"O kadar... ah, o kadar iğrenç bir insansın ki! Aslında sana insan bile demek istemiyorum! Acımasız, soğukkanlı bir katilsin ve senden nefret ediyorum! Beni duydun mu, Yavuz? Senden nefret ediyorum!"

"Bana bilmediğim bir şey söyle..."

Acı bir alayla gülen Sevda parmağını adama doğru sallarken yemin edencesine, "Göreceksin," dedi. "Buradan bir gün kurtulacağım ve o zaman yaptığım ilk iş seni parmaklıklar ardına tıktırmak olacak, göreceksin... Hak ettiğin cezayı bulacaksın ve ben..."

“Ah, Sevda... Hâlâ o mutlu sonlara inanıyorsun, değil mi?” Sevda’nın aksine hastalıklı bir neşeyle gülümseyen Yavuz üstüne doğru yürüdüğünde, Sevda çıplak ayaklarına olduğu yerde kalmalarını emretti. “Ne kadar inkâr edersen et, o mutlu sonlara hâlâ inanıyorsun, Sevda... Küçük, çok küçük de olsa bir umudun var, değil mi? Bu yüzden savaşmaktan hiç vazgeçmiyorsun. Bu yüzden bu kadar direniyorsun...”

Sevda suçüstü yakalanmış bir çocuk gibi kızardığında ve yaşlarla dolan gözleriyle kalakaldığında, Yavuz Kılınçer uzanarak rüy kadar hafif dokunuşlarla yanağını okşadı. “Seni kandırmışlar, Sevda,” diye fısıldadı. “Bunu sen de biliyorsun. Derinlerde bir yerlerde bunu biliyor ve bundan nefret ediyorsun, değil mi?”

Sevda’nın gözlerinden bir damla yaş aktığında, adam parmak uçlarıyla o damlayı yakaladı ve gözyaşının izini silerek geri çekildi. “Bir anlaşmamız var Sevda, bunu sakın unutma,” dedi. “Mutlu sonlar ya da gökkuşakları yok. Kocan yok, kızın yok... Yalnızca ben varım ve bununla yetinmek zorundasın. Yalnızca bununla...”

Sevda başını iki yana sallayıp, “Asla!” diye haykırdı. “Beni duydun mu? Asla!”

Koşar adımlarla salondan çıktı ve merdivenleri hızla tırmanarak kendini odasına attı. Sırtını kapıya yaslayıp yere çöktü ve ellerini dudaklarının üstüne kapatarak ağlamaya başladı. Taşmak üzere olduğunun farkındaydı. Nasıl yapacaktı, bilmiyordu ancak buradan kurtulması lazımdı.

Aksi halde ya kendisini öldürecek ya da bir katil olacak ve bundan zerre pişmanlık duymayacaktı...

Bölüm 1

Geçmiş

"Bunu yapamazsın! Seni aşağılık herif! Bu kadar ileri gide-mezsın!"

Arkasında çırpınarak yalvaran sekreteri umursamadan toplantı odasını basan Sevda Altınbaşak, öfkeyle bağırarak gözle-rini Yavuz Kılınçer'in gözlerine dikti. Adamın şakaklarındaki bir damarın attığını, çenesinin kasıldığını ve yanak kaslarının dalgalandığını fark ettiğinde bile geri adım atmadan ona bak-maya devam etti. Hırsla soluyarak kollarını göğsünde birleş-tirdi, yeşil ve mavinin eşsiz bir karışımı olan o gözlerindeki nefret parıltılarıyla gözyaşlarını bastırmaya çalıştı.

Bu ani çıkışıyla birlikte odadakilerin şaşkınlığının ve herke-sin kendisine baktığının farkındaydı. Buna rağmen bakışları-nı adamın kararan gözlerinden çekemiyor, sessiz bir haykırıyla onu izliyordu. Öfkeyle dolup taşmıştı ve adam içeridekileri bir an önce dışarı çıkarmazsa bağırışlarına, tüm bu *aile* dramına

kimseyi umursamadan devam edeceğini biliyordu. Bunu Yavuz da biliyor olmalıydı, ayağa kalktı ve içeridekileri titreten bir sesle, "Toplantı bitmiştir!" diye kükredi.

Herkes dışarı çıktığında ve Yavuz koltuğundan kalkarak, yeri titreten adımlarla toplantı odasının karşısındaki diğer kapıya doğru yürüyüp bir zamanlar babasına ait olan odaya girdiğinde, Sevda hâlâ olduğu yerdeydi. Adamın sanki o bir böcekmişçesine umursamazca yanından geçip gitmesi karşısında içinin daha büyük bir öfkeyle dolduğunu hissediyor ve adeta ateş püskürüyordu. Topuklu ayakkabılarının zeminde çıkardığı güçlü tıkrtırlarla onu takip ettiğinde ve bir zamanlar içeride koşturup oyun oynadığı ancak şimdilerde onun için hiçbir şey ifade etmeyen bu odaya girdiğinde sadece ruhunun değil, içerisinde de daraldığını düşündü.

Yavuz'un odası, belki de binadaki en gösterişli odaydı. İki yanı boydan boya camlarla kaplı duvarları, bir köşedeki büyük kitaplık, kaliteli mobilyalar ve içeriye sinen parfümle karışık o deri kokusuyla; içerisi adeta modern bir ini andırıyordu. Hem şık hem de tehditkardı ancak bunun sebebi sadece bu oda değil, bir elini cebine koyarak arkasındaki pencereye yaslanan ve gri gözleriyle onu süzen adamdı.

Yavuz Kılınçer bir doksana yakın olan boyu, yapılı omuzları, her zaman üç numaraya vurulan kısa saçları ve bir şahininkileri andıran o vahşi bakışlarıyla dikkat çeken ve kimi zaman etrafındakilerin ondan ürkmesine neden olan biriydi. Öylesine büyük bir kibri ve özgüveni vardı ki onunla aynı odada olmak Sevda için bir işkence gibiydi. Şimdi bile adamın varlığı dört bir yanı kuşatırcasına onu çepeçevre sarmış gibi hissediyor, nefes almakta zorlanıyordu. Yine de içinde kaynayan öfke öyle yoğundu ki Yavuz'un ki gibi bir gövde gösterisi yapmaktan hiç çekinmedi.

Elindeki dosyayı öfkeyle adamın çalışma masasına çarptı. “Tüm bunlar da ne demek oluyor? Ne hakla bu kadar ileri gidersin? Ne hakla dedemin koltuğunda hak iddia edersin?”

“Asıl sen ne hakla kontrolsüzce içeriye dalıp bana hesap sorabiliyorsun?”

Yavuz gözlerindeki bakışın aksine, sakince ona doğru yürümeye başlayıp tam karşısına dikildiğinde kendini daha fazla rutamayan Sevdâ, “Sahip olduğunu sandığın her şey benim!” diye haykırdı. Parmağını öfkeyle Yavuz’a doğru sallarken birkaç dakika önce kuaförden çıkmış gibi muntazam görünen siyah saçları, asice yüzünün etrafına ve omuzlarına yayıldı. “Tüm bunlar benim hakkım! Beni uzaklaştırmama, bir kenara atmana ses çıkarmadım! Dedem için bunu yapmadım ve sen... sen... tüm bunlar yetmezmiş gibi...”

“Senin mi? Tüm bunların *senin* olduğunu mu düşünüyorsun?”

Yavuz alayla gülerek yanından geçtiğinde ve koltuğuna oturduğunda, yüzünde öylesine kendini beğenmiş bir gülüş vardı ki onun bu umursamazlığı karşısında Sevdâ’nın öfkeden gözleri doldu.

“Unuttuysan söyleyeyim, kardeşim...”

“Ben *senin* kardeşin değilim!” diye öyle güçlü bir çığlık savurdu ki odadaki yalıtım olmasa Sevdâ sesinin tüm katta yankılanacağından emindi. “Senin ve benim aramda hiçbir bağ yok! Sen ve annen... bir asalak gibi sırtımıza yapıştınız!”

“Kendine gel, Sevdâ! Haddini bil de konuş!”

Yavuz ani bir çıkışla ellerini masaya vurarak ayağa kalktığı anda, Sevdâ adamın öfkesinden ürkse de meydan okuyan bakışlarını onun üzerinden çekmedi zira her bir kelimesinde haklıydı.

Annesi Suna Altınbaşak, o henüz küçük bir çocukken öldüğünde Sevdâ’nın o mutlu yuvası darmadağın olmuş, geriye

yalnızca dedesi ve babası kalmıştı. Öylesine üzgün ve saftı ki bu tabloya başkalarının da dahil olabileceğini hiç düşünmemişti. Ancak babası aylar sonra bir gün, bir kadınla çıkagelmış ve onunla evleneceğini, Sevda'nın artık annesi gibi sevebileceği birine ve onu kollayacak bir abiye sahip olacağını söylemişti. Sevda yalnızlıktan ve annesizlikten öylesine nefret etmişti ki bu haberi ilk duyduğunda buna ne kadar sevindiğini hâlâ hatırlıyordu.

On üç yaşında aptal bir kız çocuğuydu. Kendisinden sekiz yaş büyük olan Yavuz Kılınçer'e hiçbir zaman yanaşamamış ve o kadına, Handan Altınbaşak'a hiç yaranamamıştı. Babasının yanındayken kanatsız bir melek olan kadın, o olmadığı zaman adeta bir canavar kesiliyor, Sevda'yı olur olmadık yerde azarlayarak ona istenmeyen çocuk muamelesi yapıyordu. Sevda zamanla onun gerçek yüzünü görmüş ve bunu anladığında tereddüt bile etmeden, hıçkırarak babasının yanına koşmuştu. Ufuk Bey fazlasıyla vurdumduymaz bir adamdı, Sevda'yı yanından sinek kovalar gibi kovalamış ve kızına değil o kadına inanmayı tercih etmişti.

Bu, Sevda'yı öyle bir kırmıştı ki bu konuşma Sevda'nın babası ile yaptığı son konuşma olmuştu. Babası aniden vefat ettiğinde Sevda kendini derin bir boşlukta, yapayalnız bulmuştu. Dedesinin güçlü kanatlarının onu sarmasına ihtiyacı olduğu o dönemde, eşinin ardından tek çocuğunu da kaybeden Haldun Altınbaşak üzüntüden yataklara düşmüştü ve böylece Sevda'nın kâbusu da tam anlamıyla başlamıştı.

Handan Altınbaşak ve Yavuz Kılınçer, sanki Sevda'nın ömrünün sonuna kadar kurtulamayacağı görünmez prangalardı.

Hatırladıklarıyla gözünden bir damla yaş süzülürken de gözyaşını hırsla silerek, "İmzalamayacağımı!" diye tısladı.

“O kahrolası belgeleri imzalamayacağım! Yönetim kurulu bunu...”

“Yaşlı bunak bile kabul etti! Sen de kabul edeceksin, Sevda!”

“Ona öyle söyleme!” Ağlayarak ileri atılan Sevda küçük yumruklarını güçsüz darbelerle adamın göğsüne savurdu. “Yönetim kurulundakilerin ne düşündüğü umurumda bile değil! Dedem buna asla izin vermezdi! Dedem burada olsa bunu yapmaya asla cüret edemezdin!”

Yavuz bileklerini kavrayıp onu kendisinden uzaklaştırdı. Duydukları çok komikmişçesine gülmeye başladığında, o ana dek ağladığının bile farkında olmayan Sevda bir an için afalladı. Adamın yüzündeki o zalim ifadeden ve dudaklarındaki o kurnaz gülüşten hiç hoşlanmamıştı.

“Ah, Sevda ne kadar da aptalsın! Yapamam mı sanıyordun? Buna gücüm yetmez mi sanıyordun? Baban öldüğünde ve o bunak yataklara düşüp her şeyi boş verdiğinde, holdingi ayakta tutan kimdi zannediyorsun? O mu? Sen mi?” Sevda’nın şaşkın sessizliğini fırsat bilen Yavuz yumruğunu tüm gücüyle masasına vurdu. “Bendim! Tüm bunlar *benim* başarımdı!”

Küçük dağları ben yarattım diyen o kibriyle öyle bir bakışı vardı ki Sevda, adamın onun olanlarla kendininmiş gibi övünmesi karşısında çileden çıkmıştı. “Bunları ben de yapabilirdim!” diye tısladı. Bakışlarında adamı iliklerine kadar titreten bir nefret vardı. “Ben de yapabilirdim! Eğer beni yıllar boyu bir tımarhaneye kapatmasaydın!”

“Görünen o ki orada daha uzun kalmalıymışsın!” diyen Yavuz ona alayla karışık bir öfkeyle baktı. “Zaman sivri dilini törpüleyememiş! Belki de oraya yeniden dönmenin zamanı gelmiştir, ha Sevda?”

“Seni... seni aşağılık herif!”

Eline geçen ilk şey, kitaplığın bir köşesindeki üç ayaklı bir plaketti. Plaketi öfkeyle Yavuz'a doğru savuran Sevda, adamın kısık sesli bir küfürle homurdandığını duyduğunda burnunu çekti ve gözyaşlarını adamdan saklamak istercesine sırtını döndü. O günleri hatırlamaktan nefret ediyordu. Yalnız başına geçirdiği gecelerden, yaşlarla daldığı uykulardan, sessizce harcanan zamanından ve günbegün artan kininden nefret ediyordu. O günleri hatırlamak öylesine zordu ki bunun için kendine bile izin vermiyordu. Çünkü biliyordu, bunu yaptığı takdirde boğulurdu. Şimdi bile kendini her an bir atak geçirecekmişçesine güçsüz ve birkün hissediyordu. En son istediği şey de adamın buna şahit olmasıydı.

Batmak, batığı yerde debelenip durmak hep yaptığı bir şeydi ve bunu artık umursadığı da söylenemezdi. Hayattan öylesine bezmiş ve nefret etmişti ki gözlerindeki o hüznü bakışı gören biri bunu hiç zorlanmadan anlayabilirdi. İsteddiği ne para ne aşk ne de işti. Sadece biraz huzur istiyordu ve bunun Yavuz ile mümkün olmayacağını farkına varalı çok olmuştu.

Sevda Altınbaşak; cehennemin ortasında, etrafında ateşten bir çemberle yaşayan, yalnız bir zavallıydı. Bektan hayatında hiçbir şey yolunda değildi ve ölene dek de olmayacaktı.

Arkasını dönerek adamın hırsıyla yanan gözlerine bakarken, "Öyle olsun," diye tısladı. Görünenin aksine bu bir pes ediş değil, bir isyandı. Hızla masaya yürüyüp bir dizi imza attı ve dosyayı Yavuz'un göğsüne çarptı. Şakağının kenarından incecik süzülen o kan, bir an için Sevda'nın midesini bulandırmıştı ancak adam bunu hiç de umursamışa benzemiyordu. Gri gözleri öylesine acımasız ve berraktı ki Sevda içlerinde kendi yansımasını görmekte hiç zorlanmadı. Dudakları tıpkı biraz önce onun yaptığı gibi alaycı bir gülüşle kıvrıldı, yaşlarla parıldayan gözleri nefretle kısıldı. "Umarım bu küçük

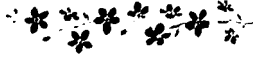
imparatorluğun bir gün başına yıkılır. Ve ben de seni yarattığın enkazın altında debelenirken zevkle izlerim...”

“Bu asla olmayacak Seveda, asla...”

Sanki hiç yenilmeyecek, hiç yıkılmayacakmış gibi öylesine emin bir ifadesi vardı ki Seveda buna daha fazla katlanamayarak adama nefret dolu son bir bakış attı ve kapıyı çarparak dışarı çıktı. Bacaklarının titrediğini hissediyordu ama kendi kendine *asansöre kadar dayan*, diye fısıldadı. *Bunu da atlatacaksın Seveda, asansöre kadar dayan...*

Nihayet kendini binadan dışarı atabildiğinde otoparka doğru koşturdu ve dengesiz adımlarıyla her an bir köşeye yığılmaktan korkarak ilerlerken birine çarptı. Kendini bir anda yerde, dizlerinin üstünde buldu.

Ve düşmeye öylesine alıştı ki tek yaptığı acıyla gülmek oldu...

Ezel Doğan, operatörün o uğursuz sesi kulaklarına dolduğunda homurdanarak elindeki telefonu yan koltuğa fırlattı.

İçinde bulunduğu duruma inanamıyordu. Başına gelen tüm bu talihsizliklerin sebebi muhtemelen ardında bıraktığı bir kadının bedduasıydı. Zira bunun genç adam için başka bir açıklaması olamazdı. Hatta can dostum dediği, iş ortağı Erez'in de bu fikre katılacağından, ardından da kahkahalarla güleceğinden emindi. Hızlı bir aşk hayatı olduğu söylenemezdi fakat hayatından gelip geçen tüm o kadınların sayısı Erez'e bu malzemeyi vermeye yetecek kadar fazlaydı. Ne diyebilirdi ki? Erez Gündoğdu, kendini bildi bileli hayatındaydı ve dalga geçilecek bir malzemeyi asla kaçırmazdı. Şu an bile o Latin Amerika keşfindeyken Ezel'in İstanbul'a sıkışıp kalmasıyla dalga geçiyor olmalıydı.

Bu fikir dudaklarının biraz da olsa kıvrılmasına sebep oldu. O da şimdi Erez'in yanında olup tatilin ve güzel kadınların tadını çıkarmak isterdi. Oysa arkasındaki kamyonetin hiç dinmeyen kornoları eşliğinde sıkıcı kış trafiğinde mahsur kalmıştı. Her yer tıkkış tıkkıştı. Yarım saattir bulunduğu yerden tek bir santim bile kıpırdayamamıştı ve arkasındaki sürücü kornoya bastığında yollar açılacak gibi görünmüyordu! Birilerinin bunu adama açıklaması gerektiğini düşündü, ardından bir kez daha sessizce homurdanarak küfretti. Öfkeliydi ve yan koltuğa bıraktığı telefonunda da henüz hiçbir hareket olmaması genç adamın öfkesini katlıyordu. Bu koskoca İstanbul trafiğinde sıkışması yetmiyormuş gibi kuzenine de ulaşamaz olmuştu.

Adama göre bu durumun tek suçlusu yirmi iki yaşındaki kuzeni Belen Sarıkaya'dan başkası değildi. O olmasa ah, hayır, halası Melisa Sarıkaya olmasa şu an bu trafikte sıkışmış olmazdı. Kahretsin, o zaman İstanbul'da bile olmazdı!

Ezel Doğan yağmurdan, kardan ve soğuk havalardan hoşlanmazdı. Sonbahar ve kış ona göre değildi. Bu aylarda genellikle sıcak bir ülkede tatil yapmayı tercih eder ve kafa dinlerdi. Onun için yıllardır iki mevsim vardı; bahar ve yaz. Fakat bu ocak ayında hâlâ şehri terk etmemişti.

Kanatlarını kabartan anaç bir tavuktan farksız olan halası, eşinin zorunlu olarak çıktığı yurtdışı seyahatinde ona eşlik ederken kızını ardında bırakmak zorunda kalmış ve Ezel'den ona göz kulak olmasını istemişti. Genç adam da tek ailesini yani halasını kıramamıştı. Ona kalsa Belen tek başına gayet güzel idare edebilir, hatta İstanbul'u ayakta uyutabilirdi. Fakat hiç şüphesiz kızını küçük bir civcivden farklı görmeyen Melisa Hanım için durum tam tersiydi. Onun için biricik kızı dünyanın en nadide, en kırılgan çiçeğiydi. Ezel'e kalsa Belen

yalnızca bir kaktüs olabilirdi fakat halasının bunu bilmesine gerek yoktu, öyle değil mi?

Dakikalar sonra -ki ona yüzyıllar gibi gelmişti- yolu tıka-yan zincirleme kazanın sebep olduğu yoğun trafik açıldığında nihayet rahat bir nefes verebildi. Yine de akşam trafiğinde kuzeninin çalıştığı o sıkıcı binaya varması yarım saatini aldı. Genç adam, güvenlikten geçip arabasını otoparka bıraktığında çoğu zaman olduğu gibi şimdi de baş belası bir kuzeni olduğunu düşünüyor, arabadan inerken gözlerini deviriyordu.

Kapıları kilitledi ve anahtarı deri paltosunun cebine atarak ilerlemeye başladı. Uzun boyu ve geniş omuzlarıyla hatırı sayılır bir cüssesi vardı. Duruşu dik ve sarsılmazdı ancak ketum ya da ürkütücü değildi, aksine bakanı içine çeken sıcacık gözleri ve dudaklarına çok yakışan çekici bir gülüşü vardı. Rüzgârın uçuşturduğu dalgalı siyah saçları, bakanın kolayca unutamadığı keskin çehresiyle birleştğinde oldukça yakışıklı bir adamdı. Güçlü adımları yeri döverken umutsuzca yakasından içeri dolan kış havasına karşı kendini korumaya çalışıyordu. Oysa bunun gereksiz olduğunun farkındaydı. Hava öylesine soğuktu ki tek isteği bir an önce buradan ayrılmaktı.

Otoparktan çıkmak ve lobiye geçmek için adımlarını hızlandırdığında cebindeki telefonun bildirim sesi Ezel'i bir an için duraksattı. Belen nihayet lütfederek mesaj atmış olmalıydı. Dudaklarında bir homurtuyla elini pantolonunun cebine götürmüştü ki güçlü gövdesinin kendisine çarpan bir bedenle sarsıldığını hissetti. Ancak dikkatini çeken o çarpışma değil, burnuna dolan o notaydı. Gözleri merakla etrafta gezinerek birkaç saniye önce burnuna dolan o kokunun sahibini aradı.

Ve onu buldu.

Birkaç adım ötede, yerde dizlerinin üstüne düşmüş bir kadının vardı. Gözüne çarpan ilk şey kadının uzun, parlak, siyah

saçları oldu. Öylesine gür ve parlaklardı ki bir an için aklından geçen tek şey, o saçlara dokunmaktır.

Soğuk hava yüzünden kafayı yiyor olmalıydı.

Sert bir rüzgâr tekrar otoparka dolup kadının saçlarını uçuşturduğunda, Ezel burnuna çarpan o kokuyla mest oldu. Gözlerini kapatıp kokuyu soluduğunun ve onları araladığında bakışlarının memnunca kısıldığının farkında bile değildi. Büyük adımlarla kadına doğru ilerledi, kadife pantolonunun bir dizini yere koyup elini ileriye doğru götürdüğünde, kadın kafasını kaldırdı. İşte o an, Ezel'in zihnindeki çarklar dönme-yi bıraktı.

Duraksadı.

Kendisine bakan ıslak, mavimsi yeşil gözlere ve o gözlerdeki hüzne bakakaldı. Renkler onun işi olmasına rağmen o gözlerdeki renk tonunu tarif edemiyordu. O rengi paletinde hiç görmediğine yemin edebilirdi. Öylesine benzersiz ve dahası öylesine duygu doluydu ki...

Ezel o gözlere bakarken tüm sözcükleri unuttu. Hayatı boyunca gördüğü en parlak, en canlı gözler onu içine çekip kuytularında saklayabilecek kadar davetkâr ve karşı konulmaz duruyordu. Kadının gözlerindeki her bir duygu, bir sarmaşık gibi birbirine dolanmış; üzüntü, endişe ve hüznün birbirleriyle harmanlanmıştı. Öylesine eşsizdi ki bunun kadına özgü olduğunu anlamıştı.

Ezel gözlerini o gözlerden güçlükle çekip öne uzandığında, kadın da ona bakıyordu. Yüzünde gözlerindeki o bakışı yansıtan huzursuz, mutsuz bir ifade vardı. Kadının yüzüne düşen bukleyi usulca kulağının arkasına itip iri ellerinden beklenmeyecek bir kibarlıkla yüzünü kendisine doğru kaldırdı. Gözlerindeki o parçalanmışlık hissi, Ezel'in her bir hücrelerini

sarmıştı. Kendisini öyle kuşatılmış hissediyordu ki bir an için nefes alamayacağını sandı.

Kadın öyle yaralı ve aynı zamanda öyle güzeldi ki...

Ezel'in bakışları; kadının sol kaşındaki silik yara izinde, minik burnunda, çıkık elmacıkkemiklerinde ve dolgun dudaklarında uzun uzun oyalandı. Hayatında daha önce böyle bir yüz görmediğinin farkındaydı. Bu kadın daha önce gördüğü hiçbir kadına benzeyemeyecek kadar güzeldi. Öyle zarif ve asil yüz hatlarına sahipti ki parmak uçlarının dokunmak için sızladığını hissetti. Üstelik sabırsızlandığı tek şey ona dokunmak değildi.

Onu resmetmek istiyordu.

Onu ölümsüzleştirmek, en azından tablolarında o gözlerin biraz olsun gülmesini sağlamak istiyordu.

Kadının gözlerinden süzülen yaşları parmak uçlarında hissettiğinde daldığı hayal âleminde sınırlıydı. Yere nasıl düştüğünü, bir yerine bir şey olup olmadığını görmemişti ancak kadın ağlamaya başladığına göre bunun kötü bir düşüş olduğunu tahmin ediyordu.

"İyi misiniz?" diye sordu.

Kadın, umduğunun aksine bir yanıt vermekten çok uzaktı. Gözlerini Ezel'in gözlerine dikerek, onu ne hale soktuğunun farkında olmadan ağlıyordu. Dudakları titriyor ve narin omuzları her iç çekişinde sarsılıyordu.

Kadından yükselen bir hıçkırık sesi otoparkı doldurduğunda Ezel içinden sessizce küfredti. Gözyaşlarından, özellikle de bir kadının gözyaşlarından hiç hoşlanmazdı. Onları gördüğünde yaptığı ilk şey oradan koşarak uzaklaşmaktı ancak bu kez değil uzaklaşmak, bir adım bile geri atmıyordu düşünmedi.

Derin bir nefes aldı ve kasılan çehresiyle kadını süzmeye başladı. Yeşil gözleri kadının yaşlarla parlayan yüzünde adım

adım ilerledi ve bakışları daha aşağılara kaydığında kendi kendine homurdandı. Kadının üzerinde bu kış gününde beyaz tenini cömertçe sergileyen ilk üç düğmesi açık, ipek bir gömlek vardı. Aynı renk dar eteği dizlerinin iki karış yukarısına kadar çıkmıştı ve siyah paltosunun düğmeleri iliklenmemişti.

Gözleri hafifçe kısıldı ve yeşilleri giderek koyulaştı. Fakat bu sefer nedeni arzu değil, öfkeydi. Tanımadığı bir kadına karşı duyduğu öfke o an onu rahatsız etmemişti. Mantiği Ezel'den çok uzaktaydı ve düşünceleri çakır gözlerin sahibindeydi. Kadının dışarıya böyle çıktığına inanamıyordu. Hava durumundan haberi var mıydı? Bu soğukta hastalanacağını küçük bir çocuk bile bilebilirdi.

Dudaklarını öfkeyle araladığında kadın hiç beklemediği bir şey yaptı.

Öne atıldı ve ona sarıldı.

Kadının narin kolları sıkıca boynuna dolanıp, başı göğsüne yaslandığında Ezel Doğan donakaldı. Birkaç saniye için tepki bile verememişti ki kadının hıçkırıkları gittikçe şiddetlendi. Ezel artık kollarındaki kadının düştüğü için ağlamadığının farkına varmıştı. Hiçbir kadın -kuzeni bile- düştüğü için böyle içli içli ağlamazdı.

Ne yapacağını bilemeyen Ezel, istemsizce kollarıyla kadının belini sardı. Bu, bir kadına ilk sarılışı değildi fakat ağlayan bir kadına ilk kez sarılıyordu ve bundan sonra ne yapması gerektiğinden emin değildi. Kadın kendi kendine susar mıydı, yoksa onu sakinleştirmek adına bir şeyler söylemesi gerekir miydi?

Kendini bu konuda üç yaşındaymış gibi hisseden Ezel, kadın sürünerek kendisine biraz daha yaklaştığında iç çekerek tekrar yere çöktü. Üzerindeki paltoya rağmen kendisine soku- lan kadının yumuşak kıvrımlarını bedeninde hissedebiliyor, soğuk kışın onun için sıcak bir yaz gününe döndüğünü fark

edebiliyordu. Yakıcı bir sıcaklık tüm vücudunu sardığında kollarını kadından çekmesi ve oradan uzaklaşması gerektiğini biliyordu. Fakat nedendir bilinmez, bunu yapmadı.

Yapmak istemedi.

Güçlü kollarını daha sıkı sardığında kadının yüzü yavaş yavaş boynundaki o çukura gömüldü. Burnu çıplak tenine sürünüyordu ve bu, Ezel'in derin nefeslerle solumasına sebep oluyordu. Kendine hâkim olmaya çalışıyordu ancak kadının sıcak nefesleri boynunu yalamaya başlayıp, burnuna dolan o kadınsı koku yoğunlaştığında bu duruma daha ne kadar katlanabileceğini bilemedi.

Hiç tanımadığı bir kadının, üzerinde böyle bir etkiye sebep olması ve kendisinin de bir mazoşist gibi bu durumu kabullenmesi sinirlerini bozmuştu.

Ezel'in hayatından bir sürü güzel geçmişti; sarışın, esmer, kızıl, kumral... Fakat hiçbirinin onu böyle heyecanlandırdığını hatırlamıyordu. Hiçbiri bedeninin böyle kaskatı kesilmesine sebep olmamış, hiçbiri düşüncelerini dağıtacak kadar kafasına sızamamıştı.

Kadının kendisine ysladığı yumuşak bedeni damarlarındaki kan akışını hızlandığında, gözleri adeta alev alevdi ve artık geri çekilmesi gerektiğinin farkındaydı. Üstelik kadın ona sarıldığı halde susmamıştı. Derin birkaç nefes alıp, kadından uzaklaşmak istediğinde boynuna dolanan o narin kollar ona izin vermedi.

Ezel, kadının dudaklarından şiddetli bir hıçkırık daha koptuğunda usulca iç çekti ve çekinerek dudaklarını kadının saçlarına değdirdi. Bir kadına karşı gösterdiği ilk şefkat belirtisiydi. Daha önce kimsenin saçlarını öpüp koklamamış, daha önce kimseye bu denli anlayışlı davranmamıştı.

O ipek kadar yumuşak saçların dudaklarında bıraktığı his hoşuna gittiğinde kadının saçlarına minik birkaç öpücük daha kondurdu. Ardından burun deliklerinden içeri sızan o güzel kokunun siyah, dalgalı saçlarından geldiğini anladı. Dudakları yavaşça kıvrıldı, güçlü parmakları kadının sırtını nazikçe sıvazlamaya başladı. O an tek düşünebildiği, bu gözyaşlarının bir son bulması ve kendisine sığınan kadının güvenle rahat bir nefes almasıydı.

Dudaklarından kendisinin bile şaşırdığı sakinleştirici mırıltılar döküldü. Sesi sadece kadının kulaklarına değil, bu sessiz ve soğuk otoparka da dağıldı. Ezel söylediklerinin bir işe yarayacağından emin değildi ancak kadının, çabalarını haklı çıkarırcasına biraz olsun gevşediğini hissediyordu. Hıçkırıkları iç çekişlere döndüğünde ve sonunda narin bedeni cansızca ona yaslandığında Ezel derin bir nefes verdi. Kadın hâlâ ağlıyordu fakat artık daha sessizdi.

“İyi misin?”

Bu kez kadına *siz* diye hitap etmedi. Nitekim dakikalardır aradaki mesafeyi aşacak kadar samimi olduklarını düşünerek gerek duymamıştı.

Kadın başını yavaşça geriye çekti ve belli belirsiz duyulan kısık bir sesle, “Evet,” diye mırıldandı. “İyiyim...”

Kollarını Ezel’in boynundan indirerek ellerini kucağına yerleştirdi ve burnunu çekti. Bu haliyle öylesine savunmasız ve narin görünüyordu ki Ezel onu bu kadar üzen şeyin ne olduğunu öğrenmek için delice tutuşmaya başladı ancak kadının konuşabilecek kadar iyi durumda olmadığı aşikârdı.

Cebinden çıkardığı ipek mendili kadına uzattığında kadının tereddüt etmeden, o ince parmaklarıyla mendili kavradı ve kısa bir süre altın ipliklerle işlenmiş harfleri inceledi. İlgisini çektiği belliydi ancak üstünde daha fazla düşünmek

istemiyormuş gibi mendili katlayarak tıpkı küçük bir çocuk gibi burnunu sildi. Farkında değildi ama gözlerini hafifçe yuvarken cennetten düşmüş bir melek gibiydi.

Kadın burnunu silip mendili katladığında Ezel uzandı ve boştaki eliyle kadının yüzüne düşen bir saç tutamını arkaya doğru yatırdı. Parmaklarının ucuyla o pürüzsüz teni yavaşça okşadı, ardından kadının çenesini nazikçe kaldırarak gözlerinin buluşmasını sağladı. Bu kez kadının gözlerinde öfke ve utanç da vardı ancak Ezel bunun sebebini anlamamıştı.

Sert rüzgâr sessizliği keskin bir bıçak gibi bölüp uğuldadığında, kadın hafifçe titredi. Ezel bunu fark ettiğinde, ellerini usulca ileri uzatarak kadının paltosundaki düğmeleri kavradı. Önce kısa kaşmirin en alttaki düğmesini ilikledi. Ardından becerikli parmakları yavaşça yukarıya tırmandı ve birkaç düğme sonra kadının açık yakasından görünen beyaz tenini fark etti. İçi anlamsız bir kıskançlıkla doldu ve Ezel paltonun düğmelerini bırakarak kadının gömleğinde açık olan üç düğmeden alttaki ikisini ilikledi. Elleri yeniden kadının paltosunu bulup düğmeleri iliklediğinde, durumdan çok daha memnun olduğu gözlerindeki ateşten belliydi.

Parmakları kadının soğuk parmaklarına çarptığında ikisinin bakışları da ansızın oraya kaydı. Kadın ellerindeki silik boya izlerine bakarken, Ezel bir elini çekerek cebine attı. İçi yün, deri eldivenlerini çıkarırken kadının gözlerinin kucağındaki elinde olduğunu farkındaydı. Parmaklarından çıkmayan lekeler ve sert nasırlar ilgisini çekmiş olmalıydı.

İpek mendili kadının elinden alarak bir kez de kendisi katladı ve ardından mendili eğilerek kadının paltosunun cebine koydu. Geri çekilirken daha yavaştı. Burnu ve kadının ince boynu arasında yalnızca birkaç santim vardı. Ezel o büyüleyici kokunun, kadının saçlarından geldiğini düşünerek yanlısı yapmıştı.

Koku etkileyici ve baş döndürücüydü. Kadının boyı tatlı çiçek kokusunun tam merkeziydi. Kendine engel ol-
dan derin bir nefes alırken kadına olan beğeni ve ilgisinin
geçen dakika arttığını, bunun hayranlığa dönüştüğünü hi-
ti. Ne diyebilirdi ki? Güzel ve güzel olan her şey, Ezel'in iş-
bir parçasıydı. O güzel olandan anlardı, hiç şüphesiz bu ka-
karşı konulamayacak kadar güzeldi.

İstemsizce kadının narin, çıplak bedenini gözleri öni-
getirdi. Onu, o süt kadar beyaz teniyle, kendi yatağında, si-
siyah saten çarşafının arasında uzanırken düşledi. On-
yanı başında uzanmak, o kokunun vücudunun her bir böl-
sinde olup olmadığını anlamak isterdi. Burnunu kadının ı-
ninde gezdirmeyi, elleriyle yolunu bulmayı, ardından çıktı-
bu keyifli keşfe dudaklarıyla devam etmeyi, kadının vücudu-
da kendine ait izler bırakmayı ve en sonunda birleştiklerind-
bedenlerinin o eşsiz kokuyla sarmalanmasını isterdi.

Kahretsin, bunu her şeyden çok isterdi...

Düşüncesi bile canını acıtmaya yetmişti. Dişlerini sıkıca
geri çekildi ve o güzel yüzüne bakmadan elindeki deri eldi-
venleri kadının parmaklarına geçirmeye başladı. Pek nazi-
olduğu söylenemezdi fakat sabırlıydı. Eldivenleri giydirdi-
ğinde üşümesine kıyamadığı bu kadının artık titremeyeceği-
ni umuyordu. Birkaç dakikanın sonunda kadının parmaklar
eldivenlerin içinde kaybolmuştu ve kadın düşünceli gözlerle
onları inceliyordu.

Elleriyle kadının yüzünü tekrar kendisine kaldırdığında so-
ğuktan kızarmış o dudaklarda buruk bir gülüş yakaladı. Kadı-
kahkaha atsa Ezel bu kadar sarsılmazdı. Dudaklarının tatlı kıv-
ımında gizlenen öyle bir acı ve keder vardı ki bu, Ezel'in duy-
luğu merakı her geçen saniye körüklüyordu. İçinden bir se-
kadının dinlemeye değer bir hikâyesi olduğunu söylüyordu

Ezel Doğan hikâyelerden hoşlanmasa bile bu kadın için küçük bir taviz verebileceğini hissediyordu.

Kadın sulu gözlerini gözlerine dikerek gülümsemeye çalıştığında, yeniden burnunu çekti. Esen rüzgâr öyle soğuk ve acımasızdı ki onu tekrar titretmişti. Ezel bunu fark ettiğinde, kadının paltosunun yakasını yukarı kaldırarak biraz geri çekildi. Ayağa kalkarak önce paltosunu, daha sonra da toz olmuş pantolonunu gelişigüzel düzeltti. Elini kadına doğru uzattı ve birkaç saniyenin ardından kadının titreyen parmakları ona uzandı. Adamın kendisini hiç zorlanmadan kaldırması karşısında minnettar olsa da sessiz kaldı.

Bakışları yeniden buluştuğunda Ezel o gözlere bir ömür saplanıp kalabileceğini düşündü. Bu çılgınlıktı! Kadını tanımıyordu bile ve silkelenip kendisine gelmesi gerektiğinin farkındaydı. Burada oldukça vakit harcamıştı, kuzeni olacak o cadının geç kaldığı için canına okuyacağından da emindi. Olası sahneler zihnine dolduğunda yüzünü buruşturdu ve kaçışı olmadığını fark ettiğinde adeta inledi.

Yeniden kadına döndüğünde, onun kendisini izliyor olması Ezel'i şaşırttı. O gözlerdeki bakışı tarif bile edemezdi ancak kelimelere dökmesi gerekirse kadının yalnızca onu değil, ruhunu da görüyormuş gibi baktığını söyleyebilirdi. Daha önce kimse ona bu şekilde bakmamıştı ve hiçbir bakış Ezel'i böyle iliklerine dek titretmemişti.

Kadın yüksek topuklarının üzerinde hafifçe yükseldi ve bir elini Ezel'in göğsüne koydu. Yarattığı o karmaşadan bihaber görünüyordu, bir diğer elini de ensesine sardı ve Ezel'in başını aşağı doğru çekti. Tüm bu olanlar öyle beklenmedikti ki belki de bu yüzden Ezel, kadının onu yönlendirmesine izin verdi.

Kadın yumuşacık pembe dudaklarını tüy kadar hafif bir dokunuşla Ezel'in yanağına bastırıp, "Teşekkür ederim..." diye fısıldadı.

Ardından Ezel'in bir karşılık vermesini beklemeden, tıpkı tatlı bir meltem gibi eserek yavaşça yanından geçti. İçi öyle bir hayal kırıklığıyla dolmuştu ki Ezel kadını kolundan tutup çekmek ve dudaklarını dudaklarıyla örterek, hoşlanmasa da ona gerçek bir veda öpücüğü vermek istiyordu. Gözlerinin içine son kez bakmak ve onları kusursuz bir şekilde resmedebilmek için ezberlemek istiyordu. En azından adını öğrenmek, sesini son bir kez duymak istiyordu ancak çok geç kaldığını biliyordu.

Çalışan araba motorunun sesini duyduğunda, derin bir nefes alarak toparlandı. Otoparkta tekrar yalnız kaldığını fark ettiğinde, iç çekerek ilerlemeye devam etti. Güvenlikten geçerek binaya girdi. Keskin bakışlarıyla önce lobiye taradı, kuzenini bulmaya çalışıyordu fakat etrafta bir grup çalışandan ve yaşlı bir kadın grubundan başka kimse yoktu. Üstelik duvardaki saate ve kararan havaya bakılacak olursa mesai saati çoktan dolmuştu.

Hissettiği tüm o gerginliğin öfkeye dönmeye başladığını fark ettiği o an kaşları yavaşça çatıldı. Hırsla uzanarak telefonunu çıkardı ve bir an sonra gördüğü mesaj karşısında dudakları şaşkınca aralandı.

Gelen mesaj Belen'dendi ve erken çıktığını, gelmesine gerek olmadığını söylüyordu. Ancak şaşırdığı nokta bu değildi. Mesaj tam bir saat önce gelmişti ve Ezel o zaman... otoparktaydı.

Hiç tanımadığı bir kadınla bir saat geçirmiş ve akıp giden zamanın farkına bile varmamıştı.

Farkına varmadığı bir başka şey de o kadının kaderine yazıldığıydı...

Bölüm 2

Ezel Doğan, Sarıkayaların geniş arazisinin sınırları içerisine girdiğinde öfkeden köpürüyordu. Öyle bir öfkeydi ki bu, ne yol boyunca zorladığı hız sınırı ne soğuktan nefret etmesine rağmen hava alabilmek için araladığı camdan içeri dolan serin hava ne de avluda gördüğü manzara onu sakinleştirmeye yetiyordu.

Son bir saattir, yaşadıklarının her insanın başına gelebilecek türden basit bir şey olduğuna kendini inandırmaya çalışıyordu. Önemsememeliydi, onun yerinde kim olsa o durumdaki bir kadına yardım ederdi fakat bunun düşüncesi bile Ezel'in öfkelerini körüklemek için yeterliydi. Kadına dokunacak tek bir elin ve onu arzulayacak tek bir bakışın ihtimali bile ateş püskürmesine sebep oluyordu. Oysa bunlar öyle saçma şeylerdi ki!

Ezel Doğan bunları neden kafasına taktığını anlayamıyordu.

Ömrü boyunca gördüğü en anlamlı ve en muhteşem gözlerden ona neydi de o gözlerde boğulmak istercesine onlara

doğru çekiliyordu? Kadının buruk bir tebessümle kıvrılan o parlak ve davekâr dudaklarını neden dudaklarının arasına almak isteyecekti ki? Aklına neden o parlak siyah saçları ellerine dolayıp kadının beyaz boynunu açığa çıkardığı ve dudaklarını şahdamarında gezdirdiği sahneler geliyordu? Üstelik neden kadının o ince belini tekrar kavrayarak ona sarılmaya ve kadının kokusunu solumaya ihtiyaç duyuyordu ki?

Bunlardan Ezel'e neydi ki?

Hissettiklerinin yalnızca anlık bir arzu olduğunu düşünmüştü. Bunlar bir beğeniden, bir hoşlantıdan ibaret olmayıydı. Peki öyleyse kafası neden hâlâ kadınla doluydu? Onu neden aklından atamıyordu? Üstelik düşünceleri yalnızca tutkudan ibaret değildi.

Kadına şefkat göstermek istiyordu.

Kadını göğsüne bastırmayı, saçlarını okşamayı ve gözyaşlarını silerek kulağına onu rahatlatarak kelimeler mırıldanmayı istiyordu. *Onu mutlu etmek istiyordu.* Çılgınca bir düşünceydi fakat kadının o buruk tebessümüne bile hayran kalan Ezel, o dudaklardan bir kahkaha çıkmasını öyle çok istiyordu ki! Sesini yalnızca birkaç kez güçbela duyabilmişti ancak gülmenin ona çok yakışacağından emindi. Şimdi bile o dolgun, pembe dudaklarının yukarı doğru kıvrıldığında nasıl görünebileceğini hayal edebiliyor, dahası onların teninde bıraktığı baskıyı hâlâ hatırlayabiliyordu.

Yumuşacık ve kısacık bir öpücüktü ancak aklından bir an bile çıkmıyordu. Öyle ki direksiyona sıkı sıkı kenetlenen ve bacağında yumruk olan ellerinin nedeni de tam olarak buydu. Aksi halde tıpkı ilk öpücüğünü alan liseli bir ergen gibi parmaklarını yüzüne götürecek ve orada kadının bıraktığı o izi arayıp duracaktı. Bunlar Ezel gibi bir adam için öyle uç düşüncelerdi ki kesinlikle kafayı sıyırmış olmalıydı.

Derin bir nefes alarak iç çekerken, kendi kendine onun da tıpkı diğerleri gibi güzel bir kadın olduğunu söyleyip durdu. *Hepsi buydu.* Belki de kadını bu kadar düşünmesinin nedeni gözlerine kırıngınlıkla bakıyor oluşuydu. Gözyaşları yanaklarından süzülürken bile çenesini mağrurca havaya kaldırışında ve kirpiklerini kırpmasında öyle bir güzellik vardı ki o hüznü ve üzgün haliyle bile Ezel'in estetik standartlarının vücut bulmuş haliydi. Tüm bunlar parmaklarının böyle kaşınmasının ve zihninin kadınla dolmasının *tek* sebebiydi.

Bu düşüncelerle birlikte öfkesi bir nebze olsun azaldığında arabasını süs havuzunun biraz ötesindeki kapalı garaja bıraktı, ardından kapıyı sertçe kapadı. Birkaç dakika öncesine kadar için için yanan ancak şimdiye soğuk bir kış gününden farksız olan gözlerini birkaç metre ötedeki Belen'e ve aile dostları Süha'ya çevirdi. İkisinin üzerinde de rahat hareket edebilecekleri, onları sıcak tutacak giysiler vardı. Berelerini kulaklarına kadar çekmişler, atkılarını boyunlarına sarmışlar ve eldivenlerini takmışlardı. Birbirlerinden uzak bir mesafedelerdi. Belen süs havuzunun arka köşesinde; Süha ise üstü karlarla kaplı, kaldırım kenarındaki çalıların tam arkasındaydı. Her ikisi de bulundukları yerlerin önüne kardan bir set yapmışlardı ve bir köşeye soğuk havadan etkilenmiyorlarmış gibi kartopu yığıp duruyorlardı. Kendilerini öyle bir kaptırmışlardı ki yaşlarının yirmi iki ve yirmi sekiz olduğuna inanmak imkânsız gibiydi.

Ezel onların bu haline serseri bir gülüşle gözlerini devirdi, yalnızca birkaç saniye sonra bakışları Belen'inkilerle buluştu. Kuzeni bu hareketini fark etmemiş gibi görünüyordu çünkü fark etseydi şimdiki gibi gülümsemez, elindeki kartopunu Ezel'e fırlatırdı. Nitekim tüm bunlardan habersiz olan Belen, avuçları arasındaki kartopunu daha da sıkıştırmaya uğraşırken gülerek Ezel'e seslendi. "Ezel! Sen de gelmek ister misin?"

Kar öyle güzel tutmuş ki! Süha bile benimle yarışmayı kabul etti! Günün sonunda onu bir kardan adama çevireceğim!"

"Ben almayayım Belen," diyen Ezel niyetini belli edercesine eve doğru birkaç adım attı. "Kardan hoşlanmadığımı bilirsin. üstelik ben de oyuna girersem kendinden bu kadar emin olman doğru olmaz, inan bana..."

Göz kırparak yanlarından geçmeye niyetlendiğinde, Belen kartopu biriktirmeye bir ara vererek ayağa kalktı ve ellerini beline dayayarak öfke dolu gözlerini Ezel'inkilere çevirdi. "Hadi ama Ezel! Neden mızıkçılık yapıyorsun ki? Yalnızca on dakikanı ayıramaz mısın?" Yumuşak, yeşil gözlerinden hüznü dolu bir ifade geçti. "Yıllar sonra ilk defa bir kış yanımızda olduğunu hatırlıyorum. Ne olur biraz tadını çıkarmamıza izin versen?"

Ezel kuzenini kırmaktan hiç hoşlanmazdı ama bugün *kesinlikle* havasında değildi. "Yapma Belen, inan bana birilerine kartopu atmak ve kafama kartopu yemek, senin zannettiğin kadar ilgimi çekmiyor."

"Yani *milyon dolarlık parmaklarıma kıyamam*, demek istiyor..."

Ezel'in keskin bakışları alaycı bir yüz ifadesiyle kendisine bakan adama, yani kendisinden yalnızca birkaç ay büyük olan Süha Güneylî'ye çevrildi. Yüzünde sıcak, dostane bir gülüş gizliydi. "Haklısın... Benim, senin gibi emrimde çalışan binlerce kişi yok... Yalnızca bu *milyon dolarlık parmaklarım* var ve onlara bir şey olmasını istemem."

Süha yüksek sesli bir kahkaha atarak başını iki yana sallarken, Ezel de ona aynı içten gülüşle karşılık verdi. Hemen ardından eve girmek için bir hamle yapmıştı ki kendisine doğru gelen bir kar kütlesini fark etti. Ağır çekim bir film sahnesinin ortasında kalmışçasına başını eğdiğinde, Belen'in attığı kartopundan kurtulabilmişti fakat hâlâ gülen Süha onun kadar şanslı değildi.

Belen, Ezel'i vuramamıştı ama Süha'ya attığı kartopunun hedefini bulmasından ötürü mutlu ve neşeliydi. "Kartopu sa-va-şı!" diye bağırarak Süha'ya ardı ardına kartopu atarken, Ezel bir kez daha gözlerini devirdi ve hızlı birkaç adımla içeri geçti. Paltosunu ve atkısını çıkarıp onu karşılayan Hafize Hanım'a verdi ve odasına bile uğramadan, basamakları hızla tırmanarak çatı katına çıktı.

Halasının ve eniştesinin memnuniyetle ona tahsis ettikleri bu odayı yıllardır Ezel'den başkası kullanmıyordu. Arka bahçeye, yani koruya ve boğaza bakan camlarla çevrili bu küçük oda, Ezel'in nefes alabildiği nadir yerlerden biriydi. Müthiş bir dekorasyonu olduğu söylenemezdi. Her şey son derece minimalist ve sadeydi. Işığı yansıtmak adına açık renklere boyanmış odada ceviz ağacından oyulma eğimli bir çalışma masası, birkaç sandalye, bir boy aynası ve üçlü bir kanepe vardı. Camın önünde bir saksı çiçeği, bir de odanın tam ortasına oturttuğu ayaklı şöalesi ve onun yanında duran; üzeri boyalar, fırçalar ve renk paletleriyle dolu bir sehpa...

Ezel şöalesine doğru ilerlerken parmak uçlarının resmen kaşındığını hissediyordu. İlk kez bu kadar sabırsızdı, zihninde beliren çizgiler o kadar netti ki bunları hemen çizmezse unuttacağından korkuyordu.

Buna izin veremezdi.

O yüzden hemen şöalesinin başına geçerek kısa, tahta sandalyesine oturdu. Yanındaki sehpadan kömür kalemlerinden birini aldı ve gözlerini yumdu. İşte, kadın oradaydı... Uzun kirpiklerinin süslediği o kederli gözleri ve buruk tebesümüyle ona bakıyor, bunu yaparken de bakını derin bir hüzne boğuyordu.

Ezel, bir an sonra yumduğu gözlerini açarak zihninde canlandırdıklarını kâğıda aktarmaya başladı. Çizgileri rahat ve

netti. Kadının narin yüz hatlarını, biçimli çenesini ve ince boynunun kavislerini oluşturmıştu, omuzlarını ve kürek kemiklerini de çizerek gözlerini yumdu. Çizdiklerinin kadınla uyuşup uyüşmadığını kontrol edecekti fakat fotografik bir hafızası olduğundan buna ihtiyaç duymadı. Kaldı ki kadının unutulabilecek bir yanı da yoktu. Keskin yüz hatlarına sahip değildi, tam aksine öylesine yumuşak ve zarif yüz hatlarına sahipti ki sebep tam olarak buydu.

Şövalesinin başında ne kadar oturduğunu bilmiyordu fakat kendini kaptırdığının farkındaydı. Bedenini esnetmek adına ayağa kalkıp şövalesine bir bakış attığında, saatler önce gördüğü kadının karşısında olduğunu ve ona baktığını zannetti. Öylesine canlı ve eksikti ki... Daha önce binlerce kez çizim yapan biri olarak bunu söyleyebilirdi; çalışması kusursuzdu. Fakat kadının gözlerindeki o bakışlarda bir şey eksikti. Resim ne kadar canlı olursa olsun, kadının çakır gözlerinde istediği o ifadeyi yakalayamamıştı. Sanki...

Boş bakıyordu. Eksikliği bundandı.

Sıkıntıyla camın önüne geçip ensesini ovuşturduğunda dışarısının zifiri karanlık olduğunu fark ederek duraksadı. Işıklar açık olduğu için havanın karardığını fark etmemiş olmalıydı. Buradan bakıldığında İstanbul zifiri karanlığa bürünmüş gibi görünüyordu. Manzara, hafifçe atıştıran kar ve şehri süsleyen boğazın o göz alıcı ışıklarıyla tıpkı bir kartpostal gibiydi. Büyüleyici olduğunu kabul etmek zorundaydı, tıpkı saatler önce gördüğü o kadın kadar kusursuz ve güzeldi.

İç çekerek yeniden şövalesinin önüne oturdu ve arkasına yaslanarak kollarını göğsünde birleştirdi. Yeşil gözleri için çizdiklerini dikkatle incelerken, "Eksik olan ne?" diye söylendi. "Kahretsin, neyi yapamıyorum?"

Hamur silgisini ve kömür kalemini tekrar eline aldı fakat hemen ardından elindekileri köşedeki sehpanın üstüne bırakarak kâğıdı şövaleden çıkardı. Şimdi kadına daha yakındı, bir o kadar gerçek ve bir o kadar da uzaktı ancak ne kadar bakarsa baksın o gözlerin sırrını bir türlü çözemiyordu. Çocukluğundan beri boyalarla ve kalemlerle büyümüş bir adamdı. resmetmek onun için bir iş değildi; bu aldığı nefes kadar sıradan ve doğaldı. Yine de resmi yeniden yerleştirmede ya da onu bir dosyaya koyup kaldırmadı. Ezel Doğan, saatlerdir uğraştığı çalışmayı güçlü avuçlarının arasında buruşturarak çöp kovasına fırlattı.

Odasına giderek kısa bir duş aldı, öylesine uzun bir süredir şövalesinin başındaydı ki akşam yemeğini çoktan kaçırmıştı. Çalışırken rahatsız edilmekten hoşlanmazdı, bu yüzden kimse-
nin ona haber vermemesi şaşırtıcı değildi. Ancak saat on biri biraz geçe sessiz adımlarla mutfığa girdiğinde Belen'i ayıcıklı pijamaları içerisinde, Süha ile karşılıklı gülüşürken bulmak beklediği en son şeydi.

“Zehirlenme tehlikem yok, öyle değil mi Belen? Yarın sabah gözlerimi bir hastane odasında açmak istemem. Yurtdışından misafirlerim var.”

“Benim misafirlerim yok ama ben de bir hastanede uyanmayı tercih edeceğimi sanmıyorum,” diyen Ezel de adamın yanına oturarak aldığı bir parça ekmekle Belen'in yaptığı menemene uzandı. “Hım,” derken yüzünde Belen'i çıldırtacağını bildiği eğlenceli bir gülüş vardı. “Doğrusunu istersen oldukça iyi...”

“Tabii ki iyi çünkü ben yaptım.” Belen, Süha'ya kötü bir bakış atarak ekledi. “Ama birileri beni son anda alçakça sırtımdan vurmasaydı ben kazanacaktım ve bu masada yemek bekleyen ben olacaktım!”

“Ah, kalbimi kırıyorsun, Belen. Alçak kelimesi sana hiç yakışmadı. Sen de benim kadar... şey, *dikkatli* olsaydın kazanıp istediğini yaptıran sen olurdun.”

“Dikkatli mi? Senin bu yaptığına hile derler! Yere düşmüştüm!”

“Ne yani, ayağa kalkmanı mı beklemeliydim? Şu sözü duymadın mı, güzelim? *Savaşta ve aşkta her şey mubahtır!*”

Belen alaycı bir kahkahayla arkasına yaslandı, ardından şaşkınlıkla Ezel’e döndü. “Duydun, değil mi Ezel? Ne dediğini duydun, değil mi?”

“Ben...”

“Hadi ama Belen, bu konuyu kapattığımızı sanıyordum?”

Ezel onların bu tatlı atışmalarının arasına girerek arkasına yaslandı. “Neden hâlâ uyumadınız siz? Yarın erken kalkacağınızı zannediyordum. Ayrıca Baha nerede?”

“Bu aralar çok meşgul,” dedi Süha ikiz kardeşi Baha Güneyle’den bahsederken. “Kız arkadaşıyla biraz sorun yaşıyor. *Keyfim yok* dedi ama selamı var.”

Ezel başını sallayarak yarın bir ara Baha’yı aramayı aklının bir köşesine not etti ve önündeki meyve suyuyla dolu bardağına uzandı. Fakat hemen ardından Belen’in önünde duran iki büyük zarfa gözü takıldı. “Onlar nedir?”

“Ah, Altınbaşaklar tahtı devrediyor. Haldun Altınbaşak koltuğunu Yavuz Kılınçer’e devredecek...”

“Yavuz Kılınçer mi? Üvey torununa yani? Neden böyle bir şey yapıyor ki?”

“Bilemiyorum fakat Haldun Bey zaten çok yaşlıydı, üstelik kısa bir süre önce de felç geçirdi. Boynundan aşağısı tutmuyor ve tüm bunlar düşünüldüğünde neden bu kararı aldığını anlamak çok zor değil,” dedi Belen patronundan bahsederken. “Ama... Aslında bir torunu daha var, hem de tek öz torunu; Sevda Altınbaşak. Bir süredir İsviçre’deydi, işlerle pek bir

alakası yok. Yalnızca gerekli yerlere bir iki imza atar, hepsi bu. Hayalet gibi bir kadın, onu ara sıra görüyorum sadece ama o kadını görmek bile... içimde anlam veremediğim hislere sebep oluyor.”

Süha'nın ve Ezel'in ilgiyle kendisini dinlediğini gören Belen devam etti. “Yanlış anlamayın, yani kadın insanın tüylelerini ürperten bir buzlar kraliçesi değil. Öyle burnu havada, ukala bir tip de değil. Sadece... yalnız. Hem de çok yalnız, çok hüznü. Mutsuz bakıyor, anlıyor musunuz? Yalnızca dedesi olsa da bir ailesi var, parası var, bir işi de var. Ayrıca çok güzel, eminim istediği her erkeği elde edebilir. Fakat tüm bunlara rağmen... bir yanı buruk bir kadın, bazen onun için üzüldüğümü hissediyorum.”

Belen sözlerini bitirdiğinde Ezel'in aklına o çakır gözler gelmişti. Ever, o da hiç kuşkusuz bir yanı buruk bir kadın olmaydı. Gözleri yalnızca üzgün bakmıyordu, *yaralıydı*. Mavimsi yeşil gözlerinde hüznün kokan kesikler vardı ve onlar sadece yüzeysel kesikler değildi. Onlar derin kesiklerdi, sarılması ve dikiş tutması en zor olanlardı, Ezel o gözlerdeki yaraları iyileştirebilmeyi tüm kalbiyle dilemişti. Bunu bir an için ummuştu.

Gözlerini yumarak, derin bir nefes alıp verdiğinde Süha'nın ve Belen'in davetiyeleri ellerine aldıklarını gördü. “Sanırım ben katılamayacağım,” dedi Süha. “Bir hafta sonra Almanya’da bir konferanstayım. Baha’nın da katılabileceğini sanıyorum. Muhtemelen şirketten birileri katılacaktır.”

“Bu kötü oldu ama biz katılmak zorundayız. Üstelik ben de iki davetiye var. Biri Sarıkayalara, yani bize, diğeri ise şirketin bir çalışanı olduğum için bana... Hem bir çalışan olarak hem de ailemi temsilen orada bulunmalıyım ama tek gitmek istemiyorum, anlıyorsun değil mi Ezel? Umarım cuma gecesi için bir planın yoktur?”

Belen'in aksini iddia ettiği takdirde onu parçalayabileceğini bilen ve bundan zerre şüphe duymayan Ezel, gözlerini devirerek ellerini *reslim oldum* dercesine havaya kaldırdı. Kuzeni yüzünde hoşnut bir gülümsemeye kendisine bakarken, Süha ise onun bu bezmiş ve kabullenmiş haline alaycı bir gülüşle karşılık verdi.

Keşke halası nadide çiçeğini bir de Ezel'in gözlerinden görebilseydi...

"Nerede kaldı bu aptal? Onun yüzünden geç kalacağız!"

Sevda üvey annesinin, Handan Altınbaşak'ın sesini duyduğunda basamakları iniyordu. Bir eliyle korkuluklara tutunmuştu, diğer eliyle de hem çantasını tutuyor hem de uzun elbisesinin eteğini toplayarak kumaşın üstüne basmamaya çalışıyordu. Umursadığından değildi, sadece o ikisinin gözü önünde düşmek ve onlara eğlenebilecekleri bir malzeme vermek istemediğindendi.

Buz gibi bir sesle, "Geldim," diye seslenip son basamağı indiğinde Sevda'nın gözleri hafifçe kısıldı. Handan Altınbaşak'ın üstündeki gece mavisi tuvaleti ve kadının pırlantalarla süslü safir kolye ve küpelerini süzerken dudaklarını alayla büktü. Tepesinde bir kuş yuvası gibi toplanmış saçlarını ve yirmili yaşlarda bir kızmış gibi yapılan makyajını süzerken içindeki hoşnutsuzluk her geçen saniye artmaya başladı. Oldukça komik bir manzaraydı. Karşısındaki kadın ancak bir yılan kadar güzel olabilirdi, ne kadar uğraşırsa uğraşsın asla annesi gibi bir hanımefendi olamazdı.

O, Handan Altınbaşak'ı süzerken kadın da kıstığı koyu gözleriyle onu süzüyordu. "Bu da ne böyle?" diyerek hoşnutsuzca

çığlık attı. “Böyle bir günde siyah mı giyindin? Üstelik... Üstelik bu...”

Kadın sözcüklerini toparlamakta zorlanıyormuşçasına susduğunda, Sevda omuz silkti ve aynı anda Yavuz’la göz göze geldi. Sevda onun lacivert giyineceğini sanıyordu ancak adam da tıpkı kendisi gibi siyah giyinmişti, aslında dışarıdan bakıldığında ikisi oldukça uyumlu bir çift gibi duruyordu. Sevda sırf bunun için bile Handan Altınbaşak’ın sözlerini yutabilir ve yukarıya çıkarak kıyafetini değiştirebilirdi. Üstelik fena fikir de değildi.

Yavuz onun düşüncelerini duymuş gibi, “Gerek yok,” dedi. “Böyle gelebilir. Ama bir eksik var...”

Arkasına dönen ve genç bir çalışanın elindeki kadife kutuya uzanan Yavuz kutudan kısa, Sevda’nın tüm boğazını bir tasma misali saracak, pırlantalarla süslü bir gerdanlık çıkardı. Sevda’nın askısız elbisesi ve sırtına doğru bıraktığı dümdüz saçlarıyla uyumlu olacağı kesindi ancak bunu takmak genç kadının istediği son şey bile değildi.

Sert bir sesle, “Hayır,” dediğinde ise Handan Hanım, “Elbette takacaksın!” diye bağırdı. “Derdin ne senin? Bizi rezil etmek mi istiyorsun? Yanımızda böyle dolaşarak zaten bize yeterince saygısızlık yapıyorsun, en azından biraz uyumlu olmayı dene!”

“Saygısızlık mı?” Sevda elindeki küçük çantayı öfkeyle daha sıkı kavradı, öyle ki parmakları beyazlamaya başlamıştı. “Saygısızlık yapan ben miyim, yoksa damarlarında Altınbaşak kanı akmayan ama tüm bunları sahiplenen sizler mi?”

“Yeter, Sevda! Tekrar başlama!”

Yavuz sert bir sesle gürlediğinde Sevda sırf üst katta yatan dedesinin kendilerini duyabildiğini bildiği için sustu. Onu üzmemek istediği en son şeydi ancak başına ne geldiyse hepsi de bu yüzden gelmemiş miydi?

Omuzlarını hafifçe düşürdü ve derin bir nefes aldı. Yavuz annesine kendilerini arabada beklemesini söylediğinde ve çalışan kız da ortadan kaybolduğunda içeride tek kalmışlardı. Adam ağır adımlarla ona doğru ilerleyerek arkasına geçti. Sevda onun kendisine ne kadar yakın olduğunu hissedebiliyor ve bundan büyük bir rahatsızlık duyuyordu.

Yavuz uzanarak elindeki çantayı aldığı anda ve girişi süsleyen büyük aynanın önündeki dresuarın üstüne koyarak bekleme ye başladığında, Sevda onun ne istediğini anlayarak sırtına dağılan saçlarını toplayıp havaya kaldırdı. Adam arkasına geçtiğinde öyle yakınlardı ki onun sıcak soluklarını ensesinde ve çıplak sırtında hissetmek midesini bulandırdı. Adamın varlığı her geçen saniye katlanılmaz bir hal alıyordu ve tek istediği bu evden bir an önce çıkmaktı.

Yavuz eğilerek gerdanlığı boynundan geçirip, hızlıca taktı. Ancak geri çekilmek yerine ellerini Sevda'nın çıplak kollarının iki yanına bastırduğunda, "Dikkatli ol," diye fısıldadı. Sesindeki o tını Sevda'nın bakışlarını kaldırmasına ve aynada göz göze gelmelerine neden oldu. "Gözüm üstünde olacak Sevda, aptalca bir şey yapma. Hatta sana soru sorulmadığı sürece konuşmak gibi bir hata bile yapma!"

Tek kaşını havaya kaldıran Sevda alaycı bir homurtu çıkardı. Konuşurken sesi de en az bakışları kadar boş ve sıradandı. "Bir kenarda oturarak üvey abimin başarısı karşısında gururlanmamı ve etrafa aptal gülücükler saçmamı istiyorsun yani?"

"Aynen öyle... Sakın beni kızdıracak bir şey yapma, Sevda sakın!"

Yavuz küçük bir gözdağı vermek ister gibi kollarını hafifçe sıktığında, Sevda'nın dudaklarından cılız bir inilti döküldü.

* Çekmeceleri bulunan, uzun ayaklı bir mobilya modeli.

Adamı kendinden uzaklaştırmaya çalışırken, "Tamam!" diye tısladı. "Tamam, Allah'ın cezası, tamam!"

"Güzel..."

Yavuz onu bırakarak yürümeye başladığında, Sevda adamın arkasından ortaparmağını kaldırdı ve saniyeler içinde yeniden yanına gelen çalışanın ona uzattığı paltoyu alarak üstüne geçirdi. Çekilmez bir araba yolculuğu geçirmek üzere kapıya doğru ilerlerken tek dileği yalnızca bu gecenin değil, bu kâbusun da umduğu gibi *bitmesiydi*...

Ezel Doğan özel dikim takım elbisesinin içinde adeta can çekişiyormuşçasına yüzünü buruşturup, parmakları arasındaki kadehi böyle bir ortamda hoş karşılanmayacak kadar büyük hızla içtiğinde, Belen homurdanarak gözlerini devirdi. "Biraz hızlı gitmiyor musun?"

"İnan bana hayır, sarhoş olmak ve gördüğüm tüm bu felaketi unutmak istiyorum."

Belen kıkırdayarak gülerken, "O kadar da kötü değil," diye mırıldandı. "Adam sadece biraz gösteriş seviyor, hepsi bu..."

"*Biraz* mı, Belen? Şu devasa şamdanların İngiltere Kraliçesi'nin evinde bile olmadığına eminim..."

Ezel'in sözünü ettiği devasa şamdanlar, geniş pencerelerin önündeki bordo renk brokarlarla aynı renkte olan, üç ayaklı kokteyl masalarının üzerindeki saten örtülerin tam ortasında duruyordu. Yerlere kadar inen örtüler aslında çok şıktı ve altın rengiyle yan yana geldiğinde hoş görünüyordu. Fakat tüm bunları bozan şey kireç beyazına boyanmış duvarlar, siyah-beyaz duvar kâğıtları ve yerlerdeki siyah-beyaz karo

* Genellikle renkli ipekle yapılan, zengin desenlere sahip bir kumaş türüdür. Perdeler, yastık kılıfları, elbiseler gibi kullanım alanları vardır.

mermerlerdi. Her şey bir araya geldiğinde gözü fazlaca yoruyordu ve Belen, bir sanatçı olarak renklerden anlayan Ezel'in sözlerinde ne kadar haklı olduğunu görebiliyordu.

"Sanırım haklısın," diyerek yenilgiyi kabul etti. "Ama içkiler güzel, öyle değil mi?"

"Ben şampanya sevmem..."

Ezel bariz bir huysuzlukla burun kıvrıdığına Belen bir kez daha gözlerini devirdi fakat saniyeler sonra yeniden Ezel'e dönerken yüzündeki ifade oldukça ciddiye. "Neyin var, Ezel? Bu aralar kendinde değil gibisin. Çok düşüncelisin, durmadan dalıp gidiyorsun ve beş yaşında bir çocuk gibi huysuz davranıyorsun."

"Huysuz davranmıyorum."

"Bak!" Kırmızı ojeli parmaklarından birini ona doğru sallayan Belen tek kaşını kaldırdı. "İşte bundan bahsediyorum!"

Ezel pes edercesine iç geçirerek omuz silktilti. "Sanırım canım sıkılıyor," dedi. "Bu aralar yapacak pek fazla iş yok, hepsi bu."

"Öyle olsa iyi olur Ezel, seni böyle görmekten hoşlanmıyorum."

Ezel, Belen'in hüzne bulanık sesini duyduğunda onu rahatlatmak istercesine güldü ve çivit mavisi elbisesinin içinde ılık saçan kızı kendine doğru çekti. "Bak sen... Küçük kuzenim beni mi düşünüyor mu?"

Belen Ezel'in sert göğsüne yaslanırken, "Saçlarımı bozacak-sın," diye homurdandı ancak ona sarılmaktan da vazgeçmedi. "Elbette düşüneneğim, sen benim ailemsin, Ezel. Normalde canını okuyor olabilirim ama bu seni sevmediğim anlamına gelmez, bunu biliyorsun değil mi?"

"Biliyorum, güzelim. Ben de seni seviyorum."

Ezel kızın şakağına bir öpücük kondurarak onun geri çekilmesine ve uzanıp papyonunu düzeltmesine izin verdi.

Belen yavaşça, küçük bir çocuğu teskin eder gibi, "Biraz daha sabret." dedi. "Birazdan Yavuz Bey sahneye çıkacak, küçük bir konuşma yapacak, bir şeyler içip biraz sohbet edeceğiz ve gece çok sürmeden bitecek..."

"Pekâlâ ama tüm bunları atlatabilmem için önce biraz hava almam lazım."

"Tamam, ben de arkadaşlarımla yanına geçeyim. Geç kalma, olur mu?"

Başını sallayarak arkasını dönen Ezel omuzlarını dikleştirdi ve üzerindeki bakışlara aldırmaaksızın salondan çıktı. Lobiye geçti ve otelin çatı katına çıkmak için asansöre bindi. Bu soğukta terasta durmak pek akıllıca sayılmazdı fakat gerçekten de boğulduğunu hissediyordu. Sebebini henüz anlayabilmiş, *aslında henüz kabullenebilmiş* değildi. Ayrıca Belen'in de söylediği gibi bu aralar çok düşünceli ve huzursuzdu. Girişteyken gazetecilerin işi ve özel hayatı hakkında sorduğu sorular da onu bir parça germişti. Tüm bu gerginlikle de biraz huysuzluk etmişti.

Terasa çıktığında yüzüne vuran sert rüzgârla gözleri hafifçe kısıldı, saçları yavaşça savrulup dağılırken parmaklarını onları düzeltmek için uzun saçlarının arasında kaydırdı. Ardından boş vererek onların dağılmasına izin verdi. Ellerini ceplerine koyduğunda, gözlerini yumarak derin bir iç çekti. Gecenin is ve soğuk kokan havasını solurken şehrin uğultulu gürültüsünü ve rüzgârın sesini dinledi. Tüm bunlar öylesine tanıdıktı ki kısa bir an için ona çocukluğunu anımsattı. Henüz on yaşındayken anne ve babasının kavga ederkenki bağırışlarından korkup üç katlı villalarının terasına çıktığı ve bir köşede oturarak ağladığı o uğursuz, karanlık geceyi...

On yaşındaki biri için hayatının en berbat günü olduğunu düşünmüştü. Anlaşılan bunu düşünürken biraz erken davranmıştı çünkü hayatının en berbat günü o değil, kesinlikle buydu.

Yumduğu gözlerini açtı ve uğultulu rüzgâr etrafında salınarak dans ederken karanlık gecenin içine doğru adım attı. Terasın kenarına gitmek ve bir sigara yakarak manzarayı seyretmek istiyordu. Eh, ilerleyen dakikalarda kafası güzel olursa ve pahalı takım elbisesine kıyabilirse belki oraya otururarak ayaklarını aşağı da sallandırırđı.

Düşünceleri karşısında dudaklarında alaycı bir gülümseme şekillenen Ezel, çatının kenarına doğru yürürken tek olmadığını çok geç fark etti. Biri daha vardı. Hemen orada, birkaç adım ötesindeydi. Çatının öyle kenarına çıkmıştı ki Ezel onun bir an için aşağıya düşebileceğini düşündü. Üstelik bu kadar yüksek bir binadan düştükten sonra kesinlikle hayatta kalamazdı. Hızlı ve acılı bir ölüm olurdu.

Kadını uyarmak için hızlı bir adım attığında kadın ince kollarını iki yana açarak başını eğdi. Zarif silüetinden seçebildiği kadarıyla Ezel'in adım seslerini duymamış gibiydi. Saçları tıpkı elbisesinin etekleri gibi salınıp duruyordu ve başı, aşağıya atladığı takdirde nereye düşeceğini anlamak istermiş gibi öne doğru eğilmişti.

Kadının, "*Yapabilirim,*" diye fısıldayan sesi öylesine alçaktı ki Ezel onu zar zor duydu. "*Bunu yapabilirim. Her şeyi bitirebilirim...*"

Bitirmek mi?

Ezel kadının aşağıya atlamak üzere olduğunu anladığında gözlerinin dehşetle büyüdüğünü ve kalbinin göğüs kafesine dar geliyormuşçasına çarptığını hissetti. Kahretsin! Kadın ölmek için Ezel'in terasa çıktığı bu boktan saniyeleri mi seçmişti?

Bir cinayet davasının baş şüphelisi olmayı düşünmek bile istemeyen Ezel, hızla öne doğru atıldı. Ve kadın kendini boşluğa doğru bırakacağı vakit onu kolundan yakalayarak sıkıca geri çekti. Her şey bir anda olup bitmişti. Bir çığlıkla beraber

kadınla birlikte terasın zeminine düşerlerken zihni hâlâ panik halindeydi. Çok değil, yalnızca birkaç saniye geç kalsa kadının şimdi ölü olacağını biliyordu. Az kalsın onu tutamayacaktı. Aptal kadın ölebilirdi ve Ezel hiçbir şey yapamadan öylece bakakalırdı.

Kalbi öylesine hızla atıyordu ki damarlarında gezinen o panikten, dehşetten ya da öfkeden de öte hissettiği başka bir şey daha vardı; *korku*...

Ezel'in bu korkuyu tarif edebilmesi mümkün bile değildi. Şayet bir kıyaslama yapması gerekirse en son anne ve babası öldüğünde bu kadar korktuğunu söyleyebilirdi. En son o zaman yüreği böylesine çırpınmış ve Ezel küçük bir çocuk gibi titremişti.

Nefes nefese bir halde soluklanırken ve sert rüzgâr uğuldayıp yüzünü bir kırbaç gibi döverken, kadın sırtını Ezel'in göğsüne yaslayıp oraya doğru adeta yıkıldı. Ardından hissettiği şoktan olsa gerek, hareketsizleşti. Kadının içinde bulunduğu psikolojiyi anlamaktan çok uzakta olan Ezel, sanki aralarında santimler yokmuş ve kadın onu duyamayacakmış gibi, "Çıldırдың mı sen!" diye kükredi. "Ne yaptığını sanıyorsun?"

Kolları arasındaki kadın Ezel'in sesini duyduğunda titrek bir soluk verdi, sanki ince bedeni genç adamın sesini duyduğunda daha çok titrer olmuştu fakat Ezel bunun farkında olmaksızın hissettiği dehşetle gürlemeye devam etti. "Bana cevap ver, kadın! Sana orada ne halt yediğini soruyorum! İntihar etmek de neyin nesi?"

Ezel tam onun bayıldığını ya da bir kalp krizi geçirdiğini düşünmeden önce kadın başını hafifçe geri çekti ve daha fazla dik tutamıyormuş gibi Ezel'in omzuna yasladı, ardından tir tir titrerken, "Sana ne?" diye bağırdı. Boğuk sesi tıpkı Ezel'ininki

gibi bir öfkeyle dolup taşmıştı. “Beni neden çekip kurtardın ki? Senden bunu istedim mi ben?”

“Ölmek sandığın gibi huzur bulacağın bir şey değil, seni aptal! Ardından bıraktığın-”

“Ardımda bıraktığım biri yok! Benim kimsem yok!”

Kadın hıçkırarak geri çekilip, ıslak gözlerle kendisine döndüğünde bakışları birbirine değdi, kısacık bir an için zaman yavaşladı. Sanki rüzgâr esmeyi, kar yağmayı bıraktı. Ezel gördüğü o güzel yüzle, o hüznü ve ıstırap dolu çakır gözlerle adeta donakaldı. Yavaşça yutkunarak, “Sen,” diye soludu. “Sen...”

Günlerdir düşünmekten kendini alamadığı kadın burada, kollarının arasındaydı...

Bölüm 3

Sevda son birkaç gündür durmadan düşündüğü, kollarında tanıdık ve huzurlu bir sıcaklık bulduğu adamı yeniden göreceğine hiç ihtimal vermemiştir.

Onu yeniden görmek istemiştir, hatta bu yüzden o kahrolası binaya belki karşılaşmalar umuduyla defalarca kez gitmeyi düşünmüştü ancak her defasında, kendini bunun kötü bir fikir olduğuna inandırarak vazgeçmişti. Fakat farkındaydı, o günden beri hayatında bir şeyler değişmişti.

Sevda gözlerine değen o şefkatli, arzu dolu bakışları bir türlü unutamıyor ve onu sıkıca saran o kaslı kolların verdiği güven duygusunu en son ne zaman hissettiğini anımsayamıyordu. Sanki babasının ölümünden bu yana bir ruh gibi yaşamış, yalnızca bir gereklilik olduğu için nefes almıştı. Adamın kollarındayken ise her bir hücresinin yaşamla dolduğunu hissetmişti; nefesinin kesildiğini, kimi zaman soluklarının ona yetmediğini ve bazen de buna gerek olmadığını...

Bunlar Sevda'ya yabancı hislerdi. Hapsoldüğü cehennemde böyle güzel duygulara yer yoktu ve bunlar kısa bir an için Sevda'ya cennetin kollarına düştüğünü hissettirmişti. Saçlarını okşayan, kulağına sakınleştirici mırıltılarla konuşan adamın bir kurtarıcı gibi hayatına girdiğini düşünmüş ve bundan öylesine hoşlanmıştı ki...

Ancak bu güzel düşünce de tıpkı tüm düşleri gibi *Yavuz* gerçeğini hatırladığında güzelliğini yitirmişti. Adamı bir daha göremeyeceğini kabullenmek zorunda kalmış ve o bir saati, hiç istemese de unutulmak üzere zihninin en gerilerine göndermişti. Anıları orada eskiyecek ve bir süre sonra hatırlanmayacaktı. Sevda'nın elinde tutunabileceği hiçbir şey kalmayacaktı. Yavuz hayatındayken bu gerçek hiç değişmeyecekti. Adam umutlarının, hayallerinin ve en güzel anlarının katiliydi.

Buna daha fazla katlanamıyordu.

Bugüne kadar yeterince katlanmıştı ve bu gece evden çıkarken tüm bunlara bir son vermeye kararlıydı. Dedesi için avukatına bıraktığı bir mektubun ardından her şeyi göze almıştı. Kollarını özgürlüğe kanat çırpma isteyen bir kuş gibi iki yana açmış, korkusuzca orada durmuş ve atlamıştı.

Ancak umduğu gibi olmamıştı.

Onlarca metre aşağıdaki soğuk kaldırım taşları yerine, günler sonra yeniden görmek için can attığı adamın kollarındaydı. Sevda o gün bundan oldukça hoşnuttu ancak bu kez aynı şeyleri hissetmiyordu.

Adamın kollarında sıkıca sarmalanmıştı. Hissettiği dehşet ve soğukla her geçen saniye titriyor, adamın yeşil gözlerindeki duygu yoğunluğu karşısında daha şiddetli ağlıyordu. Sevda'ya öylesine içten ve endişeli bakıyordu ki genç kadın bu bakışların bir benzerini en son yıllar önce dedesinde gördüğünü düşündü. O günden beri ona kimse değer vermemiş, sanki

kimse onu sevmemiş gibiydi. Sevda karşısındaki adama bakarken kalbine koca bir kayanın oturduğunu hissediyordu.

Kahrolası adam, ona neden böyle bakıyordu? Neden ona umut vermek istiyormuşçasına, her şey düzelecek dermişçesine bakıyordu?

Sevda hıçkırarak ağlarken, Ezel bir rüyadan uyanmışçasına irkildi ve kısık sesli bir küfür savurdu. Gözlerinde yalnızca endişe ya da şaşkınlık yoktu. Bakışlarında öfke ve yoğun bir korku da kol geziyordu. Buz gibi bir sesle, "İntihar edecektin," diye fısıldadı. "Ben gelmesem... Ben gelmesem *ölecektin...*"

Sevda'nın dudaklarından yeni bir hıçkırık döküldü ve o anki şoku hâlâ atlatamayan genç kadın, tırnaklarını sertçe Ezel'in tenine geçirdi. Çatlak bir sesle, "Evet," derken dudaklarından boğuk, alaycı bir ses çıktı. "Gelmeseydin bunu başaramacaktım... Her şey bitecekti, *bitirecektim...*"

Kadın hıçkırarak ağlamaya devam ederken Ezel tıpkı o günkü gibi kollarını ona doladı, kadının göğsüne yaslanmasına izin verdi. Onun düz saçlarını okşamak, şefkat göstermek ve *artık güvendesin* demek istiyordu ancak kollarındaki kadın bir anda hırçınlaştı. Ondaki uzaklaşmaya çalışarak tırnaklarını teninde daha derinlere batırdı. Yaşlarla parıldayan gözlerini Ezel'inkilere acımasızca dikerken, "Bırak beni!" diye bağırdı. "Bırak beni!"

Kadının gözlerinde öyle bir kararlılık gizliydi ki bunu fark eden Ezel elinde olmadan dakikalar önce yaptığı gibi öfkeyle gürlledi. "Neden? Kahrolası binadan yeniden atla diye mi?"

"Bu seni hiç ilgilendirmez!"

Kadının direnci Ezel gibi bir adam için oldukça gülünçtü fakat lanet olası kadın bunu bile bile debeleniyor, hareket etmekten vazgeçmiyordu. Ezel onu sıkıca sararken canını yakmaktan endişe ederek tutuşunu gevşettiğinde, Sevda adamın kollarından kurtuldu. Az önceki savaşçı halinin aksine, küçük

bir çocuk gibi burnunu çekti. Başını iki yana sallayıp yeniden, “Seni ilgilendirmez!” diye bağırdı. Gözlerindeki bakış yaralı bir ceylaninkilerle aynıydı ve her geçen saniye Ezel’in kalbini deşiyor, adama nefes alması için izin vermiyordu.

Sevda adamla böyle karşılaşmayı aklının ucundan bile geçirmezdi ve şimdi, hissettiği tek şey derin bir utançtan ibaretti. Adamın kendisini böyle bir durumdan çekip alması karşısında utanıyor, bir saniye daha erken davranmadığı için kendisine kızıyordu. Her şeyi bitirebilmek için eline bir fırsat geçmişti ve Sevda bunu mahvetmişti. Aslında hayır, o değil de *adam* bunu mahvetmişti.

Hıçkırarak ellerini saçlarının arasından geçirdi ve adama arkasını dönerek ileriye doğru birkaç adım attı. Ancak öylesine sarsılmıştı ki ayakta birkaç saniyeden fazla durabilmesi imkânsızdı. Ezel onun dengede duramayacağını fark ettiğinde hızla kadına doğru atıldı ve tuttu. İtiraz etmesine izin vermeden onu sert göğsüne yasladi. Sevda minik yumruklarını göğsüne savuruyor, onu bırakması için çığlıklar atıyordu ancak Ezel bunu umursamıyordu. Kadının ne kadar acı çektiğini görebiliyordu, o kabul etse de etmese de kendisine ihtiyacı olduğunu biliyordu.

Ona sımsıkı sarılırken, “Geçti, geçti artık,” diye mırıldandı. Tıpkı o günkü gibi dudaklarını Sevda’nın saçlarına bastırıp ve kadın kollarında gevşeyerek derin bir nefes verdiğiğinde o da aynısını yaptı. “Seni tuttum,” diye fısıldadı. “*Tuttum...*”

Sevda bu güven veren sözcüklerden sonra daha şiddetli ağlamaya başladı. Neden hiç tanımadığı bir adamın kollarında böylesine güvende ve rahattı? Neden üvey annesi olacak o kadından ve Yavuz pisliğinden bir gün bile görmediği o şefkati Sevda’ya hiç düşünmeden veriyordu? Neden Sevda’yı yaşamaya, nefes almaya teşvik ediyordu? Dakikalar önce korkmadığı ölüm, şimdi neden onu böylesine korkutuyordu?

Bu adam kendisine ne yapıyordu?

Yeniden hıçkırırken utancını ve öfkesini saklayabilecekmiş gibi, “Neden sürekli karşıma çıkıyorsun?” diye çıkıştı. “Bana neden... neden *böyle* davranıyorsun?”

Ezel ceketinin yakalarını açarak kadının çıplak sırtını sararken, Sevda’nın elleri adamın göğsünde asılı kaldı. Başını kaldırıp da Ezel’e baktığında, hüznü gözlerinde gerçek bir merak ve öfke vardı. Ezel bir eliyle kadının belini sararken boştaki eliyle de uzandı ve kadının uçuşup, yüzünün önüne düşen bir tutam saçını arkaya attı.

“Peki ya sen,” diye mırıldandı. “Sen neden sürekli ağlıyorsun? Neden böyle kırgın, paramparça bakıyorsun?”

Sevda bugüne kadar kimsenin sorma zahmetine girmediği bu soruyu duyduğunda, burnunu çekerek titreyen dudaklarını ısırdı. Başını yavaşça *bilmiyorum*, dercesine iki yana salladı fakat bu koca bir yalandı. O an tek istediği tüm kırgınlıklarını, kederini adamla paylaşmak ve onun kollarında huzurla sarmalanmaktı.

Ancak bunu yapamazdı.

Hissettikleriyle tek başına mücadele etmeye ve günün sonunda yine yapayalnız kalmaya alışmıştı. Eğer bunları adamla paylaşırsa, ona içini açarsa gün bitip de o gittiğinde daha çok kırılacağını biliyordu. Çünkü adamın ona neler hissettirdiğini ve bunun nasıl bir duygu olduğunu anlamıştı. Yavuz da onu sahipleniyordu ancak bu adam ona, boynuna süslü bir tasma geçirilen yavru bir köpek gibi değil, şefkatle sarılan bir kadın gibi hissettiriyordu.

Sevda buna da dayanamazdı. Bunun nasıl olduğunu biliyorken yapamazdı. Adamdan uzaklaşması ve onu da boktan hayatının içine daha fazla çekmemesi için gitmesi lazımdı.

"Yine aynı bakıyorsun... Hüzünlü, kederli, sanki hiç gülmemiş gibi..."

Sevda bu sözler üstüne yaşlarla dolu bakışlarını kaçırdığında, Ezel onun çenesini nazikçe kavrayıp yeniden kendisine doğru çevirdi. "Canını bu kadar yakan ne, seni bu kadar kıran ne?"

Sevda'nın biraz olsun dinen yaşları bu sorularla yeniden akmaya başladığında Ezel uzanıp gözyaşlarını yavaşça sildi. Kollarındaki kadının ölümü istemesi ve bundan yalnızca birkaç saniyeyle kurtulabilmesi Ezel için acı bir gerçekti. Her ne kadar sakın görünse de içinde hâlâ esmekte olan koca bir fırtına gizliydi.

"Neden?" diye sorduğunda Sevda başını iki yana sallayarak konuşmayı reddetti ancak Ezel, hakkında hiçbir şey bilmediği bu kadınla ilgili daha fazla şey öğrenmek istiyordu. Bastırarak daha kararlı bir sesle sorusunu yineledi. "Neden?"

"Seni ilgilendirmiyor!"

"Seni tutup kollarıma aldığım andan beri beni ilgilendiriyor!"

"Tutmasaydın! Senden bunu istemedim! Tutmasaydın!"

Kadın yine hırçınca debelenmeye başladığında Ezel onu mümkünmüş gibi daha sıkı sardı ve *şimdilik* bu sorunun cevabını aramaktan vazgeçti. Hırlarcasına, "Ölecektin, öyle mi?" dedi. "Kendini tereddüt bile etmeden oradan aşağı atacaktın, öyle mi?"

Sevda hıçkırarak başını iki yana salladı. Ezel'in kollarından kurtulmak isteyerek güçsüzce hareket etmeye çalıştı. "Bundan sana ne? Neden umursuyorsun ki?"

"Çünkü... çünkü seni tanımak istiyorum."

Sözler yalnızca Sevda için değil, Ezel için de şok ediciydi. Kelimeler o engel olamadan dudaklarından dökülmüştü ve bunu yaptığı anda Ezel derin bir nefes vermişti. Günlerdir aklından çıkmayan bu kadın hakkındaki düşüncelerinin bir anda dilinden dökülmesi onu rahatlatmıştı ve Ezel Doğan

artık eskisinden de kararlıydı. Sözlerinde ciddiydi, kadını tanımak istiyordu. Gözlerinin ardındaki sırları öğrenmek, onun en derinlerine inerek kadını keşfetmek istiyordu.

Sevda iliklerine kadar sarsıldığını hissederken başını iki yana salladı ve daha hızlı akmaya başlayan gözyaşlarıyla, “Benden uzak dur,” diye fısıldadı. Geriye doğru bir adım atmak istedi ancak Ezel buna izin vermedi. Mümkün olsa onu sonsuza dek kolları arasında tutabilir ve bu ana saplanıp kalabilirdi.

Kadının öfke ve utanç dolu gözlerine bakarak başını yavaşça iki yana salladı, uzanıp onun yaşlarla ıslanmış yanağını bir tüy gibi hafifçe okşadı. “Bunu istemiyorum, senden... *senden uzak kalmak istemiyorum.*”

Adamın ses tonundaki o sıcak, kararlı tınıyı duyan Sevda hafifçe titredi ve hissettiklerini gizlemek adına hayal kırıklığının her geçen saniye artırdığı öfkesine sığındı. “Ben de tüm bunları istemiyorum ama her istediğim olmuyor! Bak, buradayım! *Ölmedim, gördün mü?*”

Ezel kayıpları olan bir adamdı. Ölümün ne olduğunu çok küçük yaşta öğrenmişti ve bunu karşısındaki kadına bir türlü yakıştıramıyordu. Onu kendine getirmek istercesine sarsarak, “Ölüm bir çözüm değildir, seni aptal!” dedi. “Sorunlarından ya da yaralarından böyle kaçamazsın! Kimi zaman onlarla yüzleşmen gerekir, pes etmeden savaşman...”

“Savaşmak mı?” Kadının dudaklarına acısını bastıramayan yeni bir gülüş kondu, hemen ardından o gülüş gözlerindeki kırgınlıkla yarışır hale geldi. Burnunu çekerek, “Ya artık bundan yorulduysam?” dedi. O an Ezel ona inanmakta hiç güçlük çekmedi çünkü bakışları yorgun ruhunun aynası gibiydi. “Ya artık savaşmak istemiyorsam?”

Ezel kadının titrek sesi karşısında içindeki o ilkel koruma içgüdüsünün, tüylerini kabartan bir yırtıcı gibi tetikte bekleyerek her geçen saniye arttığını fark etti. Az önceki halinin

aksine şefkat kokan, yumuşak bir gülümsemeyle kadına doğru biraz daha eğildi ve güçlü avucunu onun soğuk, yumuşak tenine, yanağına yasladı. “O zaman sırtını yaslayabileceğin birini bul,” diye fısıldadı. “Senin için savaşabilecek birini bul. Yaralarını sarabilecek birini... Seni sevecek birini...”

Ezel’in gözleri o kişinin tam karşısında durduğunu anlatırcasına parıldayıp, beklentiyle dolduğunda Sevda’nın önce nefesi kesildi, ardından kalbi korkuyla tekledi. Adama bir cevap vermek isterdi ancak... ancak Sevda böylesine güzel bir şeye, bunun mahvolacağını bile bile cesaret edemezdi.

“Yapamam,” diye fısıldadı.

Başını iki yana sallarken onun cevabından ötürü duyduğu hayal kırıklığıyla bir nebze olsun gevşeyen güçlü kolların arasından sıyrıldı ve bakışlarını adamın yüzüne dikti. Ona o gün de bakmıştı ancak bu kez uzun uzadıya inceledi. Siyah takım elbisesinin içinde adeta güç yayan bu adam, Sevda’nın yanında bir dev sayılabilirdi. Geniş kolları ve ona yaslanacağı takdirde rahat edebileceği geniş bir göğsü vardı. Saçları gece karasıydı, gözleri ise neredeyse buz tutmuş gibi görünen açık bir yeşildi. İçlerinde siyah benekler gizliydi ve köşeli yüz hatlarına sahip bu adamın bakışlarına derin bir keskinlik katıyordu. Gözlerinin içinde Sevda’yı iliklerine kadar titreten bir ilgi vardı, o gözler aynı zamanda öfkeyle de parlıyor ve genç kadının nefesini kesiyordu.

Ezel uzanıp Sevda’nın yüzüne düşen, rüzgârda uçuşan saçlarını kenara çekmek istediğinde Sevda geriye doğru bir adım atarak adamın dokunuşundan kurtuldu ve başını yavaşça iki yana salladı. Ezel’in havaya kalkan eli usulca aşağıya inerek yanında yumruk oldu. Gözlerinde reddedilişi için sessiz bir isyan gizliydi ancak Sevda geriye doğru bir adım daha atarak buna cevap vermeyeceğini belli etti.

Adam da ileriye doğru adım attığında neredeyse bir fısıltıyla, "Peşimden gelme," dedi. Adamın gözlerinde öylesine dokunaklı, öylesine yumuşak bir bakış belirdi ki Sevda dudaklarından kaçan hıçkırığı bastırmak istercesine elinin tersini dudaklarına kapayarak yalvardı. "Lütfen... Lütfen gelme, *lütfe*..."

Ezel, kadına gitmesi için *izin verdikten* ve yeniden Belen'in yanına döndükten sonra kendini çok daha kötü hissediyordu ancak hislerini gizlemekte bir ustaydı. Belen'in arkadaşlarıyla tanışırken ve birkaç dostu selamlarken gülümsüyor, hiçbir şey olmamış gibi davranabiliyordu. Fakat arkasına dönüp de bir köşeye çekildiği an maskesi düşüyor, kaşları derince çatılıyordu.

Ezel Doğan öfkeliydi. Ancak öfkesinin sebebi kadının onu reddetmesi değildi çünkü kadının gözlerinin ardındakileri, yüreğindeki görmüştü. *Kadın bunu istemişti*. Uzanıp kendisine uzatılan ele tutunmayı ve kurtulmayı istemişti. Sadece yapamamıştı. Bunun için bir sebebi olduğu belliydi ve Ezel bunu delicesine merak ediyordu.

Kadını böylesine alıkoyan şey neydi? Ona ölmeyi düşünecek kadar hayatı zindan eden ne ya da *kimdi*? Ezel bu sorularla boğuşurken öfkeden nefesinin kesildiğini hissediyor, içten içe bilenip duruyordu. Biraz daha düşünmeye devam ederse çıldıracağı, geceyi herkes için zehredeceği kesindi.

"Ah, Yavuz Bey sahneye çıktı!"

Belen'in heyecanlı sesiyle genç kadına dönen Ezel, onun bakışlarını takip ettiğinde Yavuz Kılınçer'i gördü. Siyah bir takım elbise giyen adamla hemen hemen aynı yaşta ve boyda gibi görünüyorlardı. Adamın üç numaraya vurulmuş kısa, koyu renk saçları vardı ve gri gözleri kalabalığı bir atmaca gibi

keskin bakışlarla süzüyordu. Adamın, Ezel'in etraftan duyduğu o *soğuk, kasıntı ve otoriter* kelimelerinin hakkını verdiği açıktı.

Yavuz Kılınçer yüzünde gururlu, hafif bir tebessümle konuşmaya başladığında Ezel iç geçirmemek adına kendini zor tutarak içkisini yudumlamaya devam etti. Adamın kuruluşlarının tarihi ve başarıları hakkında yaptığı o uzun ve abartılı konuşma hiç ilgisini çekmiyordu. Ta ki sahneye, adamın yanına o çıkana kadar...

Ezel elindeki kadehi bıraktı ve pür dikkat sahneyi izlemeye başladı. Yavuz Kılınçer elini kadına doğru uzattı ve kadın nazik ancak kesinlikle sahte bir gülüşle adamın elini tutarak kürsüye yöneldi. Kadının yalnızca dakikalar önce dağılan saçları kuaförden yeni çıkmışçasına dümdüzdü ve, mükemmel bir şekilde sırtına doğru atılmıştı. Yüzünde ise gözyaşlarının izlerini gizlemek istercesine hoş bir makyaj vardı ve kırmızıya boyanan dolgun dudaklarını aralayarak konuşmaya başladığında yalnızca Ezel değil, herkes nefesini tutmuş bir halde onu izliyordu.

Sevda Altınbaşak...

Kadın ailesinin emeklerinin hiçbir önemi yokmuş gibi dedesinin her şeyi Yavuz'un kontrolüne bıraktığını, adamın rahatsızlığından dolayı bu gece aralarına katılamadığını ve kendisinin kardeşine destek olmak için burada olduğunu, her zaman da onun yanında olacağını söyleyip gülümserken Ezel onu tebrik etmek istedi. Öylesine mükemmel bir oyuncuydu ki Ezel'e bile taş çıkartırdı. Yalnızca dakikalar önce ölmek isteyen kadının -üstelik böyle bir gecede- tüm bunlardan keyif alır gibi durması koca bir yalandı.

Ezel Doğan her zaman zeki bir adam olmuştu ve parçaları bir araya getirdiğinde Yavuz Kılınçer ve Sevda arasında birtakım sorunlar olduğunu anlayabiliyordu. Yoksa kadın neden intihar etmeyi düşünüp bunun için de böyle bir günü seçecekti ki?

Sevda son sözlerini söylediğinde, ailesi hakkında konuşmak onu duygulandırmış gibi iç çaktığında Yavuz elini Sevda'nın beline attı ve tamamen misafirlere oynayarak kadının gözlerinin içine bakarken bu kez gerçek bir gülümsemeyle teşekkür etti. Adamın yüzündeki o gülüş ve bakışlarındaki o ifade, Ezel'i onlarca metre uzaklıktan bile rahatsız etmeye yetti. Sevda da öyle hissetmiş olmalıydı çünkü kadın kısa bir an için afalladı. Bu öylesine kısa bir andı ki Ezel bakışlarını kadından bir an bile çekmediği için bu ânı yakalamış olmalıydı.

Son sözlerin ve kalabalığın alkışlarının ardından Yavuz Kılınçer herkese teşekkür etti ve gecenin keyfini çıkarmalarını diledi. Daha sonra Sevda'yla beraber sahneden inerek misafirlerin arasına karıştı. Ezel gözlerini zorlukla da olsa onlardan çekip önüne döndüğünde, Belen ile göz göze geldi. Kuzeni, "Gördün, değil mi?" diye sordu. Ezel'in hissettiği o şok ve afallamadan bihaber gibi görünüyordu. "Bu o işte! Size anlattığım kadın... Sence de çok güzel değil mi?"

Belen iç çekercesine konuştuğunda Ezel hafifçe güldü ve kıza göz kırparak, "Sen de öylesin, güzelim," dedi. Kumral saçları ve tıpkı kendisinininkiler gibi olan yeşil gözleriyle Belen de en az Sevda kadar büyüleyiciydi.

Belen aldığı iltifatla ışıldarken Ezel kıza çapkınca gülümsedi ve yanındaki adama dönmeden hemen önce bakışları yine Sevda'ya takıldı. Elinde değildi, kendini birdenbire ona bakarken bulmuştu. Kadının gözlerini görebilmek için yanıp tutuşuyordu ancak Sevda... Belen'e bakıyordu. Gözleri hafifçe kısılmıştı ve yüzünde düz, boş bir ifade vardı. Ezel kadını yalnızca iki kez görmüştü ancak bu bakışların düşmanca olduğunu çok net bir şekilde söyleyebilirdi.

Sevda, Belen'i kıskanmış olabilir miydi?

Bu düşünceyle hafifçe gülümsediğinde kadınla göz göze geldi ve Sevda sadece birkaç dakika sonra saçlarını savurarak

arkasını döndü. Hiçbir şey olmamış gibi davranmaya çalışıyordu ve onun bu çabası Ezel'in yalnızca gülümsemesine sebep oluyordu.

Bir garson ordusu tarafından servisler yapıldı. Konuşma ve kahkaha seslerine çatal kaşık sesleri de karıştığında Yavuz ve Sevda konuklarla ilgilenerek her biriyle sohbet ediyordu. Yavuz hemen arkalarındaki masadaydı, Sevda ise yüzünde hafif bir gülüşle kendi masalarındaydı. Genç kadın Ezel'i görmezden gelmeye devam ediyordu ancak Ezel buna daha fazla devam edemeyecekti. Kadın izin isteyerek gülümsediğinde, Ezel de onunla ayağa kalktı ve uzanarak kadının elini tuttu. Onu salonda herkesin görebileceği, ortadaki boş alana doğru sürüklerken Sevda adamın cüreti karşısında donmuştu.

Adam eliyle belini sarıp diğer elini avucuna aldığı anda, "Sen ne yapıyorsun?" diye kısık bir sesle konuştu. Davetlilerin gözlerinin üzerlerinde olduğunun farkındaydı ancak onu korkutan tek bir kişinin bakışlarıydı.

Ezel gayet rahat bir halde, çok garip bir soru duymuş gibi omuz silkti. "Dans edeceğiz."

"Sen delirdin mi?" diyerek sesini yükselten Sevda adama öfkeyle baktı. "Bu... bu bir dans müziği bile değil!"

"Öyle olsaydı benimle dans ederdin yani?"

Orkestrayı umursamadan kadınla dans etmeye başlayan Ezel'in yüzünde geniş bir gülümseme vardı. O delici bakışlarıyla kadının yüzündeki o rahatsız ifadeyi izliyor, onu biraz daha çözmeye çalışıyordu. "Neden bu kadar korkuyorsun?"

"Korkmuyorum! Senin yüzünden herkese rezil oluyoruz ve..."

"Kimseye rezil olduğumuz yok, insanlar gülümsüyorlar *Sevda*..." Sevda ismini adamın o derinden gelen davudi'sinden duyduğunda nefessiz kaldı. Ezel bunun farkında olarak

* Kalın, tok ve gür ses.

bakışlarıyla Sevda'nın arkasındaki bir noktayı işaret etti. "Tabii Yavuz Kılınçer ve annesi hariç..."

Sevda gözlerini yumup dişlerini dudaklarına bastırdı. Elini elinden çekmek istediğinde Ezel onu kendisine daha da yaklaştırdı ve buna izin vermedi. Usulca Sevda'nın kulağına doğru eğilerek, "Onlardan korkuyorsun," dedi. "Gerçekten korkuyor-"

"Korkmuyorum." Sevda, Ezel'in kollarında zarifçe salınırken öfke dolu gözlerini adamınkilere dikti. "Kim oluyorsun da benimle böyle konuşabiliyorsun? Ne hakla..."

"Ezel."

"Ne?"

Sevda kaşlarını çattığında Ezel hafifçe güldü ve onu kollarında nazikçe döndürürken, "İsmim," diye fısıldadı. "İsmim, Ezel Doğan."

"Umurumda değil! Bu aptal dansa derhal bir son ver yoksa..."

"Yoksa ne?"

Sevda bu cümlelerin devamını getiremeyeceğini, adama onu korkutan tehditler savuramayacağını biliyordu. Bu yüzden alaycı bir bakış takınarak bir başka yerden saldırmayı denedi. "Madem bu kadar çok dans etmek istiyordun, keşke sevgilini kaldırıydın!"

"Öyle mi?"

Ezel hafifçe gülümsediğinde, Sevda daha da öfkelendiğini hissederek, "Evet!" diye tısladı. Gözleri kaçamak bakışlarla kalabalığı taradı ve ardından tüm güzelliğiyle Ezel'inkilere saplandı. "Yeter artık," derken sesindeki titremeyi saklaması imkânsızdı. "Lütfen artık kes şunu!"

Şimdilik istediğini alan Ezel yeşil gözlerinden taşan yumuşak, sevecen bir bakışla, "Elbette," dedi. Ardından Sevda'yı bırakmadan önce kadına doğru eğildi ve gözlerini kapatıp, onun

kokusunu derince solurken bir yemini fısıldarcasına, “Unutma,” diye mırıldandı. “Yeniden karşılaşacağız, *Sevda...*”

“Bu geceki rezalet de neyin nesiydi? Sabrımı mı sınıyorsun sen Sevda!”

Öfkeyle gürleyen Yavuz kolunu bırakıp onu savurduğunda, Sevda geriye doğru yalpaladı ve arkasındaki deri koltuğa tutunurken sessiz kaldı. Bir şeyler açıklayabilecek halde değildi. Kaldı ki ne söylerse söylesin Yavuz’un da umursamayacağından emindi.

“Şu hale bak! Haftalarca hazırlık yapalım, tüm geceyi planlayalım ve Sevda Hanım daveti bir maskeli baloya çevirsin!”

Yavuz öfke dolu gözlerle ona baktığında Handan Hanım da bir cevap bekler gibi ayağını yere vurmaya başladı. Sevda, “Dans etmeyi ben istemedim!” diye bağırdı. “Onu tanımıyorum bile!”

Son cümlesiyle Yavuz’un daha da çileden çıktığı, attığı o öfkeli kahkahadan belliydi. “Tanımıyorsun, öyle mi?”

“Tanımıyorum!”

“Seni sürtük! Tanımadığın bir adamla...”

Üvey annesi olacak o kadın utanmadan kendisine hakaret ettiğinde, Sevda kendisine hâkim olamadan, “Ben sürtük değilim!” diye bağırdı. “Aramızda bir sürtük varsa eğer o da...”

Handan Hanım bayılıyormuşçasına, dehşet dolu bir çığlık attığında Sevda sustu ancak bakışlarını kadının üzerinden çekmedi.

“Duyuyorsun, öyle değil mi Yavuz! Şunun söylediklerini duyuyorsun!”

Yavuz odayı adımlarken ve sakın olmak ister gibi burun kemerini sıkarken Handan Hanım Sevda’nın üstüne atladı. *Kelimenin tam anlamıyla hem de.* Uzanarak Sevda’nın

saçlarını tutmak istediğinde Sevda son anda geri çekildiği için saçlarını ondan kurtarabildi ancak saçlarına ulaşamayan kadın, elbisesinin arkasındaki çapraz bağlara uzanmayı başarmış ve ince kumaşların birkaçını koparmıştı. Sevda dehşetle elbisesinin göğüs kısmını tutarken geriledi ve bu sırada Yavuz annesine dönerek onu tuttu. Kadının kollarından tutup sarsarken, “Ne yapıyorsun sen anne?” diye gürledi. “Çıldırдың mı?”
 “O kız...”

“Ona dersini verebilecek biri varsa o da benim! Sen değil!”

Adamın sırtı kendisine dönük olduğundan Sevda onun bakışlarının nasıl olduğunu bilmiyordu ancak kadının geri adım atmasına yetecek kadar kararlı olmalıydı çünkü Handan Altınbaşak, Sevda’ya öfke dolu son bir bakış atıp odadan çıktı. O çıktığında Sevda rahatlamak gibi bir hataya düşmedi çünkü adamın kendisini savunmadığını biliyordu. O sadece annesine onun hakkından kendisinin geleceğini olabildiğince *nazik* bir dille hatırlatmıştı.

Sevda askılı bir elbise tercih etmediği için içten içe küfürler yağdırırken göğüs kısmını sıkıca sardı. İçinde bulunduğu duruma rağmen mağrur bir tavırla çenesini havaya dikti ve bakışlarını adamın gri gözlerinden çekmedi. “Bu olanlar benim hatam değildi. Ben...”

“Sen sadece tanımadığın bir adamla dans ederek beni daha da öfkeliendiriyor ve tüm geceyi mahvediyordun, Sevda!”

Sevda öyle olmadığını söylemek isterdi ancak bu, koca bir yalan olurdu. Adam onu bıraktığında ve titrek adımlarla Yavuz’a yürürken bile neler olduğunun farkındaydı. Yavuz Kılınçer ve onun yönetmeye hevesli olduğu küçük imparatorluğu unutulmuş, insanlar Sevda’yı ve Ezel’i konuşmaya başlamışlardı. Sevda adamın gecesini mahvetmenin planlarını

zaten kuruyordu ve bu gece amaçlarından biri de buydu, sadece bu düşündüğünden de farklı bir yolla olmuştu.

“Ne yapacaksın?” diye sordu. “Sen de annen gibi bana vuracak mısın?”

“Annem sana...”

“Vurmadı mı?”

Sevda alayla gülerken saçlarını sırtından aldı ve tek omzunun üstüne atarak hafifçe arkasını döndü. Sırtında tırnak izlerinin olduğunu biliyordu. Hatta derisinin soyulduğundan da emin-di çünkü teni sızlıyordu. “Öyleyse bu tırnak izleri ne? Bu mu? Bu hep böyle mi devam edecek?” Sevda öfkeyle boştaki kolunu yana doğru açtı. “Yanlış yaptın Sevda, *al sana!* Bir sürtük gibi davrandın Sevda, *al sana!* Beni dinlemedin Sevda, *al sana!*”

Öfkeyle bağırarak Sevda saçlarını yeniden sırtına atarken Yavuz, “Sevda!” diye uyardı ancak onun dinlemeye niyeti yoktu.

“İsteddiğini aldın! O imzayı attım, yanında durdum ve senin söylediğinden de iyi bir konuşma yaptım! İsteddiğini vermediğimi iddia edemezsin. Sonrasında olanlar benim suçum değil! Bunun için bana-”

“Ya kimin suçu?” Kızgın gözlerle Sevda’nın kollarını kavrayan Yavuz, başını hafifçe yana eğdi. “*Ezel Doğan’ın mı?*”

“Sen... Sen nereden...”

Sevda, Yavuz’un adamın ismini bilmesine karşın şaşkınca kalakaldığında ve güzel yüzündeki ifade yerini koca bir afallamaya bıraktığında Yavuz hafifçe gülümse-di. Tehditkâr, gaddar bir gülümse-meydi. “Söylesene Sevda,” dedi. “Madem suç onda, ona ne yapayım?”

Bölüm 4

Günümüz

“Üç, iki, bir, sıfır! *Mutlu yıllar!*”
“*Mutlu yıllar...*”

Ezel, neşeyle kadeh kaldırıp yeni yılı karşılayan arkadaşlarına gülümseyerek eşlik etti ve kadehini bir kenara bırakıp kolları arasındaki meleğine döndü. Neredeyse üç yaşına basmak üzere olan minik kızı son zamanlarda bozulan uyku düzeni nedeniyle bu saatte hâlâ uyanıktı ve parmaklarının arasında küçük, parlak, sarı bir top vardı. O topu kimi zaman dişliyor, kimi zaman tombul yanaklarına sürtüyor ve kimi zaman da kırmızı elbisesinin kabarık eteklerine sararak saklıyordu. Bununla eğlendiği ortadaydı ve kızının gülüşleri Ezel’i de eğlendiriyordu.

Eğilip kızının kıvrık saçlarının arasına bir öpücük bırakırken, “*Mutlu yıllar, Melek’im,*” diye fısıldadı. Şöminenin önünden uzaklaştı ve kızıyla beraber cama doğru yürüdü. Lapa lapa

yağan karı izlerken dudakları çok geçmeden düz bir çizgi halini aldı ve bakışlarındaki o sevecen ifade silindi.

Kardan nefret eden Ezel, kışı Sevda'yla birlikte sevmeye başlamıştı ancak onun gidişinin ardından bundan tekrar nefret eder olmuştu. Yere düşen her kar tanesinde, gördüğü her kardan adamda Sevda'yı hatırlıyor ve sol yanındaki hiç dinmeyen o sızı yeniden canını yakmaya başlıyordu.

Acısı hiç dinmemişti. Kim ne söylerse söylesin, zaman ilaç değildi. Acıyı bastırmıyor, hiçbir şeyi unutturmuyordu. Ezel, Melek için nefes alıyor ve bu yüzden hayat hâlâ yaşamaya değermiş gibi davranıyordu. Yaptığı koca bir sahtekârlıktı. Yüzündeki gülüşlerin çoğu sahteydi, bakışlarındaki ışığın hepsi geçmişin karanlık bir gölgesiydi.

Onu özlüyordu.

Öyle bir özlüyordu ki nefes alamıyor, yüreğindeki yangını bir türlü söndüremiyordu. Odasında, onunla defalarca kez seviştiği o yatakta dönüp duruyor, onun kıyafetlerine sarılıyor ve uykularına gözyaşlarıyla dalıp güne gözyaşlarıyla uyanıyordu. Özlemek bir hastalıktı sanki, her geçen gün Ezel'i içten içe kemirip duruyor ve onu bir parça daha eksiltiyordu.

Özlemi ancak Melek'i kollarına aldığı anda hafifliyordu. Onun annesininkiler gibi kıvrıcık saçlarını koklarken ve mavimsi yeşil gözlerinin içine bakarken rahatlıyordu. Kara bulutların çepeçevre sardığı yüreği, yağmurun ardından doğan güneş gibi aydınlanıyordu. Kızının varlığı temiz, taze bir nefes gibi Ezel'i sarıyor ve genç adama derin bir soluk aldırıyordu.

Şimdi de öyleydi. Tüm bunlara, bu neşeli kahkahalara katlanabilmesinin bir sebebi varsa o da Melek'ten başkası değildi.

"Yaşasın, boktan bir yıl daha... Hadi kadeh kaldıralım..."

Ezel, en az kendisi kadar mutsuz olan Akın Soydemir'e bakarken dudaklarının yavaşça kıvrıldığını hissetti. Fakat bu, tıp-

kı adamınki gibi alaycı bir gülümsemeydi. “Bu boktan yıl belki bana Sevda’yı geri veremez,” dedi. “Ama sana Narin’i verebilir.”

“Narin mi?”

Öfkeli bir nefesle bakışlarını kaçırıp manzarayı seyretmeye başlayan Akın’ın gönül yarası da en az Ezel’ininki kadar derindi. Onun sevdiği kadın ölmemişti ancak Akın için bir ölüden farksızdı. Beş yıldır görmediği ama buna rağmen aldığı her nefesi kendisine dar eden kadından ölesiye nefret ediyordu. Onu hâlâ seviyor, bu yüzden kendinden de nefret ediyordu.

Onu unuttuğunu söylemedi çünkü bunun koca bir yalan olduğunu her ikisi de biliyordu. “Belki evlenmiştir,” dedi sessizce. Koyu renk gözleri içlerindeki o ateşi saklamak istercesine dışarıya çevrildi. “Evlidir, bir çocuğu vardır. Kocasıyla şömine-nin yanı başında oturup şarap içiyordur ya da sevişiyorlardır...”

Ezel gözlerini devirdiği sırada kızının topu yeniden eteklerinin arasına soktuğunu fark ederken, “Bilemezsin,” dedi. “Yarının neler getireceğini bilemezsin...”

“Artık umurumda değil, isterse bir bok getirmesin.”

“Akın...”

“Cidden Ezel, artık umurumda değil. Sadece... Bazen düşünmeden duramıyorum, tüm bunları hak edecek ne yaptım diye. Ben kimsenin canını yakmadım Ezel, kimsenin...”

Ezel yakmıştı.

Sevda için her şeyi yapabilecek olan Ezel, hiç düşünmeden can yakmıştı ve bunun için pişman değildi. Sadece bazı şeyler zoruna gidiyor, böyle büyük bir bedel ödüyor olmayı hazmedemiyordu.

Ezel suskun kalmayı seçtiğinde Akın elindeki kadehi başına dikti ve kollarını uzatarak Melek’i kucakladı. “Akkın! Akkın!” diye bağırان küçük kız bir anda dakikalardır uğraştığı topu unutmuş ve eteklerinin arasından düşürüvermişti.

Uzanarak uzun saçlarını okşayıp, sakallarıyla oynarken Akın mutlu bir kahkaha attı. Kızın tombul yanağına bir öpücük bırakıp, onu sevecen gözlerle izlerken, “İtiraf ediyorum, Ezel,” dedi. “Buraya gelmemin tek nedeni bu sevimli şey, aksi halde bu gece çekilmezdi.”

Başını sallayarak dostunu ve kızını seyreden Ezel’in gözlerinde hüznü bir ifade belirdi. Biliyordu. Melek olmasa değil bu gece, bu hayat çekilmezdi. Ezel kızının varlığı için her gece şükrediyordu. Melek onun tutunabileceği tek daldı ve Sevda’nın ona son emanetiydi.

Melek, Akın’ın saçlarını çekiştirerek neşeli çılgınlık atarken Ezel hafifçe gülümsedi. Bakışlarını yeniden dışarıya, soğuk kışa çevirdi. Sevda’nın o eşsiz gözleri, sanki karşındaymış gibi gözlerinin önünde belirirken geçmişe daldı. O gecenin ardından kadınla tekrar yüz yüze geldiği güne...

O cüretkâr teklifi yaptığı güne...

Geçmiş

Bir an için korkuyla nefesini tutan Sevda rahatça omuz silkerek, “İstediyini yap,” dedi. Adamı umursamıyormuş gibi davranmak en iyisiydi, aksi halde Yavuz bir şeyler sezerse işler çok daha kötü bir hal alabilirdi. Bunu kendini kurtarmak için yapmıyordu, onu kurtarmak için yapıyordu.

Adam tek kaşını kaldırdığında, “İlgilenmiyorum,” diye devam etti. “Her yerde kendini bir şey zanneden bu tipler vardır. Ne yaparsan yap.” Kollarını sertçe Yavuz’dan kurtardı ve kıstığı gözleriyle adama buz gibi bir bakış attı. “Benim için *berbat* bir geceydi, uyuyacağım. Rahatsız etmezsen sevinirim...”

Yavuz düşünceli gözlerle kendisine baktığında Sevda hızla arkasını döndü ve odadan çıktı, elbette bunu yaparken kapı-

yı sertçe çarpmayı da ihmal etmedi. Hızlı adımlarla odasına girdi. Kapısını kapattığı ve kişisel alanına girdiği an kendini saatler önce adamın kollarında olduğu kadar hüzünlü ve huzurlu hissetti.

Sevda ne yapması ya da ne düşünmesi gerektiğini bilmiyordu. Öyle boktan ve uzun bir gece geçirmişti ki tek dileği bir duş almak ve yatağına kıvrılarak öğlene kadar uyumaktı. Tiksinen bakışlarla üzerindeki elbiseyi çıkardı, odasında yanan şöminenin içine fırlatarak kendini sıcak suyun altına attı. Saçlarını kurutmadan önce pijama takımını giydi. Odadan çıkarak, evin sessizliğinde dedesinin odasına doğru ilerleyip kapıyı usulca açtı.

Haldun Altınbaşak derin bir uykudaydı ve başucundaki gece lambası etrafı usulca aydınlatıyordu. Adamın yüzünde huzursuz olduğunu anlatan bir ifade vardı, Sevda dedesinin uykusunda bile rahat olmadığını fark ettiğinde gözlerinin dolduğunu hissetti. Dedesinin yanı başına ilerleyip yatağın bir köşesine oturdu ve adamın soğuk ellerini, sıcak avucunun arasına aldı. Eğilip kırıksıklarla dolu elini usulca öptü ve dedesi çattığı kaşlarını düzeltene, huzurlu bir nefes alana kadar adamın yanında kaldı.

Yeniden odasına döndüğünde saat gece üçe yaklaşıyordu. Sevda normalde bu kadar geç yatmazdı ve dedesinin yanında bu kadar kalmazdı. İçten içe bunun sebebini biliyor, suçlulukla kıvranıyordu. İntihar etmek isterken ne düşünüyordu ki? Sevda'nın dedesinden başka kimsesi olmadığı gibi dedesinin de Sevda'dan başka kimsesi yoktu.

Öldüğünde tüm bunlardan kurtulacağını ve her şeyi geride bırakacağını düşünmüştü ancak dedesi... Dedesini bu denklemden nasıl çıkarabilmiş ve unutabilmişti? Gerçekten bu kadar kör müydü, yoksa bir olmaza mı inanmak istemişti?

Bencilliğine ağlayan Sevda öfkeyle yatağının içine girdi ve kıvrılarak dertop oldu. Gözlerini yumduğu an zihnine bir çift yeşil göz doğdu. Bunlar öylesine yumuşak ve içten bakışlardı ki yalnızca gözlerinin ardındakileri değil, ruhunu da gören o bakışlar Sevda'ya hissettiği tüm o kederi ve öfkeyi bir süre için unutturdu.

Adam onu sıcak vücuduna yasladığında ve sıkıca sardığında bundan hoşlanmıştı. *Bundan çok hoşlanmıştı*. Ancak onun kalbini tekleten asıl şey, adamın ceketinin yakalarını açarak çıplak sırtını sarması olmuştu. Dokunuşları cinsellikten uzaktı, nazik ve şefkatli dokunuşlarla Sevda'yı iliklerine kadar titretmiş ve sarsmıştı.

Konuşurken, tüm o kırgınlıklarını yüzüne vurup bunun nedenini öğrenmek isterken, öylesine kararlı ve samimi görünüyordu ki Sevda ona her şeyi anlatmak istemişti. Ona *gerçekten* sarılmak istemişti. Ama tek yaptığı oradan ağlayarak kaçmak olmuştu ve şimdi bunun nedeninin Yavuz'un korkusu olmadığını biliyordu; Yavuz'un vereceği tepkilerin, *ona* yapabileceklerinin korkusuydu.

Yavuz Kılınçer oyuncağını kimseyle paylaşmak istemeyen, lanet olası beş yaşında bir çocuk gibi davranıyordu ve Sevda adamı anlayamıyordu. Her şeye yeterince karıştığı yetmezmiş gibi onun buna da burnunu sokması sinirlerini bozuyordu. Yavuz kendisini bu konu hakkında ilk kez uyardığında, Sevda başını sallayarak *tamam* dememişti. Öfkeden köpürmüş, kapıyı çarpmış ve dışarı gitmişti. Bir kez olsun pervasızca hareket ederek ona bu yasağı da kabullenmeyeceğini göstermişti. Soluğu onun hep gittiği o kulüplerden birinde almıştı ve içmekten, flört etmekten çekinmemişti. Hatta hoşlanabileceğini düşündüğü bir adamla bile tanışmıştı. Onunla ertesi gün

kahve içmek için sözleşmişti ve beraber kapıya çıktıkları an Yavuz'la burun buruna gelmişlerdi.

Sevda o ânı hatırladığında titredi. Adam tek kelime etmemişti. Sadece ikisine bakmış, arkasındaki korumaya bir işaret vermiş ve Sevda tüm olan bitene engel olamadan yeni tanıştığı o adamın kolunu tıpkı bir maganda gibi kırdırmıştı.

Sevda o an Yavuz'un neler yapabileceğini ve bu küçük isyanlarının kendisine değil, çevresindekilere zarar verdiğini anlamıştı. Yavuz'un dersi buydu, Sevda'ya bir kez bile el kaldırmamıştı ancak onun etrafındakileri cezalandırmaktan ve Sevda'ya bu şekilde işkence etmekten çekinmiyordu.

Sevda titrek bir soluk vererek kendini, büyük bir cesaretle bir anda adamın elinden tutsa neler olacağını düşünürken buldu.

Ezel Doğan'ın güçlü avuçlarına tutunarak Yavuz Kılınçer'e baş kaldırmak nasıl olurdu?

Tıpkı onun dediği gibi *onun için savaştık biri* varken buna cesaret edebilir miydi? Ezel Doğan tüm bunları göğüsleyebilir miydi?

Sevda gözlerindeki yaşları kurularken derin bir iç çekti, ardından bu çabasının boşa olduğuna karar vererek gözyaşları içerisinde sabaha karşı uykuya daldı. Gözlerini kapatmadan önce aklında, adamın yeniden karşılaşacaklarını söylediği o an vardı...

“Sen çıldırdın mı, Ezel? O dans da neyin nesiydi?”

Eve varana kadar tek kelime etmeyen Belen, içeri girdiklerinde elindeki çantayı öfkeyle hole fırlattı ve ayakkabılarını çözmek için büyük bir savaş verirken yeşil gözlerini gözlerine dikti.

Ezel onun öfkeli ancak bundan da öte şaşkın olduğunu görebiliyor ve doğrusunu söylemek gerekirse bunu umursamıyordu.

“Bana cevap ver, Ezel! Bu yaptığın çok uygunsuzdu!”

“Neyi yapıp yapmayacağıma ben karar veririm, Belen.”

“Ama patronumla herkesin içinde dans edemezsin, Ezel! Yavuz Bey ne kadar sinirlendi görmedin mi? Hem Sevda Hanım da...”

“Sevda Hanım da ne?”

Ezel huysuzca homurdandığında Belen gözlerini kıstı. Birkaç gün önce çatı katındaki çöp kovasının içinde gördüğü buruşturulmuş eskiz dikkatini çekmişti. Belen kendine engel olamadan alıp baktığında, bunun Sevda Altınbaşak olduğunu görerek büyük bir şaşkınlık yaşamıştı. Susmuş ve Ezel’in bir şeyler söylemesini beklemişti ancak karşısındaki adam öyle inatçıydı ki Belen onun bunu yapmayacağını biliyordu. Bu yüzden onu kışkırtmaya ve atakta bulunmaya hazırlanırcasına kollarını göğsünde birleştirerek gözlerini kıstı.

“Ondan hoşlanıyorsun Ezel, öyle değil mi?”

“Hoşlanmadığım bir kadını neden kollarıma alayım, Belen?” Ezel huysuzca söylenerek papyonunu çekiştirdiğinde Belen hafifçe sırttı. “Sanırım o senden çok hoşlanmadı?”

Ezel bu sorunun üstüne Belen’e öfke dolu bir bakış attı ve cevap vermemeyi seçerek merdivenlere doğru ilerledi. Ancak Belen Sarıkaya’dan öyle kolayca kurtulamayacağını bilmeliydi.

“Buna inanmıyorum! Ezel Doğan’dan hoşlanmayan bir kadın... Bugün tarihe geçmeli!”

“Saçmalamayı kes, Belen! Ben de sadece bir insanım, diğer herkes gibi.”

“Ah, yapma. En olmayacak zamanda müteviziliğe mı soyunuyorsun, Ezel? Senin nasıl bir adam olduğunu...”

“Nasıl bir adammışım ben?”

Ezel huysuzca arkasını döndüğünde ve kendisine tepeden bir bakış attığında Belen o delici bakışların ardındaki öfkeyle hafifçe irkildi. “Benim için ne olduğunu ve ne olmadığını çok iyi biliyorsun, Ezel,” dedi. “Ancak... dışarıdan öyle görünmüyor. Herkes Ezel Doğan'ın ne kadar ulaşılmaz, ne kadar çapkın ve ne kadar...” Belen kısa bir an için utandı. “Tecrübeli olduğundan bahsediyor. Onların gözünde sen bunlardan ibaretsin. İstedğini alırsın ve istemediğinle de işin olmaz.”

“Hayatımda kadınlar oldu, Belen ben bir aziz değilim. Ancak tüm bunlar... abartılı kelimelerden ibaret. Ben ulaşılmaz falan değilim, sadece dış görünüşlerine bakarak kadınlara değer biçmem. Ben onlara değer veririm, Belen ve o... Sevda bambaşka biri. O gün söylediklerinin hepsinde haklıydın. O yaralı bir kadın, Belen ve...”

“Sen de onu iyileştirmek mi istiyorsun, Ezel? Ya sonra? O iyileştğinde ne olacak? Ondan sıkılacak mısın?”

Ezel dünyanın en saçma sorusunu duymuş gibi bir kahkaha attı ancak bakışları oldukça ciddi ve kararlıydı. “Neyim ben, siktiğimin doktoru mu? Benim gibi adamların sevebilme ihtimali bu kadar mı imkânsız?”

“Ben... Ben öyle demek...”

“Boş ver, Belen bu konu hakkında daha fazla düşünme, olur mu? Zamanı geldiğinde öğrenirsin zaten.”

“Ah ama o kadar bekleyemem ki! Bu çok sıkıcı olur!”

Ezel kendisine sert bir bakış attığında Belen yanaklarını şişirerek çocuksu bir itiraz mırıltısı çıkarttı. Ardından Ezel'i daha fazla zorlamanın mantıklı olmayacağına karar vererek sustu. Ezel bunun üzerine memnun bir bakışla yeniden merdivenleri çıkmaya başladı ve genç kıza kısaca iyi geceler dileyerek odasına girdi. Belen'in düşündüğünün aksine öfkeli değildi. Yalnızca

düşünceliydi. Kadını aklından bir türlü çıkaramıyordu ve aslında bunu yapmak istemediğini de biliyordu.

Ezel kadının o hüzün dolu gözlerinin ardında nasıl bir savaşçı olduğunu görmüştü. Sevda Altınbaşak bir korkak değildi. Bir savaşçının ruhuna sahipti. Sadece koca bir orduya karşı tek başına savaşmışçasına yorulmuştu. Ona bir el uzatılmamıştı ancak Ezel bunu yapmayı istiyordu.

Ve yapacaktı.

Bu düşünceyle keyifle gülümseyen Ezel, üzerindikilerden çabucak kurtuldu. Sıcak bir duş aldı ve ardından kendisini çatı katına çıkarken buldu. Eskiz defterini ve kalemini alarak odadaki kanepeye geçip kadını çizmeye başladı. Kadını düşünürken zaman su gibi akıp geçti. Ezel, sabah olduğunu ancak elindeki yirmi sayfalık defterin son yaprağını da tükettikten sonra fark etti.

“Yavuz odasında mı?”

Son olaydan sonra onu görünce rengi atan sekreter titrek bir sesle, “Hayır, Sevda Hanım. Yavuz Bey toplantı odasındalar,” dedi. “İsterseniz bekleme salonu-”

“Yavuz’un odasında beklerim. O gelene kadar rahatsız edilmek istemiyorum.”

Sevda kadına buz gibi bir bakış atarak ne kadar ciddi olduğunu anlattı ve bir zamanlar dedesine, ardından babasına ve şimdi de Yavuz’a ait olan odaya girdi. Küçükken bu odanın içinde koşar, dergileri karıştırır, oturma gurubuna oturarak kitap okur ve bazen de babasıyla birlikte burada yemek yerdi. Buranın bir süre sonra kendi odası olacağını bilerek büyümüştü ve şu geldikleri noktada, bu odanın içinde olmak ona yalnızca eskileri hatırlatmıyor aynı zamanda acı veriyor-

du. Bakışlarının değdiği her bir noktada derin bir hayal kırıklığıyla sarsılıyordu ancak bu yeni bir şey değildi. Bu Sevda'nın ne ilk hayal kırıklığıydı ne de son olacaktı.

Derin bir nefes alarak kendisini toparladı ve koltuklardan birine oturarak beklemeye başladı. Yavuz'un aptal iş yemeklerinden birine çıkacaklardı ve Sevda'nın gelmekten başka şansı yoktu. Yavuz'un, dedesini rahat bırakmasına karşılık istediği tek şey bir imza değildi. Bunun gönüllü olarak yapıldığını bildirmek ve insanların aklında şüphe bırakmamak için onunla bazı yerlerde görülmesi gerekiyordu ve bu, Sevda için ne kadar sinir bozucu olsa da katlanabileceği bir durumdu. Yavuz'un küçük, sevgili kardeşi rolünü oynayacak ve etrafındaki herkesi buna inandıracaktı.

Gözlerini deviren Sevda beklemenin ona iyi gelmeyeceğini anladığında ayağa kalktı ve telefonunu çıkararak uzun zamandır aramadığı bir numarayı tuşladı. On altı yaşından, on sekize kadar İsviçre'de bir klinikte tıkilıp kalmasının güzel olan hiçbir yanı yoktu ancak Sevda orada tanıştığı ve yıllardır görüştüğü dostunu saymazsa da ona haksızlık etmiş olurdu. Sabrina O'Neill; kıvrık, turuncu saçları ve zümrütler kadar parlak, yeşil gözleriyle güzeller güzeli bir İrlandalıydı. Sevda bunu laf olsun diye söylemiyordu, kadın gerçekten çok güzeldi ve oldukça ünlü bir mankendi. Güneş kadar parlak bir gülüşü vardı, Sevda'yı Sabrina'ya çeken de bu olmuştu. Sımsıcak bir gülüşe, tek bir bakışa hasret olan Sevda, bu kadında aradığı o sevgiyi bulmuş ve yıllar geçmesine rağmen ondan kopmamıştı.

Derin bir iç çekti ve telefon çalarken dişlerini dudaklarına geçirdi. Gergindi çünkü kadını iki haftadır aramadığı gibi onun aramalarını da yanıtlamamıştı. Onu geçiştirip durmuştu ve şimdi ne konuşacağını, ona ne cevap vereceğini bilemiyordu.

"Oh, sonunda!"

Sevda kadının neşeli ancak sitemkâr sesini duyunca gülümsedi. “Merhaba, nasılsın?”

“Benimle dalga mı geçiyorsun? Ah, Sevda sana bunu ödeceğim!”

Sevda kıkırdayarak gülerken, “Ben de seni özledim, hayatım,” dedi. “Sen beni özlemedin mi yoksa?”

“Deliler gibi hem de! Ayrıca seni çok merak ettim. Neden telefonlarımı açmadın?”

Sevda yüzündeki gülüş yavaş yavaş silinirken derin bir iç çekti. Ona o geceden bahsedemezdi. Yaptığı şey için hâlâ utanç duyuyordu ve arkadaşının da bunu öğrenmesi onu sadece daha derin bir utanca boğardı. Yalan söylemekten hiç hoşlanmayarak ona gerçeğe en yakın şeyi söyledi. “İşler pek yolunda değildi. Büyükbabam rahatsızdı ve Yavuz’u biliyorsun...”

“Tanrım, ben de neler düşünüyordum,” diyen kadının sesindeki mahcup tını bir melodi gibi Sevda’nın kulaklarında yankılandı. “Büyükbaban için çok üzgünüm, şimdi nasıl? İyi mi?”

“Evet evet. O iyi, merak etme.”

“Peki ya sen? Sen iyi misin?”

Sevda hattın ucunda bir süre sessiz kaldığında Sabrina derin bir iç çekti ve Sevda’nın yarım ağız gülümsemesine neden olan ateşli bir küfür savurdu. “O pislik ve annesi yine sorun çıkarıyorlar sana, değil mi? Tanrım, Sevda tüm bunlara büyükbaban için katlandığını biliyorum ama... Bu hep böyle mi sürecek? Hayatın bundan mı ibaret olacak?”

Kadının öfke dolu sesini duyan Sevda usulca gözlerini yumdu. “Sabrina...”

“Bunu ne kadar devam ettirebilirsin ki Sevda? Hiç rahat bir nefes alamayacak mısın? Hayatın tıklandığın o altın kafesten mi ibaret olacak?”

Sevda acı acı gülümserken, “Bu sorunun cevabını biliyorsun,” dedi.

“Biliyorum ve kahretsin ki bundan hiç hoşlanmıyorum! Keşke... seni o kafesten kurtarabilecek biri olsaydı, Sevdâ.”

Sevda son bir haftadır aklından bir türlü atamadığı adamın o derin, yeşil gözleri zihninde ansızın belirdiğinde nefesini tuttu, ardından yavaşça soluklandı. “Keşke olsaydı, Sabrina,” diye fısıldadı. Ancak sözleri bir fısıltıdan ziyade bir duaydı. “*Keşke olsaydı...*”

Odanın kapısının açıldığını duydu. Yavuz’un parfümünün kokusu burnuna dolduğunda arkasını dönmeye gerek duymadı. “Seni sonra ararım, Sabrina. Kendine iyi bak, olur mu?”

“Sen de Sevdâ, *lütfen...*”

Sevdâ burukça gülümsedi. “*Is breá liom féileacán tú.*”

“*Is breá liom féileacán tú.*”

Seni seviyorum, kelebeğim...

Umuyordu ki bir gün tıpkı kadının dediği gibi o kafesten kurtulmayı ve kanat çırpmayı becerebilirdi...

Ezel Doğan, Akın Soydemir’in birkaç ay önce ortağı olduğu ve büyük bir başarıyla şehrin gözbebeği haline getirdiği restoranda oturup, şarabını yudumlarırken gülümsüyordu. Arkadaşlarıyla bir aradaydı, bu soğuk kış gününde katıldığı sohbet ve duyduğu içten kahkahalar içini ısıtıyordu. Narin ile ayrılalı iki yıl olan ve her gün, bu sanki dünmüş gibi davranan Akın bile bu gece neşeliydi. Etrafa gülücükler atıyor, hatta sevgilisinden birkaç gün önce ayrılan Baha’ya bu konu hakkında şakalar bile yapıyordu. Belen ve Süha’nın da keyfi yerindeydi. Her zamanki gibi birbirlerine takılıyor, ardından

Ezel'e ve masadakilere dönüp kimin haklı olduğu konusunda ateşli bir kavgaya tutuşuyorlardı.

Belen iki hafta önce yaptıkları o kartopu savaşında aslında yenilmediğini üçüncü kez tekrar ederken Ezel gözlerini devirdi ve yeniden kadehine uzandı. Aynı anda onu gördü. Yavuz Kılınçer'in kolunda tüm zarafetiyle ilerleyen ve etrafa sahte gülücükler atan Sevda'yı...

Ezel sabırlı bir adam değildi, birkaç gün sonrası için kadını görmek üzere planlar yapıyordu ve şimdi... kadın tam karşısındaydı. Hemen çaprazlarındaki masaya oturmuştu ve karşısındaki çiftle el sıkışıyor, bunu yaparken de gülümsüyordu. Ezel içindeki heyecanı bastırmak istercesine kadehini bir dikeyte içerek yeniden önüne döndü. Sevda onu fark etmemişti ancak Belen onun nereye baktığını görmüştü.

Belen yüzünde sinsi bir gülümsemeyle Akın'a döndü. "Akın? Sana bir soru sorabilir miyim?"

"Elbette..."

"Burada hep aynı parçaları mı çalışıyorsunuz? Mesela ben bir parça istesem?"

Akın omuz silkerken, "Bunu daha önce hiç yapmadık ancak neden olmasın?" dedi. Belen'in yüzündeki gülüş daha da büyümüştü. "O halde *Dance Me to the End of Love*' çalsın. İçimden bir ses, birileri birazdan dans edecek diyor."

Masadakiler şaşkınca kaşlarını kaldırdığında Ezel tıslarcasına, "Eve postalanmak istemiyorsan susmanı öneririm Belen," dedi.

"Benimki sadece bir öneriydi Ezel, hepsi bu..."

Belen oyunbaz bakışlarla yeniden önüne döndüğünde Ezel rahat bir nefes verdi ancak içinden bir ses Belen'e hak vermiyor da değildi. Sevda Altınbaşak'ı yeniden kollarına alma-

* Leonard Cohen'in, 1984 yılında çıkan şarkısı.

yı istiyordu fakat bunu yaparken baş başa olmalarını tercih ederdi.

“Ah, bizi gördü. Sakın çaktırmayın, gülümseyin...”

Belen'in sesiyle yeniden çaprazındaki masaya dönen Ezel, Yavuz Kılınçer'in gri gözleriyle karşılaşınca hafifçe gülümsedi. Bu, selam veren birinin gülümsemesi değildi. İstedliğini almayaya kararlı, küstah bir adamın gülümsemesiydi ve Yavuz bunu anlayacak kadar zekiydi. Öfke dolu bakışlarını Ezel'den çekti ve Sevda'ya dikti. Sevda da ona aynı öfkeyle karşılık verdi ancak onun bakışlarında bir şaşkınlık ifadesi de gizliydi.

Ezel kadının rahatsız olduğunu fark etti. Ancak kendisinden değil, Yavuz'dan dolayı rahatsızdı ve onun bu tavrı Ezel'in kadın hakkındaki düşüncelerinin birçoğunu doğrular nitelikteydi. Sevda Altınbaşak yanındaki adamdan nefret ediyor ancak ondan kurtulamıyordu. Ezel bugün emin olmuştu.

Ezel göz göze geldiğinde Sevda'ya da gülümsedi ve meydan okuyan bir tavırla kadehini kadına doğru kaldırdı. Kadının gözlerinde yanan ateşi görebiliyordu. Sevda buna karşılık vermek istiyor ancak yanındaki adamdan dolayı kendisini sakınıyordu.

Bu düşüncelerle yeniden önüne dönen Ezel, hiçbir şey olmamış gibi arkadaşlarının meraklı bakışları eşliğinde sohbete katıldı. Bakışlarını Sevda'dan ayırmak çok zordu ancak onu tek başına yakalamadan o gözlere yeniden bakmamaya kararlıydı. Aksi halde o gözlerin içinde kaybolabilir ve kimseyi umursamadan kadını sırtına atıp buradan gidebilirdi.

Kötü bir fikir de değildi.

Sevda'nın bundan hiç hoşlanmayacağını düşünen Ezel hafifçe gülümsedi ve dakikalar beklenti içinde, su gibi akıp gitti. Yine de Ezel kadının varlığının farkındaydı, bu yüzden o ayağa kalkıp restoranın içinde kaybolduğunda yerinde hafifçe dikleşti ve ayağa kalkmak için bir hamle yaptı. Ancak Belen,

elini koluna koyarak onu son anda durdurdu. "Çıldırдың mı. Ezel? Şimdi onun arkasından gidersen Yavuz Bey anlayacak!"

Ezel bu ihtimali düşünmüştü ve adamın sinirden küplere binmesi hiç umurunda değildi ancak onun bu sinirle Sevda'ya çıkışmasını da istemezdi. Bu yüzden Belen'i de ayağa kaldırdı, sanki o lavaboya giderken ona eşlik ediyormuş gibi kızın koluna girdi. Belen'in sinir bozucu olduğu bir gerçektir ancak bazen işe yaramıyor da değildi.

Lavaboya geldiklerinde Belen, "Ne demek Ezel, her zaman," diye homurdandı ve Ezel'i beklemek üzere lobiye doğru yürüdü. Ezel de derin bir nefes alarak içeri geçti. Sevda sessizce ellerini yıkıyordu ve onun girdiğinin farkında bile değildi. Ezel kapıyı arkadan kilitlediğinde Sevda çıkan o *klik* sesiyle arkasını döndü ve Ezel'i gördüğü an kalakaldı.

"Bu kadar cüretkâr olacağını tahmin etmemiştim," diye mırıldandı. Ardından kinayeli bir sesle konuşmadan önce gülümsedi. "Gerçi o danstan sonra buna şaşırmamalıyım, öyle değil mi?"

Ezel yüzünde can yakan bir gülüşle Sevda'ya doğru ilerledi. "Kızdın mı?"

Sevda bu soruyu es geçmeyi seçti ve umursamazca ellerini kurularken, "Sevgilin bu duruma bir şey demiyor mu?" diye sordu. Belen Sarıkaya bugün de adamın yanında ve bu detay Sevda'nın gözünden kaçmamıştı. Adam hakkındaki düşüncelerinin hepsi acımasızca parçalanmıştı ve karşısındaki adamın, elini tutacak olan o adam olmadığını anlamıştı.

"Sence de yargısız infaz yapmıyor musun?"

"Bilmem, öyle mi?"

"Öyle..."

Ezel, Sevda'nın tam önünde durarak kadını baştan aşağı süzmeye başladı. Ona bakmak bir ziyafet gibiydi. Sevda üstün-

deki kırmızı elbisesi, siyah, ölümcül derecede yüksek topuklu ayakkabıları ve kıvrıcık saçlarıyla ışıltıyordu ancak yüzünde o ışıltıdan eser yoktu. “Çok güzelsin, Sevda,” diye mırıldandı. “Ancak yüzün gülmediğinde bu güzelliğin bir önemi kalmıyor. O zaman yalnızca süslü bir paket gibi duruyorsun. Herkesin istediği ancak tek bir kişinin açabileceği bir paket gibi...”

Sevda bu sözleri duyduğunda derin bir nefes alarak, “Aptal düşüncelerini kendine sakla!” diye tısladı. Adamın yanından geçip gitmek istedi ancak Ezel buna izin vermedi. Kadının kolunu kavrayıp onu bedenine yasladı.

“Buna tahammül edemiyorsun, değil mi Sevda? Çünkü söylediklerimin doğru olduğunu biliyorsun! O masada, o adamlayken tam da dediğim gibisin! Hiçbir önemin yokmuş gibi bir kenarda oturarak etrafa sahte gülücükler atıyorsun. Tüm bunlara katlanmak zorunda değilsin ancak *korkuyorsun!*”

Ezel Doğan öylesine haklıydı ki Sevda bu gerçeklerle ağlamak istedi fakat gözyaşları adama göstermek istediği en son şeydi, bu yüzden hırçınca adama diklenmeyi seçti. “Hakkımda bir şey bildiğini mi zannediyorsun? Ne cüretle benimle böyle konuşabilir-”

“Seni biliyorum, seni görüyorum, Sevda. Ben sadece-”

“Ne? Sen sadece ne? Benden ne istiyorsun?”

Ezel kadının dolan gözlerine bakarken sessizce iç çekti. “Öylesine kırılgansın ki Sevda... En ufak bir şeyde öfkene sarılıyorsun, bu senin için bir kendini koruma mekanizmasıymış gibi... Kalkanlarını indirmek bu kadar mı zor?”

“Ben halimden memnunum! Kimseden, hiçbir şeyden korktuğum, korunduğum yok!”

“Emin misin?”

“Evet!”

Sevda tıslarcasına konuşarak o eşsiz güzellikteki gözlerini kıstığında Ezel de aynı şekilde karşılık verdi ve adamın yakışıklı yüzüne Sevda'nın başını döndüren, meydan okuyan bir gülüş yerleşti. "O halde kanıtla!"

"Ne?"

Ezel basitçe omuz silkti. "Madem korkmuyorsun, bunu bana kanıtla!"

"Bunu neden yapacaktım? Senin düşüncelerinin ne önemi var ki?"

"Gerçekten hiçbir önemi yok mu?"

Sevda *yok* demeyi isterdi ancak bunun yalan olduğunu her ikisi de biliyordu. Bu yüzden aynı meydan okuyan bakışlarla. "Ne istiyorsun?" diye sordu.

"Madem Yavuz'dan ve onun düşüncelerinden korkmuyorsun, o halde teklifimi kabul et!"

"Ne teklifi?"

"Orası da senin cesaretine kalmış Sevda, hiç bilmediğin bir teklifi kabul edecek kadar cesur musun?"

Ezel, Sevda'nın yanan bakışlarını gördüğünde onu tam da doğru yerden vurduğunu anlayarak gülümsedi. Karşısındaki kadın ne halde olursa olsun tam bir savaşçıydı. Ezel onun kolu kanasa bile kimseden yardım istemeye tenezzül etmeyeceğini, bunun yerine o kolu kesmeyi tercih edeceğini biliyordu. Öylesine dik başlı ve gururluydu ki Ezel'in teklifini de kabul edecekti. Bunu sırf korkmadığını göstermek için yapacaktı.

Ezel bir yanıt bekler gibi başını yana eğdiğinde Sevda hafifçe gülümsedi, ardından Ezel'in gözlerindeki ateşi harlayan o sözleri söyledi.

"Kabul ediyorum..."

Bölüm 5

Duyduğu cevapla birlikte Ezel'in yüzüne geniş bir gülümseme yayıldı ve Sevda bakışlarını kısarak onu seyrederken, "Öyleyse anlaştık," diye mırıldandı. Ezel'in bakışlarında Sevda'yı iliklerine kadar titreten bir derinlik vardı. Bu, genç kadının söylediği sözler için kısa bir süre pişman olmasına neden oldu ancak artık pişmanlık duymak için çok geçti. Sevda hiçbir zaman verdiği sözden dönmemişti ve şimdi de dönmeyecek, ona tıpkı söylediği gibi bir korkak olmadığını gösterecekti.

"Anlaştık," diye cevap verirken adamın onu bırakmasını bekledi. Ancak Ezel onu bırakmak bir yana, daha sıkı tutarak iyice bedenine yasladı. Sevda ondan yükselen ateşi hissedebiliyor, kendini her an nefessiz kalacakmış gibi hissediyordu. Yaslandığı beden güçlü kaslarla sarmalanmıştı. Sevda tıpkı kendisi gibi adamın da kendi kıvrımlarını vücudunda hissedebildiğini biliyor ve derin bir heyecan duyuyordu.

Adamın yeşil gözlerindeki bakışlar giderek koyulaştığında ve gözbebekleri, gözlerinin yeşiline karıştığında Sevda usulca yutkundu. Aynı anda kendi bakışlarının da Ezel'i bir girdap gibi içine çektiğini bilmiyordu. Ezel uzanıp kıvrıkcık buklelerinden bir tutamı parmağına dolarken, Sevda'nın dudakları anlamsızca aralandı ve adamın bakışlarının dudaklarına kilitlendiğini gördüğünde göğsü hızla inip kalkmaya başladı. Sadece birkaç kez gördüğü ve yalnızca adını bildiği bir adama karşı böylesine... güçlü bir çekim hissetmesi haksızlıktı.

Ezel bu çekimden oldukça memnundu. Tenlerini buluşturmak, kadınla uzun ve zevkli bir yolculuğa çıkmak istiyordu. Gözünün önündeki o kırmızı dudaklar adeta öpülmek için yaratılmıştı ve Ezel'i tutan tek şey, onu öptüğü zaman bunun çok daha özel olmasını sağlamaktı. Onu bir tuvalette, köşeye kısırmış bir halde öpmeyecekti. Onu öpmesini Sevda da isteyecek ve Ezel bunu her ikisi için de inanılmaz kılacaktı.

Sevda'ya doğru eğilmeye başladığında kadının titrediğini, derince soluklandığını ve gözlerini hafifçe kapattığını fark etti. Ezel Doğan bu görüntüyle dudaklarının arasından kaçacak iniltiyi zorlukla zapt etti. Sevda onu öpeceğini zannediyordu ancak Ezel uzanıp kadının saçlarını bir kenara itti ve dudaklarını onun çıplak, savunmasız boynuna, nabzının üstüne bastırdı. İlk günden bu yana aklını başından alan kokusunu derince solurken tüm bedeni tıpkı Sevda'nınki gibi ürperdi. Kadının ona tutunurken tırnaklarını daha derine bastırdığını fark etti ve Ezel bundan öylesine hoşlandı ki bir an daha fazlası için bekleyemeyeceğini sandı.

Oysa Ezel sabırlı bir adamdı. Beklemenin değerini artıracığını, onu daha da güzelleştireceğini her zaman bilmişti. Dudaklarını yavaşça kadının teninde gezdirirken kulağına doğru ilerlemeye başladı ve kulağının arkasındaki hassas deriye bir

öpücük bırakarak, "Sakin sözünden dönebileceğini sanma, Sevda," diye fısıldadı. "Seni bulurum, *seni her zaman bulurum...*"

Sözlerinde öylesine büyük bir kudret vardı ki Sevda baştan ayağa sarsıldı. Güçlkle gözlerini araladı ve Ezel geri çekildiğinde, ona bu oyunun iki kişilik olduğunu hatırlatmak istercesine bir elini adamın ensesine sarıp parmak uçlarında hafifçe yükselerek dudaklarını adamın tenine bastırdı. Ezel'in tepkisi Sevda'nın cesaretini kırmak bir yana onu daha da cesaretlendirdi. Adamın parmakları olanca gücüyle tenine geçti ve yaslandığı o kaslar gerildi.

Sevda dudaklarını usulca adamın teninde gezdirdi, duyumsadığı o erkeksi tat ve kokuyla beraber gözlerini yummak için kendiyle savaşmaya başladı. Şimdi yenik düşmemek için yemin edercesine büyük bir kararlılıkla dudaklarını onun yaptığı gibi adamın kulağının altındaki o deriye bastırdı ve ani bir cesaretle onun kulağına eğildi. Konuşurken dudakları adamın tenine değiyor, sıcak nefesi Ezel'i usulca okşuyordu. "Ben asla verdiğim sözden dönmem, hem de *asla* Ezel Doğan. Beni bulmanı bekliyor olacağım..."

Geri çekilmek istediğinde Ezel buna izin verdi ancak ondan tamamen kopmadan önce ateş saçan bakışlarıyla, "Neye bulaştığın hakkında hiçbir fikrin yok, Sevda," diye fısıldadı. Sevda bu bakışlardan ve sözlerden korkması gerektiğini biliyordu ancak karşısındaki adam ona korku salmaktan çok uzaktı. Ezel Doğan tenini karıncalandırıyor; bakışları, doku- nuşları ve sözlerindeki o gizemli tınıyla kanını kaynatıyordu.

Sevda meydan okuyan bir bakışla gülümseyerek, "Hoşça kal," dedi. Arkasını dönüp çıkarken adamın güldüğünü duyduğuna yemin edebilirdi. Öylesine derinden gelen boğuk bir sestki Sevda titredi ve en yakınındaki duvara tutunarak soluklandı.

Az önce neler olmuştu? Sevda, Ezel Doğan'a tıpkı onun yaptığı gibi gerçekten meydan okumuş muydu? Gülümsemek için can atan dudaklarındaki kıvrımları gizlemek istercesine elini dudaklarına bastırdı ve bakışlarını kaldırdığında kendisine doğru yürüyen Yavuz'u buldu. Gülümsemesi yüzünden silinen Sevda çabucak kendisini topladı, Yavuz gelip kolunu tutarken şaşkınlıkla doldu. Bunun sebebi adamın dokunuşlarıydı. Kolunu sertçe kavramak yerine hafifçe tutmuştu ve gri gözlerinde endişeli bir bakış vardı.

Yavuz, "İyi misin?" diye sorduğunda, Sevda onun kendisini duvara tutunurken gördüğünü anlayarak başını usulca iki yana salladı. "Pek değil, sanırım yediğim bir şey dokundu."

Oysa ona dokunan Ezel Doğan'dı. Tenine ateşler saçmış ve o delici bakışlarıyla Sevda'yı sarsmıştı.

Yavuz koluna girdiğinde Sevda bu dokunuşlardan hoşlanmasa da rolü gereği adama uydu ve yeniden masalarına dönerken kusursuz bir maske taktı. Maskesi öylesine kusursuzdu ki kendi masalarına geçen Ezel Doğan'ı ve Belen Sarıkaya'yı fark ettiğinde bile ifadesi değişmedi. Ezel zekiyse, Sevda da en az onun kadar zekiydi ve o kadının Ezel'in sevgilisi olmadığını anlamıştı. Aralarında bir bağ olduğu su götürmez bir gerçektir ancak kızın bakışları, karşısında oturan adamdaydı ve onun da kıza karşı boş olmadığı ortadaydı.

Ezel Doğan açık konuşmayı reddederek kendisini kıvrandırmayı amaçlamış olmalıydı ve bunu yaparken başarılı olmuştu. Sevda, onun bir sevgilisi olduğunu düşünerek onun hakkındaki tüm o önyargı yıkmıştı ancak şimdi aklından geçen her şey sadece ona odaklıydı. Sabrina'nın dediği gibi o kafesten kurtulabilecekse ve Ezel de buna gönüllüyse o halde Sevda da vardı.

Kendisine bir soru yöneltildiğinde, Sevda özür dileyerek pek iyi hissetmediğini söyledi. Masaya yeniden döndüğünden beri bakışları öylesine kayıptı ki masadakilerin ona inanmaktan başka bir şansı yoktu ve Yavuz da ona inanmış gibi görünüyordu. Geceyi daha fazla uzatmamak için kalktıklarında ve kibarlık icabı yeniden görüşmelerine dair dilekler dilendiğinde, Sevda'nın bakışları Ezel'inkilere değdi. Küstah adam kendisine kadeh kaldırdığında Sevda gözlerini kısıtı ve işte o an, yeniden masaya döndüğünde Yavuz'a yakalandı.

Yavuz da tıpkı kendisi gibi gözlerini kısma da bu konu hakkında tek kelime etmedi. Vedalaşıp eve dönmek üzere minibus tipi özel araçlarına bindiğinde de bu durum devam etti.

Sevda üzerindeki kaşmir paltoya sarılıp, bakışlarını cama çevirerek dışarıyı seyretmeye başladı. Yavuz ise kendisine bir kadeh içki doldururken Sevda'yı izliyordu. Sevda bu bakışların farkındaydı ancak kendini adama bir açıklama yapamayacak kadar yorgun hissediyordu. Tek istediği eve girmek, pijamalarını giymek ve dedesinin yanına uğradıktan sonra uyumaktı.

"Sence de çok garip değil mi, Sevda?"

Adamın sesiyle içinden küfreden Sevda yavaşça ona döndü. "Garip olan nedir?"

"Sence de Ezel Doğan'ın orada olması, garip değil mi?"

"En son hatırladığım kadarıyla o restoran senin değildi ve kapısında *Ezel Doğan Giremez* yazan bir tabela da yoktu."

"Dalga geçmeyi kes, Sevda! Ne demek istediğimi biliyorsun!"

Sevda onun ne demek istediğini elbette biliyordu ancak bunu ona söyleyecek değildi. Sıkıcı dernek toplantılarından birinden duyduğu dedikoduyu hatırlayarak, "Masada Akın Soydemir de vardı," dedi. "Restorana ortak olduğunu duymuştum ve Ezel ile oldukça yakın görünüyorlar."

“Ezel mi? Onu, ona ismiyle hitap edecek kadar tanıyor musun, Sevda? Ya da o ikisinin yakın olduğunu bilecek kadar?”

“Saçmaladığının farkında mısın? Ezel ya da Ezel Doğan, ne fark eder ki? Ayrıca biraz gözlem yapan herkes bunu anlardı. Bakışlarımı etrafta gezdirirken senden izin mi almam gerekiyordu?”

“Sevda...”

Sevda öne, kendisine doğru eğilen adamın sözlerini yarıda keserek, “Yavuz,” dedi. Bunu dediği an adam duraksadı ve Sevda da tıpkı onun gibi öne eğildi. “Seni tanımasam ve benden ne kadar nefret ettiğini bilmesem beni kıskandığını düşünürdüm,” dedi. “Asıl garip olan, sence de bu değil mi?”

“Seni kıskanmak mı? Sen kimsin ki Sevda? Yıllardır her dediğimizi yapan bir kukladan başka nesin ki seni kıskanayım?”

Sevda bu aşığılanmayla birlikte öfkeyle titrerken, “Tüm bunlara neden izin verdiğimi biliyorsun,” diye tısladı. “Hastalıklı düşüncelerini kendine sakla Yavuz, beni duydun mu?”

Yavuz gözlerini kısarak kendisine bakmaya başladığında, Sevda da bir süre için aynısı yaptı ancak duyduğu sözcükler gururunu öyle kırmıştı ki gözlerine yaşlar biriktiğini anladığında bakışlarını kaçırdı ve yeniden dışarıyı seyretmeye başladı.

Sevda bir kukla değildi. Onun kendi aklı, iradesi vardı ve sadece yapmak zorunda olduğu şeyi yapmıştı. Babası öldüğünde on beş yaşındaydı. Ergenlik çağının başlarındaydı ve dedesi hariç tutunabileceği kimsesi yoktu. Haldun Altınbaşak da hastalandığında Sevda yapayalnız kalmıştı. Yavuz’dan ve Handan denen o kadından nefret ediyordu fakat onların kendisine çok daha anlayışlı davrandığını da fark ediyordu. Bu zaten her *insanın* yapması gereken bir şey değil miydi? Sevda bu davranışlara kanmış ve bir süre boyunca içine kapanmıştı. Dedesinin iyileşeceğini ve tüm bu olaylara bir son vereceğini

ummuştı ancak Haldun Altınbaşak'ın durumu her gün daha da kötüye gider olmuştı.

Sevda dedesiyle nadiren görüşebiliyor, onu ancak birkaç dakikalığına görebiliyordu. Birkaç ay sonra on altı yaşına girdiğinde dedesi bir hastaneye yatacağını, Sevda'yı oraya götüremeyeceğini ve onu evde Yavuz ve annesiyle tek başına bırakmamak için yurtdışına göndereceğini söylemişti. Sevda bunu duyduğunda günlerce ağlamıştı. Ondan ayrı kalmak istemişti ancak dedesi kendisini ikna etmeyi başarmıştı ve Sevda, İsviçre'deki bir okula gitmeye gönüllü olmuştı.

Gittiği yer, kataloglarda defalarca kez incelediği yer değildi. *Bir klinikti*. Sevda için bir tımarhane ve hapishaneden farksızdı. Günlerce ağlamış, dedesine ulaşmaya çalışmış ancak hiçbir şey yapamamıştı. Herkesten uzak duran bir kızdı. Eğitimine orada devam etme şansı bulmuştu ancak her şeye rağmen mutsuzdu ve mutsuzluğu dedesinin bakıcısından aldığı bir mektupla daha da artmıştı.

Sevda, Yavuz Kılınçer ve Handan Altınbaşak'ın acımasızlığıyla tanıştığında çok küçüktü ancak onlardan böylesine bir kötülük de beklememişti. Sevda onların dedesini kendisiyle tehdit ettiğini ve adamın da onu korumak için uzaklaştırdığını, çevresindekilerin babasının kaybından sonra biraz yalnız kalmak istediğini sandığını öğrenmişti. Öylesine güzel bir oyun kurmuşlardı ki Sevda tek bir açık bulamamıştı.

Bu sırada tek dayanağı, ablasına destek olmak için oraya gidip gelen Sabrina'ydı. Bulunduğu ortama iki yıl onun sayesinde katlanabilmişti ve on sekiz yaşına girip artık reşit olduğunda, yeniden İstanbul'a dönmüştü. Babasının ona bıraktıklarında kaçınılmaz olarak söz hakkı olduğunda kimse onu engelleyememişti ve Sevda bir daha asla o kadar uzaklaşmamıştı. Üniversiteyi aynı şehirde okumuştı. Dedesiyle

bizzat ilgilenmiş ve tek arkadaşı Sabrina'yla iletişimini hiç koparmamıştı.

Sevda öylesine dolmuştu ki yeniden kadını düşünmeye başladığında gözlerinden bir damla yaş aktı ve işte o zaman hiç olmadığı kadar kararlı bir ifadeyle bakışlarını Yavuz'a dikti. Ne olursa olsun, savaşımdan ve direnmekten asla vazgeçmeyecekti.

Ezel Doğan, kapı çaldığında odasında bir köşede oturuyor ve elindeki deftere bir şeyler karalıyordu. Düşüncelerine ve kadına öylesine dalıp gitmişti ki kapının açıldığının farkına bile varmamıştı. İçinde anlamsız bir mutluluk ve heyecan vardı. Sevda Altınbaşak'ın karşısına geçip onu türlü pozlarda resmedecek olmanın düşüncesi kanını kaynatıyordu. Ezel onu resmedecekti, ölümsüzleştirip tablolarıyla yalnızca kendisinin görebileceği bir seri oluşturacak ve kadını gizli bir mücevher gibi saklayacaktı.

Gözünün önünde bir zarf sallanmaya başladığı an kaşlarını çatarak zarfı yakalayıp, "Yine ne var, Belen?" diye homurdandı.

"Sadece o zarfın içinde ne olduğunu öğrenmek istiyorum."

"Seni ilgilendirseydi söyledim, öyle değil mi?"

Belen suratını asarak Ezel'in yanına oturdu, bu sırada da çizim defterine kaçamak bakışlar atmaya çalıştı. Bunu fark eden Ezel, "Tanrım! Beş yaşında mısın, Belen?" diye gürlledi. "Kendimi sıra arkadaşından bir şeyler saklamaya çalışan bir vellet gibi hissediyorum!"

"Sadece merak ediyorum, Ezel."

"Neden gidip bu merakı Süha'ya yöneltmiyorsun?" diyen Ezel kol saatine bir bakış atarak sevimli bir gülüşle kıza döndü. "Onun tam da bu sıralar çok güzel bir kadınla yemek yediğini duydum."

Belen öfkeden kıpkırmızı kesilmiş bir şekilde kaşlarını çatarken Ezel içten içe güldü. "Yoksa haberin yok muydu?" diye sordu ancak cevabını duyamadı çünkü Belen çoktan odadan çıkmıştı. Ezel kuzeninin paltosunu ve çantasını aldığını, Süha'nın kardeşi Baha'yı arayarak adamın nerede olduğunu öğrenmeye çalıştığını tahmin edebiliyordu.

İkisi arasında henüz adı konmuş bir şeyler yoktu ancak birbirlerine karşı öylesine kıskanç ve korumacıydılar ki onların bu hali kimsenin gözünden kaçmıyordu. Çevredeki herkes onları beraber görmeye alışmıştı. Ezel yakında bir düğün davetiyesi alırsa hiç şaşırmazdı.

Baş belası kuzenine aldırmadan zarfı açtı ve içindeki küçük kartı çıkardı. Sevda Altınbaşak'ın telefon numarasının yazılı olduğu karta bakarken kendi telefonunu aldı ve numarası rehberine kaydetti. Daha sonra Sevdâ'ya Bebek'teki küçük çatı katının adresini verdi. Burası İstanbul'dayken iş için kullanıldığı bir stüdyoydu. Bazı özel çekimleri burada yapar, kafası estiğinde orada çizim yapmaktan hoşlanırdı.

Gözlerini kısarak yazdığı mesajı kontrol etti.

Yarın öğleden sonra ikide, Dark & Blue'da.

Ezel ismini yazmaya gerek görmeden mesajı yolladı ve kadının vereceği tepkiyi içten içe merak ederek ondan gelecek yanıtı beklemeye başladı. Çok değil, yalnızca birkaç saniye sonra telefonu titreşti ve kadından gelen mesaj ekranda belirdi.

Orada olacağım.

Bu kelimelerle birlikte Ezel'in yüzüne geniş bir gülümseme yerleşti. Onu yeniden görmeyi dört gözle bekliyordu.

Sevda kısılan bakışlarla telefonunu izlerken dedesinin hafifçe öksürdüğünü duydu ve dikkatini yeniden yaşlı adama verdi.

Onun hissedemeyeceğini bilse de asla ısınmayan ellerini tutmayı, dedesini hissetmeyi seviyordu. Dedesinin yüzünde bir gülüş yakaladığında Sevda aynı gülüşün kendi yüzünde de olduğunu fark etti ve yakalandığını anlayarak derin bir iç çekti.

“Gözünden hiçbir şey kaçmıyor, öyle değil mi dede?” diye sordu. Dedesi ağır ağır başını salladığında Sevda güldü ve pes edercesine omuzlarını düşürdü. “Henüz... henüz anlatmak için çok erken. Ben... onu tanımıyorum bile, dede. Hakkında bildiğim tek şey, ismi ve bakışları... Öyle güzel, öyle derinden bakıyorlar ki anlatamam çünkü ne dersem diyeyim ona haksızlık yapacakmış gibi hissediyorum.”

Dedesinin gözlerinde anlayışlı bir ifade belirlediğinde Sevda ister istemez hüzünlendi. İtiraf eder gibi, “Onunla ne yapacağımı bilmiyorum,” dedi. “Öylesine güçlü bir adam ki dede, beni koruyabileceğini, onunlayken bana hiçbir zarar gelmeyeceğini biliyorum. Bazen... beni deli ediyor ama ona güveniyorum. Hiç tanımadığım bir adama güveniyorum. Bu nasıl mümkün olabilir ki? Demek istediğim... Bu nasıl mümkün olabilir?”

Sevda düşünceli gözlerle dalıp gitti. “O, düşlemeye korktuğum her şey,” dedi. “Onunla olmak heyecan verici, dede. Bana... bana cesaret veriyor ancak yine de korkuyorum. Ortada Yavuz gibi bir gerçek varken buna cesaret edemeyeğimden korkuyorum. Yavuz’u bile bile onunla görüşmeyi kabul ettim. Tehlikeli bir oyunun içinde gibiyim. Bir yanımda onunla olmayı, onun meydan okumasına karşılık vermeyi istiyor ancak diğer yanımda... bana bir aptal olduğumu fısıldıyor. Sence öyle miyim, dede? Ayakta durabileceğimi söyleyerek kendimi mi kandırıyorum?”

Dedesini başını iki yana salladığında ve buruk bir gülüşle karşılık verdiğinde, Sevda uzanarak adamın ellerini öptü ve aynı anda dedesinin bakıcısı içeri girdi. Sevda dışarı çıkması

gerektiğini biliyordu, bu yüzden itiraz etmeden, “Yine geleceğim,” dedi ve dedesinin yanağına yumuşak bir öpücük bırakarak odadan çıktı. Salonda manikürcüsüyle kahkahalar atarak konuşan Handan Hanım’ı nefretle süzerek yerden tavana kadar uzanan camların önünde, elindeki tabletle uğraşan Yavuz’u umursamadan odasına çıktı.

Akşam yemeği yemeyecekti, bu yüzden kitaplığından bir kitap aldı ve kendini yatağa atarak umutsuzca yarını ve adamı düşünmemeyi diledi...

Ezel, Dark & Blue’da amaçsızca ileri geri yürüyüp duruyor ve Sting’in* o hoş sesiyle birlikte Sevda’yı bekliyordu. İtiraf etmek istemese de gereğinden fazla heyecanlıydı ancak elinde değildi. Kadını düşünürken heyecanlanmadığı tek bir anını hatırlamıyordu, şüphesiz hangi erkek onu düşünse aynı şeyleri hissederci. Sevda, Ezel için eşsiz bir mücevher gibiydi. Pırıl pırıldı ve bakını derin bir arzunun içine çekecek kadar güzeldi. Elbette genç kadını düşünürken hissettiği tek şey bunlar değildi.

Ezel tecrübeli bir adamdı, otuz yaşına merdiven dayamıştı ve istedikleri tutkunun çok daha ötesindeydi. Kadını kollarına aldığı an, artık ruhunun o eksik kısmı tamamlanmış, doymuştu ve kadının yokluğunda yeniden o eski, boş halini almıştı. Ezel bundan nefret etmişti. Sevda’yla uyumlu iki parça gibilerdi, bir dişlinin birbirini tamamlayan çarkları gibi...

Ezel, Sevda’nın da bunun farkında olduğunu biliyordu, aralarındaki o ahengi o da hissetmişti ve kadın bu kadar yakınındayken Ezel ona bunun ne demek olduğunu öğretecek, aralarındaki o *ahengin* nasıl güzel olduğunu ona kanıtlayacak ve

* Bir İngiliz müzisyendir.

kadının korkularını silip atacaktı. Ezel onun elinden tutacaktı ve Sevda ona kapılmaktan başka hiçbir şey yapamayacaktı.

Bir ergen gibi heyecanlandığını hisseden Ezel, odanın fazla sıcak olduğunu düşünerek üzerindeki kazağı çıkarıp bir kenara attı ve camın önüne geçerek şöalesini bacaklarının arasına çekti. Eline bir palet alıp renkleri içinden geldiği gibi tuvale aktardı.

Ezel soyut çalışmalardan hoşlanmazdı ve doğrusu bunları pek anlamlandıramazdı ancak şimdi garip bir çabayla ruhundaki o sesi dile getirmeye, renklerini konuşturmaya çalışıyordu. Kırmızı ona tutkuyu anlatıyordu, kadına neler yapmak istediğini. Beyaz ise ona saflığı hatırlatıyordu, kadının solmuş ancak kir tutmamış tertemiz ruhunu. Siyah renk gücünü, içten içe tuttuğu matemini. Mavi ve yeşil ise gözlerini, insanın içinde kaybolup gittiği derin bakışlarını. Sarı gülüşünü ve zekâsını, mor ise asaletini. Turuncu bakışlarındaki kararlılığı anlatırken lacivert sonsuzluğu ve gri de aralarındaki dengeyi...

Ezel gri boyayı tuvale çarparken gerçekten denk olduklarını düşündü. Bugüne kadar hiçbir kadın Ezel'e denk olmamıştı ancak Sevda öyleydi. Kararlı ve dik bakışları, sözleri ve duruşuyla en az Ezel kadar güçlüydü. Ezel kadının sarsıldığını ve hiç istemese de başkalarına eğilmek zorunda kaldığını biliyordu ve bundan nefret ediyordu. Ezel'in amacı Sevda'yı bir kez daha eğilmek zorunda bırakmak değildi. Onu ayağa kaldırmayı ve kadının yeniden çabalamasını istiyor, onun içindeki gücün farkına varmasını ümit ediyordu.

Dairenin kapısının çaldığını duyana kadar paletindeki renklerle konuşan Ezel, sesle birlikte ellerini bir havluya sildi ve parmaklarına bulaşan boyalardan kurtulmaya çalıştı. Ardından çıplak gövdesinin üzerindeki birkaç çizdiği sildi, yalnızca boyayı daha da bulaştırdığını görerek gözlerini devirdi. Havluyu bir kenara fırlattı ve kapıyı açtı.

Sevda Altınbaşak; boğazlı, beyaz, kaşmir kazağı, derin bir yırtmacı olan kot eteği, uzun beyaz çizmeleri, aynı renkteki kaşmir paltosu, çantası ve mavi atkısıyla çok şık görünüyordu. Saçlarını tepeden sıkı bir atkuyruğu yapmıştı ve gecedен daha kara olan düz saçları omuzlarına ve sırtına yayılmıştı. Yanaklarında ve burnunun ucunda soğuk havanın neden olduğu tatlı bir kızarıklık vardı. Çakır renk gözleri boyanan uzun kirpikleriyle daha da dikkat çeker olmuştı. Dudaklarında ise Ezel'in her geçen saniye onu öpmek istemesine neden olan doğal bir parıltı vardı.

Ezel, Sevdа'yı süzerken Sevdа da utanmazca karşısındaki adamı seyrediyordu ve adamın ihtişamı karşısında tek kelimayle nutku tutulmuştu. Birkaç gün önce adamın bedeninin güçlü kaslarla sarmalandığını zaten hissetmişti ancak görmek bambaşkaydı. Sevdа'nın hep nefret ettiği bir şekilde saatlerini spor salonunda harcıyormuş gibi görünen şişkin kasları yoktu, sadece... güzeldi. Zinde ve fit görünüyordu. Sevdа'nın onlara dokunmak istemesine neden olan seyrek kıllarla kaplı göğsünde dağılmış boya lekeleri vardı.

Sevdа buraya gelirken adresin bir stüdyo olduğunu göreyek şaşırmıştı ancak adamın halini de göz önünde bulunduracak olursa doğru yere gelmiş olmalıydı. Bakışlarını adamdan çekerek etrafta gezdirmeye başladığında, bundan emin oldu. Etraftaki büyük ışıklara, aydınlık renklere boyanan duvarlara ve yerden tavana kadar uzanan cama bakarken buranın bir stüdyo için oldukça uygun olduğunu fark etti. Kapıda durmaktan vazgeçerek içeri doğru bir adım attı. Holü es geçerek kendine daha geniş bir görüş açısı sağladığında, dairede duvar diye bir şeyin olmadığını fark etti. Sadece kolonlar vardı ve dairenin her kısmı farklı şekilde düzenlenmişti.

Sevda uzun camların önündeki devasa yatağı fark ettiğinde, yavaşça yutkunarak oraya doğru yürüdü. Parmaklarını uzatıp elini yatağın demir başlığına koydu ve başlığın hatlarını takip etti. Ezel Doğan'ın burada, bu simsiyah çarşaflar arasında uyuduğunu ve belki de *uyumadığını* düşünürken nefesi kesildi.

“Beğendin mi?”

Arkasını dönmeden başını sallayan Sevda kendine engel olamadan, “Burada biriyle yattın mı hiç?” diye sordu.

“Hayır.” Ezel Doğan'ın kendinden emin, yumuşak sesi Sevda'yı bir tüy gibi usulca okşadı. “*Yatmadım.*”

“Öyleyse beni buraya neden çağırdın? Benimle sevişmek için değilse neden?”

Ezel uzanıp kadının narin omuzlarını kavradı ve onu kendisine doğru çekti. Bir elini beline, diğer elini de boynuna sararak kadının sırtını kendi çıplak gövdesine yasladı. Başını eğerek dudaklarını Sevda'nın kulağına yaklaştırıp, “Ah, Sevda... Seninle sevişeceğim,” diye fısıldadı. “Bunu yapacağım ancak şimdi değil. Zorlayarak, şart koşarak değil. Kendi hür iradenle, sen de istediğinde...”

Sevda hafifçe titreyerek kendisine tutunduğunda, Ezel derin bir iç çekti ve kadının soğukla karışan kokusunu soluyarak, “Buradasın çünkü hiç bilmediğin bir teklifi kabul ettin,” diye fısıldadı. “Neden seninle sevişmek isteyeceğimi düşündün? Bu yatak yüzünden mi?”

“Bu yatak ve daha pek çok şey,” diye fısıldayan Sevda adama tutunmayı sürdürdü. “Kapıdan içeri girdiğim anda beni gözleriyle cırılçıplak bıraktın.”

“Tıpkı senin gibi...”

Sevda alaycı bir homurtu çıkarttı. “Sen zaten yarı çıplaksın... Bu bir huy mu?”

Ezel başını iki yana sallayarak geri çekildi ve kadını serbest bırakarak arkasındaki bir rafa yaslandı. Kollarını göğsünde birleştirirken bakışları Sevda'nın ellerine takıldı. Sevda ona o gün otoparkta giydirdiği eldivenleri takıyordu. Kadının onları atmayıp kullanması Ezel'in içten içe gülümsemesine sebep oldu. Dikkatini yeniden kadına verdi ve onun sorusunu, "Hayır." diye cevapladı. "Yatak odası hariç pek çıplak dolaşmam. Sadece içerisi fazla sıcak olmuştu, sence de öyle değil mi?"

Sevda bir an için üzerindeki çıkarmakta tereddüt etti ancak bu çok kısa sürdü. Birkaç saniyenin ardından üzerindeki paltodan, atkıdan, eldivenlerden ve çantadan kurtuldu. O sırada şövaleyi fark etti. Odanın bir başka tarafına doğru yürürken adamın bakışlarının sırtında gezindiğini fark etse bile umursamadı. Paletlerin ve tuvalin yanında durduğunda, "Sen bir ressamısın, öyle değil mi?" diye mırıldandı. İlk karşılaştıklarında adamın eldivenlerini çıkardığı o an, parmaklarındaki boyaları gördüğünü hatırladı.

"Öyleyim, aynı zamanda bir fotoğraf sanatçısıyım."

"Soyut mu çalışıyorsun?"

Ezel başını iki yana sallayarak kolonlardan birine yaslandı ve ona döndü. "Hayır."

"Öyleyse ne çalışmaktan hoşlanırsın?"

Ezel sessiz kaldığında Sevda arkasını döndü ve adamın yüzündeki manidar gülüşü görerek gözlerini kısıtı. Düşündüğü şey olmazdı, öyle değil mi? Sevda bu soruyu bakışlarıyla ona yöneltilmiş olmalıydı çünkü Ezel Doğan'ın dudakları arsızca kıvrıldı.

"Nü' mü çalışıyorsun?"

"Tam olarak nü değil, aslına bakarsan. Genelde figür çalışırım, insanları ve bunu yaparken bir parça çıplaklık kullanmaktan hoşlanırım. Benim tablolarımın olayı budur. Biraz gizem, biraz tutku, biraz masumiyet ve daha pek çok şey..."

* İnsan vücudunun çıplak bir şekilde resmedilmesi anlamına gelir.

Sevda bu cevap üzerine hafifçe titrerken, "Peki ya fotoğraf?" diye sordu. "Onun da bir çeşidi var mı?"

"Genelde stüdyo çekimi yaparım, börtü böcek ya da dışarısı bana göre değil."

Sevda hafifçe başını sallayıp tıpkı kendisi gibi bir kolona yaslandığında, Ezel gülümseyerek ona doğru yürümeye başladı ve tam önünde durduğunda Sevda'nın bir tutam saçını okşadı. "Senden ne isteyeceğim hakkında bir fikrin var mı?"

"Beni buraya, bir stüdyoya kahve içmek için çağırmamışsındır herhalde?"

"Hayır, bunun için çağırmadım." Ezel usulca Sevda'ya doğru eğildi ve o delici bakışlarını kadının yoğun, arzuya bulanık bakışlarına dikti. "Buraya, seni resmetmek için çağırdım," dedi. Sevda'nın hızla inip kalkan göğüsleri kendi çıplak göğsüne değdiğinde, bundan hoşlanarak ona biraz daha sokuldu. Tehlikeli bir bakışla, "Seni soyacağım, Sevda," diye fısıldadı. "O siyah çarşafların arasına, bembeyaz teninle uzanmanı sağlayacağım. O çıplak bedeninin yalnızca çok az bir kısmını örtmene izin vereceğim, *eğer istersem...* kimi zaman seni o kolonlara yaslayacağım, kimi zaman camlara, şu gördüğün raflara ve masaya... Hayal gücümün bir sınırı yok ve bunu sana göstereceğim. Sevda... Sana yalnızca sanatı değil, tutkuyu da göstereceğim, arzuları ve istekleri, onlara boyun eğmeyi..."

Sevda titreyerek avuçlarını arkasındaki kolona yasladığında Ezel'in gözleri o bahsettiği tutkuya bulandı, boğuk sesi Sevda'yı usulca okşadı. "Şimdi söyle bana," diye fısıldadı. "Bunu hâlâ yapmak istediğinden emin misin, Sevda? Çünkü bu şans sana bir daha vermeyeceğim, eğer evet dersen buradan gitmene *izin vermeyeceğim...*"

Bölüm 6

Günümüz

Sevda arkasındaki adım seslerini duyduğunda geriye dönmeye zahmet etmeden, “Git buradan,” diye mırıldandı. Sesi kısık ve çatallıydı. Gözlerinde yaşlar vardı, istediği en son şey Yavuz ya da onun adamları tarafından rahatsız edilmektir.

“Efendim, Yavuz Bey bunu size gönderdi. Hasta olmanızı-”

Sevda ateş saçan bakışlarıyla omzunun üstünden kırklı yaşlarının ortalarındaki adama döndüğünde, sözlerini tamamlamadan sustu. Sevda’nın yaşlı gözleri ve kederli, ısırap dolu bakışları adamın nefesini kesti. Bu, onu her ağlarken gördüğünde verdiği tepkiyle aynıydı. Sevda öylesine yaralı ve kırgın bir ifadeye sahipti ki o gözlere daha fazla bakmak imkânsızdı.

Mehmet bakışlarını kaçırarak elindeki battaniyeyi Sevda’ya doğru uzattı ve son bir itirazla, “Lütfen,” dedi. “Yavuz Bey bu konuda ısrarcı, Sevda Hanım. Lütfen karşı çıkmayın.”

Yavuz manyağının neler yapabileceğini kestiremeyen Sevda, battaniyeyi omuzlarına attı ve sıkıca sarınırken adamın bakışlarının elindeki desteye kaydığını fark etti. Gözlerinden yeni bir damla yaş yuvarlandı ve Sevda ne halde olduğunu saklama gereği duymadan, destenin üstündeki fotoğrafı havaya kaldırdı.

Elindeki fotoğraf dün gecenin fotoğrafıydı. Yeni yıla girdikten birkaç dakika sonra çekilmişti. Ezel kıstığı yeşil bakışlarıyla salonun penceresinin önünde duruyordu ve Melek kolları arasındaydı. Başını babasının göğsüne yaslamıştı, eteklerinin arasındaki sarı topla oynarken öyle güzel görünüyordu ki...

Sevda bu kareyi gördüğünde kendini tutamadan dakikalarca ağlamıştı. Kocası ve kızı birlikte öylesine güzel bir kareyi süslüyordu ki resme bakarken kalbi ağrıyordu. Orada olabilmeyi, Ezel'in yapmayı sevdiği gibi onun diğer kolunun altında olmayı ve dudaklarını kızının yumuşak saçlarına bastırmayı isterdi ancak yapamıyordu. Elinden gelen koca bir hiçti.

Burnunu çekerek, "Bu... bu benim kocam ve kızım," diye fısıldadı. "Yıllardır görmediğim kocam ve kucığıma bir kez bile alamadığım kızım!"

Adamın bakışları bu sözlerden rahatsız olduğunu anlatırcasına boşluğa düşüp, kaşları çatıldığında Sevda acıyla gülümsedi. "Yeni yılı benden ayrı kutladılar, *yine...*"

"Bunları bana neden anlatıyorsunuz?"

"Çünkü senin buradaki tek evli adam olduğunu biliyorum! Bir karın ve oğlun olduğunu biliyorum. Birileri beni anlasın istiyorum! Sadece anlasın!"

Adam sessiz kalmayı seçtiğinde Sevda bir başka kareyi gösterdi. Bu dün sabaha ait bir kareydi. Bir süpermarkette çekilmişti. Ezel, üç yaşına başmak üzere olan kızlarını market arabasının sepet kısmına oturtmuştu ve Melek'in elinde bir

tarafını kemirmeye çalıştığı bir çikolata paketi vardı. Ezel kızının sesini duyuyormuşçasına gülüyor ve bu sırada bir şarap şişesine uzanıyordu. Bu Sevda'nın görmeye alışık olduğu bir gülüştü. Güzel, içten ancak buruk bir gülüştü.

Sevda parmağının ucuyla adamın yüzünü okşarken, "Tüm bunları bensiz yapıyorlar," diye fısıldadı. "Her şeyi hem de... Bu hikâyede üzülen tek tarafın ben olduğumu mu sanıyorsunuz? Sizce o da öyle değil mi? O da acı çekmiyor mu?"

"Sevda Hanım..."

"Böyle bir şeyi düşmanım için bile istemem ben... Onun için bile istemem! Siz... Sizse buna sesinizi çıkartamıyorsunuz! Yavuz'a gık bile diyemiyorsunuz ve..."

"Yapabileceğimiz bir şey yok, Sevda Hanım!" diye hızlıca cevap veren Mehmet bu konuşmadan hoşlanmadığını anlatmak istercesine etrafı kolaçan etti ve bir battaniye vermek için fazla oyalandığını anladığında, arkasını dönerek uzaklaştı. Adamın gidişinin ardından yalnız kalan Sevda, oturduğu salıncakta yan döndü ve bacaklarını kendisine doğru çekti. Omuzlarından hafifçe sıyrılan battaniyeyi umursamadı, hırkası ona yeterdi. Başını dizlerine yasladı ve defalarca kez baktığı fotoğrafları yeniden izlemeye, her bir karede daha çok ağlamaya başladı.

Yavuz ona her gün bu fotoğrafları vererek iyilik yapmıyordu. Bunun için Sevda'ya yalnızca birkaç saatlik izin veriyor, ardından o fotoğrafları alıyor ve Sevda'nın gözleri önünde söminede yanan harlı ateşe atıyordu. Bazen bu kadar bile merhametli davranmıyordu. Eline bir çakmak alıyor ve her bir fotoğrafı tek tek yakıyordu. Sevda'ya bunları zorla izletiyordu. Sevda küle dönen kâğıt parçalarını seyredip kahrolurken, bundan büyük bir zevk alıyordu.

Sevda kol saatine baktığında, yalnızca birkaç dakikası kaldığını anlayarak fotoğrafları göğsüne bastırdı ve hıçkırmaya başladı. Yapraklarını dökmüş bir mimoza ağacının dallarının altındaki salıncakta, kışın ayazında ağlarken öylesine can yakan bir hali vardı ki onu izleyen ve sesini duyan korumaların birçoğu birkaç saniyenin ardından bakışlarını kaçırıyor ve kendilerini başka şeyler yapmaya zorluyordu. Onlar da alışmıştı. Sevda tüm bu işkencelere nasıl alıştıysa onlar da onun yıkılışını izlemeye alışmıştı ancak bunu seyretmek her seferinde yürek dağlıyordu.

Sevda saatinden yankılanan ve süresinin dolduğunu haber veren cılız sesi duyduğunda gözyaşlarını sildi ve kendine sakinleşebilmek için birkaç dakika verdi. Ardından üzerindeki battaniyeyi atarak hırkasına sarındı, göğsüne bastırduğu fotoğraflarıyla beraber döşeme taşlarla kaplı yolda ilerlemeye başladı. Yerlerdeki karlar süpürülse de gece yerlerine yenileri yağmıştı ve birçok yer, henüz önlemini alamadıkları buzla kaplıydı.

Sevda'nın ayaklarında da bundan korunmak istercesine giydiği dişli çizmeleri vardı ancak buna rağmen genç kadının ayağı kaydı ve Sevda dengesini sağlayamayarak yüzüstü yere düştü. Belki ellerinden destek alsaydı bu düşüşü hafif sıyrıklarla atlatabilirdi ancak düşerken bile fotoğraflarını tutmayı bırakmamıştı. Bu yüzden de eli, bedeni ve taşların arasında kalmıştı.

Sevda'nın dudaklarından acı dolu bir çığlık döküldü çünkü ortaparmağı ve serçeparmağı anormal bir açıyla bükülmüştü. Şakaklarında kanamaya başlayan bir kesik vardı ve yüzü yer yer sıyrılmıştı.

Etrafı bir anda korumalarla dolduğunda ve kaldırılmaya çalışıldığında, düştüğünde bile sıkı sıkı tuttuğu deste saçıldı ve Sevda işte o an, az öncekinden çok daha güçlü bir çığlık

savurdu. Kırılan parmaklarına aldırmadan fotoğrafları toplamaya çalışırken debeleniyor, sağlam eliyle onları engellemeye çalışarak bağırıyordu.

“Bırakın beni! Bırakın diyorum size!”

“Sevda Hanım! Kalkmanız gerek!”

“Bırakın beni Allah'ın cezaları! Bırakın!”

“Neler oluyor orada!”

Yavuz'un gür sesiyle korumalar etrafından çekildiğinde Sevda hâlâ eğilmiş fotoğrafları toplamaya çalışıyordu. Çıplak parmakları soğuktan ve kardan kıpkırmızı kesilmişti, yüzü kar ve gözyaşlarıyla ıslanmıştı, teninin birkaç yerinde kan ve çamur lekeleri vardı. Siyah saçları yüzünün etrafına dökülüyor, terden tenine yapışıyor ve bu da genç kadını her geçen saniye boğuyordu.

Yavuz kendisine doğru uzanıp, kollarından tutarak onu kaldırdığında fotoğraflar yeniden yere düştü ve Sevda, “Bırak!” diye çılgınlık atmaya başladı. Eli kötü bir durumdaydı, kemikleri etinden dışarı çıkmış ve kanamaya başlamıştı ancak bunun acısı yüreğindeki acıyla yarışamazdı.

“Parmakların kırılmış, Sevda! Aptallaşma!” diye gürleyen Yavuz birilerine doktoru aramasını söyledi. Onu sürüklemeye başladığında Sevda geriye dönmek için çabaladı. Omzunun üstünden geriye bakarak yerdeki fotoğraflara uzanmayı istedi. Korumalardan birinin Ezel ve Melek'in markette çekilen fotoğrafına bastığını gördüğünde, canı ciğerinden sökülüyormuşçasına haykırdı. “Basma! Basma!”

Bu öyle bir haykırıştı ki Yavuz bile bir an duraksadı. Sevda onun kollarından kurtularak fotoğraflara doğru koşmaya başladı. Yeni bir düşme tehlikesi atlattıktan sonra dizlerinin üstüne çöktü ve eğilip titreyen parmaklarıyla o fotoğrafı yerden kaldırdı. Adamın çamurlu ayak izini ve karları silkeleyerek

fotoğrafı göğsüne yasladıktan sonra sağlam eliyle sıkıca sarak hıçkırmaya başladı.

Kendini öylesine kaybetmişti ki... Yüzünün etrafına dağılan saçları ve gözyaşlarıyla, hafifçe atıştıran karın altında, buzun ve çamurun üstünde otururken öylesine kayıp ve yalnız görünüyordu ki...

Bu görüntü Yavuz gibi bir adam için bile rahatsız ediciydi. Yavuz boğazını temizleyip, "Bu kadar yeter, Sevda!" diye kükredi. Ardından geriye çekilen ve başlarını eğen korumaların arasında ilerleyerek Sevda'ya doğru yürüdü. Onun tam önünde durduğunda niyeti ona bağırarak ve onu zorla sürükleyerek eve götürmekti. Ancak Sevda başını kaldırıp, yaşlarla dolu gözlerini onunkilere diktiğinde bunu yapamadı.

Kadının gözleri kışın rengini almıştı. Yeşilin değil, mavinin tonları arasında boğulmuş gibiydi. Bir inci tanesi kadar saf ve berraktı. İçleri acıyla doluydu ve bu, Yavuz'un eseri idi. Nihayet onu paramparça etmeyi, kırmayı başarmıştı.

Yavuz düşüncelerine bir son vererek Sevda'ya doğru uzandı. Sevda hıçkırarak başını iki yana sallarken, "Onları yakma," diye yalvardı. "Yakma Yavuz, *yalvarırım yakma...*"

Ardından acıdan bayıldı.

Geçmiş

Sevda derin bir nefes alarak adamın yeşil gözlerine tutunurken, "Sana, verdiğim sözden asla dönmem demiştim," diye fısıldadı.

Duydukları ve hissettikleri Sevda için çok fazlaydı ancak tüm bunlara engel olamıyor ve kendini bir anda ona doğru çekilirken buluyordu. Adamın öylesine çekici, karşı konulmaz bir havası vardı ki ne kadar uğraşsa da ondan uzaklaşamazdı.

Bunu istemiyordu da. Ezel Doğan sözleri ve bakışlarıyla adeta bu yangın başlatmıştı; Sevda yanmak, aynı zamanda adamı da vakmak istiyordu.

Dedesine söylediği gibi bu tehlikeli bir oyundu. Çok fazla oyun arkadaşı olmamıştı ya da pek oyun bilmezdi ancak içinden bir ses bunu oynayabileceğini, bundan zevk alacağını söylüyordu. İşin en güzel tarafı da hiçbir sınır yoktu. Kurallar yoktu ve bunu Ezel Doğan da biliyordu.

Ezel'in gözleri memnun bir bakışla ışıldadığında Sevda nefesini tuttu. Ve adam, "Soyun," diye fısıldadığında gerçekten nefessiz kaldı.

Ezel onu bırakarak birkaç adım geri çekildiğinde, Sevda yaslandığı kolona sıkıca tutundu. Dikkati adamın göğsündeki boya lekelerine kaydı ve Ezel Doğan'ın önünde poz verdiğini, gerçekten çıplak kalarak örtülere sarındığını hayal ederek bakışlarını kısıtı. Düşüncesi bile kalbinin göğüs kafesinde deli gibi atması için yeterliydi. Sevda bunu yapmak istiyordu ancak *şimdi* zamanı değildi.

"Bugün olmaz," dediğinde Ezel Doğan'ın dudaklarında alaycı bir gülüş şekillendi. "Başın mı ağrıyor? Yoksa özel gününde misin, Sevda?"

İkisi de değildi ancak adam adını öyle bir söylüyordu ki Sevda *kalbim ağrıyor* diyebilmeyi istedi. İsmi her defasında o dudakların arasından nasıl bu kadar yumuşak ve aynı zamanda çıldırtıcı bir tonlamayla çıkabiliyordu? Nasıl oluyordu da her defasında Sevda'nın tüylerini ürpertmeyi başarıyordu?

Sevda başını iki yana salladı ve kol saatine bir bakış atarak, "Yalnızca yarım saatim vardı ve on dakika sonra bu süre dolmak üzere," diye mırıldandı. "Şimdi gitmem lazım."

“Yarım saatin mi var? Evden çıkarken ne zaman döneceğin hakkında hesap mı veriyorsun, Sevda? On yaşındaki bir çocuk gibi yalnızca yarım saat mi izin alabiliyorsun?”

Sevda evden çıktığında kimseden dışarıda geçirmek istediği süre için izin almıyordu, sorun bu değildi. Sorun, Sevda'nın Yavuz'un peşine taktığı korumaları atlatmış olmasıydı ki arabasındaki GPS yüzünden bunu aslında yapamadığını ve arabasının etrafının korumalarla sarılı olduğunu tahmin edebiliyordu. Ezel Doğan onu kışkırtmak istiyordu, Sevda bunun farkındaydı ve ona cevap vermeyi gerçekten istiyordu ancak bunu yapamazdı.

“İstediyini alamadığında huysuz bir çocuk gibi davranıyorsun, değil mi?”

Ezel Doğan'ın kaşlarını hafifçe çattığını fark ettiğinde, Sevda sözlerinde ne kadar haklı olduğunu görerek gülümsedi. Adama doğru yürümeye başladı ve aralarında yalnızca santimler kaldığında durarak başını ona doğru kaldırdı. Uzandı ve kendine engel olamadan adamın yüzüne düşen bir tutam saç okşadı. “Bazı şeyleri kolay elde edemezsin, Ezel Doğan,” diye fısıldadı. “Çabalaman gerekir...”

“Bunun farkındayım Sevda ve *istediğimi alacağım...*”

“Öyle mi?”

“Öyle,” diye fısıldayan Ezel uzandı ve Sevda'yı bedenine yasladı. Sevda'nın bunun için adama kızması gerekirdi ancak o güçlü vücuda yaslanmayı öylesine sevmişti ki buna itiraz etmek içinden gelmedi. Bunun yerine başını yana eğerek adama sorarcasına bakmakla yetindi. Tek kaşını havaya kaldırdı ve Ezel Doğan eğilerek kaşının üstüne bir öpücük bıraktığında, Sevda kalbinin eridiğini hissetti. Sesli bir nefes aldı ve onun ne halde olduğunun farkında olan Ezel alçak bir sesle güldü. Sevda'ya doğru biraz daha eğildi, burnunu Sevda'nın kulağı

ile boynu arasındaki o yere yaslayarak derin bir nefes aldı. "Aramızdakilerin sen de farkındasın, Sevda," diye fısıldadı. "Bunu inkâr edemezsin."

"Bunu daha önce kaç kadına söyledin?"

"Kimseye..." Ezel'in sesinde öyle derin bir netlik vardı ki genç kadın ona inanmakta hiç zorlanmadı. "Seni temin ederim ki hiç kimseye..."

Sevda bu cevaptan hoşlandığını anlatırcasına gülümsediğinde, Ezel uzandı ve cüretkâr bir hamleyle Sevda'nın dudaklarını okşadı. Parmaklarını Sevda'nın dudaklarında gezdirirken Sevda onları ıslatmak istedi ancak kendine güçlkle engel oldu ve gözlerini yumup bekledi. "Beni öpecek misin, Ezel Doğan?"

"Öpeceğim," diye fısıldayan Ezel usulca başını salladı. "Ancak ben veda öpücüklerini sevmem..."

"O halde bunu geç kalınmış bir anlaşmanın mührü olarak mı düşünmeliyim?"

"Hayır." Ezel başını usulca iki yana salladı, yeşil gözlerinde sıvı bir ateş vardı. "Boktan bahanelere ihtiyacımız yok, Sevda. Bir isim koymak istersen eğer, buna birbirini arzulayan bir kadın ve erkeğin tutkusu de..."

Sevda bunu inkâr etmeyerek, heyecanla derin bir nefes aldığı anda Ezel eğildi ve dudaklarını onunkilere bastırdı. Bunu yaptığı an, Sevda için dünya kısa bir süreliğine durdu. Ezel Doğan'ın aksine Sevda'nın gönül maceraları yoktu, kimseyle böyle yakınlaşmamış ve kimseyle öpüşmemişti. Toy ve acele miydi, Ezel de bunun farkındaydı ancak Sevda'yı ustaca yönlendiriyor ve ona bir erkeğin, bir kadını nasıl öpeceğini gösterip Sevda'nın ayaklarını adeta yerden kesiyordu.

Sevda'nın kolları Ezel'in beline dolanırken, Ezel'in bir kolu da Sevda'nın beline sarıldı. Diğer eli ise genç kadının atkuyruğu yaptığı saçlarındaydı. O uzun saçları güçlü avucuna

dolamıştı ve Sevda'yı kendisine doğru çekiyor, onu zevk dolu bir işkencenin içine sürüklüyordu. Bu sırada kendi de o işkenceden nasibini alıyordu.

Diliyle dudaklarına dokunup, ağzının içini keşfe çıktığında Sevda bu mahrem dokunuşla sarsıldı ve sıkıca adama tutundu. Dudaklarının arasından kaçan inleme Ezel Doğan'ın dudaklarının arasında boğuldu. Ezel usta bir öğretmendi ancak Sevda da yetenekli bir öğrenciydi. Ona tıpkı onun yaptığı gibi karşılık verdiğinde Ezel, Sevda'nın saçlarına asıldı ve onları sıkıca çekti. Sevda'nın dolgun altdudağını dişledi ve boğazının derinliklerinden kopan boğuk bir hırıltıyla ondan ayrıldı. Dudaklarını Sevda'nın boynuna bastırıp onu sıkıca kendisine çekti. Sevda omzu ve boynu arasındaki o çukura sokulurken, Ezel onun titremelerini hissedebiliyor ve çok daha fazlasını almamak için kendini zor tutuyordu.

Sevda tırnaklarıyla teninde küçük daireler çizmeye başladığında Ezel geri çekildi ve kısıtıcı gözleriyle onu izlemeye başladı. Sevda'nın çakır gözleri, tıpkı kendi gözleri gibi yeşil rengini almıştı. Yanakları pembeleşmişti ve dudakları az önce öpüldüğünü bağırarcasına kıpkırmızıydı.

Sevda onun bakışlarını yakaladığında, "Beni yeniden öpemezsin," diye fısıldadı. "Bu çok..."

"Bu çok ne?"

Sevda itiraf edercesine, "Korkutucu," diye fısıldadı. "Tüm bunlar... çok korkutucu."

"Korkutucu olan bunlar değil, hayır..." Ezel uzanarak usulca Sevda'nın yanağını okşadı. "Seni korkutan bu kadar özgür hissetmen Sevda, seni korkutan bu... Bir şeylere karşı gelmek, sınırları ihlal etmek seni korkutuyor çünkü bugüne kadar hep onların ardında yaşadın. Süslü bir kafesteki o küçük kuştun,

hatta bir kelebek... Kanat çırpma yerine yürüyordun. Şimdiye uçmayı keşfettin, kanatlarını özgürce çırpabilmeyi..."

Sevda bu sözler üzerine gözlerinin dolduğunu hissederken, "Beni nasıl bu kadar iyi tanıyabiliyorsun?" diye fısıldadı. "Ben senin hakkında hiçbir şey bilmezken sen tüm bunları nasıl bilebiliyorsun?"

"Belki de sadece bakmasını biliyorumdur."

Sevda kaşlarını çatığında Ezel uzanarak alnının ortasındaki çizgilere dokundu ve onun çatılan kaşlarını düzeltti. Eğilerek dudaklarının kıyısına bir öpücük bıraktı. "Şimdi git, Sevda," diye fısıldadı. "Ancak geri geleceksin..."

"Geleceğim..."

Eşyalarını alan ve adamın öpücüğüyle hâlâ titreyen Sevda kapıdan çıkıp, binanın arka girişinde durduğunda tahminlerinde hiç yanılmadığını gördü.

Siyah Jeep'inin yanında üç araç vardı ve biri bile fazlasıyla dikkat çekerken üçünün arka arkaya sıralanması Sevda'ya gerçekten de çok saçma ve anlamsız geliyordu. Binadan çıktığında kendisini fark eden bir adam -onlardan o kadar çok vardı ki Sevda ismini bilmiyordu- kendisine doğru koştu ve bir telefon uzattı. Sevda karşı hatta kimin olduğunu tahmin edebiliyordu. Adam kendi telefonunu da aramış olmalıydı ancak Sevda tüm o aramaları duymamak için telefonunu sessize almış ve arabasının arka koltuğunda bırakmıştı.

Yavuz, "Sevda!" diye gürlediğinde Sevda onun kızdığını anlayarak gülümsedi. Bal kadar tatlı bir sesle, "Efendim," diye yanıt verdi. "Seni duyabiliyorum, Yavuz. Neden bağırıp duruyorsun?"

"Neden mi bağırıyorum? Sen beni deli mi edeceksin, Sevda?"

"Hayır, böyle bir niyetim yok. Bunu ancak annen ister ki o da seni değil, beni delirtmeyi tercih eder."

* Tescilli bir arazi aracı markasıdır.

“Benimle dalga geçme, Sevda! Hemen o kahrolası arabaya bin ve...”

“Ve ne? Sana mı geleyim? Eve, *pardon*, hapishaneme geri mi döneyim?”

“Hayır, olduğun yerden tek bir adım bile atma! Çünkü ben oraya geliyorum!”

“Bunu sakın...”

Sevda sözlerini tamamlamadan Yavuz telefonu kapattığında genç kadın, “Harika,” diye homurdandı. Onun yerinde olan birinin şimdi kendini pembe bulutların üstünde hissetmesi gerekirdi ancak o kendini dikenlerle dolu bir çalının tam üstüne oturmuş gibi hissediyordu. Yavuz neden güzel olan her şeyi berbat etmek için bu kadar uğraşıyordu? Neden Sevda’ya biraz olsun nefes aldırmiyordu?

Sevda onun sözlerini dinlemeyi reddederek arabasına binmek istediğinde, arabasının arkasına sıralanan üç araçtan en sonuncusu hareket etti ve Sevda’nın aracının önüne park etti. Arabaları birbirine öylesine yakındı ki Sevda’nın, kendi aracının kaportasını dağıtmadan trafiğe çıkabilmesi imkânsızdı. Sinirden kıpkırmızı kesilmiş bir halde, Yavuz’un zincirleme bir kazada ölmesini ve Ezel Doğan’ın tüm bunları görmemesini diledi. Duvara yaslanarak arabada beklemeyi reddetti. Soğuk nefes kesiciydi, insanın tenine batıyordu ancak Sevda soğuktan, atkısı ve takmaktan hoşlandığı o büyük eldivenler sayesinde biraz olsun korunabiliyordu.

Yalnızca birkaç dakika sonra üç araba daha park ettiğinde Sevda tüm bu gösteriş karşısında gözlerini devirdi. Babası da düşmanları olabileceğini, korunmaları gerektiğini söylerdi ancak Sevda onu hiçbir zaman yarım düzine arabayla gezerken görmemişti. Yavuz arabadan indiğinde ve kendisine sert bir bakış atarak şoför koltuğuna geçtiğinde Sevda da ikiletmeyerek

onun yanındaki koltuğa oturdu. Kahrolası bir konvoy oluşturarak hareket ederlerken, Yavuz sinirden direksiyonu sıkıyor ve Sevda öfkeyle ayaklarını sallıyordu.

Eve gidene kadar arabada adeta ölüm sessizliği vardı. Yavuz park ettiğinde, Sevda oylanmadan kemerini açtı ve kaçarcasına arabadan indi. Hızlı adımlarla karların arasında koşarak ilerlerken genç kadın hızla açılan kapıdan içeri girdi ve abartılı bir tavırla, "Neler oluyor burada?" diye soran Handan Hanım'ı umursamadan merdivenleri tırmanmaya başladı.

"Sevda! Buraya gel dedim sana, Sevda!"

Yavuz arkasından kükrerken Sevda merdivenlere takılan topuğuyla neredeyse düşecekti ancak genç kadın kendini çabucak topladı ve hızla odasına girdi. Kilidi arkadan çevirdi ve sırtını kapıya yaslayarak derin bir nefes aldı. Yavuz kükreyerek kapıyı yumruklarken, Handan Hanım bağırarak neler olduğunu soruyordu. Sevda heyecan dolu bir kahkaha atıp üzerindeki çıkardı. Çizmelerinden de kurtulduğunda, yarım kalan kitabını alarak kendini yatağına attı.

Bunu yapmadan önce odasındaki müzik setini de çalıştırmış, müziği de son ses açmıştı. Handan Hanım'ın yeniden güçlü bir çığlık savurduğunu duydu. Daha çok dehşete kapılmış gibiydi ve birkaç saniye sonra tüm sesler kesildi. Sadece odasının içindeki *Pink Floyd*'un *Wish You Were Here* diyen sesi kaldı. Sevda kitabının birkaç sayfasını çevirmişti ki odasının kapısı, kelimenin tam anlamıyla *yıkıldı*. Dudaklarından dökülen çığlıkla birlikte yerinde sıçrayan Sevda, "Sen nasıl bir psikopatsın!" diye bağırdı. "Ne yaptığını sanıyorsun?"

"Asıl sen ne yaptığını sanıyorsun, Sevda? *Sen ne yaptığını sanıyorsun?*"

Üzerindeki ceketini çıkararak gömleğinin düğmelerinin yarısını açarak tam anlamıyla delirmiş gibi görünen Yavuz, mü-

zik setini devirerek tekmelediğinde Sevda irkilerek titremeye başladı. Ona ne kadar baş kaldırsa da o yalnızca bir kadındı, Yavuz'un erkeksi gücü karşısında hiçbir şansı olamazdı. "Sen aklını kaçırmışsın," diye fısıldadı. Ardından o da adam gibi bağırmaya başladı. "Tüm bunlar ne için, söyler misin? Korumaları atlattığım için mi? Senden izin almadığım için mi? *Söylesene kahrolası!* Tüm bunlar ne için?"

"O adama gittiğin için! Beni duydun mu? *Ona gittiğin için!*"

Yavuz öfkeyle üstüne yürüdüğünde, Sevda doğrularak dizlerinin üstünde oturdu ve elindeki kitabı bir kenara bıraktı. Çakır gözleri onunkilere inat parıldarken, "Hazmedemiyorsun, değil mi?" diye mırıldandı. Dudaklarını tıpkı onun kendisine sunduğu gibi kibirli bir gülüş kapladı. "Ezel o gece benimle dans ettiği için böylesin. Senin kurallarını ve otoriteni umursamadığı, planlarını bozduğu için, değil mi?"

Yavuz'un şakaklarındaki bir damar öfkeyle attığında Sevda onu doğru yerden vurduğunu anladı. "Her istediğini yaptıramayacağını, her şeyi elde edemeyeceğini anladın, değil mi Yavuz? Bunu anladın, değil mi?"

"Sus Sevda, beni duydun mu, sus!"

Yavuz üzerine doğru yürüyüp bir anda onu kollarından tutarak kapana kısırdığında, Sevda yatağa düşerek bir çığlık attı. Aynı anda Handan Hanım da güçlü bir çığlık savurdu. "Ne yapıyorsun, Yavuz? Bırak şunu!"

"Bizi yalnız bırak anne!"

"Yavuz..."

"Sana *git* dedim!"

Handan Hanım gözden kaybolduğunda Sevda korkudan titrese de bunu belli etmemek için var gücüyle uğraştı. Yavuz o keskin gri bakışlarıyla onun yüzünün her bir milimini uzun uzun incelerken kaskatı kesildi. "Amacın ne senin?" dedi.

Artık bıktığı ve tüm bunlardan sıkıldığı sesinden belli değilse bile gözleri bir isyan içindeydi. “Benden daha ne istiyorsun, Yavuz? Yaptıkların yetmedi mi? Beni sürekli takip etmen yetmezmiş gibi peşime o adamları da takman yetmedi mi?”

“Buna artık gerek olmayacak Sevda çünkü bir daha oraya gitmeyeceksin!”

Yavuz ateş saçan gözlerle kükrediğinde Sevda’nın dudaklarında alaycı bir gülüş belirdi. “*Gitmeyeceğim*, öyle mi?”

“Evet, gitmeyeceksin!”

Öylesine net bir sesle, o kadar keskin bir sınır çizmişti ki Sevda bunun ihtimaliyle bile öfkeden deliye döndüğünü hissetti. “Neden benim senin hayatın hakkında hiçbir söz hakkım yokken, sen bana dilediğince karışabiliyorsun?”

“Çünkü-”

Sevda onun sözlerini keserek, “Biliyor musun, Yavuz?” dedi. “Bir şeyi merak ediyorum. Tüm bunların nedeni sarsılmaz zannettiğin otoritenin sarsılması mı, yoksa-”

“Yoksa ne?”

“Yoksa nefret ettiğini söylediğin üvey kardeşine âşık olman mı?”

Düzenleme
Ny.Ozlem

Bölüm 7

O ana dek gözünü kırpmadan Sevda'yı seyreden Yavuz'un gri gözlerine karanlık bir gölge çöktü. Sevda'nın yastığa dağılan saçlarını, mavimsi yeşil gözlerini ve hızla inip kalkan göğüslerini seyrederken, dudaklarına ağır bir tebessüm kondu. Alnına dökülen koyu kahve saçları ve yakışıklı yüzüyle, Sevda birçok kadının onu çekici bulacağını biliyordu ancak Yavuz Kılınçer onu sadece ürkütüyordu. O tehlikeli bir adamdı, etrafında olanlar da bundan nasibini fazlasıyla alıyordu ve onunla böyle bir pozisyonda, gereksiz bir yakınlıkta bulunmak Sevda'nın hiç hoşuna gitmiyordu.

"Sana âşık olmak mı?"

Ses tonunda öyle bir hayret ve aşağılayıcı bir ton vardı ki Sevda bir an için bu küçük düşürmeyle gözlerinin dolacağını ve dudaklarının titreyeceğini sandı. Ancak derin bir nefes alarak buna engel oldu. "Evet!" diye cevap verirken sesi kararlıydı.

Adamın yüzündeki gülüş daha da büyürken Sevda ürkse bile bunu belli etmemek için var gücüyle çabaladı. Konuşmaya devam ederken deli cesaretine tutulmuş olmalıydı. “Başka türlü bu aptal tavırlarını anlamlandıramıyorum! Dedğin her şeyi yapıyorken buna da karışmanı... bunu hazmedemiyorum!”

“Demek hazmedemiyorsun?”

Yavuz gereğinden fazla sakın bir bakışla eğildi ve burunları neredeyse birbirlerine değecek kadar ona yaklaştı. Nefesleri birbirine karışırken Sevda her bir hücresinin korkuyla titrediğini hissetti. Elinde değildi, adamın keskin bakışları ve sert yüz hatları onu korkutuyordu. Yavuz onun neler hissettiğini, neler düşündüğünü biliyor gibiydi. O sakın halini yalanlayan hırıltılı bir sesle güldü. Sevda’ya korku saçan alçak bir sesle, “Sana *âşık değilim*, Sevda!” diye fısıldadı. Bir fısıltıdan çok tıslamaydı. “Kendini bu kadar-”

“O halde bunu kanıtla!”

“Ne?”

Sevda bugünkü cesaret kotasını doldurmak üzereydi ancak umursamadı ve inceldiği yerden kopmasının uygun olduğuna karar verdi. Meydan okuyan bir gülüşle, Ezel Doğan’la o gece yaptığı konuşmayı hatırlarken başını hafifçe yana eğdi. “Madem umurunda değilim, o zaman öyle davran Yavuz! Umursama! Bunu neden yapamıyorsun? Neden sürekli beni kontrol ediyorsun?”

“*Sevda...*”

Bu, Sevda için bir uyarıydı, Yavuz kararlıydı ancak Sevda ondan da kararlıydı. “Bugün neden o adamlarla gelmeme izin vermedin de onca işinin arasında yanıma geldin? Bunu neden-”

“Beni kışkırtmaya mı çalışıyorsun, Sevda?” Bir eliyle Sevda’nın bileklerini başının üstünde tutan Yavuz uzanarak diğer eliyle de Sevda’nın çenesini kavradı. Tıpkı bakışları kadar

hareketleri de sertti ve tutuşu Sevda'nın canını acıtmıştı. "İstedğin bu mu?"

Sevda onun tutuşundan kurtulmaya çalıştı ve bunu beceremeyince de kapana kısılmaktan nefret ederek bağırđı. "Hayır, sadece gerçekleri öğrenmek istiyorum! Tek istediğim bu ve sen daha önce hiç görmediğim bir şekilde kaçyorsun, Yavuz! Yoksa haklı mıyım?"

Sevda sinir bozucu bir gülümsemeyle ona baktığında Yavuz öfkeyle soludu. Birkaç saniye boyunca Sevda'yı uzun uzun izledi. Sevda'nın sorularının onu kızdırdığı açıktı ve genç kadın da zaten tam olarak bunu hedefliyordu. Yavuz Kılınçer o an, çatılan kaşları ve kıstığı gri gözleriyle öfkenin ve gerginliğin vücut bulmuş hali gibiydi.

"İstedğin özgürlük mü, Sevda? Bunu mu istiyorsun?"

"Evet! Tıpkı her insan gibi!"

"Tamam... Onu sana vereceğim!"

Adamdan bu kadar çabuk bir kabulleniş duymayı bekle-miyordu. Bu sebeple birkaç saniye boyunca onun ne dediğini anlayamadı ve anladığındaysa dudakları şaşkınca aralandı. Göğsü heyecanla şişerek mavi ve yeşilin enfes bir karışımı olan o gözleri memnuniyetle kısıldı.

Sevda kendinden emin gözlerle onu izlerken Yavuz'un dudaklarında alaycı bir gülüş şekillendi. Sevda'yı rahatsız etmesi gereken kendinden emin bir gülüştü. Aslında onu zaten rahatsız ediyordu ancak Sevda duyduğu kelimelerden öylesine hoşnut olmuştu ki bunu göz ardı edebiliyordu.

"Madem bunu istiyorsun, o halde özgürsün Sevda! Ancak şunu unutma... Yalnızca benim izin verdiğim kadar özgür olabilirsin! *Yalnızca o kadar!*"

Adam tıslarcasına son sözlerini söyleyip üzerinden kalktığı anda, Sevda rahatlayarak derin bir nefes verdi. Uyuşan

kollarıyla güçbela yatağa tutundu ve sırtını yatak başlığına yas-larken gözlerini adamın gözlerinden çekmedi zira Yavuz Kılın-çer de aynısını yapıyordu. Bakışlarıyla Sevda'yı sindirmeye ça-lışıyor ve ona adeta bunun için pişman olacağını haykırıyordu.

Oysa Sevda hiçbir şeyden pişman değildi. Nihayet bilek-lerine ve boynuna dolanan o kalın zincirlerden kurtulacağı düşüncesi onun için hiç olmadığı kadar güzeldi. Adam hâlâ olduğu yerde dikilirken Sevda alayla soludu. "Giderken kapı-yı çek derdim ancak artık bir kapım yok. Herhalde yenisi için birilerini gönderirsin."

Yavuz tek kelime etmeden, ona son bir bakış atarak odadan ayrıldığında Sevda gözlerini yumdu ve derin bir nefes aldı. Kalbi hâlâ delice çarpıyordu, Yavuz'un bahsettiği o özgürlüğü düşünüyordu. Adamın ona gerçekten istediği şeyi vermeyece-ğini biliyordu. Yavuz sadece birkaç konuda daha esnek dav-ranacaktı ancak Sevda bir süre bununla da idare edebilirdi. Dışarı çıkarken bir orduyla gitmemek ya da nereye gittiğinin hesabını vermemek de onun için şimdilik yeterliydi.

Tutulan kollarını ovan Sevda kendi kendine gülümsedi ve ar-dından, "Aptal," diye fısıldadı. "Aptalsın Sevda, koca bir aptal..."

Yavuz'a kafa tuttuğuna ve ona, onun kendisine âşık oldu-ğunu söylediğine inanamıyordu! Bu aklına nereden gelmiş-ti onu bile bilmiyordu ki! Yavuz'un bugüne kadar Sevda'ya bu konuda tek bir iması bile olmamıştı. Ne bir göz süzüş ne de tek kelime... O yalnızca kıskanç bir çocuk gibi Sevda'yı çekiştirip durmuştu ve görünen o ki artık canına tak etmiş, bunu ona söyleyebilmişti. Sabrina bunu duysa şaşkınlıktan kocaman açılan gözlerle ona bakıp, "Şaka yapıyorsun?" diye sorar, ardından da dakikalarca gülerdi. Bu kelimelerin Sev-da gibi biri için bile fazlasıyla cüretkâr olduğu bir gerçektir.

O, Sevda'nın bunları nasıl söyleyebildiğini anlayamazdı ancak Sevda bunun nedenini biliyordu.

Ezel Doğan yüzündendi.

Onun bugünkü sözleri yüzündendi. Sevda'nın bamteline basmış, onu gözyaşları içerisinde bırakarak sarsmış ve Sevda'ya uçabilmesi için güven vermişti. Adam her kelimesinde haklıydı. Sanki kendini hiç olmadığı kadar özgür hissetmişti. Bu, onu hem korkutmuş hem de heyecanlandırmıştı. Sevda çok daha fazlasını keşfedebilmek için sabırsızlanıyordu.

Düşünceleri arasında gülümseyip, saçlarını düzeltirken izlendiği hissine kapıldı ve kapıya döndüğünde Handan Hanımı tam karşısında buldu. Kadının onu nefretle süzen gözlerine aynı şekilde karşılık verdi zira o, bunu ve çok daha fazlasını hak ediyordu.

"Sonunda oğlumu çıldırtmayı başardın! Seni nankör!"

"Nankör mü?"

"Nankör!" diye tıslayan kadın yeni manikür yaptırdığı belli olan tırnaklarını öfkeyle sallarken Sevda'ya doğru yaklaştı. "Sen bu dünyada gördüğüm en büyük nankörsün, Sevda! Seni kapının önüne koymadığımıza dua edeceğine bir de bize hesap soruyorsun!"

Sevda alaycı bir gülüşle doğruldu ve oturduğu yataktan kalkarak kadına doğru yürüdü. İçinde delice bir öfke çağlıyordu ancak buna rağmen konuşurken sesi hiç olmadığı kadar sakin-di. "Sana hiçbir şey söylemeyeceğim... Bunu sırf senin seviyene düşmemek için yapacağım! Zira ben asalaklardan ve sülüklerden nefret ederim!"

Kadına omuz atarak odadan çıkan Sevda, dedesinin odasına doğru yürürken onun dehşetle soluduğunu ve bağır-dığını duydu ancak geri dönmedi. Onun abartılı trajedileriyle

uğraşmak, istediği en son şeydi. Bunun yerine dedesinin yanına gitmek ve onunla sakince oturmak istiyordu.

“Yine neler oluyor burada?”

Yavuz öfkeyle gürllediğinde Sevda'nın eli kapı tokmağının üzerindeydi ve dedesinin odasına girmeye hazırlanıyordu. Sevda yavaşça arkasını döndü, dakikalar öncesinden çok daha öfkeli görünen Yavuz'a bakarken hafifçe omuz silkti. “Her zamanki şeyler,” dedi. “Çatlak annen işte... Ne yapacağını kestiremiyorsun...”

Kadın bir kez daha dehşetle ve şokla bağırduğunda Sevda adama *gördün mü*, dercesine bir bakış attı ve onları daha fazla umursamayarak dedesinin odasına girdi. Ne halleri varsa görebilirlerdi. Sevda'dan uzak olmaları yeterdi.

Dedesinin çakır gözleri kendisine döndüğünde Sevda onun bakışlarındaki endişe ve üzüntüyü görerek adamın her şeyi duyduğunu anladı ve onu rahatlatmak istercesine kocaman gülümsedi. Adamın yatağının etrafını dolandı ve uzanıp bir sandalyeyi yatağın yakınına doğru çekti. Oturdu ve dedesinin ellerini avuçları arasına aldı. Ardından eğilerek dudaklarını dedesinin yanağına bastırdı. Adamın kısa bir anlığına kapanan gözleri ve yavaşça kıvrılan dudakları Sevda'yı hiç olmadığı kadar mutlu etti.

“Dünyanın en yakışıklı dedesi nasılmış acaba?”

Adamın yüzündeki gülüş büyüdüğünde Sevda da onu taklit etti ve dedesinin ellerini o hissedemese de hafifçe sıktı. Onun gözlerindeki soru işaretlerine bakarak, “Ben iyiyim,” diye fısıldadı. “Her zamanki Yavuz işte. Patronluk taslamak-tan hiç bıkmıyor ama merak etme, ona haddini bildirdim.”

Dedesi kaşlarını endişeyle çattığında Sevda uzandı ve adamın alnının ortasındaki çizgilere dokunarak kaşlarının eski haline gelmesini sağladı. “Gerçekten dede, endişelenme...

Bugün biraz fazla ileri gitti o kadar. Büyütülecek bir şey değil. Onunla küçük bir anlaşma yaptık.”

Adamın ilgiyle kendisini dinlediğini gören Sevda, onun sesini duymayı ne kadar özlediğini düşünerek burukça güldü. “Boş ver onları,” dedi. “Birazdan hemşiren gelir dede, bırak başka şeylerden konuşalım.”

Dedesi hafifçe gülümsediğinde ve adamın gözlerindeki bakışta parlak bir ışık belirdiğinde, Sevda onun neyi sorduğunu anlayarak sessizce güldü. Kızaran yanaklarıyla yüzünün önüne düşen bir tutam saç kulağının arkasına attı ve Ezel Doğan’ı düşünürken hafifçe iç çekti. “Nereden başlasam bilemiyorum,” dedi. “O... öyle bir adam ki...”

Kadının gidişinin ardından bir süre daha stüdyoda oyalandı Ezel, dudaklarında keyifli bir ışıqla evden içeri girdiğinde Belen’in ve Süha’nın neşeli sesleri kulaklarına doluyordu. Üzerindeki paltoyu çıkarıp salona doğru yürümeye başladı. Süha ve günler önce bir başka kadınla yemek yediğini duyup onu öldürmeye fazlasıyla hevesli olan Belen, üçlü bir koltuğa oturmuşlardı. Önlerindeki sehpayı olanca abur cuburla doldurmuş gibi görünüyordular. Dergilerin, bir tabletin ve öteye itilmiş bir kumandanın hemen yanında iki pizza kutusu, büyük boy birkaç içecek, birkaç çeşit cips ve çerezin sıralandığı devasa kâseler, biraz şekerleme ve biraz da dondurma vardı. Buz Devri serisinin ilk filmi izliyor ve bu sırada, bir aptal gibi görünmelerine neden olan gür kahkahalar atıyorlardı.

Filme öylesine dalmışlardı ki Ezel’in kumandaya uzandığını fark etmediler ve genç adam filmi oynatmayı durduğunda hüsrarla inleyip kaşlarını çattılar. Belen ağzından taşmak üzere olan patlamış mısırlardan dolayı konuşamayıp Süha’yı

dürttüğünde, Süha gözlerini devirdi ve elini uzattı. Ezel'den kumandayı almak istiyordu ancak Ezel bunu istemiyordu, en azından şimdilik...

Uzanıp bir parça çikolatayı ağzına atarken gözlerini kısıtı, ardından Süha'ya açılmamış bir kutu kolayı işaret etti. Süha ikinci kez gözlerini devirip kolayı açarak kendisine uzattığında, Ezel memnuniyetle gülümsedi. Bir yudum aldı, boğulacakmış gibi görünen kuzenine bakıp bezgince iç çekti ve yeniden Süha'ya döndü. "Senin bir evin yok mu?" diye sorarken sesinde alaycı ve eğlendiğini belli eden bir tını vardı. "Yakında buraya taşınacağından korkuyorum."

Belen bu sözlerle bir öksürük krizine girdiğinde Süha kısık sesli bir küfür mırıldandı ve az önce Ezel için açtığı kolayı adamın elinden alarak Belen'e uzattı. Belen kısıtıldığı gözleriyle tıpkı bir düşmana bakar gibi Ezel'i izliyor, kendine gelmeye çalışıyordu. Nihayet derin bir nefes alabildiğinde kollarını göğsünde kavuşturarak, "Ya sen?" diye sordu. "Demek bir evin olduğunu hatırlayabildin?"

Kolundaki saate şaşkın bir bakış atan Ezel, kendisini annesine hesap veren bir ergen gibi hissederek, "Saat daha sekiz bile olmadı," diye homurdandı.

"Bu neredeyse altı saattir nerede olduğunu bilmediğimiz gerçeğini değiştirmez."

Belen tek kaşını kaldırdığında Ezel resmen ava giderken avlandığını düşündü ve sessizce iç geçirip başını iki yana salladı. Uzanıp bir parça pizza aldı ve mantarlarını üstünden seçip ayırarak, pizzasını ısırmadan önce Süha'ya döndü. "Ona nasıl tahammül ediyorsun?"

"Ah," diyen Süha'nın yakışıklı yüzüne küstah bir gülümseme yayıldı. "Bu sabır isteyen bir iş, dostum. Her erkek..."

Belen kendisine bir dirsek attığında cümlesine daha fazla devam edemeyen Süha güldü ve kıza çapkınca göz kırptı. Belen kızarak gülümserken Ezel onların, karşısında açık açık flört etmelerine karşın gözlerini devirdi ve uzanıp pizza kutusunu kucakladı. Filmi oynatmaya devam etti ve kolayı da alarak odasına çıktı. O ikisinin garip bir ilişkisi vardı ancak Ezel bundan hiç şikâyetçi değildi. Beraberken oldukça mutlu görünüyorlardı. Onların mutlu olması Ezel için yeterliydi.

Mutlu olmasını istediği bir kişi daha vardı.

Bu kişi Sevda Altınbaşak'tan başkası değildi. Ezel'e göre kadın henüz keşfedilmemiş bir cevher gibiydi. Sevda, kendini ve yapabileceklerini henüz keşfediyordu ve Ezel de bunu yaparken onun yanında olmayı diliyordu. Beraber onun sınırlarını zorlamayı, onun ne kadarına cesaret edebileceğini görmek istiyordu.

Bu garipti. Ezel Doğan daha önce hiçbir kadınla böylesine ilgilendiğini hatırlamıyordu. Sevda da onu kendisine çeken görünmez bir mıknatıs var gibiydi. Kadının etki alanından çıkamıyor, onu da kendi etki alanından uzaklaştıramıyordu. Şu an için yalnızca birbirlerinin etrafında dönen iki gezegen gibilerdi, Ezel birbirlerine tutulacakları o günü merakla ve büyük bir hevesle bekliyordu.

Pizza kutusunu alan ve kolasıyla birlikte pencerenin önüne geçen Ezel, telefonunu çıkarıp rehberde Sevda'nın adını bularak kadının profiline tıkladı. Onu aramak istiyordu. Onu merak etmesinin sebebi, o sokakta yaşanan her şeye şahit olmuş olmasıydı. Kadının bir orduyla gidişinin ardından neler yaşandığını, onun iyi olup olmadığını merak ediyordu.

Sonunda derin bir nefes alarak onu aradı. Telefon çalarken kalp atışlarının da yükseldiğini hissetmek onun için rahatsız

ediciydi ve kadın hayatındayken böyle heyecanlara alışması-
nın iyi bir fikir olacağı kanaatindeydi.

“Merhaba... Bu aramayı neye borçluyum acaba? Birileri
beni özlemiş olabilir mi?”

Kadının bir tüy kadar yumuşak, alçak sesini duyan ve ses
tonundan onun gülümsediğini tahmin eden Ezel’in dudakla-
rına bir gülümseme yayıldı. Artık eskisi kadar çekici gelmeyen
yemeğini bir kenara itti ve kararan gökyüzünü seyrederken
hafifçe güldü. Yalnızca saatler geçmesine rağmen onu özle-
mişti ancak bunu dile getirmeyecekti çünkü onun bu gerçeği
bildiğine emindi.

“Nasılsın?”

“İyiym, ya sen?”

“Sanırım ben de iyiym,” diyen Ezel birkaç saniye için du-
raksadı. Aynı anda Sevda’nın da hafifçe iç çektiğini duydu.
Genç kadın yeniden konuşmaya başladığında, sesindeki neşe
ve muziplik duyuluyordu. “Burası bana iltifatlar yağdıracağın
ve üzerimde ne olduğunu soracağın kısım mı?”

Ezel g r bir kahkaha patlattı ve bu sırada Sevda’nın ne-
şeli gülüşünü dinlerken ağız  açık kola kutusunu yere devirdi
ancak bu umurunda olan son şey bile değildi. “Aslında bunu
hiç düşünmemiştim,” dedi. “Fakat řu an bu sorunun cevabını
merak etmediğimi söylesem bu koca bir yalan olur...”

Boğuk ve neredeyse bir hırıltıyı andıran sesinin ardından Sev-
da birkaç saniyeliğine sessiz kaldı. “ zerimde geceliğim var...”

Ezel’in hayal gücü şimdiden çalışmaya başlamıştı fakat bu-
nun için daha çok bilgiye ihtiyacı olduğu gibi bu konuşmayı
onu  rk tmeden sürdürebilmek için de zamana ihtiyacı var-
dı. Bu yüzden konuyu çok daha güvenli bir noktaya çekmeyi
denedi. “Neden bu saatte bir gecelik giyiyorsun? Henüz uyu-
mak için çok erken değıl mi?”

"Aslında hemen uyumayı planlamıyordum. Yatağıma geçirim, biraz kitap okurum ya da film izlerim diye düşünüyordum. bir de mısır gevreği tabii... Akşam yemeğini unutmayalım." Sevda'nın ses tonundan onun bu durumdan hoşnut olmadığını ve gözlerini devirdiğini anlayan Ezel hafifçe güldü. Sevda'nın derin bir nefes aldığını duydu. "Peki ya sen ne yapıyorsun?"

Devrilmiş kolasına ve az ötedeki pizza kutusuna bakan Ezel, "Benim planım da seninkinden çok farklı sayılmaz," diye mırıldandı. "Ben de buz gibi olmuş bir pizzanın üstündeki mantarları seçerek film izlemeyi düşünüyordum."

"Ah, mantar sevmez misin? Ben bayılırım!"

Sevda'nın sesi öylesine coşkulu ve gülümsediğini belli eden bir tınıdaydı ki Ezel her hücresinin onu görebilmek için çıldırdığını hissetti. Bu daha öncekiler gibi bir istek değildi. Bu kez genç kadının tadını da almışken tam olarak neye sahip olacağını ve bunun nasıl hissettireceğini biliyordu.

"Neden beraber düzgün bir şeyler yemiyoruz?"

Ezel bir saniye bile düşünmeden bu soruyu yönelttiğinde karşı taraf birkaç saniye sessiz kaldı. "Şimdi mi?"

"Evet." Ezel gergin bir bekleyiş içinde ayağa kalkarak odasında dolanmaya başladı. "Bir pizzacıya gidebiliriz."

"Sonra sen mantarlı bir pizza söylersin ve mantarlarını da bana verirsin, öyle mi?"

Yeniden kadının neşeli sesini duyan Ezel, boğuk bir sesle güldü. "Senin payın bundan çok daha fazlası olur," diye fısıldadı. Bunları söylerken yalnızca akşam yemeğini kastetmiyordu, Sevda da bunun farkındaydı.

Ezel birkaç saniye için duyduğu hışırtı seslerinden Sevda'nın toparlandığını anladı. Kadın, "Ben varım," diye mırıldandı. "Şüphesiz, yiyeceğim her şey mısır gevreğinden daha iyidir..."

Sevda boynuna sıkıca doladığı atkısına tutunarak elindeki küçük çantayla birlikte içeri girdiğinde, Ezel Doğan'ı gözden uzak bir köşede oturup kendisini seyrederken buldu. Sevda o delici yeşil bakışların ağırlığı eşliğinde masaya yürürken adamı tıpkı onun yaptığı gibi incelemeye başladı. Üzerinde krem rengi, boğazlı bir kazak ve lacivert bir ceket vardı. Saçları bu düzgün görüntüsünün aksine darmadağındı ve bu haliyle, bir pizzacıya gelen biri için fazlasıyla şık olduğu aşikârdı.

Aynı saniyelerde Ezel de Sevda için aynısını düşünüyordu. Kadının üzerinde kırmızı, yün bir elbise vardı. Dizlerinin biraz altında bitiyordu ve ölümcül derece yüksek topuklu çizmeleriyle yürürken, hemen her bakışı üstüne topluyordu. Saçları saatler öncesine nazaran daha dağınıktı, özgür bir şekilde omuzlarına ve sırtına dağılmıştı. Yüzünde hiç makyaj yoktu, yanakları ve burnunun ucu soğuşun etkisiyle kızarmıştı. Ezel'in kalbini ağrıtabilecek kadar güzel ve savaşçı ruhunun aksine bir o kadar kırılgandı.

Sevda kendisine yaklaştığında Ezel ayağa kalktı ve insanları ya da bakışları umursamadan Sevda'nın atkısının iki ucunu tutarak onu kendisine çekti. Sevda derin bir nefesle ona yaslandığında Ezel neredeyse soluk soluğa, "Çok güzelsin," diye fısıldadı. Uzanıp Sevda'nın dudaklarının kıyısına bir öpücük bıraktı ve bu hareketle Sevda'nın elleri göğsüne tırmandığında derin bir nefes aldı. Onun neredeyse kapanan gözlerini izleyip, ağırlaşan soluklarını dinlerken çok daha fazlasını yapmak için yanıp tutuşuyor ancak bunun yeri olmadığını biliyordu.

Kadın, "Merhaba," diye fısıldadığında Ezel'in dudaklarında şefkat dolu bir gülüş belirdi. "Hoş geldin."

Uzanıp kadının atkısını çıkardı ve paltosunu da alarak kendi paltosunun yanına bıraktı. Sevda kızaran yanaklarıyla teşekkür edip, karşısına geçtiğinde aralarında hâlâ cızırdayan bir elektrik vardı. Hava birbirlerine karşı duydukları o çekimle ağırlaşmış, neredeyse boğucu bir hal almıştı.

“Bunu yaptığıma inanamıyorum...”

Sevda kendi kendine konuşur gibi mırıldanıp, güldüğünde Ezel de güldü. “İlk randevu için daha romantik bir yer mi beklemiştin?”

“Ah, hayır...” Sevda küçük bir kahlkahayla karşılık vererek başını iki yana salladı. “Demek istediğim... bu çok çılgınca ve...”

“Neden sadece yemeklerimizi yemiyoruz? Derin düşünceler ya da konuşmalar olmadan, sadece Ezel ve Sevda olarak?”

“Pekâlâ...” Sevda bu atmosferi ve adamın keyfini bozmaktan kaçınarak başını salladı, masada herhangi bir menü göremeyince biçimli kaşlarını hafifçe çattı. Ancak bu soruyu sormadan iki garson ellerinde tepsilerle yanlarına gelip, dakikalar içinde masayı resmen donattılar.

Masada her çeşit pizza vardı. Ayrıca ortada mini burgerlerden oluşan bir tabak da vardı ve bu, Sevda’nın çok hoşuna gitmişti. Birkaç farklı içecek ve tatlı da bir köşede duruyordu. Masanın iki yanında küçük mumlar yanıyordu. Sevda oturdukları yerin diğer yerlere nazaran biraz daha loş olduğunu işte o zaman fark etti. “Tüm bunları hazırlattığına inanamıyorum,” dedi. “Üstelik sadece bir saatte...”

Ezel’in yüzündeki gülüş, mükemmel beyazlıktaki dişlerini gösterecek kadar büyüktü. “Hoşuna gideceğini düşündüm.”

“Ah, buna bayıldım,” diyen Sevda en son ne zaman sıradan bir yere, biriyle yemek yemeye geldiğini hatırlayamadı. En yakın anısı bir yıl kadar önceydi, İsviçre’de Sabrina ile birlikteyken emekli bir çiftin işlettiği küçük bir dükkâna dairdi.

Yediği en güzel pizza değildi ancak Sevda arkadaşıyla bir şeyler yapabilmenin verdiği o özgürlükle bundan büyük bir keyif almıştı.

Ezel Doğan'a kaçamak bir bakış atarak gülümsedi ve bunu şimdiden sevdiğini düşündü. Adamın sıcak bakışları eşliğinde bir dilim mantarlı pizza alıp ısırdı. İçinde taşmak için bekleyen kocaman bir mutluluk vardı. Sevda her an bunun daha da arttığını ve bir aptal gibi sırtmasına sebep olduğunu biliyordu ancak gülüşlerini bastıramıyordu.

Ezel onun sevincini gözlerinde görüyordu, sırf bu bakış için bile burayı satın alabilirdi. O çatıda intihar etmek üzere olan kadından ve onun kederli bakışlarından öylesine uzaktı ki... Gülüyor ve Ezel'in kalbinde neşeye kanat çırpın kahrolası kelebeklerin uçuşmasına sebep oluyordu.

Sevda ısırdığı pizzanın üzerindeki mantarı aldıktan sonra dudakları arasına atıp, dilimi kendisine uzattığında Ezel onun bu muzip tavrı karşısında alçak bir sesle güldü. Uzanıp pizza dilimini ısırdı ve Sevda'nın geri kalanını yemesini izlerken kadına göz kırptı. Sevda kızaran yanaklarıyla bakışlarını kaçırdığında Ezel onu daha fazla utandırmamak adına, üzerinde bolca zeytin bulunan peynirli bir dilime uzandı. Sevda ısırdığı zaman uzayan peynire bakarak güldüğü sırada, dilimindeki mantarlardan birini kucığına düşürerek dudaklarını büzdü. Ezel kendini tutamadan bir kahkaha attı.

Bu kadınlayken neden ilk sevgilisinin elini tutan kahrolası bir ergen gibi heyecanlı ve neşeliydi ki? Neden onunla bir pizzacıda oturmak ve sadece yemek yemek bile onu böylesine mutlu ediyordu? Ezel romantik bir adam sayılmazdı ancak Sevda etrafındayken onun için durmadan çabalamak ve ona sürprizler yapmak istiyordu. Biri aylar önce ona bir kadınla

sadece pizza yerken bile mutlu olacağını söylese güler geçerdi. Ancak şimdi durum öyle farklıydı ki...

Dakikalar, birbirlerine küçük jestlerde bulunarak ve gülererek geçti. Sevda içeceğini pipetinden garip sesler çıkararak bitirdiğinde ve arkasına yaslandığında aradan yarım saat geçmişti. Ezel çoktan arkasına yaslanmış, Sevda'nın içini sıcacık yapan bir bakışla onu seyrediyordu.

"Beğendin mi?"

"Evet." Sevda kıkırdarak güldü ve tatlılara bakarken umutsuzca iç çekti. "Daha önce hiç bu kadar çok yememişim! Korkarım daha fazlası için yerim kalmadı..."

Sevda'nın tatlılara bakışında öyle bir istek vardı ki Ezel, "İstersen onları paket yaptırabiliriz," diye sordu. "Ne dersin? Belki yarın yersin."

"Ya da eve gidip bir soda içtikten hemen sonra..."

"Sen de tatlılara dayanamayan o kadınlardansın, değil mi?"

"Evet," diyerek gülümseyen Sevda dirseklerini masaya yasladı ve Ezel'e doğru eğildi. "Yoksa bununla ilgili yeni bir planın mı var?"

Sevda'nın kastettiği, bu küçük sürprizlerin son olup olmayacağıydı ancak Ezel'in aklında çok daha farklı düşünceler vardı. Tıpkı Sevda gibi dirseklerini masaya yaslayıp ona yaklaştı. Onun parıldayan ve bu loş ışıktaki yeşile dönen gözlerini süzerken, "Var," diye fısıldadı. Sesindeki o boğuk, güzel ton Sevda'nın yutkunmasına ve kirpiklerini ağırca kırpmasına sebep oldu. "Duymak ister misin?"

Sevda, "Lütfen," diye fısıldayarak başını salladığında Ezel yanan bakışlarıyla birlikte derin bir nefes aldı. "Aklımda sen ve tatlılarla ilgili çok ilginç fikirler var," diye fısıldadı. "O büyük yatakta uzandığını, teninin çikolata ve krema izleriyle kaplı olduğunu hayal ediyorum. Dudaklarının beklentiyle

aralandığını, bakışlarının tıpkı öpüştüğümüz zaman olduğu gibi karardığını ve kısıldığını... Göğüslerinin hızla inip kalktığını ve ellerinin saçlarımda dolandığını...”

“Saçların mı?” diye fısıldayan Sevda bu kelimelerle soluk soluğaydı. “Eğer benim yanımda olacaksan... tüm bunları bir başkası mı çekecek? Demek istediğim...”

“Bir başkasının seni öyle görmesine izin vereceğimi zannediyorsan yanılıyorsun, Sevda,” diyen Ezel’in gözlerinde tehlikeli bir ışık çaktı. “Başkasından ya da fotoğraflardan bahsetmiyorum.” Ezel uzandı ve Sevda’nın bir tutam saçını parmaklarına doladı. “Seninle sevişmekten bahsediyorum. Yakmaktan, yanmaktan, *her yeri kasıp kavurmaktan...*”

Zihnine acımasızca dolan imgeler karşısında sarsılan Sevda’nın dudaklarından yalnızca Ezel’in duyabileceği cılız bir inilti döküldü. “Kendinden çok eminsin.”

“Öyle mi?”

Sevda titreyen bir soluğu içine çekip gözlerini yumduğunda Ezel de aynısını yaptı. Dudaklarını parmaklarına dolanmış saç tellerine bastırdı. Yalnızca tutkulu değil, Sevda’nın kalbini titreten şefkatli bir yanı da vardı. Kendinden emin, karanlık bir tonla, “Senin kaderinde benim olmak var, Sevda,” diye fısıldadı. “Bunu sen de biliyorsun. İstiyorsun, *hissediyorsun...*”

“Daha önce hiç böyle hissetmemiştim. Bu... bu delilik Ezel...”

Ezel bunu onu gördüğü andan beri biliyordu. Bu, kör bir tutkunun çok daha ötesindeydi.

“Ah, Sevda,” dedi.

Genç kadın yumduğu gözlerini aralayıp ona bakarken, o gözlerdeki mutluluğun ve arzunun yanında gördüğü korku ise Ezel’in içinden taşacakmış gibi hissettiği bir şefkat duymasına yol açtı. Uzanıp kadının güzel yüzünü avuçlarıyla sardı ve

başparmaklarıyla tenini yavaşça okşadı. “Korkulara yer verme,” diye fısıldadı. “İzin ver onu bakışlarından söyleyim Sevda, izin ver sana onun ne demek olduğunu unutturayım...”

İçinde bulunduğu an öyle güzeldi ki Sevda kalbine dokunan o kelimelerle gözlerinin dolduğunu hissetti. Yaşlar akmak için orada bekliyordu ve Sevda tıpkı küçük bir çocuk gibi Ezel’den güven istiyordu. Bakışlarında gizli bir yakarış vardı. Ezel bunu ona verebilmek için her şeyi yapmaya hazırdı, yapacaktı da...

Şayet Sevda’nın telefonu çalmak için o ânı bulmasaydı.

Sevda telefonun çalması kendi suçuymuş gibi özür dileyerek geri çekilip, çantasına uzanırken Ezel kadına izin verdi ancak tamamen geri çekilmedi ve Yavuz’un aradığını gördüğünde tıpkı Sevda gibi kaşlarını çatı. Yeşil gözlerinde bundan hoşlanmadığını belli eden bir parıltı vardı.

Sevda böyle bir ânı mahvettiği için Yavuz’a karşı hiç olmadı kadar büyük bir öfkeyle dolarken aramayı meşgule attı ve yalnızca saniyeler sonra telefon yeniden çaldığında, “Ne?” diye patladı. “Ne istiyorsun, Yavuz?”

“Her neredeysen çık ve-”

“Gelmiyorum! Ne zaman geleceğime ben-”

Yavuz’un öfkeli sesi sözlerini yarıda kesti. Adam sert, acımasız bir sesle, “Deden, Sevda...” dedi. “Deden kalp krizi geçirdi.”

Ve bugün ilk kez mutlu olabileceğine inanmak isteyen Sevda’nın her ümidini acımasızca katletti.

Bölüm 8

Günümüz

Sevda gözlerini araladığında odasında olduğunu fark etti. Bahçede yaşanan her şey, ani bir farkındalıkla zihnine çöktü ve genç kadın öksürerek doğrulmaya çalıştı. Sırtını güçbela yatak başlığına yasladı ve yeniden gözyaşlarına boğulmamak için dudaklarını ısırırken kuruyan boğazını ıslatmak adına yanı başındaki sürahiye uzanmayı denedi. Fakat iki parmağı kırıkken ve parmakları alçıya alınmışken bu imkânsız gibiydi. Sol koluyla uzanıp titreyen parmaklarla sürahiyi kavradı ve kolu sürahinin ağırlığıyla titrerken bardağı doldurmaya çalıştı. Aynı anda odasının kapısı açıldı ve Yavuz içeriye girdi.

Sevda onun kendisine doğru yürüdüğünü gördüğünde elindeki suyu döke saça, "Bırak!" diye tısladı. Ondan gelecek yardımı istemiyordu. Bardağını güçbela doldurdu ve onun bakışlarına daha fazla katlanamayarak, arkasını dönüp suyunu içti. Yavuz'un bu odadan o istemeden çıkmayacağını

biliyordu. Bu yüzden ısrar etmek yerine onu görmezden gelmeyi seçti.

Usul usul atıştıran karı seyrederken sessizdi, arada bir hafifçe iç çekiyor ve sızlayan parmaklarına karşın dudaklarını dişliyordu. Canı tahmin ettiği kadar çok yanmıyordu. Yaptığından ötürü pişman değildi, o fotoğraflar için değil parmaklarını, kolunu bile kırabilirdi ancak her şeye rağmen yaptıklarının boşa olduğunu biliyordu. Yavuz ona ustaca yem atıyor ve ardından boşa kürek çektiğini acımasızca anlatıyordu.

Sonunda daha fazla sessiz kalmaya dayanamayarak, “Onları yaktın, değil mi?” diye sordu.

“Yaktım.”

Konuşurken sesi titredi. “Hepsini mi?”

“Hem de hepsini...”

Yavuz acımasızca karşılık verdiğinde Sevda gözlerinin yeniden dolduğunu hissetti. “Sen taş kalpli bir canavarsın,” diye fısıldadı. “Canavarsın...”

“Öyle mi?”

Sevda duygusuzca başını sallarken Yavuz ayağa kalktı. Sevda yatağın sol tarafında uzanıp dışarıyı seyrederken, o da sağ tarafa oturdu ve hafifçe iç çekti. Uzanıp Sevda’nın yastığına dağılan siyah saçlarının bir kısmını kavradı ve onları birden avuçlarına dolayarak çekti. Sevda acıyla inleyip ellerine yapıştı. Arkasını dönmek istediğinde Yavuz ona engel oldu. Başını geriye doğru çektiği Sevda’ya doğru eğilerek, “Midemi bulandırıyorsun,” diye fısıldadı. “Öylesine yaralı, öylesine çaresiz, öylesine acizsin ki Sevda...”

Sevda bu sözlerle ağlamaya başlarken alaycı bir ses çıkardı. “Mutlu ol!” diye bağırdı. “Mutlu ol! Sonunda başardın! Sonunda beni kırmayı, paramparça etmeyi başardın! Neden sevinmiyorsun? Neden tatmin olmuyorsun?”

Yavuz saçlarına biraz daha asılarak, "Oluyorum!" diye hırladı. Onun gibi zalim birinin sevinmesi gerekirdi ancak sesinde neşe yerine, Sevda'nın anlayamadığı garip bir ton vardı. Yavuz ona doğru biraz daha eğildi ve sıcak nefesi Sevda'nın kulağına çarparken, "Oluyorum!" diye yineledi. "Nihayet beni anlıyorsun Sevda, nihayet acı çekmenin ne demek olduğunu anlıyorsun!"

"Tam üç yıl, seni pislik herif! Tam üç yıl!"

Sevda haykırarak yerinde debelendiğinde, Yavuz onu bıraktı ve uzanıp yattığı yerden kaldırdı. Kolunu bir mengene gibi sıkıp fırtına bulutlarının kol gezdiği gri gözlerini onun yaşlı gözlerine dikerken, "Ben kaç üç yıl geçirdim, haberin var mı?" diye tısladı. "Kaç üç yılı doldurdum haberin var mı?"

Sevda konuşamayıp hıçkırığında, Yavuz alayla güldü. "Aslında seni canlı tutarak sana iyilik yapıyorum. Bunu biliyorsun, Sevda! Yerinin neresi olması gerektiğini biliyorsun!"

"Ben yerim kocamın yanı! Kızımın yanı!"

Sevda bağırırken Yavuz onu bir çöp gibi itti ve yatağa düşüp saçları yüzünü kapatan kadına, o göremese de zalim bir gülüşle karşılık verdi. "Bu asla olmayacak, Sevda! Ben ölmeden asla!"

Nefret dolu bir sesle son sözlerini söyledi. Ardından Sevda'yı gözyaşları içerisinde bırakarak gitti.

Geçmiş

Sevda titreyen ellerle telefonunu kapatıp ayağa kalkarken, Ezel'in yeşil gözleri endişe ve korkuyla kısılmıştı. Kadının dolan gözlerini gördükçe yüreğinin sıkıştığını hissediyor, onun aceleyle eşyalarını koluna almasını ve kendi kendine bir şeyler mırıldanarak, kaçarcasına çıkmasını anlayamıyordu. Bir

şeyler olduğu kesindi ve Ezel'in Sevda'yı gözyaşları içerisinde, yapayalnız bir halde bırakmaya hiç niyeti yoktu.

Paltosunu aldı ve hızlıca üzerine geçirirken Sevda'yı takip etti. Sevda onun aksine paltosunu giymemişti. Kışın ayazında yalnızca elbisesiyle beraber titreyerek duruyor, ne yapacağını bilemiyormuş gibi etrafa bakıyordu. Gözlerinde durmadan akan yaşlar vardı ve bu az önce neşeyle konuşan kadından öyle uzak bir görüntüydü ki Ezel'in canını yakıyordu.

Ona doğru yürüyerek uzanıp kolunu tuttuğunda, Sevda irkilerek geri çekildi. "Dokunma bana!" diye bağırırken sesinde öylesine derin bir pişmanlık ve hayal kırıklığı vardı ki Ezel kısa bir an için afalladı.

"Neler oluyor, Sevda? Artık bana da anlatacak mısın?"

Ezel elinden geldiğince yumuşak ve sabırlı davranmaya çalışıyordu ancak kadının her geçen saniye daha da çöken omuzları ve ürkek bir kuşmuş gibi titreyen bedeni işleri zorlaştırıyordu. Sevda yüzünün önüne düşen saçlarını hırsyla iterken insanlar onlara bakıyordu ancak bu, ne Sevda'nın ne de Ezel'in umurundaydı. Sevda gözyaşları içinde, gözlerinde yalvaran bir bakışla ona bakıyor ve Ezel her geçen saniye ona sarılmayı daha çok istiyordu.

"Dedem kalp krizi geçirmiş! Beni duydun mu? İkinci kez... ikinci kez kalp krizi geçirmiş ve bunu... bunu atlata-maz!" Ezel bu sözlerle donakalırken Sevda acı dolu bir sesle, "Hepsi benim yüzümden!" diye haykırdı. "Eğer buraya gel-meseydim, eğer onun yanında olsaydım... dedem iyi olurdu! Onun zarar görmesine izin vermezdim! Eğer ben..."

Kahrolası kadın, dedesi kalp krizi geçirdi diye kendini mi suçluyordu?

Ezel uzandı ve omuzlarını tutup kadını sertçe sarsarken, "Bu senin suçun değil!" diye hırladı. Onun kendini böylesine

suçlamasına, omuzlarına bir de bunun yükünü almasına dayanamıyordu. "Bunlar senin suçun değil, Sevda!"

"Benim yüzümden oldu! Eğer ben..."

"Birini mi suçlamak istiyorsun? O halde *beni* suçla! Seni bu raya ben çağırdım çünkü! Ama kendini sakın suçlama! *Sakin!*"

Kadın titrek bir hıçkırıkla yüzünü ona doğru kaldırdığında Ezel bir eliyle onun narin vücudunu bedenine yasladı ve uzanıp bir eliyle de güzel yüzündeki yaşları kuruladı. Konuşurken sesinde en az Sevda'nın bakışlarındaki kadar büyük bir acı vardı. "Kendine işkence etmeyi bırak, Sevda. Kendini suçlamayı bırak..."

"Gerçekler bunlar değil mi? Eğer ben... Eğer ben..."

Kadın konuşamamaya başladığında, Ezel onun başını göğsüne yasladı ve paltosunun iki tarafını da açarak genç kadını elinden geldiğince sardı. Onun saçlarını okşayıp, sakinleştirici sözler mırıldanırken kendini aynı o gecenin içine hapsedilmiş, o otelin çatı katındaymış gibi hissediyordu. O zaman da kadın böyle hıçkırarak göğsüne gömülmüştü. Ezel üşümesine kıyamadığı bu kadını sımsıkı sarmıştı ve bunu yapmaktan hiç vazgeçmeyeceğini biliyordu.

Kadının hıçkırıkları iç acıtacak kadar arttığında, Ezel ne yapacağını bilemeyerek derin bir nefes aldı ve geri çekilerek dudaklarını onunkilere bastırdı. Sevda'nın birkaç saniye için kaskatı kesildiğini ve şaşkınlıkla kalakaldığını hissetti. Ardından kadın tıpkı Ezel'in yaptığı gibi dudaklarını usulca araladı ve ellerini, yanaklarındaki ellerin üstüne sardı. Titreyen bedenini Ezel Doğan'ın güçlü ve sıcak bedenine yasladı. Sevda'nın bu teslimiyeti karşısında Ezel'in içi derin bir şefkatle doldu. Yumuşacık dokunuşlarla onun dudaklarında gezinip Sevda'yı usul usul sararken, kadının gevşediğini ve gözyaşlarının dindiğini

hissetti. Yine de kolları arasında öylesine kırılğan ve narindi ki Ezel o meydan okumaları seven, dişli kadını özledi.

Geri çekilerek Sevda'yı göğsüne çekti ve çenesini onun başının üstüne yaslariken, "Ağlamana dayanamıyorum," diye fısıldadı. "Üzülmene, kendini harap etmene dayanamıyorum, Sevda. Bunu yapma."

"O halde bana söz ver!" Sevda'nın sesinde öyle bir yakarış vardı ki öylesine çaresizdi ki Ezel dişlerini sıktı. "Sana bir söz veremem," diye fısıldadı. "En azından bunun sözünü veremem, Sevda ancak... her ne olursa olsun yanında olacağıma söz veriyorum."

Sevda, Ezel'in paltosunu avuçları arasında sıkarak, "Ölmesini istemiyorum!" diye hıçkırdı. "Ölmesini istemiyorum, Ezel! İstemiyorum!"

Ezel ona güven verecek kelimeler söylemeyi istiyordu ancak bunu yapamaz, onu boşuna avutamazdı. Bunun yerine geri çekildi ve genç kadının yere düşürdüğü eşyalarını aldı. Paltosunu ona giydirdi ve atkısını sıkıca boynuna sardı. Sevda'nın bir taksile geldiğini biliyordu, bu yüzden güçlü avuçlarıyla onun buz gibi olmuş parmaklarını tuttu ve sessizce gözyaşı döken Sevda'yı arabasına doğru götürdü. Sürücü koltuğunun yanındaki yolcu kapısını onun için açarak binmesine yardım etti. Uzanıp emniyet kemerini taktı ve geri çekilirken kadının şakaklarına bir öpücük bıraktı. Kendi de yerine geçtiğinde Sevda hastanenin adını söyledi. Trafığe karıştıklarında arabanın içinde yalnızca iç çekişler vardı.

Sevda oturduğu yerde büzülerek cama doğru dönmüştü. Ezel ne derse desin, onun kendisini suçlamaya devam ettiğini biliyordu. Dahası Sevda kendisinden de uzaklaşmak istiyordu ancak Ezel buna izin verecek değildi. Bu yüzden sağ eliyle Sevda'nın sol elini tutmuş ve parmaklarını onun parmaklarının

arasına geçirerek, Sevda'ya tek olmadığını hatırlatmak istemişti. Parmak uçlarıyla kadının tenini usulca okşuyor, onu rahatlatmaya çalışıyordu.

Hastanenin önüne geldiklerinde etrafın gazetecilerle çevrili olduğunu gördüler ancak bu, Sevda'nın şu an umursayacağı en son şey bile değildi. Durduklarında öyle aceleliydi ki emniyet kemerinin tokasını bir türlü çözemiyor, bu yüzden daha çok ağlıyordu. Ezel inip onun yanına geldi. Ellerin kavrıldığına Sevda çığlık atarcasına, "Çöz!" diye bağırdı. "Artık çöz şu lanet kemeri! Çöz!"

"Tamam. Tamam, Sevda. Çözeceğim. Sakin ol..."

Ezel onun uğraşıp da bir türlü çözemediği kemeri birkaç saniye içinde çözdü ve elinden tutarak çıkmasına yardımcı oldu. Etrafları bir anda gazetecilerle doldu ancak çok değil, sadece birkaç saniye sonra hepsi Yavuz Kılınçer'in korumaları sayesinde uzaklaştırıldı. Davetin verildiği o gece, ikisi hakkında hiçbir haber çıkmamıştı çünkü Yavuz buna engel olmuştu ancak Sevda onun bu kez bunu yapabileceğinden emin değildi.

Elini adamın elinden çekmeye çalıştığında, Ezel kendisine buz gibi bir bakış atarak bundan hoşlanmadığını belirtti ve Sevda iç çekerek yeniden önüne döndü. Korumaları takip etmeye başladı ve Ezel Doğan'la birlikte asansöre bindi. İndikleri ameliyatın yapıldığı kat boşaltılmış gibiydi. Yalnızca korumalar ve birkaç hemşire vardı. Bir de fönlü saçları, tıpkı makyajı gibi hiç bozulmamış olan Handan Altınbaşak ve bir köşede, telefon konuşması yapan Yavuz Kılınçer... Her ikisi de gezmeye gelmişçesine rahattı. Sevda, dedesi içeride canıyla cebelleşirken bu görüntüyü hazmedemiyordu.

"Dedeme ne yaptınız?"

Elini Ezel'inkinden kurtarır kurtarmaz Yavuz'un üstüne doğru yürümeye başladı. Ona bir zarar veremeyeceğini biliyordu ancak öfkeden gözü öyle bir dönmüştü ki kendini o anda her şeyi yapabilecek kadar güçlü hissediyordu.

Yavuz telefonu kapatıp kendisine doğru döndüğünde, Sevda adama bir tokat atmak üzereydi çünkü bu krizin sorumlusunun onlar olduğunu adı gibi biliyordu. O evden çıkarken dedesi gayet keyifli ve iyiydi, gözlerinin içi gülüyordu. Sevda onun durup dururken bir kalp krizi geçirdiğine inanmak istemiyordu.

Yavuz, "Sevda!" diye kükreyerek havadaki elini yakaladığında, Sevda diğer elini kaldırdı ve Yavuz onu da yakalayıp, kollarını acımasızca sıktığında gözyaşları hızlandı. "Senden nefret ediyorum!" diye bağırdı. Adamın gri gözlerindeki öfkenin, bir benzine kibrit çakmak gibi aniden harlandığını görsen bile ona bağırma devam etti. Ta ki Ezel Doğan onu kendine çekene ve Yavuz'un az önce tuttuğu kollarını sevgiyle okşayana dek...Sevda yüzünü göğsüne gömüp ağlamaya devam ederken, Ezel karşısındaki adama en az onun gözlerindeki kadar öfke dolu bakışlarla karşılık verdi. Sevda'ya bağırırken ve onun canını yakarken aklından geçen tek şey adamın o sinir bozucu, küstah suratına bir yumruk atmak olmuştu ancak bunu yaptığı takdirde Sevda'yı daha çok üzmemekten korkmuştu. Ve şimdi bunu yapmadığı için deli gibi pişmandı zira o bunu ve çok daha fazlasını hak ediyordu.

Sevda'nın saçlarını okşarken ve kendini onu her şeyden ve herkesten koruyabilecek kadar güçlü hissederken, "Hareketlerine dikkat et!" diye tısladı. Bu açık gözdağının ardından Yavuz Kılınçer'in tek kaşı tehditkâr bir edayla havaya kalktı ancak Ezel ondan, bir tavşan havuçtan ne kadar korkabilirse ancak o kadar korkuyordu. "Ne hakla onu incitirsin? Ne kadar üzgün olduğunu görmüyor musun?"

“Asıl sen ne hakla beni sorgulayabiliyorsun? Sen kim oluyorsun da bana bunları söyleyebiliyorsun?”

Yavuz ona doğru bir adım attığında Ezel hafifçe güldü, alaycı ve umursamaz bir gülüştü. “Kim olduğumu bildiğine eminim ama yine de merak ediyorsan söyleyeyim. Ben senin olamayacağın her şeyim ve eğer bir daha Sevda’ya zarar verdiğini görürsem... seni mahvederim!”

Sevda inleyerek yüzünü göğsüne biraz daha gömdüğünde, Ezel onu sakinleştirmek ister gibi bedenini okşadı ve adama son bir bakış atarak Sevda’yı kucağına aldı. Yavuz’dan ve annesinden en uzak köşeye doğru yürüyüp bir koltuğa oturdu. Sevda’yı sıkıca sardıktan sonra dudaklarını onun saçlarına bastırarak derin bir nefes aldı.

Ezel aralarında bir sorun olduğunu o davet gecesinde anlamıştı. Şimdi Sevda’nın onları suçlayışına bakarak kadının dışarıda, onların yanındaki o hallerinin bir numara olduğunu anlayabiliyordu. Şayet ona her zaman böyle davranıyorlarsa Sevda onlardan nefret etmekte çok haklıydı çünkü Ezel bile adamı henüz tanımamasına rağmen ondan nefret ediyordu. Öylesine kendinden emin bir havası vardı ve Sevda’ya onu öylesine küçümseyen gözlerle bakmıştı ki Ezel düşündükçe delirecekmiş gibi oluyordu.

Aşağılık herif kendini ne sanıyordu?

Uzanıp Sevda’nın gözyaşlarını silerek, “Artık ağlama,” diye fısıldadı. “Lütfen, Sevda... Eğer ağlamayı kesmezsen hemşireden sana bir sakinleştirici yapmasını ya da seni birkaç saatliğine uyutmasını isteyeceğim...”

Sevda bu sözlerle burnunu çekerek yüzünü yüzüne doğru kaldırdığında, Ezel eğildi ve onun burnunun ucuna minik bir öpücük bıraktı. İlerleyen saatler sessiz geçti. Sevda gözlerini yumarak göğsüne yaslanmıştı ve neredeyse uyukluyordu.

Ezel ise hiç sıkılmadan usulca onun saçlarını okşuyor, o kahrolası adamla her göz göze geldiğinde ona meydan okuyan bakışlarla karşılık verip, dikkatini yeniden Sevda'ya veriyordu. Ezel bu gece onun gözyaşı kotasını fazlaca doldurduğunu düşünüyordu ve kendini, bir daha onun ağladığını görebilecek kadar güçlü hissetmiyordu. O dudaklar üzgünce aşağı kıvrılırken sanki Ezel'in içinden bir şeyler kopuyordu. Oysa ona gülmek öyle çok yakışıyordu ve fark etmeden Ezel'in kalbini öyle bir çalıyordu ki...

Dudaklarını onun saçlarına bastırduğunda ve teninden yükselen kokuyu içine çektiğinde ameliyathanenin kapısı açıldı. Ellerindeki su damlalarını küçük bir havluya kurulaayan cerrah ile ekibinden birkaç kişi dışarı çıktı. Ezel, Sevda'nın kalkmasına yardımcı oldu. Hiç istifini bozmadan telefonuyla ilgilenen kadına ve ağır ağır kendilerine doğru yürüyen Yavuz'a ölümcül bir bakış atarak Sevda'nın peşine takıldı. Elini destek olmak istercesine onun beline sardı.

Doktor daha önce stent takılan Haldun Altınbaşak'a önce acilen balon yapıldığını, ardından durumunun kötüleşmesi üzerine operasyona alındığını söyledi. Sevda dedesinin kalbinin hasarlı ve sağ tarafının işlevlerinin kötü olduğunun belirlendiğini, bu nedenle üç damarına bypass yapıldığını yaşlı gözlerle dinledi. Beş saat süren ve oldukça riskli bir operasyondur. Ellerinden gelen her şeyi yapmışlardı. Sevda'ya artık oturup dedesinin yoğun bakımdan çıkabilmesi için dua etmekten başka bir şey kalmıyordu...

"Sana demiştim, gördün mü? O bunağa hiçbir şey olmaz."

Handan Altınbaşak, dinlenmeleri için ayrılan odada televizyon kanallarını gezerken bir yandan kahvesini yudumluyor,

bir yandan da Yavuz'la konuşuyordu. "Operasyonu başarılı geçmiş işte, geriye-"

Yavuz aniden uzanıp elindeki kumandayı aldığı anda ve televizyonu kapattığında Handan Altınbaşak, oğluna onaylamaz bir bakış attı. "O benim en sevdiğim magazin programıydı, Yavuz."

"Bırak magazini! Asıl adam ölseydi hakkımızda neler yazarlardı hiç düşündün mü? Bir kez olsun aklını kullanabildin mi?"

"Eğer aklımı kullanmasaydım şu an burada olmak yerine, o sefil babanın evinde çürüyor olurduk!"

"Sen aklını değil, bedenini kullandın anne! Eğer buradaysan bacaklarını hiç düşünmeden açtığın için!"

Yavuz annesinin sinirden kıpkırmızı kesildiğini gördü ancak onun kendisine cevap vermeye cesaret edemeyeceğini bildiğinden konuşmaya devam etti. Gri gözlerinde bir fırtına gizliydi ve yüzü hiç olmadığı kadar sertti. "Sana Haldun Altınbaşak'tan uzak durmanı söylemiştim! Nasıl olur da onun odasına girersin? Adama kim bilir neler söyledin de ikinci kez kalp krizi geçirttin!"

"Daha önce söylemediğim hiçbir şey söylemedim!" diyen Handan Hanım, oğlunun ona tepeden bakışlar atmasından rahatsız olarak kahvesini bir kenara bıraktı. Ayağa kalktı ve ona alaycı bir gülüş attı. "Karşıma geçip de bana onu çok düşünüyor muşsun gibi yapma, Yavuz! Komik oluyorsun!"

"Benim düşündüğüm o mu sanıyorsun? Onu mu düşünüyorum sanıyorsun?"

Yavuz annesinin üstüne yürüdü ve kadının çenesini sert bir hamleyle tutarak onu duvara yasladı. "Dua et ona bir şey olmasın," diye tısladı. "Eğer o adam ölürse artık Sevda'yı bu evde tutacak hiçbir neden kalmaz ve o zaman... inan bana seni buna pişman ederim!"

Yavuz öfkeyle geri çekildiğinde Handan Hanım acıdan dolan gözleriyle birlikte, "O aptaldan nefret ediyorum!" diye bağırdı. "Bunu daha ne kadar sürdürebilirsin, Yavuz? Dedesi ölme, o burada kalmaya devam etse bile onu elinde daha ne kadar tutabilirsin ki?"

"Yapabildiğim kadar!"

Kadının dudaklarından bunun mümkün olmadığını düşündüğünü ima eden alçak sesli bir gülüş döküldü. "Yanıdaki adamı görmedin mi? Onu nasıl sahiplendiğini, onun Sevd'a ya nasıl baktığını görmedin mi?"

"O ve aptal bakışları hiçbir şeyi değiştirmez! Beni duydun mu, *değiştirmez!* Sevd'a özgür olduğuna, istediğini yapabileceğine inanabilir ama yapamaz! Neden biliyor musun?" Kadın başını iki yana salladığında Yavuz'un yüzünde beyaz dişlerini ortaya çıkaran, büyük bir gülüş şekillendi. Acımasızca, "Çünkü onun kanatlarını kıracağım!" diye cevap verdi. "Ruhu paramparça ve ben onu daha da parçalayacağım! Mutlu olduğuna inanacak, sevildiğine inanacak ve ben en beklemediği anda onu o mutluluğunda boğacağım! Elini sıkı sıkı tuttuğu göğsüne saklandığı o adam var ya? Bir daha değil ona dokunmak, ona bakmayacak!"

Handan Hanım bu hırs dolu sözlerle birlikte titreyen bakışlarını oğluna çevirirken, "Nefretin hiç soğumadı, değil mi?" diye sordu. "Kalbin bir an için bile yumuşamadı?"

Yavuz cevap vermek yerine öfkeyle soluyarak arkasını döndü. Cama doğru yürüdü ve ellerini ceplerine sokarak, neredeyse doğmak üzere olan güneşin şehri kızılığa boyamasını seyretti. Nefretinin dindiğine ancak bir aptal inanabilirdi...

Bölüm 9

Parmaklarının sıkı sıkı sardığı fincanı dalgınca dudaklarına götürөн Sevda, kahvesinin buz gibi olduğunu fark etse de buna aldırmadı. Bunu umursayamayacak kadar düşünceliydi. Üstündeki yeşil kazakla aynı rengi alan gözleri kederliydi. İçleri düşüncelerle, cüretkâr hayallerle ve kırılan umutlarla doluydu. Yine de solgun yüzünde bir çift zümrüt gibi parıltıyor ve Sevda'ya, bakanın yeniden bakmak isteyeceği hüznölü bir güzellik katıyordu. Dudakları, son günlerde olduğu gibi yine mutsuzca aşağı doğru sarkıyordu ve beyaz tenini çepeçevre saran siyah saçları, tıpkı ruh hali gibi dalgalar şeklinde omuzlarına dağılıyordu. Pencerenin önünde oturmuş, ürkek bakışlarla sessizce dışarıyı seyrediyordu.

Dedesinin ameliyatının ardından dört gün geçmişti ve yaşlı adam dün sabah yoğun bakımdan çıkmıştı ancak bu, Sevda'yı rahatlatmaya yetmemişti. Onun gözlerini yorgunca

araladığını ve kederli bakışlarını üstüne diktiğini gördüğü an gözyaşlarına boğulmuştu. O saniyeler aklına her düştüğünde içinden ağlamak geliyordu. Başını Ezel Doğan'ın güçlü omzuna yaslamayı ve adamın kollarını beline dolayarak ona destek olmasını istiyordu.

Ancak bu imkânsızdı.

Sevda yanında olan tek insanı, onu bir daha görmek istemediğini söyleyerek kovmuştu. Çünkü Ezel Doğan ne söylerse söylesin Sevda kendini suçlayan o yanını bastıramıyor, buna bir türlü engel olamıyordu. Nasıl olmuştu da böylesine pervasız davranabilmişti, anlamıyordu. Kendini, başrolünü Ezel Doğan'ın üstlendiği süslü hayallere öylesine çabuk kapırmış ve üzerinde uzandığı pembe bulutlardan gerçek dünyaya öylesine hızlı düşmüştü ki afallamıştı. Üzgündü, pişmandı ancak en çok da kırgındı. Bir an için mutlu olabileceğini, özgür olabileceğini düşünmüştü. Bu düşünceler ona çok ama çok pahalıya patlamıştı. Şimdi Sevda o düşünceleri yeniden kurmaktan ve bu kez çok daha ağır bedeller ödemekten deli gibi korkuyordu.

"Mo féileacán!"

Kahvesinden yeni bir yudum alırken *kelebeğim* diyen sesi duyan Sevda, neredeyse ağzındaki yudumu püskürtecekti. Kocaman açılan gözlerle sese doğru döndüğünde, Sabrina O'Neill turuncu saçlarını savurarak yüksek topuklularının üzerinde mükemmel bir şekilde ona doğru yürüyordu. Sevda o kadar özlemişti ki dolan gözleriyle beraber ayağa kalktı ve kafeteryadakilerin bakışlarını umursamadan kadına doğru yürüdü. Arkadaşı bir mankendi ancak Sevda da gazetecilere karşı olan imajı için giydiği topuklularla en az onun kadar uzundu.

Uzanıp kollarını kadına doladı ve gözlerini yumup, onun saçlarından yükselen tanıdık kokuyu içine çekerken, "Burada

ne arıyorsun?” diye mırıldandı. İngilizce değil, Türkçe konuşmuştu ancak Türkçe kelime hazinesi sınırlı olan Sabrina, onu yine de anlamıştı.

“Bu, beni özlediğini söylemenin bir başka yolu mu?”

Sevda boğuk bir sesle gülerek geri çekildi ve İngilizceye dönerek, “Elbette özledim!” diye konuştu. “Ama bunu beklemiyordum!”

“Büyükbabanın kalp krizi geçirdiğini haberlerde gördüm. Adının geçtiği öyle çok haber vardı ki Sevda! İşlerimi yapabildiğim kadar erteleyip gelmeye çalıştım. O nasıl? Yoğun bakımdan çıktığını duydum.”

“Evet, dün sabah çıktı. Onunla öğle yemeğinde biraz görüştüm, ardından uyuyakalınca kahve içmeye inmiştim. Haydi gel, otursana.”

Yeniden masasına dönüp kadın karşına geçip oturduğunda, Sevda gülümseyerek arkadaşının ellerine uzandı ve onları sıkıca kavrayarak, “Teşekkür ederim,” diye fısıldadı. “İyi ki buradasın, Sabrina. Ben... buna daha fazla nasıl katlanacağımı bilmiyordum.”

“Ah, elbette burada olacaktım, Sevda. Sana öyle kızgınlım ki...” Sabrina bu sözlerine rağmen genç kadına yumuşacık bir gülüşle baktı. “Eğer beni daha önce arasaydın daha erken gelebilirdim. O zaman seni bu kadar yalnız bırakmış olmazdım.”

Sevda bir anlık dalgınlıkla, “Yalnız değildim,” dedi. Ardından ne söylediğini fark ederek sustu ancak artık çok geçti. Sabrina çoktan kaşlarını havaya kaldırmış, yeşil gözlerini kocaman açarak ona dönmüştü. “Ah, o adamdan bahsediyorsun, değil mi? Haberlerde, hastanenin girişindeki birkaç fotoğrafınız vardı. Adı... Ezel Doğan?”

Sevda onun kırık Türkçesine karşın hafifçe gülümseyerek doğru bir telaffuzla düzeltti. “*Ezel Doğan...*”

“Ah, evet, *Ezel*. Peki şimdi nerede? Dışarıda falan mı?”

Sevda başını iki yana sallarken gözlerinin yeniden dolduğunu hissetti ve bunu fark eden Sabrina da sustu. Eğilerek onun ellerine sevgi dolu bir öpücük bıraktı. “Ağlama Sevda, lütfen. Ben yanıdayım, *Mo fëileacán...*”

“Sabrina ben... Ah, sana anlatmadığımı öyle çok şey var ki! O adam benim arkadaşım değil, yazıldığı gibi sevgilim de değil ama...”

“Ama?”

“Bilmiyorum!” Sevda geri çekildi ve kollarını kendine dolayarak ağlamaya başladı. Öylesine kırılgan ve üzgündü ki Sabrina ona bakarken yıllar önce o klinikte karşılaştığı kızı gördü. Yerinden kalkıp, onun yanına oturarak kadını kendisine çekti. Sevda omzuna yaslanıp ağlarken, Sabrina onun saçlarını okşuyor ve Sevda mırıl mırıl bir sesle, intihar etmeye kalkıştığı o dakikaları es geçerek Ezel Doğan’ı anlatırken onu dinliyordu. Arkadaşının ilk kez birinden böylesine etkilendiğini ve kalbini ona çoktan kaptırdığını fakat bunu inkâr etmeye çalıştığını anlamıştı.

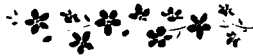
Sevda adamı nasıl kovduğunu ve onun da bir daha kendisini aramadığını, bunun yerine ona iki kuru çiçek gönderdiğini anlatırken Sabrina kadının gözyaşlarını kurulayarak derin bir iç çekti. “Öyle inatçısın ki Sevda,” dedi onun gözlerine bakarak. “Bazen öyle bildiğini okuyorsun ki... Kendini kötü hissetmeni anlıyorum ancak... bu senin suçun değil, bunu biliyorsun. Onunla olmak yerine evde olsaydın bile bunu engelleme şansı bulamayabilirdin. Sürekli büyükbabanın yanında değilsin ki... O, sen odanda uyurken de kalp krizi geçirebilirdi ve sen buna engel olamayabilirdin. O zaman da kendini *neden uyuyordum*, diye mi suçlayacaktın?”

“Evet!”

Sevda inatla burnunu havaya diktğinde Sabrina gözlerini devirdi. "Hayat böyle geçmez, Sevda böyle yaşayamazsın. O adam hiç korkmadan elini tutmuş, Yavuz pisliğine kafa tutmuş ve sen... onu kovmuşsun."

Sevda bu sözlerle daha çok ağlamaya başlayarak kadına sarıldı. "Belki de en iyisi buydu, Sabrina belki de ona daha fazla kapılmadan geri çekilmem gerekiyordu. Belki de... Ezel Doğan benim için uygun biri değildi." Ama öyle olduğunu tüm kalbinde hissediyordu. "Belki de ben... bunun için yeterince cesur değilimdir. Sadece bakışlarına ve sözlerine kapılmışımdır."

Sevda'nın kendi kendini avutmaya çalıştığını anlayan Sabrina usulca, "Belki," diye fısıldadı. Bunların bir yalan olduğunu haykırmak ve onu cesaretlendirmek istiyordu ancak Sevda öylesine kötüydü ki buna cesaret edemedi. Bunun yerine, "Her şey düzelecek," diyebildi. "Her şey düzelecek Sevda, düzelecek..."

Haldun Altınbaşak, iki gün sonra yeniden evine dönebildiğinde daha iyiydi. Sevda'nın da öyle olması gerekiyordu ancak Sevda iyi olmaktan çok uzaktı. Her şey yine eski haline dönmüş gibiydi. Yavuz yine bildiğini okuyor, Handan Hanım yine umursamazca hayata devam ediyordu. Sevda'nın tek dayanağı Sabrina'ydı ki o da ertesi sabah yeniden İsviçre'ye dönmek zorundaydı. Sevda onun bu kadar erken gitmesini beklemiyordu ancak kadının öylesine yoğun bir programı vardı ve sırf buraya gelebilmek için öyle önemli bir işi reddetmişti ki Sevda daha fazlası için ısrar edememişti. Bunun kötü olduğu kadar iyi olduğunu da düşünüyordu. Sevda ona fazla alışmak zorunda kalmayacak ve her şeye daha kolay uyum sağlayabilecekti.

Ezel Doğan'ın da günler süren yokluğu ve sessizliği düşünüldüğünde bu iyi bir şeydi.

Sevda, Sabrina için hazırlanan misafir odasında, kadının yatağının üzerinde uzanıp saçlarıyla oynarken sessizce iç çekti. "Sana şehri gezdiremedim. Burayı ne kadar görmek istediğini biliyordum."

Sabrina kot pantolonlarından birini katlarken Sevda'ya kısa bir bakış attı. "Böyle bir durumda ne gezmesi Sevda?" diye azarladı kadını. "Yine de için rahat edecekse söyleyeyim, hastaneye gelirken Boğaz Köprüsü'nden geçtim ve şehre resmen bayıldım. Anlattığın kadar varmış."

"Sen bir de gece gör, eminim bayılacaksın."

"Umarım *Mo féileacán*, İstanbul defterinin benim için kapandığını sanmıyorum. İçimde burayla ilgili çok güzel bir his var."

"Ah, belki de bir sonraki ziyaretinde âşık olur ve burada yaşamaya başlarsın, ha? O zaman birbirimiz sık sık görürüz."

Sabrina koca bir kahkaha patlatarak yüzünün önüne düşen saçları geriye itti. "Aşk mı? Son çıktığım adamdan sonra bu kelimeyi her duyduğumda korkuyorum."

Sevda da günler sonra ilk kez içten bir gülüşle ona eşlik etti. "Ah, bunun için üzülme! Alfred ve sen zaten çok farklıydınız. İsimleriniz bile uymuyor; Alfred ve Sabrina..."

"Tanrım, evet! Kim oğluna Alfred ismini koyar ki? Bu bir uşak ismi gibi!" Sabrina bu sözlerin ardından muzipçe güldü. "Gerçi bazen bundan hoşlandığım anlar olmadı değil..."

Sevda gülerek kaz tüyü yastıklardan birini kadına doğru fırlattı. "Sen iflah olmazsın, Sabrina... Benim de içimden bir ses, öyle bir adama vurulacaksın ki sonrasında durulacaksın diyor!"

"Ah, göreceğiz tatlım. Bakalım önce kimin ayakları yerden kesilecek..."

Sabrina meydan okuyan bir bakışla tekrar kıyafetlerini katlamaya dönerken Sevda bu cümleyle beraber kendini yeniden sırtüstü yatağa bıraktı ve düşünceli bakışlarını tavana dikti. Neden bilmiyordu ancak Ezel Doğan'ı aklından çıkaramıyordu. Sevda adama dediklerinden sonra hiçbir şey hissetmemeliydi fakat garip bir şekilde kırgındı ve bu öyle saçma bir şeydi ki! Asıl kırgın olması gereken karşı tarafken o üzülmüyordu ve aynı zamanda da öfkeleniyordu. Ezel Doğan'ın hâlâ sessiz kalması, o sözlerin umurunda olmadığına işaret ediyordu. Sevda'yı artık umursamadığı anlamına geliyordu.

Genç kadın buna şaşırmamalıydı. Ezel Doğan o güçlü kollarıyla onu sarmış, öpmüş ve çok daha fazlasını istemişti. Sevda'ya karşı cinsel bir çekim hissetmiş ve Sevda onu reddettiğinde de pes etmişti. Hepsi bu kadardı.

Sevda onun etrafının güzel kadınlarla çevrili olduğundan emindi. Öylesine yakışıklı bir erkekti ki! Simsiyah dalgalı saçlarına bakarken onlara dokunmak istemediği tek bir an bile hatırlamıyordu. Adamın kendi bakışlarını kışkırtacak kadar güzel yeşil gözleri vardı ve Sevda çoğu zaman o bakışların derinliğinde boğuluyor, adeta nefessiz kalıyordu. Onu sımsıkı saran kolları, yaslanmaktan hoşlandığı güçlü bir bedeni vardı. Vücudunda ve saçlarında dolaşmasını sevdiği nasırlı, sıcak elleri ve onu cayır cayır yakan güzel dudakları...

Kim ona karşı koyabilirdi ki?

Sevda'dan başka...

Sevda derin bir iç çekti ve kadına doğru döndüğünde onun kendisini izlediğini fark etti. Ne kadar süredir adamı düşündüğünü bilmiyordu ancak Sabrina'nın yüz ifadesine bakılacak olursa oldukça uzun bir süreydi.

Sabrina valizini çoktan kapatmıştı. Kalktı ve Sevda'nın yanına uzandı. Sevda tereddüt etmeden başını kadının göğsüne

yasladı ve bir süre arkadaşıyla sessizliğin tadını çıkardı. Bu sessizlik, boğazında rahatsız edici birilmek haline gelince de onunla eskilerden konuşmaya başladı. Sevdanın pek güzel anısı yoktu ancak Sabrina ile birlikteyken her şey çok güzeldi...

Sevda yalnız değilken her şey çok güzeldi...

“Atkım nerede, Belen? Kahrolası atkımı bulamıyorum!”

Ezel tüm evi inletecek bir şekilde bağırınca Belen gözlerini devirdi ve kucağındaki *marshmallow* kâsesini bir kenara bırakarak ayağa kalktı. Ezel son birkaç gündür öyle öfkeli ve aksiydi ki bundan yirmi sekiz yıllık çalışanları Hafize Hanım da nasibini alınca Belen kadına birkaç günlüğüne izin vermişti. Ev işleri ya da mutfak onun olayı değildi ancak bu kararı alırken Ezel’in onu bu kadar zorlayacağını da tahmin etmemişti. O atkıdan Belen’e neydi ki? Dolabında onun gibi onlarcası olduğuna emindi!

Homurdanarak ayağa kalktı ve merdivenleri çıkmaya başladı. Ezel Doğan bu kez de deri eldivenlerinin nerede olduğunu soruyor, bunu yaparken de esip gürlüyordu. Belen’i odasının önünde gördüğünde gözlerinde öyle huysuz bir bakış belirdi ki genç kız içten içe rahatsız oldu. Yine de onun karşısında sinecek değildi.

“Nereden bileyim ben?” dedi. “Nereye bıraktıysan oradadır!”

“Dolabıma bıraktım, Belen! Kahrolası dolabıma bıraktım ve şimdi eldivenlerimi de bulamıyorum!”

“Belki arabada kalmıştır, Ezel.” Belen umursamazca omuz silkti. “Ya da kaybetmişsindir. Alt tarafı bir eldiven, hem...”

Belen, Ezel’in yüz ifadesini gördüğünde sustu. O eldivenlerinden bahsederken Ezel Doğan’ın bakışları bir an için kayboldu, bulutlandı ve genç adamın tüm çehresi kasıldı.

Sessizce, "Onları vermiştim," diye mırıldandı. Öfkesi bir sabun köpüğü gibi dağıldığında Belen ona doğru yürüdü ve kollarını Ezel'in beline sardı. "Bazen tam bir pislik gibi davranabiliyorsun, Ezel ama seni yine de seviyorum."

Ezel sessiz kaldığında Belen derin bir iç çekti. Bu halinin sebebini tahmin edebiliyordu ve bunu ona itiraf etmeyeceğini de biliyordu. "İyi misin? Son günlerde çok... çok huysuzsun, herkesi durmadan azarlıyor ve hiç gülmüyorsun! Bu halin beni korkutuyor! O haberlerden sonra... Sevda'dan sonra böylesin, Ezel! Bunu yapma!"

"Beni yanından kovdu, istemediğini söyledi..."

"Ne olmuş yani? Ben Süha'yı neredeyse her gün kovuyorum ama ertesi gün yine kapımda buluyorum." Belen yavaşça kıkırdayıp, "Bana Ezel Doğan'ın vazgeçtiğini mi söylüyorsun?" diye sordu.

Ezel onu bedenine yapışan bir sülükmüş gibi iterek geri çekildi ve Belen'e dünyanın en saçma şeyini söylemiş gibi kaşlarını çattı. "Elbette hayır," diye homurdandı. "Tam da şu an onunla buluşmaya gidiyordum."

"Ah, demek o yüzden bu kadar süslendin..."

Belen kaşlarını kaldırarak bir ıslık çaldığında, Ezel uzanarak onun saçlarını karıştırdı ve kuzeninin çığlıkları eşliğinde odadan çıkarak merdivenleri inmeye başladı.

Ezel Doğan çabalamadan vazgeçen, pes eden bir adam olmamıştı. Sevda ne söylerse söylesin, Ezel'in geri adım atma-ya niyeti yoktu. Ona yalnızca biraz zaman vermek istemişti, hepsi buydu. Ve genç kadının zamanı bir haftanın ardından, bu sabah dolmuştu. Ezel ona bir mesaj atarak buluşmak istediğini ve Sevda'yı aynı saatte stüdyosunda, *Dark & Blue*'da bekleyeceğini yazmıştı. Bir cevap gelmemişti ancak Ezel de

zaten bir yanıt beklemiyordu çünkü Sevda'nın geleceğinden emindi.

Aralarındaki bu şey, adı her neyse Sevda'nın bir sözüyle bitecek kadar küçük değildi. *Ezel için değildi...*

Stüdyoya vardığında üzerindikileri çıkararak bir kenara bırakan Ezel, iki gece önce kuruması için bıraktığı tablolarına doğru yürüdü. Onların her birinde Sevda vardı. Ezel kadının tertemiz profiline odaklanmıştı ve o gözlerin, bakışların aynısı olması için saatlerce uğraşmış fakat yine de becerememişti. Ne kadar çabalarsa çabalasın bir şeyler eksikti ve Ezel bugün buna, bu eksikliğe bir son verecekti.

Tabloları Sevda'nın daha önce fark etmediği sürgülü bir dolabın içine koyan Ezel, mutfığa ilerleyerek bir kahve yaptı ve camın önüne geçerek Sevda'yı beklemeye başladı. Genç kadın on dakika geç kalmıştı ancak trafik düşünüldüğünde bu, Ezel'in tolerans gösterebileceği bir süreydi. Kahretsin, kadın isterse saatlerce geciksin Ezel yine de onu beklerdi. Kimseye vermediği şansını ona verir ve onu yine de beklerdi...

Yaklaşık bir saat sonra kapı çaldığında Ezel, mavi ve yeşilin enfes bir karışımı olan o çakır gözlerin içindeki parıltıları gördüğünde kadının bilerek geciktiğini anladı. Ezel nasıl kadının geleceğinden eminse, Sevda da onun bekleyeceğinden emindi. Ezel bir kenara çekilerek ağır bir gülüşle içerisini işaret ettiğinde, Sevda saçlarını savurarak yanından geçti ve geride soğuk havanın bastıramadığı o yoğun, yumuşak çiçek kokusunu bıraktı. Ezel bir süre için gözlerini yumdu ve kokuyu soluyarak bekledi. Ardından kapıyı kapatıp kadına doğru yürüdü.

Sevda kıyafetlerini çıkarmamıştı. Üzerinde hâlâ kırmızı, kaşmir paltosu vardı ve yüksek topuklu çizmelerinin üstünde kusursuzca dikilerek kollarını göğsünde kavuşturmuş, ona bakıyordu. Bu kez saçları kıvrır kıvrırdı ve aralarında erimeye

başlayan karların bıraktığı küçük su damlaları vardı. O güzel siyah saçları, bembeyaz tenini çepeçevre sarıyor ve bakışlarının keskinliğiyle birleştiğinde Ezel'in kalbini ağrıttıyordu. Kadın öyle güzeldi ki ona bakarken Ezel'in canı yanıyordu.

"Beni yeterince süzmedin mi?"

Sevda hoşnutsuzlukla kaşlarını çatığında Ezel ona doğru yaklaştı, attığı her adımın ardından Sevda'nın usulca titremeye başladığını ve soluklarının hızlandığını fark ettiğinde içten içe tatmin oldu. Kadının gözkapakları ağırlaşmış gibi yarıya düşüp, dudakları aralandığında oluşan görüntü öylesine güzel ve tahrik ediciydi ki Ezel kadını o saniye arkasındaki büyük yatağa atabilir, parmaklarını onun parmaklarının arasından geçirerek onu sıkıca sarabilir ve kadına sevilmenin, sevişmenin ne demek olduğunu gösterebilirdi.

Sevda geriye doğru titrek bir adım attığında ayağı yatağın kenarına çarptı ve saniyeler önce Ezel Doğan'ın düşlediği bir şekilde yatağın üstüne düştü. Ellerini yatağın her iki yanına koyup destek alırken kalkmak istedi ancak Ezel onun tam önünde durup, ona nefesini kesen üstten bakışlar attığında bunu yapamadı. Adamın gözlerindeki tutku ve yoğunluk karşısında Sevda'nın kalbi hızla çarpmaya başladı. Yanaklarına bariz bir şekilde kızarıklık çöktü. Bu haliyle Ezel'in saatlerce izleyebileceği ve resmetmekten hiç sıkılmayacağı bir tablo gibi görünüyordu.

"Benimle oynamaktan vazgeç!"

Sevda hırçınca diklendiğinde Ezel hafifçe gülümsedi. Keskinlikle küstah bir gülüştü ve bu; Sevda'nın daha da kızarmasına, bakışlarının öfkeyle yanmasına neden oluyordu. "Seninle oynamıyorum, Sevda. Seninle hiç oynamadım."

"O halde beni buraya neden çağırdın? Sana, seni bir daha görmek istemediğimi söylemiştim!"

“Seninle bir anlaşma yapmıştık, unuttun mu Sevda?”

Ezel üstüne doğru eğilmeye başladığında Sevda geriye doğru kaçmaya çalıştı ancak bu yalnızca dengesini kaybederek sırtüstü yatağa uzanmasına neden oldu. Ezel yeşil gözlerinde memnun ve Sevda'nın her bir hücrelerini sarsan bir parıltıyla ona doğru eğildi. Kadının bacaklarını bacakları arasına aldı ve ellerini onun ellerinin her iki yanına bastırdı. Sevda'yı yarı yarıya bir kapana kısırdığında halinden oldukça hoşnuttu. Yatağının üstüne yayılan o siyah saçlar ve kadından yükselen koku, Ezel'i çok daha fazlasını yapması için dürtükler olmuştu. Sevda onun bu düşüncelerini gözlerinde görmüş olmalıydı, başını iki yana sallayıp, “Üstümden çekil,” diye bağırdı. Ancak bu düşündüğünün aksine bir haykırış değil, yalnızca çaresiz titrek bir fısıltıydı.

Ezel başını iki yana salladığında Sevda onun ne kadar kararlı görüldüğünü fark etti ve o minik, güzel burnunu havaya diktirek, “Kahrolası anlaşmanı istemiyorum!” dedi. “O, önceydi!”

“Neyden önceydi?” Ezel'in yeşilleri hiddetle karardı. “Sen sırf kendini suçladığın için beni senden uzaklaştırmaya çalışmadan önce mi?”

“Evet! Bundan önce!”

Ezel kadının gözlerinin yavaşça dolduğunu fark ettiğinde, derin bir nefes alıp bakışlarını onunkilere dikerek bekledi. Sevda kendini suçlamaya devam ediyordu, Ezel buna izin veremezdi. Kadının zaten öyle çok yarası vardı ki bunlara bir yenisini daha eklemesine dayanamazdı. Bunu yapamazdı. On dan uzaklaşmak, kopmak istemiyordu ve elindeki tek bahane o aptal anlaşmaydı. Sevda'yı ancak bu şekilde yanında tutabilirdi. Kadının öfkeleneyeceği, hırçınlaşacağı belliydi ancak Ezel buna bile razıydı. Onun kendisini üzmesindense, sinirlenmesini tercih ederdi. İsterse kadın ondan nefret bile edebilirdi,

Ezel o kabuğun altına bir kez sızarak kadının hem kalbine hem de ruhuna dokunmuştu ve bunu yeniden yapabiliyordu.

Onu kıskırtmayı hedefleyerek, “Kaçıyor musun?” diye sordu. “Yavuz’un ve o kadının karşısında yaptığın gibi şimdi de benden mi kaçyorsun?”

Sevda’nın gözlerinde vahşi bir bakış belirdiğinde Ezel onu tam da doğru yerden vurduğunu anladı. Yavaşça geri çekildi ve kadına tepeden bakışlar attı. “Öyleyse kaç! Git Sevda, bir kez daha bir köşeye sin!”

Ezel arkasını dönerek odada adımlar atmaya başladığında, Sevda hâlâ yatağın üstündeydi ve öfkeyle soluyordu. Ezel Doğan’ın sırtına değen gözlerini kara bir öfke bürümüştü. Her ne olursa olsun, Sevda onların karşısında asla direnmeden, savaşımadan durmamıştı ve şimdi de kolayca pes etmeyecekti. Ezel Doğan yarasına öyle bir dokunmuş, orayı öyle bir sızlattı ki Sevda artık bunu yapamazdı.

Ayağa kalkarak üstünü düzeltti ve çizmelerinin çivi topuklarının çıkardığı o sesle birlikte, dimdik bir şekilde Ezel Doğan’a doğru yürüdü. Adamın sırtı hâlâ kendisine dönüktü, camın önünde durarak dışarıyı seyrediyordu. Sevda adamın omzuna dokunmak için uzandığında Ezel ansızın arkasını döndü ve genç kadın kendini birdenbire cama yaslanmış bir halde buldu. Çantası yere düşmüştü ve kahrolası adam parmaklarını, parmaklarının arasından geçirmiş ve kollarını başının üstünde sabitleyerek ona doğru eğilmişti.

Yine de Sevda öylesine sinir ve hırsla dolmuştu ki adamın onu bırakması için tek kelime bile etmedi. Meydan okuyan bakışlarını onunkilere dikerek, “Kabul ediyorum,” dedi. Sesi zehirle dolu bir çikolata kadar yoğun ve keskindi.

Ezel Doğan tek kaşını yukarı kaldırdığında Sevda ona aynı küstah ve kibirli gülüşle karşılık verdi. O an ne kadar güzel

ve karşı konulmaz görüldüğünün kesinlikle farkında değildi. Kendini şayet Ezel Doğan'ın gözlerinden görebilseydi, onun hisleri karşısında afallar ve burayı hiç düşünmeden terk ederdi.

Ezel üzerine doğru eğildiğinde Sevda'nın o direnci kırıldı. Kahrolası adamın üstünde öyle bir etkisi vardı ki Sevda, bedeninin hiçbir adama vermediği tepkileri ona karşı veriyordu. Adamın ellerinin arasındaki bir oyun hamuru gibiydi. O ne yaparsa onun şeklini alıyordu ve bu çok sinir bozucuydu.

Elinde değildi, adam nefesleri birbirine karışacak kadar yakınına geldiğinde ve vücutlarını acımasızca birleştirdiğinde Sevda nefessiz kaldı. Gözkapakları ağırlaştı. Dudakları arasında yalnızca santimler kaldığında, kendinde direnmek için yeterli gücü bulamayarak dudaklarını araladı. Adamın onu öpeceğini anlamıştı. Yine de, "Beni öpecek misin?" diye fısıldadı. "Yeni anlaşmamızı mı mühürlüyorsun?"

Ezel Doğan ellerini daha sıkı kavrayarak başını yana eğdi. Ona çapkın, erkeksi bir gülüşle karşılık verdi. O gün söylediklerini hatırlatırcasına, "İhtiyaç duymadığımız boktan bahaneler, Sevda," diye fısıldadı. Ardından acımasızca dudaklarına kapandı.

Sevda kendini ondan kurtarabilmeyi ve geri çekilmeyi istedi. Bunu gerçekten istedi ancak bu itiraz öylesine küçük ve cılızdı ki adamın ona hissettirdiklerinin yanında solup gitti. Kokusu Sevda'nın etrafını sardı, tutkusu her bir hücresine karıştı. Sevda daha fazlasını isteyen ve kendini adamınkine bastıran bedenine söz geçiremiyordu. Daha önce hiç hissetmediği bir yoğunlukla kavrulup duruyordu. Yanıyordu ancak kül de olmuyordu ve bu her geçen saniye onu delirtiyordu.

Adam baskın pozisyonunu birkaç saniyeliğine bırakıp kolları serbest kaldığında, Sevda parmaklarını adamın saçlarına geçirdi ve o saç tellerini sıkıca kavradı. Ezel Doğan da bir

elini beline sarmış, diğer elini de ensesine bastırmıştı. Sevda parmak uçlarında yükselirken onu tutuyor, sanki ondan her şeyini alıyordu.

Genç kadın ona verebildikleri için memnundu. Dudaklarını hiç çekinmeden aralıyor, adamın dili ağzında en mahrem dokunuşlarla gezinip dişleri dudaklarını berelerken verdiği kadarını almaya çalışıyordu. Ez az onun kadar aç ve aceleliydi. Birbirlerini yok etmek ister gibi öpüşüyorlardı ve bu, Sevda'nın başını döndürüyordu.

Çıplak teninde adamın parmaklarını hissettiğinde onun, paltosunun önünü açtığını ve ellerini beyaz kazağının altına soktuğunu fark etse de itiraz edemedi. Bir an için geri çekildi ve nefes alabildiği o birkaç saniyenin ardından Ezel Doğan'ın dudakları yine onunkileri esir aldı. Adamın elleri teninde gezinip belinin kavisini okşarken, Sevda mümkünmüş gibi adamı kendine daha çok çekmeye çalışıyor ve titriyordu.

Bu delilikti. Dibini görmediği bir suya dalmak gibiydi ve Sevda sadece dalmakla kalmamış, akıntıda sürüklenip gider olmuştu.

Ne zaman yumduğunu bilmediği gözlerini açtığında, Ezel Doğan'ın onu yaslandığı camdan ayırdığını ve bir kolona yasladığı fark etti. Aynı anda adamın yanan, kararan yeşillerini gördü. Onlar bir başkası için yalnızca bir çift göz olabilirdi ancak Sevda için bundan daha fazlası olduğu kesindi. O gözler ruhunun derinliklerini görüyor ve onu acımasızca sarsarak ayaklarını yerden kesiyordu. Sevda'nın kalbini hoplatıyordu ve genç kadın onlara bir tutulduğunda, onlardan ayrılamıyordu.

Adamın sıcak elleri teninden çekilip de yanaklarında gezinmeye başladığında, Sevda hâlâ nefes nefeseydi. Bu buluşmaların ve öpüşmelerin ne kadar tehlikeli olduğunu anlamıştı. Çok az bir çabayla, sadece tek bir bakışla adamın yatağına yürüye-

bilir ve ona teslim olabilirdi. Hali içler acısıydı, aslında arzuyla kalakalan Ezel Doğan'ın durumu da ondan farklı değildi.

Sevda bir çocuk değildi ve bedenine yaslanan o *şeyin* ne olduğunu biliyor, bunu düşündükçe teninin utançla ve heyecanla kızardığını hissediyordu. Adamla göz göze geldiğinde yavaşça, "Bu sondu," diye fısıldadı.

Ezel Doğan sadece çıkmak çıkmak olan gözleriyle ona baktı.

Sevda titreyen sesiyle, "Bir daha seninle öpüşmeyeceğim," dedi. *Beni öpmene izin vermeyeceğim*, dememişti çünkü bu yalnızca Ezel'in değil, ikisinin öpücüğüydü. Bunu Sevda da istemişti ve adamı suçlayamayacağını bilincindeydi.

Genç kadın, "Bir daha birbirimize gerekmedikçe dokunmayacağız," diye devam etti. Sözleri öylesine kırık ve cılızdı ki sanki kendini kandırmaya çalışıyormuş gibiydi. "İstediğin zaman geleceğim ve anlaşmamıza uyacağım ancak sen de... sen de buna uyacaksın. Tamam mı?"

Sevda dağılan üstü ve saçlarıyla birlikte, parıl parıl gözlerini kocaman açmış bir şekilde ona bakarken Ezel'in tek istediği onu daha çok öpmektir ancak kadın karşısında böyle titrek ve güvensiz dururken bunu yapamazdı. Ezel onu bunları kabul ettiğine inandırmalı, güvenini kazanmalı ve ardından onun sert kabuğunu kırmaya çalışmalıydı.

"Tamam," diye onayladığında Sevda'nın bakışlarında bir şey kırıldı. Duyduğu cevaptan ötürü bir yanı hayal kırıklığına uğramıştı. Ezel bunun farkındaydı ancak o *henüz* bunun farkında değildi ve Ezel, o bunu fark edene dek bekleyecekti.

Her zaman sabırlı bir adam olmuştu ve söz konusu Sevda'ysa onu yıllarca bekleyebilirdi.

Bölüm 10

Sevda, hayal kırıklığıyla parıldayan gözlerini birkaç kere kırptırdı ve yutkunarak derin bir nefes aldı. Bakışlarını adamdan çekebilmek ve onun etki alanından çıkabilmek çok zordu ancak her nasılsa bunu başararak arkasını döndü. Yatağın üzerindeki çantasına doğru yürüdü ve titrek parmaklarla çantasını kavradı. Yeniden ona doğru döndüğünde adamın hâlâ bıraktığı yerde olduğunu gördü. Arkasındaki kolona yaslanmış ve kollarını göğsünde kavuşturmuştu. Adam tamamen siyahlara bürünmüştü, bu haliyle çok yakışıklı görünüyordu. Güzel yüzündeki gözleri yumuşacık ancak keskin bakıyordu ve dudaklarında yarım bir gülüş vardı.

Sevda buna karşın kaşlarından birini kusursuzca havaya kaldırdığında Ezel de aynısını yaptı. Adamın eğlendiği açıktı fakat Sevda hiç eğlenmiyordu. Hâlâ az önce olanların etkisindeydi ve o titrememek için kendini zor tutarken adamın böylesine rahat ve kendinden emin olması sinir bozucuydu.

“Ne?” diye sorduğunda adamın yüzündeki gülüş büyüdü. Şimdi bir aslan avına nasıl bakıyorsa aynen öyle bakıyordu. “Bir yere mi gidiyorsun?”

“Bir sakıncası mı var?”

“Ah, sana anlaşılmamızın *bugün* başladığını söylemeyi unuttum sanırım. Birkaç saat daha hiçbir yere gidemezsin.”

Sevda'nın çakır gözleri öfkeyle parıldamaya başladı ve yanakları sinirden kıpkırmızı oldu. İleri doğru bir adım atarak korkusuzca Ezel'in karşısında durdu. Tüm o kırgınlığına rağmen Ezel kadının kendisine böylesine meydan okumasına bayılıyordu. “Beni burada zorla mı tutacaksın?”

“Hayır. Bugüne kadar hiçbir kadını yanımda zorla tutmadım, seni de tutmayacağım Sevda. Bence sen *zaten* kalacaksın.”

“Öyle mi?”

Ezel onu belinden tutup kendisine doğru çekmemek için büyük bir gayret gösterirken, “Evet,” diye fısıldadı. “Kalacaksın, değil mi Sevda?”

Ezel cevabı Sevda'nın gözlerinde görebiliyordu ancak genç kadın bunu sesli dile getirmeyecek kadar gururluydu. Bunun yerine bir adım geri çekildi ve kollarını göğsünde kavuşturarak etrafa kısaca göz gezdirdi. Bu haliyle aksi ve huysuz bir çocuğa benziyordu. “Ee,” diye sordu. “Ne yapmamı istiyorsun?”

Ezel'in ondan istedikleri koca bir ansiklopediyi doldurabilirdi. Haftalardır kadının öyle çok hayalini kurmuştu ki... Her yeni fikrin ardından bir başkası geliyordu ve Ezel buna bir son vermeyi kesinlikle istemiyordu.

Ona doğru yaklaşarak kadının çantasını kavradı ve bir köşeye bıraktı. Onu tepeden bakışlarla süzerken dudaklarında Sevda'yı içten içe titreten, ateşli, küstah bir gülüş vardı. Ona doğru eğildi, nefesleri birbirine değecek kadar yakınlardı ancak Ezel kadına dokunmadı. Onun gözkapaklarının titreyerek kapandığını gördüğünde boğuk bir sesle, “Soyun,” diye fısıldadı.

Bu fısıltının ardından Sevda, tıpkı geçen sefer olduğu gibi nefes almayı bıraktı. Gözlerini yeniden açtığında içlerinde koca bir yangın vardı. Ancak kadının bilmediği şey, Ezel'in çoktan yandığıydı.

"Soyunayım, öyle mi?"

"Evet, sana neler yapmak istediğimden bahsetmiştim."

Sevda adamın günler önceki sözlerini hatırlayarak yutkundu. Bir yanı buradan hiç düşünmeden kaçmayı ancak diğer yanı da kalmayı ve neler olacağını görmeyi istiyordu. Fakat ikinci şıkkı seçecekse adamın daha açık olmasına ihtiyacı vardı.

"Aklında tam olarak ne var?"

Ezel ona güven veren kelimeler seçebilir, onun üzerindeki bu gerginliği biraz olsun atmasına yardımcı olabilirdi ancak içinde vahşi, ilkel bir taraf vardı. Hissettiklerini Sevda'nın da bilmesini, ona karşı duyduğu o kör tutkuyu tatmasını ve onu anlamasını istiyordu. Kelimeleri onun kulaklarına fısıldamayı, onu kızartmayı ve güzel yüzünün aldığı hali seyretmek istiyordu.

"Bir tablo," diye mırıldandı o gelmeden önce dolaba kaldırdığı başarısız çalışmalarını düşünerek. "Başlangıç için bir tablo..."

"Tablo mu?"

Ezel başını sallayarak ona yaklaştı ve kulağına doğru eğilerek, "O yatağa uzanacaksın, Sevda," diye fısıldadı. "Çırılçıplak." Sözleri Sevda'yı sarstı. "Ve sadece izin verdiğim kadar örtüneceksin. Siyah saçların çarşafıma dağılacak ve baygın gözlerle, yüzünü aydınlatan bir gülüşle bana bakacaksın. Arzularını tatmin etmiş, gevşemiş bir kadın gibi... Mutlu bir kadın gibi..."

Sevda bu sözlerden dolayı korkmalı ve geri adım atmalıydı. Adamdan kaçmalıydı ancak bunun yerine derin bir heyecan duyuyordu. Daha önce hiç hissetmediği bu heyecan

damarlarında bir kor gibi geziniyor, onu yakıyordu. Sevda yanmayı hiç bu kadar istememişti.

Ezel'in gözlerine bakarken kadının bakışlarında öylesine derin bir istek ve arzu gizliydi ki Ezel boğuk bir sesle inledi. Hırıltıya benzer bir sesle, "Eğer," dedi. "Sana verdiğim o boktan söz olmasaydı, seni çoktan o yatağa atardım, Sevda. Bir saniye bile düşünmeden seni soyar ve *alırdım...*"

Sevda bu çılgın sözlerin zihnine doldurduğu imgelerle birlikte titreyerek derin bir nefes aldı ve geriye doğru sendeledi. "Böyle şeyler söyleme," dedi. "*Lütfen...*"

"Utaniyor musun?"

Sevda cevap vermek yerine arkasını döndü ve bir cama doğru ilerleyip pencereyi açtı. Birkaç saniye için soluklandıktan sonra yeniden genç adama döndü. "Sana bir söz verdim, sözümü tutacağım ancak... bana biraz izin verir misin? Ben... soyunurken?"

"Nasıl istersen."

Ezel tatmin olmuş bakışlarla arkasını döndü. Dairede hiç duvar yoktu ve tek kapı banyoydu ancak Ezel'in orada beklemeye niyeti yoktu. Küçük, açık mutfığa ilerleyip kendisi için bir şişe viski ve Sevda içinse yumuşak, meyve aromalı bir şarap seçti. Gündüz vakti içmek pek mantıklı sayılmazdı ancak Ezel'de zaten dakikalardır mantık namına hiçbir şey kalmamıştı. Onun soyunarak yatağında bekleyeceğinin düşüncesi ve bu kelimeleri ondan duymak, bedeninin vahşi bir tatminle gerilmesine sebep oluyordu. Arkasına dönerek odadaki sayısız aynadan kadının soyunmasını seyretmemek için kendini zor tutuyordu, biraz rahatlamaya ihtiyacı vardı.

Bardağını neredeyse tek seferde bitirdi ve ikinciye doldurdu. Sevda'nın kadehini de alarak mutfaktan çıktı. Kadını gördüğünde öylesine büyük bir heyecanla sarsıldı ki inlememek

ıçın dudaklarını ısırđı. Daha önce hiçbir kadının böylesine zorlamadığı iradesini güçlkle koruyarak ona doğru yürüdü. Yatağın bir köşesine oturdu ve elindekileri komodinin üzerine bırakarak onu seyretmeye başladı.

Kadın tam bir güzellik abidesiydi ve bu yatağı Ezel'in hayallerinden bile daha çok yakışmıştı.

Üzerindeki çarşafı utangaç bir edayla göğsüne kadar çeken Sevda'nın teni düşündüğünden de beyazdı ve siyah çarşafının arasında muhteşem bir kontrast yaratıyordu. Kıvrıcık, en az çarşafı kadar kara olan saçları yüzünün iki yanına ve omuzlarına akıyordu. Güzel yüzü, tenine nazaran parlak ve pespembeydi. Utançla ışıldıyordu ve gözlerinde de ne kadar utandığını anlatan parıltılar vardı. Ezel onu *neredeyse* kırılğan olarak tanımlayacaktı. Ancak çakır bakışlarının gerisinde o dik, meydan okuyan kadın vardı. İşte bu yüzden bakışlarını Ezel'inkilerden çekmiyor, ona bakmaya devam ediyordu.

Ezel kendine engel olamadan, "Çok güzelsin," diye fısıldadığında Sevda'nın teninden bir ürperti geçti. Bunun az önce kapatılan pencereyle bir alakası olmadığını biliyordu ve onun da en az kendisi kadar rahatlamasını ve gevşemesini istiyordu.

Sevda'ya kadehi uzattığında, bir eliyle hâlâ göğsündeki çarşafı tutan Sevda sessiz bir teşekkür mırıldandı. Kadehi dudaklarına götürdü ve bakışlarını Ezel'den çekmeden bir yudum aldı, ardından bir yudum daha... Ezel de kendi bardağını dudaklarına götürürken Sevda alay dolu bir ses çıkardı.

"Ben de gergin olanın kendim olduğunu sanırdım. Sonuçta bu örtülerin altında çıplak olan benim, değil mi?"

Bu cümlelerle beraber Ezel'in gözlerinde tehlikeli bir ışık çaktı ve genç adam hiç çekinmeden Sevda'yı izlemeye başladı. Onun bakışlarının altında Sevda'nın kızarmaması ve çarşafı göğsüne daha çok çekmemesi imkânsızdı.

Ezel bardağını kafasına dikip de tok bir sesle komodine bıraktığında Sevda yutkundü ve gözlerini üzerine doğru eğilen adamdan çekmemek için büyük bir gayret gösterdi. Ezel onun kadehini aldı, kendininkinin yanına bıraktı. Ardından ansızın çarşafı tuttu ve çekti. Bu hamleyle beraber küçük bir çığlık atan Sevda, çarşafı yakalamak için direnirken öne doğru sendeledi ve aynı anda Ezel Doğan'la burun buruna geldi.

Başını kaldırıp o yeşil gözleri görmek, hızla atan kalbi için hiç iyi değildi. Ezel bakışlarını onunkilerden çekmeden aşağılara uzandı ve çarşafı bir kenara toplamaya başladı. Bacakları açıkta kalan Sevda, üzerinden anbean kayan kumaşla titredi. Çarşaf belinde, bacaklarının arasında kocaman bir yumak haline geldi ve Ezel, "Uzan," diye fısıldadığında hipnotize olmuş gibi onu dinledi. Uzandı ve tıpkı adamın istediği gibi yan döndü.

Bacaklarının arasında toplanan kumaş, kalçalarını ve göğüslerinin bir kısmını örtüyordu ancak belinin ve kalçasının arasındaki o kıvrım ile dolgun göğüslerinin hatları ağız sulandırıcı bir şekilde ortadaydı. Sırtı ve bacakları ise çıtır çıtır kalmıştı. O an sanki sadece bedeni değil, ruhu da açıkta kalmış gibi hissediyordu.

Sevda avuçlarını yüzüne kapatıp, utançla inlememek için kendini zor tuttu. O bakışlar altında tüm bedeni ısınmıştı ve titriyordu. Adam bunu ona sadece bakışlarıyla yapmıştı. Sevda onun bakışlarıyla bile bu hale geliyorsa adam ona dokunduğu takdirde nasıl olurdu, hayal bile edemiyordu.

Ezel onun çıplak sırtının kavisinde parmaklarını gezdirmek ve kadının tenini öpücüklere boğmak istiyordu ancak kahretsin ki bunu yapamazdı. Sevda'ya bir söz vermişti ve o geri adım atmadan, Ezel de atmayacaktı. Yataktan kalktı ve şöalesine doğru yürüdü. Şaseyi* ve tuvalin gerginliğini kont-

* Tuval şasesi, tuvali germek için hazırlanan kasnak çerçeveye verilen isimdir.

rol etti. Ardından çizim için kullanacağı kurşun kalemleri dizip paletlerini bir kenara bıraktı. Resmi en son renklendirecekti. Şayet Sevda itiraz eder ve sıkılıp da gitmek isterse resmin yarım kalmasını ve bir başka gün yeniden denediklerinde kadının aynı pozu koruyamamasını istemezdi.

Havadaki boğucu gerginliğin boynuna bir ilmek gibi dolandığını hisseden Ezel, tek bir hamleyle kazağını başından çekip çıkardığında Sevda titrek bir soluk aldı. Onun karşısında çıplak kalması yetmiyormuş gibi bir de adamın çıplak tenine mi bakacaktı? Hoşnutsuz bakışlarını adama yönelttiğinde, Ezel ona göz kırparak yürüdü ve duvardaki gömme dolaplardan birine ilerledi. Kazağını bıraktı ve içinden beyaz, lekelerle dolu bir tişört çıkararak giydi. Yeniden şövesinin başına geçtiğinde Sevda gözlerini kısarak adamı süzdü. Onun kalemleriyle ilgilenmesini seyrederken, “Hep böyle mi duracağım?” diye sordu.

Ezel kalemleriyle ilgilenmekten bir an bile vazgeçmeyerek, “Evet,” dedi.

“Ama sırtım ağırır! Ayrıca... ayrıca ben çabuk sıkılırım! Burası... çok sessiz! Resim yaparken hiç müzik dinlemez misin?”

Ezel, Sevda’nın türlü bahaneler ürettiğini duyduğunda hafifçe güldü. “Müzikle çalışmak bana göre değil,” diye cevap verdi. “Ancak Erez çok sever.”

“Erez mi?” Şaşkınca kaşlarını kaldıran ve ilgisi uyanan Sevda, ona doğru biraz daha döndüğünde üzerindeki çarşafın göğüslerinin üstünden kaydığını fark edemedi. Şimdi teni, Ezel Doğan’ın aç bakışları altında biraz daha savunmasızdı. “O kim?”

“Bir dost,” diye karşılık veren Ezel zihninde kadını tuvalde en uygun yere konumlandırırken, “O da benim gibi bir ressam,” diye devam etti. “Ancak fotoğrafçılık da yapıyor.”

“O ne çizer peki? Eğer senin dostunsa bana hiç de meyve tabağı çizen biri gibi gelmedi...”

Sevda kaşlarını kaldırarak homurdandığında, Ezel kahkahalarla güldü. Erez'i ve natürmordu* bir arada düşünemiyordu. “Hayır,” dedi gülen bakışlarını onun kıvrılan dudaklarına diktirerek. “Erez daha çok boktan soyutlar üstünde çalışmayı sever.”

“Boktan mı? Demek istediğin... o kadar da yetenekli olmadığı mı?”

“Ah, hayır. Tam tersine, o da en az benim kadar iyidir. Sadece benim soyutları sevdiğim pek söylenemez.”

“Peki ya fotoğraf? O neler çeker?”

“Benim sevmediğim her şeyi. Börtü böcek tam da onun işi. Çöllere, şelalelere, yağmur ormanları...”

Gezmeyi ve doğayı seven Sevda, “Kulağa oldukça eğlenceli geliyor,” diye mırıldandı.

Bunun üstüne Ezel alaycı bir ses çıkararak güldü. “Kendisinin de eğlenceli bir adam olduğuna emin olabilirsiniz.”

“O nerede? Onunla tanışacak mıyım?”

Ezel, Erez'in Sevda'yla tanıştığını ve onun bu tanışmadan ne kadar hoşlanabileceği ihtimalini düşünürken daha önce kimseye karşı hissetmediği bir kıskançlık duydu. Yeşil gözleri bu kıskançlığın karasına boyanırken tıslar gibi, “Hayır,” dedi. Kadın karşısında, o çarşafın arasında savunmasız duruyordu. Ezel hep düşlediği gibi onun resmini çizmek üzereydi ve şimdi istediği en son şey Erez'den bahsetmekti.

Eline aldığı kalemi çenesine dayayarak genç kadını süzmeye başladı. “Sağ bacağını biraz daha öne çıkarmanı istiyorum.”

Sevda bunu yaptığı an, saten çarşaf kalçalarından su gibi kayıp gitti ve genç kadın kıpkırmızı kesilerek örtülere uzandı

* Natürmort, konusu cansız varlıklar veya nesneler olan sanat eseri.

ancak bunu yaptığı anda Ezel kati bir sesle, "Hayır!" dedi. "Kımıldama. Böyle kalmanı istiyorum."

"Böyle rahat edebileceğimi zannediyorsan, yanılıyorsun!" Tıslarcasına konuşan Sevda uzanıp çarşafı yeniden üstüne çekti ve adama bakarken kaşlarından birini havaya kaldırdı. Ezel'e adeta *kolaysa gel ve o çarşafı oradan çek*, diyordu. Ezel bunu yapabiliyordu ancak kadını fazlasıyla zorladığının farkındaydı. En azından ilk seferinde biraz daha tolerans gösterebilirdi.

Kadının dişli bakışlarına gülümseyerek karşılık verdi ve tuvale döndü. Çizmek onun için her zaman çocuk oyuncağı olmuştu ancak kadının karşısında elleri titriyordu. Bu daha önce hiç başına gelmemişti. Küfrederek derin bir nefes aldığı sırada Sevda alayla gülümsedi.

"Ah, büyük ressam ve fotoğraf sanatçısı Ezel Doğan, beni çizemiyor mu? Belki de düşündüğün kadar yetenekli değildir?"

Kadın kesinlikle onu nereden vurması gerektiğini çok iyi biliyordu ancak bu, Ezel'in de iyi olduğu bir konuydu. "Öfke-ni ve utancını böyle mi gizlemeye çalışıyorsun? Bana meydan okuyarak mı?"

Sevda kısılan gözleriyle onu süzerken sessiz kaldı, Ezel de memnun bir ifadeyle yeniden tablosuna döndü. Ancak hissettiği hiçbir şey dışarıdan belli olmuyordu. Yeşil gözleri tamamen avına odaklanmış bir yırtıcı gibiydi, dakikalar önce Sevda'yı öpen dudakları düz bir çizgi halini almıştı ve yakışıklı çehresi kasılmıştı. Çizerken her zaman rahat olmuştu ancak bu kez bedeni beklentiyle gerilmişti ve tuvale attığı her bir çizgide içindeki o ilkel taraf tatmin oluyor, çok daha fazlasını yapma arzusuyla dolup taşıyordu.

Yapacaktı da. Bu, Ezel için bir son olmayacaktı; kadın kendinden neler verdiğinin, Ezel'in ondan neler istediğinin farkında olmadan o anlaşmayı kabul etmişti. İyi ve centilmen bir

adam, kadını daha fazla zorlamanın uygun olmayacağını düşünebilirdi ancak Ezel hiçbir zaman iyi bir adam olmamıştı.

Tanrı'ya şükür...

Sessizlikle gelip geçen dakikalar saatleri kovalarken Ezel kendini çoktan kaptırmıştı, öyle ki Sevda'nın uyuyakaldığını bile fark edememişti. Onun uyuduğunu gördüğünde, elindeki kalemi bir kenara bırakıp onu seyretmeye başladı. Kadının yüzünde görmek istediği o mutlu kadın ifadesi yoktu. Bundan çok daha iyisi vardı. Sevda uyurken öylesine güzel görünüyordu ki Ezel, onun gardını indirdiği şu kısacık dakikalarda bakışlarını ondan çekmekte zorlandı.

Kadının tüm yüzü gevşemişti. Uzun kirpiklerinin gölgesi yanaklarına düşüyordu ve dudaklarında tembel, huzur dolu bir gülümseme vardı. İçerisi sıcacıktı, o koca yatak oldukça rahattı ve kadının içtiği şarap da düşünüldüğünde aslında uyuyakalması o kadar da şaşırtıcı sayılmazdı.

Ezel'in dudaklarına şefkat dolu bir gülüş kondu. Kadın hasta olsun istemiyordu ancak yine de onun üstünü örtecek değildi. Bu manzaranın bozulmasına izin veremezdi. Bu yüzden kalkarak içerisinin derecesini biraz daha yükseltti. Yeniden yerine geçip de her saniye kadını biraz daha ölümsüzleştirirken, *işte bu*, dedi.

Dünyanın en güzel tablosu bu olsa gerekti...

Günümüz

Sevda'dan ayrı bir yeni yıla uyanan Ezel, saati kontrol etti. Vaktin hâlâ erken olduğunu gördüğünde, Sevda'nın tişörtlerinden birini geçirdiği yastığı kendine doğru çekerek derince soludu. Kıyafet artık yıpranmış ve neredeyse yırtılacak kadar ezilmişti. Üzerinden kadının kokusunu alabilmek oldukça güçlü ancak Ezel bazı zamanlar gözlerini yumduğunda ve ye-

terince derinlere daldığında, o kokuyu hâlâ kadın yanı başındaymış gibi alabiliyordu.

Sevda'nın kokusunu hiç unutmamıştı. Kadının o lanet çiçekler gibi koktuğunu hâlâ hatırlayabiliyordu. *Sevda çiçekleri gibi koktuğunu...*

Ezel, Sevda'dan beri o çiçekleri görmeye tahammül edemiyordu. Öylesine kırgın, öylesine öfkeli ve öylesine acımasızdı ki onun ölümünden birkaç ay sonra bir çiçekçinin önünde demet demet sevda çiçeği olduğunu görünce, tüm çiçekleri satın almış ve her birinin başını tek tek kopararak çiçekleri denize atmıştı. Sevda'ya veda eder gibi...

Ancak veda etmemişti.

Ezel'in ondan kopabilmesi mümkün değildi. Onun öldüğünü biliyordu fakat aradan geçen üç koca yıla rağmen buna hâlâ inanmak istemiyordu. Bir pastanenin önünden geçtiğinde elmalı kurabiyeler almaktan, markete her gittiğinde çikolatalara uzanmaktan ya da Sevda'nın seveceğini düşündüğü minik hediyeler satın almaktan vazgeçmiyordu. Onların günlerce beklemesi ve en sonunda çöpe gitmesi umurunda değildi. Belki hastalıklı bir düşünceydi ancak Ezel dolabı her açtığında onları orada görmekten hoşlanıyordu. Sanki Sevda gerçekten de gelecek ve onları yiyecekmiş gibi düşünmeyi seviyordu.

Ancak böyle avunabiliyordu. Elinde yalnızca kırılan ümitleri ve yıkılan hayalleri kalmıştı. Bir de küçük kızı...

Ezel iç çekerek yataktan kalkıp üstüne bir tişört ve eşofman altı geçirerek mutfığa indi. Kendine sert bir kahve hazırladı. Gecedan beri hiç durmadan yağan karı seyrederken, göğsünün daraldığını hissetti. Kahvesini aldı ve merdivenleri tırmanmaya başladı, kendisini odasının olduğu koridorun sonundaki o küçük kapının önünde dikilirken buldu. Ezel uzun bir süredir bu odaya girmemişti. Sevda'nın anılarıyla dolu olan bu yer,

ona huzur verdiği kadar rahatsız da ediyordu. Ezel o anların etkisini üzerinden uzun bir süre atamıyordu.

Fakat şimdi buna ihtiyacı vardı. Özlem göğsünde öyle bir boşluk yaratmıştı ki Ezel canının yanacağını bile bile orayı doldurmalı, gerekirse kalbini un ufak etmeli ve her şeyi sığdırmalıydı.

Odanın kapısını aralayıp içeri geçti. Burnuna o acımasız kokunun dolması Ezel'in tüylerini diken diken etti. Genç adam ürpererek ilerledi ve kendini duvara astığı o tabloya doğru yürürken buldu. Kadın uyurken çizdiği bu tablo, *onun* süslediği sayısız çalışmalardan biriydi. Ezel çok daha güzellerini yapmıştı fakat bu, Ezel'in en sevdiğiydi. Sevda öylesine huzurlu ve mutlu görünüyordu ki Ezel sanki uzansa ve tabloya dokunsa bunu hissedebilecekmiş gibiydi.

Derin bir nefes alarak tabloya biraz daha yaklaştı. O güne yeniden dönebilmek için her şeyini verebilirdi. Kadınlı güldüğü, onunla konuştuğu ve ona dokunduğu günü yeniden yaşamak için her şeyden vazgeçebilirdi. Ezel Doğan hissettiklerinin aşk olduğunu geç anlamıştı ancak ona ne zaman aşık olduğunu çok iyi biliyordu.

O geceydi. Kadın huzurla uyurken Ezel dakikalarca onu seyretmiş ve kalbini çoktan kadının ellerine teslim etmişti. Bu dünyaya bin kez daha gelse ve sonunda onsuz kalacağını bilse bile bundan yine de vazgeçmezdi.

Elindeki kahveyi köşede bulunan sehpanın üstüne bıraktı ve uzanıp Sevda'nın yüzüne dokundu. Onu fotoğraflarıyla sevebilmek, ona gerçekten dokunamamak çok zordu. Bu, Ezel'in ağırına gidiyordu. Onun saçlarını koklayamamak, sesinin o güzel tınısını unutmamak için boktan videolara bel bağlamak ve onun kıyafetlerine sarılmak çok zordu. Bu, hiç kimsenin taşıyamayacağı kadar zordu.

“Anne...”

Melek’in ağlamaklı sesini duyduğunda arkasını dönen Ezel, onun paytak adımlarla kendisine yürümesini seyretti. Kızının üstünde fırfırlı, sarı bir gecelik vardı ve her zaman gülücükler saçan dudakları bu kez aşağıya doğru kıvrılmıştı. Sevda’nın bir kopyası olan o çakır gözleri de yaşlarla dolmuştu. Annesinin resmine bakarken her an ağlayacakmış gibi duruyordu.

Melek eşofmanının paçalarına sarıldığında, Ezel eğilerek onu kucağına aldı ve başını omzuna yaslayan kızını sıkıca sarıdı. Melek’in hayatında bir anne figürünün olmayışı Ezel’in acısını daha da katlıyordu, yine de bu boşluğu doldurmak için hiçbir şey yapmayacaktı. Yapamazdı çünkü hiç kimse Sevda’dan kalan o boşluğu dolduramazdı.

“Baba, anne...”

Melek huysuzca Sevda’nın tablosunu işaret ettiğinde, Ezel uzanarak kızının minik parmağını yakaladı ve dudaklarına götürdü. Dolan gözleri ve acı dolu sesiyle, “Evet, kızım,” dedi. “Anne...”

Ezel’in hayatından yalnızca tek bir kadın geçmişti. O kadın rüzgârında Ezel’i de savurmuş, onu darmaduman etmişti ve yokluğunda, Ezel kadını sevmekten bir an bile vazgeçmemişti.

Acı veriyordu.

Buna rağmen onu her zaman sevecekti...

Bölüm 77

Geçmiş

Ezel Doğan, akşamın sessizliği içinde elinde paletiyle birlikte tuvalinin üstünde çalışıyordu. Dudaklarında büyük bir gülümseme vardı ve yeşil gözleri hiç olmadığı kadar dingindi. Saatler önceki o yırtıcı tavrı kaybolmuş ve yerini çok daha yumuşak, şefkatli bir tavra bırakmıştı. Kadına her baktığında yalnızca bakışları değil, ruhu da huzurla sarınıp sarmalanıyordu. Ezel'in yıllardır hissetmediği bir duyguydu, Sevda ile birlikteyken bunları hissetmek... onu gülümsetiyor ve korkutuyordu.

Ezel Doğan hiçbir zaman bağlanma sorunları yaşamamıştı, ilişkileri olmuştu fakat hiçbir kadına da Sevda gibi bağlanmamıştı. Aralarında isimsiz, farklı bir ilişki vardı. Bağlanmak için çok erkendi ancak Ezel, kadın karşısında öyle masum ve güzel bir şekilde uyurken her geçen saniye ona daha da bağlandığını hissediyordu. Sevda'yı bırakmak ya da onun kendisini bırakması

düşüncesi nefesini kesiyordu. Buna hazır değildi, bunu kesinlikle istemiyordu ve kadının da istemeyeceğini biliyordu.

Sevda Altınbaşak tüm o kırgınlığının, utancının, öfkesinin ve duyduğu suçluluğun ardında hâlâ akıllı bir kadındı. Biraz inatçıydı ancak o da her şeyin farkındaydı. Adım attığı bu yolun çiçeklerle değil, kor alevlerle kaplı olduğunu başından beri biliyordu ve buna rağmen geri adım atmamıştı. Ezel'le birlikte yanmaya gönüllü olmuştu ve Ezel, birlikte yanmadan onu bırakmayacaktı. *Hem de asla...* Kadın tatlı bir homurtu çıkarıp, yüzüstü döndüğünde Ezel başını kaldırdı ve o an kelimenin tam anlamıyla nefesi kesildi. Kadının kalçasının o nefis kıvrımına kadar kayan çarşaf öyle az bir yeri kapatıyor ve kadını öyle güzel sunuyordu ki... Tıpkı pastanın üstündeki çilek gibi karşı konulmaz duruyordu ve Ezel Doğan tatlıyı her zaman sevmişti...

Fırçasını ve paletini bir kenara bıraktı. Ellerini saatler önce başından çekip çıkardığı tişörtüne silerek boya damlalarından kurtuldu ve fotoğraf makinesini boynuna taktı. Sevda'ya onu yalnızca çizeceğini söylemişti ancak bu yeterli değildi. Yeterli olamazdı. Ezel mümkün olan her şekilde kadını ölümsüzleştirmeli ve o zarif güzelliğini yalnızca kendine saklamalıydı.

Fotoğraf makinesinin ayarlarıyla oynarken odadaki ışığı kaşlarını çatarak süzdü. Etraf aydınlıktı ancak sadece Ezel'in çizim yapabileceği kadar aydınlanıyordu çünkü Ezel, kadının uyanmasını istememişti. Kadın günlerdir gözlerini kırpmamış gibi öyle derinden uyuyordu ki Ezel onun gerçekten de yorgun olduğunu anlamıştı. Tek istediği kadının biraz daha uyuması ve dinlenmesiydi. Ayaklı spot lambaları yatağın etrafına taşıyıp, mükemmel ışığı bulana kadar ayarlamalar yapmak istese de kendine engel oldu ve derin bir nefes alarak içindeki heyecanı bastırmaya çalıştı.

Kadın, kollarını yastığın altında birleştirmiş ve yanağını yastığa bırakmıştı. Çıplak kolları, narin omuzları, yatak ve vücudu arasında ezilen çıplak göğüslerinin hatları ile Ezel'e hiç bitmeyecekmiş gibi gelen uzun, ince bacaklarıyla her erkeğin kalbini titretecek kadar güzeldi ancak o an, sadece Ezel Doğan'ın kalbini titretiyordu.

Ezel uzandı ve kadının yüzünün önüne düşen saçlarını nazikçe yastığa yaydı. Siyah, kıvrıkcık saçları o güzel yüzünü açığa çıkardığında manzara da can yakar olmuştu. Ezel sanki nefes alamıyordu. Sevdâ'da öyle bir büyü vardı ki ne ellerini kadının üstünden çekmek ne de bakışlarını ondan kaçırmak istiyordu. Öylesine heyecanlanmıştı ki ağzının içi kurumuştı, düzensiz nefesler alıp veriyordu ve ensesinden sırtına bir damla ter akmıştı.

"Sakin ol, adamım. Sakin ol..."

Ezel işe yaramayacağını bilse de kendini sakin olmaya zorladı ve en sonunda mutfığa giderek saatler önce çıkardığı içki şişesini kafasına dikti. Çenesinden aşağı süzülen birkaç damlayı elinin tersiyle silerken hâlâ heyecanını atabilmiş değildi ancak kendini çok daha iyi hissettiği kesindi.

Yeniden odaya döndüğünde kadını aynı şekilde, mışıl mışıl uyurken buldu. Onun arada bir çıkardığı yumuşak homurtuları dinlerken şefkatle doldu. Az önce o güzel bedene tapınmak ve onu tutkuyla arşınlamak isteyen Ezel, bu kez kadının saçlarını okşamayı ve onları öpmeyi istiyordu. Bu sinir bozucuydu ancak Sevdâ'yla birlikteyken bunu umursamıyordu. Elinde sadece şu an vardı ve Ezel bunun tadını çıkaracaktı.

Önce kadının yüzünü döndüğü tarafa geçti. Tek dizini yere koydu ve onun yüzünün mükemmel hatlarını çekti. Ezel ona bakmayı seviyordu, alnının kıyısındaki o küçük izi bile seviyordu çünkü bu iz ona Sevdâ'nın savaşçı ruhunu hatırlatıyordu. *Kırılgan ancak savaşçı ruhunu...*

Sonraki dakikalarda yalnızca deklanşör sesi duyuldu. Ezel veterli sayıda resim çektiğine kanaat getirdiğinde birkaç düzine kadar fotoğraf çekmişti ve hepsini incelemek için sabırsızlanıyordu. Ancak önce tablosunu bitirmeliydi.

Tatmin olmuş bir bakışla makineyi bir kenara bırakan Ezel, yeniden şövalesinin başına yürümeden önce odada yankılanan ince sesle kaşlarını çatı. Ardından bu sesin Sevda'nın telefonundan geldiğini anladı ve kadının çantasına yürüdü. Aramayı sessize alarak bir süre elindeki telefonun ekranına baktı. Yavuz Kılınçer arıyordu. Ezel'in istediği en son şey, adamın sesini duymaktı fakat telefonu açmadığı takdirde Sevda'nın başının belaya girmesini de istemezdi. Kadın anlatmaktan çekinse de Ezel neler olduğunu görebiliyordu ve bunları elbette öğrenecekti.

Derin bir nefes alarak aramayı yanıtlarken adamın, "Neredesin sen!" diye tıslayan sesini duydu. Kaşları anında çatıldı ve yeşil gözlerine öfkeli bir bakış oturdu. "Birini ararken söylemen gereken ilk şeyin bu olmayacağını bilmiyor musun, Yavuz Kılınçer?"

Karşı tarafta kısa süreli bir sessizlik olduğunda Ezel boşta ki ellerinden birini pantolonunun cebine soktu ve beklemeye başladı. Nihayet adamın sesi yeniden duyuldu. "Sevda'nın telefonu neden sende?"

Kadının adı, ağzına öyle yakışmıyordu ki Ezel birden artan öfkesini güçbela dizginleyebildi. Sıkıdığı dişlerinin arasından, "Sevda benimle," dedi. "Şu an konuşamaz."

"Umurumda değil. Her ne yapıyorsa ona buraya gelmesini ve-"

"Senin aksine ben kadınlara emir vermekten hoşlanmam, o ses tonunu ise hiç sevmem! Sevda uyuyor, her ne söyleyeceksen bana söyle ya da onun uyanmasını bekle!"

“Uyuyor da ne demek? Siz...”

Ezel, Yavuz Kılınçer’in aklına birlikte olduklarının geldiğinin farkındaydı. Bunu yalanlamanın en doğrusu olacağını biliyordu, üstelik aralarında öyle bir durum söz konusu değiken. Ancak bunu yapamazdı. Yavuz Kılınçer hesap sormaya alışkın olabilirdi ama bundan sonra da hesap sorabileceğini sanıyorsa yanılıyordu.

“Seni ilgilendirmez!” diye karşılık verdi. “Ne yaptığımız seni hiç ilgilendirmez. Bir daha bana hesap sormaya kalkma!”

Ezel karşı taraftan gelen öfkeli homurdanmaya alayla gülümseyerek karşılık verdi. Gözlerinde öyle bir bakış vardı ki o an kimse, Sevda bile onun yanında olmayı istemezdi.

“Bana ne yapıp yapamayacağımı mı söylüyorsun?”

“Söz konusu Sevda’ysa, evet! Seni uyarıyorum, Yavuz! Dikkat et!”

Her iki tarafta da kısa süreli bir sessizlik yaşandı ancak Ezel bu sessizliğin ardından Yavuz Kılınçer’in, sözlerini kabul ettiğini düşünme hatasına düşmedi. Sessizliği bozarak ve Sevda’nın da bunu merak edeceğini bilerek, “Haldun Bey nasıl?” diye sordu.

Adam düz bir sesle, “İyi, uyuyor,” diye karşılık verdiğinde Ezel konuşmanın bittiğini anladı. Adam sırf daha fazla tatsızlık çıkarmasın diye, “*Kardeşin* için endişelenme, birkaç saate evde olur,” diye karşılık verdi. Ardından telefonu kapadı ve sessize alarak bir kenara bıraktı.

Yaptığı bu telefon konuşması onu çok germişti. Yine de Ezel keyfinin kaçmasına izin vermeyecekti. Kadının hafifçe ürperdiğini gördüğünde sıcaklığı biraz daha artırdı ve içerisi bir yaz günü kadar ısındığında, üzerindeki pantolonu çıkararak basit bir şort giydi. Yeniden şöalesinin karşısına geçti ve tabloya son dokunuşlarını katmaya başladı. Öylesine eşsiz

ve güzeldi ki Ezel bu resmi ömrü boyunca saklayacak, onu kimsenin görmesine izin vermeyecekti. Hatta Sevda'nın bile... Ezel'in bu bencil düşüncelerini hiç bilmeyecek, onun için pozlar vermeye devam edecek ve Ezel de kendine eşi benzeri olmayan bir seri yapacaktı.

Kadın kıpırdanmaya başladığında onun uyanmak üzere olduğunu anlayan Ezel'in işi neredeyse bitmişti. Ayağa kalktı ve banyoya girdi. Ellerindeki ve çıplak göğsündeki boya lekelerinden elinden geldiğince kurtuldu ve pizzacıyı aradı. Sevda'nın neler sevdiğini çok iyi biliyordu. Bu yüzden onun yemek isteyeceğini düşündüğü her şeyden söyledi. Ortalığı topladı ve yürüyerek yatağın bir kenarına oturdu. Sevda kirpiklerini kırıştıtırırken uzandı ve elinin tersini tüy kadar yumuşak hareketlerle genç kadının yanağında gezdirmeye başladı.

Sevda gözlerini açmadan gülümsedi ve Ezel çenesini okşamaya başladığında yanağını genç adamın avucuna sürttü. Bu samimi temasla birlikte Ezel nefes almayı bıraktı. Sanki ruhu kadının ruhuna akarak ona karıştı. Şu dokunmama kuralını siktir etmeyi ve ellerini onun üstünde dolaştırmayı her şeyden çok istiyordu ancak verdiği sözü hatırlayarak elini geri çekti. Yumruk yaptığı elini yatağa yasladı ve kadının tam anlamıyla uyanmasını, kendine gelmesini bekledi.

Ezel elini çektiğinde Sevda huysuzca homurdandı. Bir an için kaşlarını çattı ve kirpiklerini kırıştıtırarak gözlerini araladı. Çakır rengi gözleri uykunun vermiş olduğu o tatlı mahmurlukla yeşil denizler gibiydi. Bakışları anında Ezel'in kilere saplandığında Ezel bir an için yutkunamadı. Bu manzara, Ezel Doğan'ın her sabah görmek isteyeceği bir manzaraydı.

Boğuk bir sesle, "Merhaba," diye mırıldandı. Kadın ürpererek olduğu yerde küçülürken uzandı ve ona değmemeye çalışarak çarşafı Sevda'nın üstüne çekti. Sevda sıkıca sarınıp

yan döndü. Ezel'in yatağında, öylesine pervasız ve rahattı ki sanki her gün burada uyanıyormuş gibiydi.

"Merhaba... Çok uyudum mu?"

Kadın gözlerini kırıştıtarak saçlarını itelediğinde Ezel hafifçe güldü. "Neredeyse beş saat..."

Sevda irice açılan gözleriyle, "Ne?" diye mırıldandı. Ezel hafifçe geri çekildiğinde kararan havayı fark etti ve genç kadın o an tam olarak ayıldı. Öylesine büyük bir telaşla kalktı ki üzerindeki çarşaf omuzlarından, sanki ağır çekimdeymiş gibi kaymaya başladı. Ezel tam kadının o mükemmel göğüslerini göreceği zaman tıpkı erdemli bir adam gibi uzanarak çarşafı tuttu. Ancak bir yanı çoktan onunla dalga geçmeye başlamıştı. Nihayetinde *Ezel* ve *erdem* kavramı birbirlerine epey zıttı.

Yumuşak bir sesle, "Sakin ol, Sevda," diye mırıldandı. "Yavuz aradı ve..."

"Yavuz mu aradı? Onunla konuştun mu? Ona ne söyledin?"

Sevda ardı ardına cümlelerini sıralayıp, tedirgince gözlerine baktığında Ezel ona bu tedirginliği yaşatan adamı çıplak elleriyle boğmak istedi. Elinde olmadan kararan yeşil gözleri ve sertleşen sesiyle, "Benimle olduğunu biliyor," dedi. "Merak etme, ayrıca deden de iyiymiş. Uyuyormuş."

"Gerçekten iyi miymiş?"

"Evet, iyiymiş..."

Kadın derin bir nefes verdiğinde Ezel şefkatle gülümsedi ve Sevda'nın sırtını yatak başlığına yaslayıp çarşafa sıkıca sarınmasını izlerken, "Üşüyor musun?" diye sordu. Sevda sessizce başını sallayarak yanıt verdiğinde, Ezel onun bu mahzun hallerini yeni uyanmasına yorarak ayağa kalktı ve bir köşedeki dolaba doğru yürüdü. İçinden Sevda'nın dizlerinde bitecek uzunlukta beyaz bir tişört çıkarıp genç kadına uzattı. Sevda bu kadar çıplaklığın yeterli olduğunu düşünüyor gibiydi.

Teşekkür ederek uzandı ve aynı anda kapı çaldı. Ezel onu bırakarak kapıya yürüdü ve kadının, bir zamanlar çok severek dekore ettiği o aynalardan görünmemesi için dikkatle kapıyı açtı. Elinde kutular ve poşetlerle birlikte yeniden Sevda'ya döndüğünde ise Sevda siyah çarşafı bir kenara itelemiş, sessizce oturmaya devam ediyordu.

"Acıkmış olmalısın, bizim için bir şeyler söyledim."

"Önce banyoyu kullanabilir miyim?"

"Elbette, ben de şunları açayım."

Ezel'i paketlerle baş başa bırakan Sevda, aceleyle banyoya geçti ve kapıyı kapatarak aynaya doğru yürüdü. Günlerdir doğru düzgün uyuyamıyordu ve vücudu en sonunda pes etmiş gibi görünüyordu. Ezel Doğan'ın yatağında huzur içinde uyumuştı ve itiraf etmeliydi ki kendini çok iyi hissediyordu. Adamın o uyandığından beri gösterdiği ilgi ve şefkat de ona çok iyi gelmişti. Daha önce dedesi hariç, hiçbir adam onu böyle düşünmemişti. Oysa Ezel Doğan onun üşüyüp üşümediğini, acıkıp acıkmadığını ve dedesini merak edip etmediğine kadar her şeyi düşünmüştü. Sevda'nın saatler önceki o inadını kırmayı başarmış görünüyordu. Bunlar öyle güzel hareketlerdi ki genç kadın hep kuşandığı o gardını almaya fırsat bile bulamamıştı.

Karnı guruldadığında yüzünü yıkadı ve yemekleri soğutmak istemeyerek yeniden içeri geçti. Ezel'in yatağın kenarına uzandığını ve yaylı bir sistemle, yatağın ortasına küçük bir masa çıkardığını gördü. Adam kutuları masaya yerleştirirken Sevda'nın kaşları ilgiyle havaya kalkmıştı. Yatakta tembellik yapmayı seven biri sayılmazdı ancak böyle bir yatağı ve fonksiyonel bir masası olsa yataktan çıkmak için acele edeceğini hiç sanmıyordu.

Pizzanın kokusuyla acıktığını bir kez daha fark eden Sevda, eski yerine oturup dikkatli bir şekilde bağdaş kurdu. Üzerindeki tişörtün eteklerini düzeltirken Ezel Doğan'ın bakışlarını üstünde hissedebiliyordu.

“Birine öyle gözünü dikip bakmak kabalıktır.”

“Baktığın kişi bu kadar güzelse, hayır. Kabalık değildir.”

Sevda bu iltifatla kızardığında Ezel ona daha da kızarmasına sebep olan bir göz kırpışla karşılık verdi ve mantarlı bir dilim pizzayı kadına uzattı. Sevda dilimi alırken adam ona hiç dokunmadığında, koyduğu o kuralı hatırladı. Bir an için duraksadı, adamın buna uyduğunu görerek hamuru ısırdı. Masada Sevda'nın sevdiği her şey vardı. “Gözünden hiçbir şey kaçmıyor, değil mi?”

Ezel, cevap vermek yerine hınzır bir gülüşle karşılık verip lokmasını çiğnemeye başladı. O an içinde bulundukları durum çok normalmiş gibi rahatları. Sevda üzerinde sadece bir tişörtle adamın yatağında karnını doyuruyor ve Ezel, giydiği kısa bir şortla yarı çıplak bir şekilde ona eşlik ediyordu. Sevda normalde buna itiraz ederdi ancak adamla çok daha *samimi* bir halde bulunduğu düşünülduğünde bu gereksizdi.

Lokmasını çiğneyip içeceğinden bir yudum aldı ve şimdi dalgalı bir mavi gibi görünen gözlerini adamın kilere dikti. “Eee,” dedi. “Tabloyu bitirebildin mi?”

Ezel bir süre Sevda'yı seyretmekten istediği kadar çabuk çalışmamıştı ancak tablosu yine de bitmişti. “Evet, kuruması için bıraktım.”

“Gitmeden önce görebilir miyim peki?”

Ezel sakince, “Hayır,” dediğinde Sevda diliminden düşmek ve tişörtüne yapışmak üzere olan bir salamı son anda yakaladı. “Hayır mı? Sen ciddi misin?”

“Evet, ciddiylim.” Ezel kararlılıkla yanan bakışlarını ona dikti. Konuşurken sesindeki o ton hiç olmadığı kadar karanlık ve derindi. “Daha önce hiç sanatçıların, sadece kendilerine ayırdıkları bir parça duymadın mı?”

“Yaptığın bu mu? *Beni kendine mi ayırdın?*”

Ezel kısıt bir sesle, “Evet,” diye mırıldandı. Kadını baştan aşağı süzdü ve manzara o kadar hoşuna gitti ki dudaklarından kopacak inlemeyi güçlkle bastırdı. “İnan bana, Sevda,” diye fısıldadı. “Bundan daha doğru bir cümle kuramazdın...”

Sevda bunun üstüne biraz daha kızardı, bakışlarını adamın yanan bakışlarından kaçırarak, “Küstah,” diye fısıldadı. Haysuz bir çocuk gibiydi ancak dudaklarında hafif bir gülümseme vardı. İtiraf etmek utanç verici olsa da adamın bu cüretkâr hallerinden hoşlandığı ortadaydı.

Bir başka dilime uzanırken, “Bu bir rüşvet mi?” diye sordu. Sesindeki muziplik karşısında Ezel kadına göz kırparak güldü. “İşe yarıyor mu?”

“Ah, evet...” Sevda lokmasını çiğnedi ve kendinden geçmiş gibi gözlerini yumdu. “Kesinlikle işe yarıyor...”

Ezel onun bu hali karşısında içinin sıcakık olduğunu hissederek, “Tatlı da var,” dedi. Sevda’nın henüz görmediği, yatağın bir kenarındaki poşete uzandı ve içinden tatlıları çıkardı. Her biri o akşam Sevda’nın paketlettirip eve götürmek istediği tatlılardı. Sevda o günü hatırlayınca hafifçe duruldu. Bir kez olsun düşünmeyerek kendini adama ve birlikte çizecekleri o yola bırakmak istemişti ancak her şey yine mahvolmuştu...

Dudaklarındaki gülüş silinip de kadın düşünceli gözlerle başını eğdiğinde, Ezel uzandı ve kadının yüzünün önüne düşen saçları kulağının arkasına sıkıştırdı. Parmaklarının tersi yumuşacık tenine sürttüğünde Sevda hafifçe sıçradı. Geri çekilerek, “Dokunmak yok,” diye fısıldadı. Titrediğini hissettiğinde ise

kollarını kendine doladı. Öyle korumacı bir hali vardı ki az önceki gülen kadından bir iz bulamayan Ezel'in kaşları çatıldı.

İlk duyduğunda bu kural ona eğlenceli gelmişti, Sevda'nın direnişlerini izlemenin eğlenceli olacağını düşünüyordu ancak şu an hiç de eğlenmiyordu. Sesine karışan öfkesiyle, "Kendini benden mi koruyorsun?" diye sordu.

Birkaç saniye için Sevda'nın gardı düşer gibi oldu. Kadın afalladı ancak bu o kadar kısa sürdü ki Ezel dikkatle ona bakmasa bunu fark edemezdi. Yeniden meydan okur bir tavırla çenesini havaya dikti ve o çşsiz gözlerini adamınkilere çevirdi. "Elbette hayır, sadece..."

"Sadece ne?"

Ezel hırlar gibi konuştuğunda, Sevda yutkunarak geri çekildi. Bir panter gibi kadını izleyen Ezel, bu hareket üstüne daha da sinirlenmişti.

"Bana bir söz verdin ve... ve bunu tutmak zorundasın!"

"Bunu, onu okşadığımda yanağını avucuma bastıran kadının mı söylüyor!"

Sevda bir anda öfke ve utançla kızardı. "Öyle bir şey yapmadım!"

"Hafızanı tazelememi ister misin?"

Ezel oturduğu yerden yana kayarak, dizleri üstünde ona doğru vahşi bir yırtıcı gibi ilerlemeye başladığında Sevda ondan kaçmak istedi ancak kahrolası masa yüzünden yana doğru ilerlemek zorunda kaldı. Amacı yataktan çıkmaktı ancak adam bir anda ayak bileğini kavradığında ve onu kendine doğru çektiğinde sırtüstü yatağa düştü. Saçları yeniden yastığa yayıldı, elleri başının iki yanında yatağa bastırıldı.

Adam onu köşeye sıkıştırmıştı.

Bileklerini kavramış, bacaklarını bacaklarının arasında kısırmıştı ve ona bunun haricinde hiç dokunmuyordu. O sözler gerçekten de canını sıkmış olmalıydı.

Ezel üstüne doğru eğildiğinde Sevda bir an heyecanlandı ve bunun için kendine lanetler yağdırırken, başını yana çevirerek bakışlarını kaçırdı. Ezel o gözlerin kendininkilerden ayrılmasına katlanamıyormuş gibi, "Gözlerime bak," diye hırladı. "Kahretsin, Sevda! *Gözlerime bak!*"

Sevda titreyerek bakışlarını onunkilere diktiğinde korktu. Ezel Doğan'ın onu hiç bu kadar korkuttuğunu hatırlamıyordu. Bu kez adamı gerçekten sinirlendirmiş olmalıydı. Ezel'in yeşil gözlerinde koca bir yangın vardı ve yakışıklı yüzü kaskatıydı. "İstediğin bu mu, Sevda? Sana *gerçekten* dokunmamam mı?"

Sevda'nın o an tek istediği korktuğu adam tarafından sıkıca sarmalanmaktı ancak genç kadın gururunu ayaklar altına alamaz ve sözünden geri dönemezdi. Aralarındaki bu şey, öyle bir boyuta ulaşmıştı ki artık geri adım atamazdı. Sessizce kafasını salladığında Ezel, "Tamam," diye hırladı. "İstediğini yapacağım, Sevda..."

Sevda, adamın ses tonu karşısında titreyerek gözlerini yumduğunda adam eğildi ve dudaklarını Sevda'nın kulağına yaklaştırdı. Adamın sıcak nefesleri genç kadının boynunu yalarken odaklanması ve onu dinleyebilmesi imkânsızdı. Ezel onun ne kadar etkilendiğini görerek yeniden, "Tamam," diye fısıldadı. "Ancak şunu unutma Sevda, bu sözden dönen ben olmayacağım. *Sözünü bozan sen olacaksın!*"

Sevda sesli bir nefes çektiğinde Ezel hafifçe geri çekildi ve bakışlarını önce dudaklarına, ardından gözlerine dikti. "Bana geleceksin, Sevda," dedi. "Kollarını bana dolayacak, benden seni öpmemi isteyeceksin..." Sevda'nın hızla inip kalkan göğsünü ve tişörtünden belli olan göğüs uçlarını ahlaksızca süzdü.

“Ve ben de seni öpeceğim,” diye mırıldandı ancak daha çok boğuk bir tıslamaydı. “İşte o zaman benden artık gidemeyeceksin, Sevdâ. Artık kaçmana izin vermeyeceğim. Çünkü o inadın kırıldığında artık hiçbir şey kalmayacak. *Benim olman için önümde hiçbir engel kalmayacak...*”

“Dilek tuttun mu?”

“Evet, hem de en güzelinden! Ama sana söyleyemem, boşuna ısrar etme!”

Genç kız neşeyle gülümsediğinde, Yavuz gülerek onu kollarına çekti ve dudaklarını onun gülen dudaklarına bastırdı. Selen kollarını ona dolamakta bir saniye bile tereddüt etmedi, genç adama yaslandı ve kendini onun sevgi dolu öpücüğünde kaybetti. Geri çekildiklerinde nefes nefeseydi ve yüzündeki gülümseme, Yavuz’un bugüne kadar gördüğü en güzel şeydi. Genç kız gözlerini yumarak pastasının üzerindeki mumu üfledi ve uzanarak avucunu Yavuz’un kirli sakalla kaplı yanağına bastırdı.

“Teşekkürler sevgilim,” diye fısıldarken bal rengi bakışlarında neşe dolu parıltılar vardı. “Her şey için teşekkürler...”

“Asıl ben teşekkür ederim, benim *olduğunuz* için...” Selen utangaç bir bakışla gözlerine baktığında Yavuz kendine engel olamadan uzandı ve dudaklarını yeniden onunkilere bastırdı. Kısacık bir öpüşün ardından geri çekilerek oturdukları örtünün üstündeki bıçağı genç kıza uzattı. “Haydi kes bakalım.”

“Birlikte keselim!”

Yavuz gülümseyerek onun bu teklifini kabul etti ve parmaklarını onun parmaklarına sararak kızın pastayı kesmesine ve plastik tabaklardan birine koymasına yardım etti. Meyve sularını da doldurduktan sonra her şey tamamıydı. Yalnızca

genç kıza hediyesini vermek kalmıştı. Bunu unutmayan Selen genç adama muzip bir bakış attı ve çatalını pastasına batırırken, “Unuttuğun bir şey var mı?” diye sordu.

Gözlerinde oyunbaz bir bakış vardı ve Yavuz da bu oyuna ortak olmuştu. Genç adamın gri gözlerinde kızın kalbini hoplatan neşeli gülücükler vardı. “Bir şeyi unutmak mı? Neyi unutmuş olabilirim ki?”

Yavuz hiç bozuntuya vermeden pastasını yemeye başladığında Selen adama ufak bir omuz attı. Yalandan çattığı kaşlarıyla öyle tatlı ve güzel görünüyordu ki Yavuz uzanıp onun saçlarına bir öpücük bıraktı. Kızın kulağına doğru eğildiğinde, “Hediyeni gece yarısı vereceğim,” dedi. Selen parlayan gözleriyle geri çekildi ve neşe içinde pastasını yemeye devam etti.

Henüz yirmi bir yaşında iki gençlerdi ancak hissettikleri yaşlarından çok daha büyüktü. Tanışalı neredeyse dört sene oluyordu. Bu dört yıl, Yavuz’un hayatının en güzel yıllarıydı ve genç adam kalan yıllarını da onunla, *onlarla* geçirmek istiyor, bir gününü bile Selen olmadan düşleyemiyordu.

Telefonu çalana kadar iki kişilik pastanın yarısını bitirmişlerdi ve Selen durumdan oldukça hoşnut bir şekilde gülücükler saçıyordu ancak Yavuz gülmekten çok uzaktı. Homurdanarak telefonunu çıkardı ve annesinin aradığını görünce yüzünü buruşturdu. Annesinin bir başkasıyla evlenmesi, Yavuz’un hayatındaki pek çok şeyi değiştirmişti. Artık hesap vermesi gereken bir değil, iki kişi vardı ve bu durumdan hiç hoşlanmıyordu. Telefonu kapattı ve bir kenara koydu. Yeniden sevgilisine döndüğünde, genç kız ona gülümseyerek bakıyordu.

“Neden telefonu açmadın?”

“Bu ânı bozmak istemedim. Şimdi açsam bir ton laf söyleyecekler.”

“Sanırım onları ektiğini anladılar.”

Sevda'nın bale gösterisi yerine sevgilisinin yanına gelmeyi tercih eden Yavuz homurdandı. "O küçük baş belasından bir türlü kurtulamıyorum."

Selen kıkırdarak başını onun omzuna yasladı. "Küçük kız kardeşler her zaman baş belası olurlar."

"Ama sen öyle değilsin."

"Bunu bir de ablalarıma söyle!"

Yavuz sırtarak kolunu kızın omzuna doladı ve eğilerek saçlarına bir öpücük bıraktı, bu sırada ellerinden birini de Selen'in düz karnının üstüne yasladı. "Keşke her baş belası senin gibi olsa..."

"O sadece on üç yaşında, Yavuz. Tek başına büyümüş bir çocuk, bir abisi olacak diye heyecanlanıyor, hepsi bu..."

"Tüm gün peşimde geziyor. Tıpkı... annesini takip eden yavru bir ördek gibi!"

Selen bu benzetmeye karşın kıkır kıkır güldü. Geri çekildi ve yüzünün önüne düşen birkaç saç tutamını omzunun arkasına itti. "Onu seviyorsun Yavuz, itiraf et!" dedi. "Yeni bir baba figüründen nefret ettiğini biliyorum ama bence sen de bir kardeş fikrini seviyorsun!"

Yavuz utanır gibi bakışlarını kaçırdığında Selen uzandı ve genç adamın çenesini nazikçe kavrayarak onu kendine çevirdi. Yüzünde koca bir gülümseme ve gözlerinde şefkat dolu bir bakış vardı. Genç kız iç çekerek, "Seninle ne yapacağım, ben?" dediğinde Yavuz kızı ansızın kucağına çekti ve dudaklarını onunkilere bastırdı. Selen neşeli bir gülüşle onu öptü. Ayrıldıklarında Yavuz da tıpkı Selen gibi gülüyordu.

"Beni çok seveceksin!"

"Ah, kesinlikle seveceğim..."

Telefon bir kez daha çalarak bu ânı bozduğunda Selen, "Haydi aç," dedi. "Onları meraklandırma, yoksa tekrar arayacaklar."

Kızı dinleyen Yavuz telefonu açtığı anda annesi Handan Hanım, Sevda'nın babası Ufuk Bey'in garajdaki arabalardan birini aldığını öğrendiğini ve adamın, ehliyetine geçen hafta el konulmuşken yeniden trafiğe çıktığı için ona çok sinirlendiğini, derhal eve gelmesi gerektiğini söylerken Yavuz dişlerini sıkı. O ilgi budalası olmayı seven, baş belasının kendisini ispiyonlayacağını düşünmesi gerekirdi. Huysuz bir tavırla telefonu kapattığında Selen onu anlıyormuş gibi yanağına bir öpücük bıraktı ve ayağa kalktı. "Haydi gel, bizi eve bırak. Birlikte yeterince zaman..."

"Geçirmedik, Selen! Hâlâ o kızın baş belası olmadığını düşünüyor musun? Onun yüzünden sanki çocukmuşum gibi ceza alacağım! Yiyeceğim onca lafı saymıyorum bile!"

Selen onu biraz olsun gülümsetmek ister gibi kollarını sevdiği adamın boynuna doladı ve tatlı bir gülüşle başını yana eğdi. "Bizim için değmez mi?"

"Siz her şeye değersiniz," diye mırıldanan Yavuz onu uzun uzun öptü.

Cebindeki yüzük kutusuyla birlikte küçük piknik sepetini toplayarak arabaya koyup, yola çıkarlarken her şeye rağmen gülümsüyordu ancak bir yanı gergin bir bekleyiş içindeydi. Ufuk Altınbaşak ona karşı kötü davranmıyordu, işin aslı onunla çok fazla vakit geçirdiğini söyleyemezdi ancak adam, Yavuz'u garip bir şekilde geriyordu. Katı ve disiplinli bir adamdı, kızına davranış şekline bakılacak olursa biraz duygusuz biri bile denebilirdi. İlgilendiği tek şey yeni karısı ve işiydi. Ara ara Yavuz'u da küçük çaplı toplantılara götürüyor ve sanki kendine yetiştirebileceği bir vâris bulmuş gibi davranıyordu. Adamın ondan yana beklentileri olduğu çok açıktı ve hiç şüphesiz annesi bu gece Selen'e evlenme teklif edeceğini

bile bile onu ararken, adamın hayal kırıklığına uğramasından ve bundan vazgeçmesinden korkuyordu.

Oysa hayal kırıklığına uğrayan tek bir kişi vardı, o da Yavuz'du. Çocuğuna hamile olan ve deliler gibi sevdiği kadına istediği gibi evlenme teklifi bile edemiyordu. Planlarının aksine her şey mahvolmuş gibi hissediyor, dahası bundan ötürü Selen'e karşı derin bir mahcubiyet ve suçluluk duyuyordu.

Her şey o baş belasının yüzündendi. Onunla yüz yüze geldiğinde güzel bir konuşma yapacak ve bu davranışından dolayı onu pişman edecekti.

Gösteriye yetişebilmek için gaza biraz daha bastığında Selen müziğin sesini kısarak, "Yavaş ol lütfen," diye mırıldandı. Geldikleri bu yolun sonu ne kadar güzel olursa olsun yollar her zaman biraz tehlikeli ve sapaydı. Çıktıkları bu tepenin yollarında dar virajlar vardı ve etraf gecenin karanlığına boyanmıştı. Önlerini aydınlatan tek şey farlardı ve açıkçası bunun biraz ürkütücü bir tarafı vardı.

Yavuz onu dinlemek şöyle dursun, hızını biraz daha artırdığında Selen öfkeyle ona doğru döndü. "Kes şunu, Yavuz! Senin derdin ne? Hincını böyle mi çıkarıyorsun? Senin yüzünden kaza yapacağız!"

"Kaza yapmayacağız sadece..." Kısa bir an duraksayan Yavuz cebindeki yüzük kutusunun ağırlığını anbean hissederken direksiyona öfke dolu bir yumruk vurdu. "O kızı öldürecek! Onu kesinlikle öldürecek! Her şeyi mahvetti!"

"O daha çocuk, Yavuz! Hiçbir şeyi mahvettiği yok, lütfen biraz sakın olur musun?"

"Sen nasıl bu kadar sakınsın peki?" Öfkeyle sesini yükselten Yavuz, ses tonunun müziği bastırdığının farkında bile değildi. "Senin doğum günündü bugün, planlarımız vardı ve her şey mahvoldu!"

“Yavaşlamazsan asıl sen her şeyi mahvedeceksin!”

Yavuz virajın birini daha hızla döndüğünde Selen emniyet kemerine rağmen arabanın içinde savruldu ve başını cama çarparak küçük bir çığlık attı. Ona doğru dönen Yavuz endişeyle, “Selen!” diye bağırdı. Tek eliyle direksiyonu tutup, aynı anda uzanmaya çalışırken ardı ardına özürler sıralıyordu ancak çok geç kalmıştı. Bir anlık dikkatsizlik sonucu karşıdan gelen tırı fark edemedi. Can havliyle direksiyona sarılırken yapabildiği kadarıyla neredeyse burun buruna geldiği tırdan kaçınmaya çalıştı. Ancak her şey bir anlıktı.

Kulaklarında sevgilisinin çığlıkları, gözlerinde kapkara bir perde ve önlerinde onları bekleyen mutsuz bir son vardı.

O perde birden araladığında, gözlerine ışık dolduğunda ve her şey parçalandığında sıçrayarak uyanan Yavuz, yine o berbat kâbuslardan birini gördüğünü anladı. Bunun farkındaydı ancak dehşet her bir hücresine öyle sinmişti ki gözü hiçbir şeyi görmüyordu. Buna, onu uyurken gören ve üzerine bir battaniye örtmek için eğilen Sevda da dahildi.

Yavuz ani bir refleksle kadını altına aldı ve derin derin solumaya başladı. Saniyelerin ardından, gerçeklik zihnine dolduğunda her şeyin suçlusunu, *onu* gördü.

Yavuz’un gri gözlerinde nefret, kadının çakır gözlerinde korku vardı ve Sevda Altınbaşak korkmakta çok ama çok haklıydı.

Bölüm 12

Sevda aptallığına gülmek istiyordu. Ne demeye adamın üstünü örtmeye kalkmıştı ki? Soğuktan donacak olsa bile Yavuz Kılınçer gibi birini umursamaması gerekirdi ancak o vicdanını susturmak istememişti. *Onların aksine*, her şeye rağmen içinde kalan insaniyetin sesini dinlemeye karar vermişti ve görünen o ki çok yanlış bir karar almıştı.

Sevda böyle bir muameleyle karşılaşacağını bilse adamın beş metre yakınına bile yaklaşmazdı.

Bileklerini başının üstünde tutan Yavuz Kılınçer'in gri gözlerinde fırtınalar değil, ölümün soğuk rüzgârı vardı. Bakışları Sevda'nın bugüne kadar gördüğü en katı, en yoğun bakışlardı ve ona üstü kanla kaplı bir buzdağını anımsatıyordu. Öyle soğuk ve dehşet vericiydi... Adamın dudakları, gülmek ne demek bilmiyormuş gibi dümdüzdü ve biçimli kaşları o

kadar çok çatılmıştı ki Sevda, adam biraz daha zorlasa onların birbirine degeceğine yemin edebilirdi. Yakışıklı yüzüne de gözlerindeki gibi katı bir ifade çökmüştü. Çehresi kasılmıştı ve derin derin soluyor, o keskin bakışlarıyla Sevda'yı izlemekten bir an olsun vazgeçmiyordu. Bu haliyle avına kilitlenen ve onu paramparça etmenin hayalini kuran bir yırtıcı gibiydi ancak Sevda'nın ona av olmak gibi bir niyeti yoktu.

Ürktüğünü gizleyemese de çenesini meydan okurcasına havaya kaldırıp, "Kalk üstümden!" diye tısladı. Yavuz'un ifadesi değişmedi, aksine tutuşu sıklaştı ve gözleri mümkünmüş gibi daha da karardı. Sevda adamın çenesini sıktığını, şakaklarındaki bir damarın attığını görebiliyordu. İlk kez Yavuz'un bu kadar öfkeli olduğuna şahit oluyordu.

İyi ama neye kızmıştı? Ve neden acısını Sevda'dan çıkarmak istiyormuş gibi görünüyordu? Yoksa kötü bir kâbus mu görmüştü?

Sevda adamın bedeninin ağırlığı altında her geçen saniye biraz daha ezilirken debelenmekten vazgeçti ve onunki kadar olmasa da öfkeyle yanan gözlerini adamın gözlerine dikti. Yanakları sinirden kızarmış, saçları dağılmış bir halde adama diklenirken Yavuz'un bile inkâr edemeyeceği kadar güzeldi.

"Canımı yakıyorsun, Yavuz! Kalk üstümden!"

"Sen..." Yavuz bir an için konuşamıyormuş gibi sustu ve başını yana eğerek Sevda'ya buz gibi bir bakış attı. "*Sen ne yaptığını biliyor musun, Sevda?*"

Bu ne saçma bir soruydu? Sevda'nın yaptığı tek şey, ona acıyarak üstüne bir battaniye örtmek olmuştu ve genç kadın şu an içinden kendine lanetler yağıdırıyordu. İçinde olduğu durum, bu pozisyon berbatı. Böylesine bir yakınlık Ezel Doğan'la birlikteyken o kadar da berbat sayılmazdı ancak Yavuz Kılınçer'leyken berbat kelimesi bile az kalıyordu.

“Saçma sorularınla vaktimi harcama, Yavuz! Sadece üstünü örttüm ve...”

Adam ellerini bırakarak sert denecek bir hamleyle çenesini kavradığında, Sevda sözlerine daha fazla devam edemedi ve adamın gözlerindeki o nefret dolu bakışlardan öylesine ürktü ki kurtulmak için bacaklarını savurmaya, tırnaklarını adamın kollarına geçirmeye çalıştı. Ne kadar istemese de köşeye sıkışmıştı.

Dudaklarından cılız bir çığlık kaçtı. “Bırak beni!”

“*Seni bırakmak mı? Sen...*”

“Yavuz! Neler oluyor burada?”

Sevda, Handan Altınbaşak’ı gördüğüne hiç bu kadar sevineceğini düşünmezdi. Yavuz annesinin sesiyle bir transtan çıkmış gibi başını çevirdiğinde Sevda onu itebildi ve adamdan kurtuldu. Yere düştü ancak kalçasındaki acıyı fark edemeyecek kadar korkmuştu. Geriye doğru emekledi ve arkasındaki orta sehpadan destek alarak ayağa kalktı. El yordamıyla oraya bıraktığı çantasını da aldı ve korkuyla irileşen gözlerini adamın gözlerine dikerek, “Ruh hastası!” diye bağırdı. Ardından koşar adımlarla merdivenleri çıkmaya başladı.

Bunu yaparken adamın bakışları hâlâ aklındaydı. Çenesini sıkıca kavramıştı ancak Sevda, Handan Altınbaşak gelmese Yavuz’un parmaklarını boğazına saracağından emindi. Bunu gerçekten yapacağını anlamıştı. Adam hiç zorlanmadan boğazını sıkabilir, istese nefesini kesebilirdi.

Sevda titreyerek odasına girerken, Handan Altınbaşak endişeli bir yüzle oğlunun koluna dokundu ve genç adam, “Bırak!” diye kükrerken geri çekildi. Gözlerindeki o karanlık biraz dinmişti ama hâlâ yerinde, çok diplerdeydi. Kadın bunu fark edebiliyor, onun yine bir kâbus gördüğünü anlayabiliyordu.

Yavuz antika sehpanın bacağına öfkeyle tekmelerken kadının sıçrayarak birkaç adım geriledi ve dudaklarından kopmak

üzere olan çığlığı engellemek adına, elini ağzına kapattı. Sesler üst kattan duyulamazdı fakat yine de Handan Altınbaşak evdeki çalışanların bunları duyduğunu ancak onların neler olduğunu görmeye cesaret edemeyeceklerini biliyordu.

Korkusunu bir kenara iterek yumuşak bir sesle, “Yavuz,” diye seslendiğinde oğlu ona döndü ve o gözlerdeki acı ve kin, kadını bir kez daha sarstı. O sevdiği birini kaybetmenin ne demek olduğunu bilmiyordu, nihayetinde en sevdiği kişi kendisiydi ancak oğlunun gözlerine bakarken onu anlayabilmeyi diliyordu.

Yavuz hırsla saçlarını karıştırırken yemin edercesine, “Ödeyecek,” diye hırladı. Gözlerinde nefretinin giderek harladığı kor alevler vardı. “Bilerek ya da bilmeyerek yaptığı her şeyin bedelini ödeyecek! Hayatının zindana dönmesi ne demek bilecek... Ona göstereceğim, *o da bilecek...*”

Ertesi gün Sevda dedesiyle birlikte kahvaltı yaptıktan, ona biraz şiir okuduktan ve dedesi ilaçlarını alarak uyuduktan sonra odasına giderek hazırlandı. Ezel'in onu zaten soyacağını bildiğinden minicik külotuyla birlikte dolabın karşısına doğru yürüdü ve dolaptan çıkarması kolay olacak, kolsuz, yeşil bir elbise seçti. Atölye zaten gereğinden fazla sıcak oluyordu ve Sevda da zaten arabasıyla gittiğinden fazla üşümeyeceğini düşünüyordu.

Giyinerek, kıvrıcık saçlarını taradı ve aynanın önüne geçerek biraz makyaj yaptı. Hoşlandığından değildi, sadece çenesindeki o küçük morluğu dedesi bile fark ettiyse Ezel Doğan'ın da fark edeceğini biliyor ve ona herhangi bir açıklama yapmak istemiyordu. Ne diyebilirdi ki? *Üvey abim az daha beni boğacaktı, mı?*

Ayak bileklerine kadar uzanan paltosunu da üzerine geçirip, çantasını da aldıktan sonra merdivenlerden inmeye başladı. Bu sırada kulaklarına Handan Altınbaşak'ın çirkin ve yüksek kahkahaları doldu. Sevdâ duraksayarak salona göz ucuyla baktığında kadının önünde bir düzine elbise ve ayakkabı sıralandığını, şık giyimli iki kişinin de kadınla konuşarak ona iltifatlar yağdırdığını gördü. Babasının ve dedesinin parasının böyle savrulduğunu görmeye daha fazla katlanamayacaktı. Hemen bakışlarını kaçırdı ve kendini öfkeyle dışarı attı. Soğuk hava yüzüne çarpıp, onu küçük böcekler gibi ısırıldığında bir nebze olsun rahatlayabilmişti, en azından gözlerinde artık gözyaşları yoktu.

Sevdâ arabasının garajdan getirilmesini beklerken kollarını göğsünde bağladı ve o sırada büyük demir kapılar açılmaya, Yavuz'un göz korkutucu siyah arabası içeri giriş yapmaya başladı. Araba tam önünde durduğunda içinden lanetler yağdırdı ve şoförü beklemeden kendi arabasına doğru yürümeye başladı. Sevdâ inatçıydı ancak Yavuz ondan da inatçıydı.

Uzanarak Sevdâ'nın kolunu tutup, onu durdurdu. Sevdâ kolunu ondan çekerek birkaç adım geriledi ve adama buz gibi bir bakış atarak arabasının şoför koltuğuna doğru yürüdü. Bunu yaparken arkasındaki adamın öfkeden kudurduğunu biliyor ve bununla içten içe eğleniyordu.

Yavuz kaşlarını çatarak öfkeyle bağırdı. "Yine nereye gittiğini sanıyorsun, Sevdâ?"

"Cehennem dibine!"

Sevdâ onu umursamadan arabayı çalıştırdı ve evden çıktı. Adamın ondan özür dileyeceğini sanması dünden sonraki en büyük aptallığı olmalıydı. Yaptığı bir hiçmiş gibi Sevdâ'ya kaşlarını çatabiliyor, ondan hesap sorabiliyordu. İşte Sevdâ'yı tam da bu delirtiyordu. Tam kurtuldum derken aslında ondan

hiç kurtulamayacağını fark ediyor ve bunu nasıl yapabileceğini bilemiyordu.

Ezel Doğan'ın Bebek'teki stüdyo dairesine gelip de zili çaldığında gergindi. Ancak gerginliği karşısındaki adamı görünce geçti. Üzerinde siyah bir pantolon ve gözlerinin yeşilinde bir kazak olan Ezel Doğan, yüzündeki o koca gülümsemeyle değil Sevda'nın kalbini, dünyayı bile ısıtabilirdi. Öylesine içten ve güzeldi ki Sevda da kendini ona bakıp, gülümserken buldu.

"Merhaba..."

"Merhaba, haydi gel, içeri gir..."

Sevda bir teşekkür mırıldanarak içeri geçti ve üzerindeki paltoyu çıkararak çantasıyla birlikte bir kenara koydu. Ardından pencerenin önündeki dumanı tüten fincanı gördüğünde oraya doğru yürüdü ve koltuklardan birine oturup bacak bacak üstüne atarken, fincanı dudaklarına götürdü. İçerisi sıcaktı ancak dışarıda epey üşümüştü ve bu bir fincan kahve ona çok iyi gelmişti.

Ezel gülen gözlerle karşısına otururken Sevda fincanından bir yudum daha alıp, "Senin miydi?" diye sordu. Cevabı zaten bildiği ve fincanı geri vermeyeceği belliydi.

Ezel muzip bir bakışla başını yana doğru eğdi. "Artık bir önemi var mı?"

"Hayır, yok. Çünkü bu *benim* kahvem..."

"Öyle olsun." Ezel geri çekilerek koltuğuna yaslandı ve şefkatli bir bakışla genç kadını izlerken, "Üşüdün mü?" diye sordu. Ardından genç kadının çıplak kollarına bakarak, "Dışarı çok soğuk," diye ekledi.

Sevda onun bu düşünceli, endişeli hallerini seviyordu. Birinin onu merak etmesi ve ona değer vermesi güzel bir duyguydu. Böyle anlarda içindeki kırgınlığı bir nebze olsun atabiliyor, unutabiliyordu.

“Çok az,” diyerek güldü. Parmaklarını fincana sardı ve fincanın teninde bıraktığı sıcaklıktan hoşlanarak iç geçirdi. “Bugünkü planımız nedir? Öğrenebilir miyim?”

Ezel’in bakışları arkasındaki yatağa kaydı. Genç adam *biliyorsun*, dercesine gülümsediğinde Sevda’nın nefesi kesildi. Adamın dünkü halini ve tüm o sözlerini hatırlarken titremesi işten bile değildi. Ezel Doğan onu sarsmakla kalmıyor, onu parçalıyor ve sonra yeniden birleştirerek tekrar parçalıyordu. Bu sonsuz bir döngü gibiydi. Sevda buna karşı koya-mayacağını biliyordu.

“Yeni bir tablo mu?” diye sorduğunda adam usulca başını salladı. Artık çok daha koyu görünen yeşil gözlerini üzerine dikerek, “Ancak seni uyarmalıyım,” dedi. “Aklımda çok daha cesur bir poz var...”

Sevda dünkünden daha cesur bir pozu hayal etmeye çalışırken az kalsın boğuluyordu. Kısa bir öksürük krizine tutuldu ve Ezel’in telaşla -asında Sevda’ya gülüyormuş gibi gelmişti- mutfaktan getirdiği bir bardak suyu memnuniyetle içti.

“Sınırları her zaman bu kadar zorlar mısınız?”

“Hayır, zorlamam... Ancak söz konusu sen olduğunda bunu istiyorum.” Ezel öne doğru eğildi ve aralarındaki o küçük sehpayı umursamadan Sevda’nın göğüslerinin üstüne düşen bir tutam saç okşadı. “Merak ediyorum,” diye mırıldandı. “Ne kadar ileri gidebilirsin? Daha ne kadar direnebilirsin?”

“Neye karşı?”

“Bana...” Ezel geri çekildi ve yeniden koltuğuna yaslandı. Sevda az önce ona dokunduğunun farkında bile değildi. “Bu küçük, *temas yok, çekim yok* oyununa...”

Sevda kızarak fincanı bir kenara bıraktığında, “Ben oyun oynamıyorum,” diye fısıldadı. Sessizlikle dolu birkaç saniye geçti, ısı gitgide arttı, ortamdaki gerginlik elle tutunur hale

geldi. Sonra Ezel ansızın gülümseyerek, "Nasıl istersen, Sevda," dedi. Ses tonundaki o karanlık eğlence, onu ürkütmeliydi ancak Sevda içinin heyecanla dolduğunu hissetti.

Ezel ayağa kalktı ve üzerindeki kazağı aniden çıkardığında Sevda heyecandan bayılacağını düşündü. Tüm o gerginlikle, "Senin derdin ne?" diye sordu. "Neden sürekli yarı çıplaksın?"

"Neden umursuyorsun ki?" Ezel kazağı bir kenara fırlatırken alayla gülümsedi. "Yoksa dikkatini mi dağıtıyorum?"

"Ne münasebet!" Sevda kızarak ayağa kalktı ve kollarını göğsünde birleştirerek adama tıpkı onunkiler gibi alaycı bir bakış attı. "Dikkatimi dağıtamazsın."

Ancak o, Ezel'in dikkatini rahatlıkla dağıtabilirdi ve bunun için soyunmasına, tenini göstermesine gerek yoktu. O güzel gözleriyle Ezel'e bir bakış atsa ya da o dolgun dudaklarıyla bir gülümsese Ezel'in aklını başından alırdı. Ezel bunları Sevda'ya söylemedi çünkü genç kadının bunları keşfetmesini bekleyecekti.

"Soyun," diye buyurduğunda Sevda biraz daha kızardı ancak Ezel, bu seferkinin sadece öfkeden olmadığını biliyordu, utanç da vardı. Ancak o anda Sevda hiç de utanıyor gibi görünmüyordu. Elbisesiyle aynı renk görünen gözlerinin içinde meydan okuyan bir bakış vardı. Genç kadın elbisesinin yandaki fermuarına uzandı ve gözlerini Ezel'inkilerden çekmeden fermuarı aşağı indirdi. Ardından arkasını döndü, saçlarını toplayarak omzunun üstüne aldı ve narince omzunu silktiğinde elbise ayaklarının dibine düştü. Saçlarını yeniden arkaya attı. Sevda siyah, deri çizimleri ve aynı renk, küçük külotuyla kalakaldı. Karşısındaki görüntü Ezel'in hayallerinden bile daha güzeldi. O pürüzsüz, bembeyaz teniyle yatağa doğru yürürken Ezel zevkle, hiç sıkılmadan onu izleyebilirdi eğer kadının kalçasındaki o çirkin morluğu görmeseydi...

Gözlerine aniden çöken öfkeyle birlikte hırsla soluyarak kadına doğru yürüdü ve o lanet kuralı hiçe sayarak, Sevda'yı çıplak göğsüne yasladı. Ellerinden birini, Sevda'nın saçlarına dolayarak onun başını omzuna yatırmasını sağladı ve birini de karnına doladı. Bir mengene gibi kadını sardığında Sevda neler olduğunu anlayamıyordu. Ezel de ona açıklama yapabilecek kadar sakin değildi.

Dudaklarından Sevda'yı titreten bir hırıltı döküldü. Aynı pürüzlü sesle, "Söyle," diye tısladı. "Kalçandaki o morluğun sebebini söyle..."

Günümüz

Üzerindeki hırkaya sarınarak dikkatli adımlarla merdivenleri inen Sevda'yı her zamanki sessizlik karşıladı. İlk zamanlar bundan oldukça rahatsızdı ancak artık alışmıştı. Sevda, tüm bu olanlara bile isteye göz yuman hiç kimseyle mecbur kalmadıkça konuşmak istemiyor ve en azından bu şekilde biraz olsun huzur bulabiliyordu. Bazen saatlerce bir köşeye çekilerek oturuyor, sadece geçmişi düşünüyordu. Tutunabileceği her güzel anıya tutunuyordu, şimdi de buna ihtiyacı vardı. Üzerine gelen bu dört duvardan kurtulmalı ve biraz hava almalıydı.

Sevda hırkasının altında kalan saçlarını tek eliyle yapabildiği kadar düzeltirken, o kahrolası alçılara aldırnamaya çalıştı. Son basamağı inerken delici çakır bakışları kendisine doğru yürüyen adama takıldı. Uzun boylu sarışının adı Melih Erdem'di ve kendisi Yavuz'un sağ koluydu. Sevda onu pek ortalarda görmezdi, doğrusu görmekten de hoşlanmazdı ancak adam eğer ortalardaysa mutlaka bir sorun var demekti. Bir şeyler yolunda gitmiyordu ve bu, Sevda'nın hiç ama hiç umurunda değildi.

Onu görmezden gelerek adamın yanından geçmeye çalıştığında adam, "Mehmet!" diye bağırarak Sevda'nın yerinde sıçramasına sebep oldu. Genç kadının korku ve şaşkınlık dolu bakışları adamın kara gözlerine çarptı, daha sonra ise bahçeye açılan sürgülü kapıdan koşa koşa kendilerine doğru ilerleyen Mehmet'e; Sevda'ya o gün battaniye getiren ve belki de onu anlayabilecek tek adama...

Adam Melih'ten on yaş daha büyüktü ancak onun karşısında süklüm püklüm duruyor ve adamın söyleyeceği şeyi bekliyordu. Sevda sessizce gözlerini devirdi ve ilerlemeye başladı, henüz birkaç adım atmıştı ki, "Sevda'ya bahçeye kadar eşlik et," diyen sesi duydu. Duraksadı ve öfkeyle arkasını dönerek adama keskin bir bakış attı. Bakışlarında derin bir nefret vardı ancak adam onu umursuyormuş gibi görünmüyordu. Hatta Sevda'nın buna uyacağından öyle emindi ki arkasına bakmadan yürümeye başladı. Başka bir zaman, bu kadar üzgün ve kırılgan bir ruh halinde olmasa buna şiddetle karşı çıkar ve adama cevabını verirdi ancak Sevda kendisini öyle güçsüz ve yenilmiş hissediyordu ki itiraz edemedi. Sessizce bekleyip, Mehmet'in kapıyı onun için açmasına ve adamın bir kenara çekilerek ona yol vermesine izin verdi.

O günden sonra yeni bir kazaya mahal vermemek için ciddi bir uğraş içine girdiler. Bahçe iki saatte bir süpürülüyor, buzlara tuz atılıyordu ve Sevda bundan memnundu. Yavuz'un tüm o nefreti ve öfkesi düşünüldüğünde adamın bunları düşünmesi oldukça garipti ancak genç kadın üstünde durmuyordu. En azından bu kadarcık bir değer görmeyi hak ediyordu.

Adam hemen arkasında yürüyerek Sevda'ya eşlik ederken, genç kadın sessizce iç geçirip, "Gidebilirsin," diye mırıldandı. Ardından adamın onu dinleyip dinlememesini umursamadan, hoşnutsuzca mimoza ağacının altındaki salıncağa doğru

yürüdü. Yavuz o günden sonra salıncağın etrafını camlarla çevrelemişti. Salıncak, camdan bir kulübenin ortasında gibi duruyordu. Bu özel camlar buğulanmıyordu, ayrıca ne soğuşu ne de sesi geçiriyordu. Sevda orada saatlerce oturabilir ve kendini dinleyerek geçmişin tozlu hatıralarında istediği kadar kaybolabilirdi.

Sürgülü kapıyı açtı ve içeri geçti. Yerdeki kalın ahşap, çizmelerinin topukları altında gıcırdadı ve Sevda salıncağa yerleştiğinde her şey ansızın sustu. Genç kadın başını salıncağın demirine yaslayıp, üzerindeki battaniyeye sarılarak gözlerini yumdu. Omuzlarına dağılan kıvrıkcık saçları, yüzündeki buruk tebessüm ve gözlerinden akan bir damla yaşla o, hiç olmadığı kadar kayıp bir ruhtu.

Yavuz sözünü tutmuştu.

Sevda hayatının zindana dönmesi ne demek, öğrenmişti ve tüm bunlar... öylesine acıydı ki... Sevda acı çekmeye öyle alışmış ve bundan öyle nefret etmişti ki artık bunu tarif bile edemiyordu. Acı önce parmağına batan bir diken gibiydi. Zaman geçtikçe ve Yavuz o zalim yüzünü gösterdikçe, acısı giderek katlanmaya başlamıştı. O diken etine saplanan bir bıçağa, ardından kalbini paramparça eden bir hançere dönmüştü. Şimdi ise iki yanı keskin bir kılıçtı, ruhunu da mahvetmek üzere bekliyordu. Oysa bu öyle gereksizdi ki ruhu zaten mahvolmuştu.

Sevda Doğan mahvolmuştu.

Bir kez bile sarılamadığı kızı kucağından alındığında ve sevdiği adamı son kez göremeden, bir kâbusa uyandığında mahvolmuştu...

Sıcak gözyaşları teninde izler bırakırken ve çenesine doğru süzülürken Sevda el yordamıyla cebindeki mendile uzandı ve yüzünü sildi. Ancak nafileydi. Bedeninin titreyişlerini ve o saniyeden sonra gözyaşlarını dindirebilmesi imkânsızdı.

Sevda öyle bir sınırdıydı ki bu saatten sonra kimse ona yardım edemez, kimse onu avutamazdı.

Umutları ve hayalleri, çektiği ıstırap ile özlemin altında öylesine kırılmış ve dağılmıştı ki kimse onları yeniden birleştiremez, buna cesaret edemezdi.

O bile hakikati kabullenmişti. Sevda Doğan mahvolmuştu, *artık tükenmişti...*

Uzun bir süre ağladı. Elinde bir buket çiçekle birlikte kendisine doğru yürüyen adamı gördüğünde gözleri kıpkırmızı ve şişti. Siyah saçları yüzünün etrafına dökülüyordu ve dudakları şaşkınlıkla aralanmıştı. Birini, özellikle de Yavuz'un *arkadaşını* beklemediği kesindi.

Kenan Asan, uzun yıllardır Yavuz'un yakın arkadaşıydı ve olayların iç yüzünü bilen ender kişilerden biriydi. Yine de bu konu hakkında hiçbir şey yapmamıştı. Hoş, günler önce Yavuz sırf Sevda'ya çirkin imalarda bulunduğu için büyük bir soğukkanlılıkla gözlerinin önünde bir arkadaşlarını öldürmüştü ve o, *buna rağmen* hiçbir şey yapmamıştı.

Sürgülü kapıyı açıp, hoş bir tebessümle içeri girerken oldukça rahattı. Gözlerinde samimi bir ilgi ve neredeyse şefkat vardı. Kibardı ancak buna rağmen Sevda'nın kendisini davet etmesini beklemek yerine salıncağın bir köşesine davetsizce oturmuştu çünkü genç kadının bunu kabul etmeyeceğini o da biliyordu.

Sevda bundan hoşlanmadığını anlatmak ister gibi dizlerini göğsüne çekti ve kollarını da dizlerine sardı. Adam onun bu hareketi karşısında sessizce iç çekti, yine de pes etmeyerek gülümsedi. Gözleri büyük bir dikkatle Sevda'nın gözlerinde, çatlamış dudaklarında ve kırık parmaklarında gezindi. Yeneden gözlerine dönerken, "Merhaba," dedi. Sevda sessiz kalmayı seçtiğinde de çiçekleri ona doğru uzattı. Zarif bir lilyum ve

beyaz gül aranjmanıydı fakat Sevda'nın ilgisini çekmiyordu. Aslında genç kadın buradan gitmek için can atıyordu.

Sevda yine sessiz kaldığında Kenan sabırla buketti ortalarına bırakıp, "Geçmiş olsun," dedi. "Bir... kaza geçirmişsin sanırım. Umarım şimdi iyisindir."

Oysa hiç iyi görünmüyordu, her ikisi de bunu biliyordu. Dudaklarından dökülecek *iyiyim* kelimesi koca bir yalan olurdu.

Sevda adamın bu hallerinden sıkılarak, "Neden buradasın?" diye sordu. Bir yandan da sessizce onun Yavuz'un haberi olmadan nasıl buraya gelebildiğini sorguluyordu.

"Seni görmek için, seni merak ettim. Bir kaza-

Sevda adamın sözlerini bölen, öfkeli ve alaycı bir kahkaha attı. "Teşekkür ederim, çok kibarsın," derken sesinde bal kadar tatlı bir zehir vardı. Uzandı ve çiçekleri aldı. Koku anında etrafını sardı ancak Sevda bu kokudan nefret ediyordu. Yanan ve neredeyse sulu bir okyanus gibi görünen gözlerini adamın kilere dikti ve çiçeklerin başlarını tek tek kopardı.

Bu alaycı hareket karşısında Kenan'ın çenesi kasıldı. Kara gözlerine adeta bulutlar çöktü ancak Sevda umursamadı. Başları yolunmuş çiçeklerle dolu buketti yere fırlatarak ayağa kalktı. Üzerindeki battaniyeyi düzeltti ve sahte bir gülüşle adama döndü. "Çiçekler çok güzelmış," diye mırıldandı. "Artık daha iyiyim."

Ardından bir kez bile arkasına bakmadan kulübeden çıkarak, onu bekleyen korumayla birlikte eve doğru yürümeye başladı.

Kenan sessizce onun gidişini izlerken yumruklarını sıkı. Kahrolası kadın onunla nasıl dalga geçmiş ve Kenan bundan nasıl da hoşlanmıştı. Tüm o çaresiz, yıkık haline rağmen kabul etmek istemese de hâlâ bir savaşçının ruhunu taşıyordu ve onun bu isyankâr, öfkeli hallerini görmek Kenan'ın damarlarındaki kanı tutuşturmaya yetiyordu.

Sadece bu da değildi, kadın çok ama çok güzeldi. Uzun, kıvrımlı ve incecikti. Kara, kıvrırcık saçlara, kusursuz yüz hatlarına ve yüzünde iki safır gibi ışıldayan parlak gözlere sahipti. Bakışlarında acılar ve derin sırlar vardı. Kenan onları öğrenmek, kadını keşfedebilmek için can atıyordu.

Kapının sesini duyduğunda, bir boşluğu seyrettiğini fark ederek arkasını döndü. Yavuz'un kollarını göğsünde birleştirdiğini ve kaşlarını çatıldığını gördü. Gri gözlerindeki boş bakışlarla her zamankinden bile daha aksi görünüyordu.

"Çalışma odamın burası olduğunu sanmıyorum."

"Sevda'yı da görmek istemiştım. Geçmiş olsun demek için..."

Yavuz kaşlarından birini alayla kaldırdı ve yerdeki buket ile bir kenara fırlatılan çiçeklerin başlarına baktı. "Sanırım Sevda bu görüşmeden pek hoşnut kalmadı."

Bozulsa da belli etmek istemeyen Kenan, adama tıpkı onunki gibi alaycı bir bakış attı ancak o konuşmadan Yavuz aniden ciddileşen çelik gibi bakışlarını üzerine dikti. "Ondan uzak dur," derken sesi gereğinden fazla sahipleniciydi.

"Ah, bunu yapacağımı hiç sanmıyorum."

"*Sakın...* Sakın bana ondan hoşlandığını söyleme, Kenan."

"Evet, hoşlanıyorum. Hatta onu istiyorum."

Bu sözlerle beraber Yavuz'un çehresi kasıldı, gri gözlerini bulutlar sardı ve kaşları derince çatıldı. "O evli bir kadın," dediğinde, kaş çatma sırası Kenan'daydı.

Adam yavaşça, "Biliyorum," diye mırıldandı. Ardından rahatça omuz silkti. "Ama bu daha önce seni durdurmamıştı. Hatta sevdiğin kadının ölümü için onu suçlayan bile... Beni neden durdursun ki? *Sen bile onu istemişken, ben neden istemeyeyim ki?*"

Bölüm 13

Geçmiş

"*Kalçandaki o morluğun sebebini söyle...*"

Sevda bu sözler üzerine titrek bir nefes verdi. Bacakları neredeyse yumuşar gibi olduğunda hiç çekinmeden arkasındaki adama yaslandı ve ellerinden birini, karnının üstündeki o güçlü elin üzerine koyarak adamdan destek almaya çalıştı. O öfkeli haliyle bile Ezel Doğan olanların, kadının halinin farkındaydı. Sevda'yı mümkünmüş gibi daha sıkı sardı ve genç kadının sırtını tamamen göğsüne yasladı. Çıplak tenlerinin teması nefes kesiciydi. Bir başka zaman, bu kadar öfkeli olmasa Ezel bunun tadını çıkarabilirdi ama tek düşünebildiği Sevda'ydı.

Kadının o kusursuz, güzelim tenine neler olduğunu öğrenmek istiyordu.

Bir yanıt beklediğini hatırlatırcasına kollarından birini hafifçe sıktığında, Sevda titreyerek soluklandı. "Hiçbir şey," diye fısıldarken sesindeki utanç duygusu hissediliyordu. Ezel o utancın

kaynağını tahmin edebiliyordu ve bu, buna sebep olan adama karşı duyduğu öfke ve nefreti daha da perçinliyordu.

Sevda'nın geri adım atmasına ve gerçeği söylememesine sinirlenerek başını yana eğdi. Dudaklarını genç kadının kulağına yasladı. Ölüm gibi bir sesle, "Bana gerçeği söyle, Sevda," diye fısıldadı. "O morluğun sebebi ne?"

"Be-ben..." Sevda konuşurken kekelediğini fark ettiğinde, derin bir nefes aldı ve giyinirken o morluğu nasıl da görmediğini düşünerek kendi kendine kızdı. "Bilmiyorum. Bir yere çarpmış olmalıyım," diyerek toparlamaya çalıştı. Ancak titrek ses tonu onu ele vermek için yeter de artardı. "Abartılacak bir şey yok, sadece-"

"Bana. Yalan. Söyleme."

Daha önce bu ses tonunu hiç duymayan Sevda'nın gözlerine yaşlar doldu ve genç kadın kendini hiç olmadığı kadar kırgın hissederken, onu böyle bir duruma düşürdüğü için Yavuz Kılınçer'e bir kez daha lanetler savurdu. Ezel, Sevda'nın ne söylemesini bekliyordu? Yavuz'un kışkacından kaçmaya çalıştığını ve bu sırada da yere düştüğünü mü söylemeliydi? Bunun önemsiz olduğunu, canının o kadar da yanmadığını mı söylemeliydi?

Gözlerindeki yaşları itelemeye çalışarak, "Bunu neden yapıyorsun?" diye sordu. Bağırarak istemişti ancak sesi bir fısıltıdan bile inceydi. "Neden beni böylesine... kırıyorsun?"

Ezel'in o güçlü bedeni bu sözlerle gerildi ve genç adam sıkıtığı dişlerinin arasından adeta tısladı. "Seni kırmıyorum! Kahr-retsin Sevda, istediğim bu mu sanıyorsun? Seni kırmak mı?"

"Bilmiyorum! Sana üstelememeni söylüyorum ama sen-"

"Sadece itiraf etmeni istiyorum! Söylemeni istiyorum!"

Sevda adamın kollarında hırçınca debelenerek ondan uzaklaşmaya çalıştı ve bunu başaramayınca da, "Neden?" diye bağırdı. "Bunu neden istiyorsun? Beni utandırmak için mi? Ne kadar güçsüz olduğumu görmek için mi?"

Onu utandırmak mı?

Ezel öfkeyle geri çekildi ve Sevda'yı da kolundan yakalayarak ansızın kendine doğru çekti. Genç kadın romantik, tutkulu bir dansın ortasındaymış gibi dönerek adama çarptı. Avuçları adamın çıplak teni ve kendi göğüsleri arasında ezildi. Saçlarının birazı sırtına, birazı omzuna ve kalanı da Ezel Doğan'ın çıplak tenine çarptı. Adamın kollarından biri sahiplenici bir tavırla belini sardı. Ezel diğer eliyle uzanıp çenesini kavradığında, Sevda nefes nefese kaldı.

Ânın verdiği o gergin hava saf cinsellikle kaplandı ve genç kadın, adamın yeşil gözlerine bakarken adeta boğuldu. Adamın gözlerindeki o bakış kalbinin titremesine, aklındaki her şeyin kaybolmasına sebep oldu. Sevda'ya yıllar geçmiş gibi gelen bir dakikanın ardından, o gözler arzudan sıyrılarak şefkatle doldu. İşte, Sevda'nın canını yakan da buydu.

Ezel hızlı nefeslerle solurken yavaşça Sevda'nın çenesini ve yanağını okşadı. Başını iki yana sallayarak, "İstediğim bu değil," diye fısıldadı. "O gözlerin utançla dolmasını istemem, en azından yatak odasında değilken. Ben sadece..." Ezel bir an için sözlerini toparlayamıyormuş gibi gözlerini yumdu. Onları yeniden araladığında içleri, yeşillerinden gözbebeklerine kadar yanıyordu. "Bunlarla tek başına yüzleşmek zorunda olmana katlanamıyorum. Buna katlanamıyorum, Sevda! İncinmene, zarar görmene katlanamıyorum!"

Sevda ağlamamak için dudaklarını ısırırken Ezel uzandı ve dudaklarını genç kadının çıplak omzuna bastırdı. Bir süre öylece bekledi, ardından hafifçe yana döndü ve kirli sakallarla kaplı yanağını genç kadının tenine yaslayarak, "O morluktan nefret ettim!" diye tısladı. Kadının beline sardığı parmakları, teninde tüy gibi hafif dokunuşlarla kaydı. "Buna bir daha izin vermeyeceğim," derken sesinde öyle güçlü bir yemin vardı ki Sevda o an anladı.

Onu sımsıkı saran bu adam sıradan biri değildi; o, *Sevda'nın hep beklediği savaşçıydı* ve şayet Sevda izin verirse onun için savaşmaya hazırды.

Bu gerçek onu hazırlıksız yakaladı. Sevda dolan gözlerine, gözlerinden kayıp giden bir damla yaşa engel olamadı. Daha önce hiç kimse onu böylesine sahiplenmemiş, onu böyle korumamıştı. Ezel Doğan'ın bunları yapması ve genç kadına karşı olan şefkatli tavırları Sevda'nın direncini kırıyor ve genç kadını sarsıyordu.

Adamın tüm bunları neden söylediğini bilmiyordu. Nedeni aralarındaki o cinsel çekim miydi, yoksa daha fazlası mıydı, emin değildi. Emin olduğu tek şey, sebebi ne olursa olsun bundan hoşlandığıydı. Bu ilgi hoşuna gidiyordu çünkü derinlerde bir yerlerde, buna ihtiyaç duyan yaralı bir kadın vardı.

Sevda teslim olurcasına iç çektiğinde ve neredeyse çıplak bedenini ona yasladığında Ezel onu sıkıca sardı. Belindeki eli aşağılara inerek o morluğu okşarken daha ileri gidebilmeyi, sözleriyle Sevda'yı cesaretlendirmeyi ve kadının ona her şeyi anlatmasını istedi. Onu biraz daha zorlasa yeterdi, o kırgın bakışlarıyla Sevda dökülmeye hazırды. Ancak kolları arasında öylesine kırılğandı ki o tüm bunları anlatırken, Ezel yenilerini açmadan onun yaralarını nasıl sarabilirdi, bilmiyordu.

Öfkesinin yeniden alevlendiğini hissetti. Ona, böylesine güçlü bir kadını kırabilecek ne yaşatmışlardı? Kadını susturmayı nasıl başarıyorlardı ve bunu neden yapıyorlardı? Ezel onun gözünden akan bir damla yaş için dünyayı yakabilecekken, onlar nasıl bu kadar merhametsiz olabiliyorlardı?

Sevda titrekçe içini çektiğinde Ezel sakinleşmesini ister gibi kadının belini okşadı ve alnını onunkine yaslayarak, genç kadının şakaklarına bir öpücük bıraktı. Ezel Doğan, tutkulu ve belki biraz da hoyrat bir adamdı. Ancak Sevda'ya karşı

apayrı bir tutumu vardı. Öylesine içten ve yumuşaktı ki buna sadece Sevda değil, Ezel bile şaşırıyordu.

Kadın, kollarında küskün bir çocuk gibi sessizliğe büründüğünde Ezel bundan nefret etti ve geri çekilerek gözlerini kadının dolan gözlerine dikti. Islak gözleri taşmak üzere olan bir okyanus gibiydi. Burnunun ucu ve yanakları kızarmıştı, dudakları hafifçe titriyordu. Aynı o günkü gibiydi. O otoparkta olduğu kadar kırgın ve hüznü görünüyor.

Ezel kendine engel olamadan genç kadının yanağını okşamaya, yüzündeki o mutsuz çizgileri yok etmeye çalıştı. “Böyle bakma,” diye fısıldadı. “Lütfen Sevda, böyle bakma...”

Ses tonunda genç kadının içini titreten ve onun, gözyaşlarına boğulmak istemesine sebep olan bir tını vardı. Adam, ağlasa onu kollarıyla sarmaya ve avutmaya hazır görünüyordu ancak Sevda, Yavuz yüzünden fazlasıyla küçük düşmüştü, daha fazlasına katlanamayacaktı. Derin bir nefes alarak gözyaşlarını kovaladı ve yeniden o hırçın haline bürünerek adamı itmeye çalıştı. Gülünç bir çabaydı çünkü Ezel istemeden onu hareket ettirebilmesi, adamın güçlü kollarından kopabilmesi imkânsızdı.

“Bırak beni! Bırak beni diyorum, Ezel bırak!”

“Seni bırakmak mı?” Aynı kadınıki gibi hırçın bir bakışla kaşlarını çatan Ezel onu daha sıkı sardı. “Seni bırakmayacağım!” diyerek adeta tısladığında Sevda’nın gözleri kocaman açıldı, hemen ardından öfkeyle kısıldı ve genç kadın sığınabileceği tek bahaneye, denizin ortasına atılan bir can simidi gibi dört elle sarıldı.

“Sana *dokunmak yok* demiştim!”

“Dokunmanın yasak olduğunu söylememiştin.” Sevda kaşlarından birini havaya kaldırdığında Ezel kibirle güldü. “Bir daha birbirimize *gerekmedikçe* dokunmayacağız, demiştin.”

Sevda'nın çakır rengi gözleri, o kalp burkan duygulardan sıyrıldı ve yeniden Ezel'in sevdiği, tanıdığı o savaşçının bakışlarını aldı. "Şimdi bunu *gerektiren* neydi peki?"

"Sendin..."

Yumuşacık bir sesle fısıldayan Ezel, eğilerek dudaklarını yeniden genç kadının omzuna bastırdı ve teninden yükselen o çiçek kokusunu derince soludu. Sevda farkında olmadan başını yana doğru eğdiğinde ve ona daha fazla yer açtığında, dudaklarıyla kadının boynuna doğru ıslak bir hat çizdi. Göğsündeki o narin eller sivrildi ve kadının tırnakları Ezel'in göğsüne battı.

Sevda her şeye rağmen adama ve onun dokunuşlarına karşı çok duyarlıydı. Teni beklentiyle gerilmiş, enfes bir pembeye bürünmüştü, solukları hızlanmıştı ve nefesleri genç adamın boynuna ve saçlarına çarpıyor, her geçen saniye Ezel'in sınırlarını biraz daha zorluyordu.

Ezel, genç kadının boynuna bir başka öpücük bıraktığında Sevda titredi ve tırnaklarını adamın teninde daha derinlere batırdı. Baskı canını acıtacak kadar fazdaydı ancak Ezel, o tırnakların bırakacağı her izi memnuniyetle taşırdı ve o izlerin aynısını sırtında da görmek istiyor, o günün gelmesini dört gözle bekliyordu.

Sevda az önceki halinin aksine titrek bir sesle, "Yapma," diye mırıldandığında Ezel geri çekildi ve onun pes etmeye ne kadar yakın olduğunu gördüğünde, uzanarak Sevda'nın dudaklarını okşadı. Başparmağını öpmek için çıldırdığı o dudaklarda gezdirmeye başladığında Sevda sanki aksi mümkün değilmiş gibi dudaklarını araladı ve adamın dudaklarına daha derinden dokunmasına, parmaklarına bulaşan ıslaklığın çenesine, boynuna ve göğüslerinin arasına sürerek aşağı inmesine karşın hiçbir şey yapamadı.

Ezel Doğan'ın güzel, becerikli parmakları iki göğsünün arasında dolanıp durdu, ardından sol yanında bir durak buldu ve Sevda onun gözlerine bakarken her şeyi unuttu. Tehlikeli, tutkulu bir adamın kollarında olduğunu en başından beri biliyordu ancak adamın bu bakışlarına hiç hazır değildi. Gözlerinde arzu vardı fakat bunlar aç bakışlar değildi. *İhtiyaç duyan bakışlardı*. Sevda'ya ne kadar ihtiyaç duyduğunu adeta haykırıyor, genç kadının ayaklarını yerden kesip her bir hücrelerinin titremesine sebep oluyordu.

Sevda neredeyse çözülmek üzereydi ve adamın *pes eden sen olacaksın*, konuşmasının üzerinden bir gün bile geçmemişken bu hale gelmesi utanç veriydi.

Geri çekilmek istediğinde Ezel başını iki yana salladı ve onu sıkıca tuttu. Bir eli beli ile kalçasının arasındaki o çukurdaydı, bir diğeri ise hâlâ Sevda'nın sol yanındaydı. Yeşil gözlerini kısarak, "Kaçmaya öyle meraklısın ki Sevda," diye fısıldadı. Genç kadın gözlerini kırpıştıtararak ona bakarken Ezel parmaklarını onun kalbinin üstüne bastırdı. Yumuşak fakat haşın bir gülüşle, "Ancak bunu yapamazsın, *artık değil*," diye fısıldadı. Ses tonundaki o karanlık, Sevda'yı çepeçevre sardı. "Kaçmak için çok geç kaldın, Sevda... Sana o gün, o pizzacıda ne söylediğimi hatırlıyor musun?"

Elbette hatırlıyordu. Adama dair her şey, en küçük bir detay bile aklındaydı. Ezel Doğan alev alev bakan gözlerini üstüne dikmiş ve ona, "*Senin kaderinde benim olmak var, bunu biliyorsun*," diye fısıldamıştı.

Sevda o an yeteri kadar cesaretli değildi ancak bu kez öyleydi. İnkâr etmenin kimseye bir faydası yoktu. Aralarındaki şey eşsizdi. Bu gerçeği yalnızca bilmekle kalmıyor, iliklerine kadar hissediyordu.

Sevda o anları zihninin gerisine atarak ana odaklandı ve başını hafifçe yana eğerek gülümsedi. Parmak uçlarını adamın

teninde gezdirirken, “Hatırlıyorum,” dedi. Yeşile çalan cüretkâr bakışlarıyla Ezel’in kalbini titretecek kadar güzeldi. “Bana kaderden bahsetmiştin, senin kaderinde benim olmak var demiştin... Ancak ne var, biliyor musun, Ezel? *Ben seninsem, sen de benimsin...*”

Günümüz

“Baba! Baba!”

Ezel kucakladığı kızının uzanmasını ve montunun fermuarıyla oynamasını izlerken gülerek eğildi ve onun alınına bir öpücük bıraktı. Ardından onu daha fazla üşütmemek için adımlarını hızlandırdı. Hem kendi çantasını hem de kızı için hazırladığı çantayı arabasının arka koltuğundan alarak otoparktan çıktı ve binaya, *Renkli Düşler*’e doğru yürümeye başladı.

Yıllar önce *Dark & Blue* isminin çok sıkıcı olduğunu söyleyen Sevda, yataklarında gevşemiş ve çıplak bir halde tembellik yaparken dudaklarını sevimli bir ifadeyle büzerek, Ezel’in açacağı galeriye bu ismi koymuştu. Şımarık bir gülüşle, “*Hayatında artık karanlığa yer yok,*” demişti. “*Ben varım, ben ve birlikte kuracağımız renkli düşlerimiz...*”

O düşlerin hepsi yarım kalmıştı ve adamın dünyasındaki her bir renk solup gitmişti fakat Ezel, yine de bu ismi değiştirmeyi bir an bile düşünmemişti. Onun geride bıraktığı her şey ona acı veriyordu ancak Ezel bunu bile seviyordu. Galeriden içeri her girişinde o yazıyı okumak ona kadını hatırlatıyordu. Kemiklerini sızlatan bir özlemin yanı sıra, içinin huzurla dolduğunu ve güvende olduğunu da hissediyordu. Galerinin dört bir yanı kadının hatıralarıyla doluydu ve Ezel ne kadar acıtsa da bundan, burada olmaktan hoşlanıyordu.

Melek de öyleydi.

Burada olmayı seviyordu. Annesinin bıraktığı izleri hissediyormuş gibi paytak adımlarla galeride dolanmaktan, bir kenara çekilerek tombul parmaklarıyla resimler çizmekten ve babasını peşinde koşturarak oyunlar oynamaktan hoşlanıyordu. En sevdiği oyun arkadaşları ise danışmada görevli olan Gülden ve galerinin müdürü Ömür'dü. Küçük bir diva gibi onlara her istediğini yaptıırıyordu. Ezel meşgulken kadınlarla kalmayı sıkıntı yapmıyordu. Ezel de dost dediği o iki insana sorgusuzca güvendiği için gözü arkada kalmıyordu.

Elindeki çantalarla kapıyı itmek için uzandığında, onun gelişini gören Gülden masasından kalktı ve yüksek topuklularının üzerinde koşmaya başladı. O koştukça turuncu-kızıl saçları arkasında dalgalanmaya, uzun inci küpeleri sallanmaya ve siyah, kabarık eteğinin altındaki mavi tüller de uçuşmaya başladı. Melek kadının gelişini görüp neşeyle el çırparken Ezel gözlerini devirdi. Nihayetinde o, bu haliyle her zamanki Gülden'di.

Kapı açıldığında, Ezel gülümseyerek içeri geçti ve bu sırada kendini kadının kollarına atmak için can atan Melek'i Gülden'e uzattı. Genç kadın siyah, kemik çerçeveli gözlüklerini iterek kızının şapkasını çıkarıp yanaklarına öpücükler kondururken, Ezel şefkat dolu gözlerle onları seyretti. Ardından duvardaki saate bir bakış atarak galerinin bu kadar sessiz olmasına karşın kaşlarını çattı.

"Ömür nerede? Daha gelmedi mi?"

"Hayır, gelmedi." Gülden saçlarını Melek'in avuçlarından kurtarmaya çalışırken Ezel'e döndü. "Yarım saat önce aramıştı, trafiğe..."

"Yarım saat önce mi? Bir ajansla görüşmesi olduğunu sanıyordum. Hem de tam bir saat önce!"

Ezel huysuzca kaşlarını çattığında Gülden adama şirin bir gülüşle karşılık verdi ve kızı yeniden babasının kollarına

uzatarak masasına doğru koştu. Koşarken ellerini iki yana sallayıp, "Her şeyden Gülден sorumlu oluyor zaten!" diye homurdanıyordu.

Renkli Düşler'de tipik bir sabah oluyordu.

Ezel mermer döşemeleri botlarının altında ezerek çift kanatlı merdivenlere doğru yürüdü ve basamakları tırmanmaya başladı. İki katlı galeri kocamandı. Alt katta bir danışma, Ömür ile birkaç çalışanın odası ve eserlerin sergilendiği koskoca bir salon vardı. Üst kat ise ikiye ayrılıyordu. Bir taraf ortağı Erez'in, diğer taraf ise Ezel'indi. Genç adamın tarafında küçük bir çalışma odası, özel bir stüdyo, çizim yapmaktan hoşlandığı aydınlık bir yer ve Melek ile kendisi için hazırlanmış bir oda vardı.

Ezel oraya doğru yürüdü ve içeri girdi. Kızı için hazırladığı çantayı yere, Sevda'nın bir tablosunun asılı olduğu duvarın hemen kenarına bıraktı. Ardından pembe örtüler ve pelüş hayvanlarla süslü yatağa doğru yürüdü. Kızını oturtturarak boynundaki atkıyı ve üstündeki montu çıkardı. Beyaz boğazlı kazağı, kot jilesi, beyaz külotlu çorabı ve lacivert çizmeleriyle kızı her zamanki gibi çok tatlı görünüyordu. Ezel yatağın yanındaki komodine uzanarak, çekmecedен pembe bir bandana alıp kızının saçlarına taktı.

Kendi kendine anlamsız kelimeler mırıldanan kızının kucakladığı pembe bir unicornla yeniden odadan çıktıklarında, genç adam kapıdan giren kadını fark etti ve sessiz adımlarla merdivenlerden inmeye başladı. Ömür onu fark etmemiş gibi görünüyordu. Elindeki kabarık evrak dosyasını kapatmak için uğraşıyor ve bu sırada homurdanıp duruyordu.

"Duyduğuma göre birileri fazla mesai yapmak istiyormuş."

Sessiz adımlarla kimseye görünmeden odasına kaçmayı planlayan Ömür, duyduğu sesle duraksadı. Ezel kucağındaki şirin şeye ragmen otoriter bir tavırla, tek kaşı havada kendisini

süzüyordu. Her zamanki rahat, şık kıyafetlerinin içindeydi. Üzerinde kolları dirseklerine doğru katlanmış açık mavi bir gömlek, sütlü kahve tonlarında bir pantolon ve pantolonunun renginden birkaç ton koyu pahalı botlar vardı. Uzun siyah saçları ve kendisine diktığı öldürücü nitelikteki keskin, yeşil gözleriyle her zamanki kusursuz Ezel Doğan'dı.

Genç kadın bir an yakalandığı için utanır gibi oldu. Hemen ardından, "Trafığe takıldım," diyerek gülümsemeye çalıştı. Galeride çalışmaya başlayalı birkaç ay oluyordu ancak Ezel'le aralarında patron-çalışan ilişkisinden ziyade seviyeli bir dostluk vardı. Onun, bunu kötüye kullandığını düşünmesini istemiyordu, bu yüzden özür dilemek için dudaklarını aralamıştı ki tiz bir ses ondan önce davrandı.

"Ömü! Ömü!"

Genç kadının düz bir çizgi halindeki dudakları olabilecek en büyük gülüşle şekillendi. Ezel, Melek'i yere bıraktığında eğilerek kollarını açtı ve üç yaşına girmek üzere olan küçük kızın kendini kollarına atmasını bekledi. Melek neşeyle kendini onun kollarına bıraktığında kızın yanaklarına öpücükler kondurdu. Ardından küçük, minik dudaklar onu taklit ederek yanaklarına sulu öpücükler bıraktığında güldü.

"Günaydın tatlım, baban seni de mi getirdi bugün?"

Melek babasını beklemeden sınırlı kelime haznesini kullanarak, "Effet!" diye şakıdı. "Effet! Effet!"

Ömür gülerek onun saçlarını okşarken, ona bugün Belen'in bakması gerektiğini bildiği için Ezel'e doğru bir bakış attı. "Belen yok mu?"

"Hayır. Süha hastalanmış, ben de Melek'i göndermek istemedim. Sonra aklıma gün boyu masa başında oturup, evraklar ve dosyalarla ilgilendiği için sıkıldığından yakınan galeri müdürümüz geldi. Ve ben de Melek'e onun bakabileceğini düşündüm."

“Ah, ona ben mi bakacağım?”

“Effet Ömü, effet!”

Ezel kızına yumuşacık bir bakış atarak başını salladığında, Ömür de başını salladı. “Tamam, sanırım bunu yapabilirim. Gerçi ona hiç tüm gün boyunca ben bakmamıştım ama ne kadar zor olabilir ki? Sadece üç yaşında, bakıma muhtaç, küçük bir bebek?” Genç kadın gergince güldü. “Bana beş dakika ver. Odamdan almam gereken dosyalar var, ardından çıkarız.”

“Nereye çıkıyorsun?”

“Eve gideceğim tabii ki? Hem Melek ile ilgilenip hem de müşterilerle ilgilenemem, değil mi?”

Ezel Doğan, beklediğinin aksine sözlerini onaylamak yerine gözlerindeki o hınzır bakışlarla güldü. Melek de babası gibi gamzelerini göstere göstere gülerken, Ömür bu işte bir terslik olduğunu anlayıp inledi ve Ezel onun düşüncelerini duymuşçasına sırıttı.

“Randevuların olduğunda ona Gülden bakacak fakat diğer zamanlar senin sorumluluğunda. Onu öğle uykusuna yatırmayı unutma. Çantası odamda. Bezi, yedek kıyafetleri, battaniyesi ve bebek telsizi çantada. Ayrıca bir başka çantada yemekleri var, ısıtman yeterli. Karnını doyurmadan uyutma, aksi takdirde huysuzlanacaktır. Onu oraya yatır, muhtemelen kesintisiz iki saat uyur. Ben de akşama doğru gelirim, Bebek’teki stüdyoda olacağım. Sormak istediklerin olursa Belen’i ara.”

Dudakları şokla aralanan Ömür, kucağındaki kızı kendinden birkaç santim uzaklaştırıp ona saatli bir bomba gibi bakarken, “Hadi ama,” diye inledi. “Sen tüm gününü yarı çıplak mankenlerle geçirirken ben burada bebek mi bakacağım? Bu hiç adil değil!”

Bu sözleri umursamayan Ezel, bebeğine doğru yürüdü ve kızının saçlarına bir öpücük bırakarak kokusunu içine çekti.

Melek de babasının sakallarıyla oynayıp gülerken, karşısındaki görüntü öylesine güzeldi ki Ömür'ün boğazı düğümlendi.

Ezel kızını son kez öpüp, "Ona iyi bak," diye fısıldadı.

Adam gözden kaybolurken Ömür, Melek'i sıkıca tutarak birkaç saniye onu süzdü. Annesinden aldığı parlak çakır gözleri, tombul pembe yanakları ve minicik pembe dudaklarıyla çok güzeldi. Üstelik annesinden, Sevda'dan yalnızca gözlerini değil, onun kar gibi beyaz tenini ve kuzguni dalgalı saçlarını da almıştı.

Ömür ona bakarken bir kez daha hüzünlendiğini ve gözlerinin dolduğunu fark etti. Bu küçük kızın annesiyle hiç tanışmamış olması ne acıydı. Sevda'nın doğumda öldüğü ve Ezel'in aşkıyla yalnızca bir yıl evli kalabildiği gerçeği onu her defasında üzüyordu. Ezel Doğan şu hayatta sevdiği, dost dediği nadir insanlardan biriydi ve onun mutlu olmasını her şeyden çok istiyordu.

Gülüyordu ancak gülüşleri buruktu, Sevda'dan sonraki her gülüşü gibiydi.

Adam karısını sevmekten asla vazgeçmemişti. Alışveriş yaptığında mutlaka Sevda için de bir şeyler alır, yemeğe çık-tıklarında fazladan bir servis daha açtırırdı. Adam, karısı hâlâ hayatta ve yanındaymış gibi davranmaktan, onu hatırlamaktan hoşlanıyordu.

Ömür böylesine bir bağlığa hayret etmişti. Bir gün Ezel sarhoş olup, uzaklara daldığında ona bunu neden yaptığını sormuştu.

Aldığı cevap ise genç kadının dakikalarca ağlamasına sebep olmuştu.

Ezel, *"Onu göremesem de kalbimde benimle,"* demişti. *"Orası hâlâ ona ait ve her zaman öyle kalacak. Tıpkı karşımdaki sandalyenin, yatağımın diğer yarısının, evimin, ruhumun ve bedenimin ona ait olduğu gibi... O benimle Ömür, hep benimle..."*

Bölüm 14

Geçmiş

Ezel, Sevda'nın bu cüretkâr sözleriyle donakalmışken Sevda bunu fırsat bilip, adamın kısı kacından kurtuldu ve geriye doğru iki adım atıp arkasını döndü. Adamın kısı k bir sesle ho-murdandığını ve derince soluklandığını duysa da yeniden ona bakmadı çünkü görebileceklerinin düşüncesi bile Sevda'yı deli gibi heyecanlandırıyor, aynı zamanda korkutuyordu.

Yatağın bir ucuna oturdu ve saçlarını öne alarak bacak bacak üstüne attı. Neredeyse çıplaktı fakat bu, adama daha fazla malzeme vereceği anlamına gelmiyordu. Sıkılmış bakışlarıyla gergin bir bekleyiş içerisine girerken Ezel nihayet hareket etti ve tam önünde durdu. Sevda başını kaldırıp da bakışlarını adamın kaslı göğsünden ayırıp gözlerine diktiğinde, Ezel Doğan'ın yeşillerinin harlandığını ve içlerinin adeta yandığını gördü. Her ikisinin bildiği üzere, Sevda da onunla yanmaya

gönüllüydü. Fakat sadece meydan okuyan bakışlarla birbirlerinin gözlerine bakıyor ve o ânı bekliyorlardı.

Ezel, kendisine tepeden bakışlar atarken kollarını göğsünde kavuşturdu ve çapkınca sırıttı. “Bu halinle gerdek gecesinde kocasını bekleyen bir kadın kadar *uslu* duruyorsun.”

“Ah, görüntüye aldanma derim,” diyen Sevda kaşlarından birini ustaca yukarı kaldırdı. “Hiçbir zaman o kadar uslu duracağımı sanmıyorum.”

“Özellikle de yatakta, değil mi Sevda?”

Sevda adamın bu sözleriyle boğazının düğümlendiğini hissederken zorlukla nefes aldı. “Bunu bilmeyi çok isterdin, öyle değil mi?”

“Ah, bunu bileceğim. Bunu bileceğim, Sevda...” Ezel kendisine ateşli bir bakış attı ve neredeyse çıplak vücudunu uzun uzun süzdü. Göğüslerinde çokça oyalandı. Sevda birdenbire kıpkırmızı kesilmeye, teni bu kadar beyaz olduğu ve lanet adam onu bu kadar çabuk utandırabildiği için kendine kızmaya başladı.

“Küstah,” diye fısıldarken Ezel tatlı bir gülüşle göz kırptı. “Ben *öngörü sahibi* demeyi tercih ederim.”

Sevda gözlerini kısarak karşılık verdiğinde, Ezel hafifçe güldü ve geri çekilerek Sevda’ya yataktaki boşluğu işaret etti. “Oraya doğru uzanmanı istiyorum. Çaprazlamasına. Ayakların yatağın sol üst tarafında kalacak ve dirseklerini sağ alt tarafa yaslayacaksın. Çenenin de avuçlarına...”

Sevda adamın söylediği pozunu zihninde canlandırmaya çalışırken derin bir nefes aldı ve Ezel’in ona birkaç saniye tanımak için arkasını döndüğünü gördüğünde, onun en azından kendisini izlemediğini düşünüp rahatlamaya çalıştı. Elinden gelince hızlı bir şekilde adamın dediğini yaptı ancak çenesini avuçlarına yaslamak yerine, avuçlarıyla kendini sardı ve soğuk çarşafa değen göğüslerini gizlemeye çalıştı.

Ezel yeniden arkasına döndüğünde dudaklarında Sevda'nın onu dinlemeyeceğini zaten biliyormuş gibi kocaman bir gülüş vardı. Genç kadına doğru yürüdü ve yatağın bir köşesine oturarak kadının sağ tarafa yığılmış saçlarını sırtına doğru attı. Yeşillerini onunkilere dikti ve kendi kendine konuşurmuş gibi, "Ah, evet," diye fısıldadı. "Sen kesinlikle uslu olmazdın..."

Sevda adama *demıştim*, der gibi bir bakış atarak utancını gizlemeye çalışırken, Ezel oturduğu yerden kalktı ve yatağın çevresinde yürümeye başladı. Adamın adım sesleri odada yankılanırken ve o yeşil bakışları her bir santiminde hissederken, hava Sevda için giderek yoğunlaştı. Onun ne yapacağını büyük bir merak ve gerginlikle bekliyor, heyecanla atan kalbinin sesini biraz olsun bastırabilmeyi umuyordu. Ancak bunun boş bir çaba olduğunun farkındaydı çünkü bu adamla birlikteyken hep böyle olacaktı.

Ezel ayaklarının yanında bir yere oturup, onları birden kucağına çektiğinde Sevda omzunun üstünden adama bir bakış attı. Yanakları kıpkırmızıydı, dudakları burnundan yeterince nefes alamıyormuş gibi aralanmıştı ve gözlerinin içinde çekingen fakat aynı zamanda da cüretkâr bir bakış vardı.

Bakışları buluştuğunda, Sevda'nın bedeninden adamın yalnızca görmekle kalmayıp hissettiği lanet bir ürperti geçti. Ezel hafifçe gülümseyerek Sevda'nın sağ bacağına, ölümcül derecede yüksek topuklu çizmesinin fermuarına uzandı. Fermuarı yavaşça aşağı indirirken bakışlarını gözlerinden biraz olsun çekmedi. Havada öyle yoğun bir elektrik vardı ki Sevda gerilimi her bir hücresinde hissedebiliyordu.

Ezel de ondan farksız sayılmazdı ve böyle yaparak hem ona hem de kendisine işkence ettiğinin farkındaydı. Fakat bu, bugüne kadarki en güzel işkenceydi. Onun tepkilerini seyretmek

ve sıcak, yumuşak tenini duyumsamak Ezel için hiç olmadığı kadar tatmin ediciydi.

Çizmeyi sonunda çıkardığında, "Louboutin," diye mırıldandı. Kadının onları sevdiğini fark etmişti ve bu; Ezel'in aklını, başrolünü Sevda'nın ve yüksek topuklu ayakkabıların süslediği imgelerle doldurmaya yetmişti.

Ezel, aynı yavaş hareketlerle diğer çizmeyi de çıkardı ve ilkinde gösterdiği gibi bir özenle kenara koydu. Sevda'nın ayak bileğinden başlayarak işaretparmağının tersini kadının teninde, yukarıya doğru gezdirmeye başladı. Dokunuşları öylesine hafif ve hassastı ki Sevda adamın kendisine dokunmamasını ona bir türlü söyleyemiyor, dudaklarını ne zaman aralasa susmak ve sadece hissetmek zorunda kalıyordu.

Adamın parmağı, kalçasındaki o morluğun üzerinden geçip küçük külotunun kenarına takılı kaldığında, Sevda ne zaman yumduğunu fark etmediği gözlerini araladı ve adamla göz göze geldi. Adam oyunbaz bir gülüşle ipek kumaşın lastiğini çekiştirdiğinde kumaşın bir kısmı aşağı kaydı. Sevda onun ne yapacağını anladı. Ezel, aklında çok daha cüretkâr bir poz olduğunu söylerken bunu kastediyor olmalıydı.

"Hayır..." Sevda titrekçe fısıldayarak başını iki yana sallarken saçları yeniden omuzlarından aşağı kaydı ve bembeyaz, çıplak sırtını açığa çıkardı. "Bunu... bunu yapma..."

"Yapacağım ve bunun için üzgün değilim."

Ezel arzuyla koyulaşan gözlerini onunkilere dikerek gülümsedi ve bu kez, diğer parmağını da lastiğin bir köşesine taktı. Hırıltılı bir sesle, "Buraya geldin, Sevda," diye fısıldadı. "Bana evet dedin, bana çok önce evet dedin ve bunu senden neler isteyeceğimi, neleri kabul ettiğini umursamadan yaptın. *Bir kumar oynadın, Sevda ve kazanamayacağının farkındaydın...*"

* Christian Louboutin, Fransız ayakkabı tasarımcısı. İmzası haline gelen parlak, kırmızı lake taban tasarımları ile bilinmektedir.

Ezel yumuşak, çıplak tenine değmeden kumaşı indirmeye başladı. Sevda onun kararlı bakışları karşısında hiçbir çansı olmadığını anladı. Adam, "Kalçalarını kaldır," dediğinde onun söylediğini yaptı. Sıcak hava ansızın çıplak tenine çarptığında ürperdi ve bakışları tıpkı adamınkiler gibi arzuya doldu. Savunmasız ve fazla açık bir pozisyondu. Şu an çılgın çılgına adama karşı gelmesi, bir şeylere sarınması gerekiyordu. Ancak gözlerinden bir an olsun ayrılmadan onu soyan o bakışlarda öyle bir büyü vardı ki Sevda bunu yapamıyordu.

Külotunun yalnızca saniyeler sonra adamın parmağının ucunda kalmasıyla Ezel genişçe sırtıttığında; Sevda onun kendisiyle oynadığı bu tehlikeli oyundan ne kadar zevk aldığını görebiliyordu. Ve şayet Ezel oyun oynamayı seviyorsa bilmesi gereken bir şey vardı; bazı oyunlar tek oyuncuyla oynanmazdı ve Sevda ona ne kadar iyi bir oyuncu olduğunu göstermeye hazırды.

Adam siyah, dantel külotunu hâlâ tutmaya devam ederken Sevda yavaşça gülümsedi. Bu öylesine güzel ve yumuşak bir gülümsemeydi ki o an değil Ezel'i, kalbi olmadığını iddia eden Yavuz'u bile kalbinden vurabilirdi. Genç kadın başını hafifçe omzuna yaslayarak meydan okur gibi, "Onu çok sevmişe benziyorsun," dedi. "İstiyorsan sende kalabilir..."

Beklediğinin aksine Ezel Doğan şaşırmadı, adamın o güzel dudakları geniş bir gülümsemeyle şekillenerek yakışıklı yüzünü aydınlattı. *"Hiç demeyeceksin sanmıştım."*

Adam onu kasıp kavuran bir bakışla gözlerine bakmaya devam edip, ahlaksız bir gülüşle külotunu cebine atarken Sevda kiminle aşık armaya çalıştığını daha iyi anladı.

Ezel Doğan iflah olmaz bir utanmazdı.

Adam ayağa kalktığında ve şöalesine doğru yürümeye başladığında, onun gidişini seyreden Sevda nihayet derin bir

nefes aldı. Bu cesareti nereden bulabildiğini sorgulayarak kendine kızarken, ayaklarını havada çapraz yaptı. Saçlarını sol tarafına attı ve avuçlarını çenesine yaslayarak Ezel Doğan'ı seyretmeye başladı. Çırılçıplak oluşunun onu her geçen saniye germesi lazımdı ancak Sevda kendini yaramaz bir kız çocuğu kadar heyecanlı hissediyordu.

Oynadıkları bu tutkulu oyun, kesinlikle çok tehlikeliydi ve Sevda'yı çeken şey de tam olarak buydu. Her şeye rağmen sonunda kendini adamın kollarında, güvende bulacağını biliyor ve buna sarılıyordu.

Ezel üzerinde gezinen bakışların kesinlikle farkındaydı ve dudaklarındaki o gülüşe rağmen oldukça gergindi. Kahretsin, kadın sadece birkaç adım ötesindeydi ve *çırılçıplaktı*. Hep düşlediği gibi yatağında öylece uzanıyor ve onun vereceği emirleri bekliyordu. Ezel ona emirler vermekten kesinlikle zevk alırdı fakat aklındaki sözler, sanat için değildi.

Tamamen arzıyla ilgiliydi.

Sevda o çakır gözleriyle, gözlerinin içine bakarken kadına dizleri üzerinde doğrulmasını söylemek isterdi. Yavaşça Sevda'ya doğru yürür, kadının eşsiz güzelliğini bir su gibi yudumlar ve parlak, yumuşak omuzlarını okşardı. Ardından kadının ellerini kavrar ve onları pantolonunun beline yerleştirerek, Sevda'nın düğmelerini açmasını ve fermuarını indirmesini izlerdi. Muhtemelen Sevda bu dediklerini yaparken de Ezel kaskatı kesilir, heyecanla nefessiz kalarak bir kaya gibi sertleşirdi.

Kahretsin...

Düşüncesi bile canını yakıyordu ve kadının hemen orada savunmasız, teslim olmuş bir halde durması da işini hiç kolaylaştırmıyordu. Göz ucuyla Sevda'nın saçlarıyla oynadığını gördü ve o ipek kadar yumuşak saçlara dokunmak isteyen parmaklarını, bir gün istediğini elde edeceğini düşünerek tu-

vale değdirdi. Çerçevenin ve kumaşın gerginliğini mükemmel olduğunu bilmesine rağmen kontrol etti. Kalemelerini alarak şövalenin önüne oturup onların uçlarıyla oyalanırken Sevda, Ezel'i görebilmek için başını hafifçe yana eğdi. Saçları bir kez daha dağılırken şımarıkça, "Sıkıldım," diye seslendi. Oysa sesindeki tek şey, utanç ve endişeydi.

Ezel ona doğru döndüğünde genç kadının yanakları biraz daha kızardı. Buradan öylesine mükemmel görünüyordu ki Ezel bu manzarayı sonsuza dek zihnine hapsedmek ve hatırlamak istedi. Ani bir kararla ayağa kalktı. Gömme dolaplardan birine ilerleyerek fotoğraf makinesini çıkardı. Makineyi boyuna asıp ayarlarıyla oynamaya başlarken çıplak gövdesi ve o güzel gözleriyle Sevda'yı titretiyor, genç kadının sınırlarını her geçen saniye biraz daha zorluyordu.

Ezel ondan yalnızca iki adım uzaklıkta yere diz çöktüğünde Sevda'nın nefes alış verişleri hızlandı. Genç kadın, gergin bir bekleyişle saçlarını kulağının arkasına attı ve başını eğip gözlerini yumduğu an deklanşörün sesini duydu. Bakışları yeniden adama değdiğinde Ezel tıslarcasına bir nefes verdi. "Saçlarını sırtına at."

Sevda adamın dediğini yaparak ona uydu. Sonraki dakikalar zevkli işkencelerle doluydu. Her ikisi de bunun farkındaydı ve bundan gizli bir zevk alıyordu. Ancak altıncı pozdan sonra Sevda sıkılarak kollarını öne doğru uzattı ve yana yatırdığı başını da kollarına yasladı. "İş yaparken hep bu kadar katı mısındır?"

"Bozma, sakın bozma..." Ezel deklanşöre bastıktan sonra doğruldu ve ellerini saçlarının arasından geçirerek onları darmadağın yaptı. "Ya sen? Hep çabuk sıkılan biri misindir?"

"Hayır, sadece sırtım ağrıdı. Karnımın altına bir yastık koymam gerekirdi."

Huysuzca homurdanan Sevda, Ezel'in kısık bakışlarla kendisini seyrettiğini gördüğünde utandı ve genç adam gözlerini açıp kapayınca dek pozisyonunu değiştirdi. Yan yattı ve bir koluyla göğüslerini sardı. Bir bacağına da karnına doğru çekti ve çıplaklığını elinden geldiğince gizlemeye çalıştı. Fakat Ezel Doğan'ın ateşli, tecrübeli bakışları altında bu imkânsızdı. Ezel, Sevda'nın yeni pozisyonunu süzerken genç kadına öyle bir bakış attı ki Sevda'nın boğazı kurudu. Bu meydan okumaları eğlenceli buluyordu ancak ilk kez korktu. Bedenini ipekten iplikler gibi saran o arzu, karnının altında toplanarak kocaman bir yumak oldu ve hava cinselliğin verdiği o gerilimle doldu.

Ezel sadece tek bir adım atsa, ayağa kalksa ve kadına baksa onun sakladığı ya da *saklayamadığı* her şeyi göreceğini biliyordu. Genç kadının bu kadar yakınında olup da dokunamamak onu delirtiyordu. Lanet kadın çok güzeldi. Öyle güzeldi ki Ezel'in aklını başından alıyor, geriye beyninin içinde durmadan *Sevda* diye göğsünü yumruklayan bir mağara adamı bırakıyordu.

Kendine engel olamadan uzandı ve kadının saçlarını okşayarak onları omzunun üstüne, serin çarşafıya bıraktı. Teninde gezinmek ve onu keşfetmek için delice bir istek duyuyordu fakat kendine güçbela engel olarak geri çekildi. Kadın saklı bir güzellikti ancak bu hali, Ezel'in karşısında her şeyiyle durmasından çok daha tahrik ediciydi.

Sevda gözlerini kırıştıtarak, o gür kirpiklerinin altından kendisine baygın bir bakış attığında ve dişlerini dudaklarına geçirdiğinde Ezel uzanıp Sevda'nın dudaklarını okşadı. Boğuk bir sesle, "Sana sahip olduğum an..." diyerek adeta tısladı. "Sana sahip olduğum an sana beni çıldırtmanın hesabını soracağım, Sevda. Kollarımda zevkle kıvrınacak ve yine de devam etmem için bana yalvaracaksın..."

Sevda bacaklarını sıkıca birbirine bastırırken adeta soluk soluğaydı. “Beni soyan sendin, unuttun mu? Çıplak kalmamı söyledin.”

“Söyledim... söyledim ama bu kadar mükemmel olmaman gerekiyordu!”

Ezel kendi kendine homurdandığında Sevda yüzünü koluna bastırarak, “Sus,” diye fısıldadı. “Lütfen...”

Ancak Ezel’in susmaya niyeti yoktu. Uzanıp bir eliyle genç kadının saçlarını kavradı ve onları parmaklarına dolayarak Sevda’nın başını geriye doğru çekti. Bir diğer eliyle uzanarak genç kadının çenesini tuttu ve onu gözlerine hapsetti. Kadının arzuyla koyulaşan bakışları bu kez koyu bir maviye çalıyordu. İçlerindeki o arzunun getirdiği belirsizlik, Ezel’i en derinlerden vuruyordu.

“Susmayacağım,” diye fısıldadı. “Kahretsin Sevda, her şeyin farkındaydın. İkimizin de yanacağının, kül olacağının farkındaydın.”

“Sen de öyle, bunu sen de biliyordun, Ezel... Yalnızca bunun sadece bir bakışla olacağını bilemedin. Bir çift sözle, yalnızca bir dokunuşla...”

Sevda’nın ürkek fısıltılarını dinleyen Ezel eğildi ve dudaklarını genç kadının tenine, boynuna bastırdı. Oraya ıslak bir öpücük bırakırken zamanın neler getireceğini ve sözlerinin ne kadar doğru olacağını bilmeden, “Beni mahvedeceksin, Sevda mahvolacağız,” diye fısıldadı...

Ardından hiçbir şey olmamış gibi hırsla avuçladığı o saçları bıraktı ve yeniden şövalesine doğru yürüdü. Çelik gibi sert, katı bir sesle öyle kalmasını söylerken Sevda adamı dinledi. Bu sırada deli gibi atan kalbini sakinleştirmek için derin nefesler almaya başladı. Ezel de ondan farksız sayılmazdı. Derin derin soluyordu ve çıplak bedenini süzen gözlerinde tekinsiz

bir ışık vardı. Birlikteyken pimi çekilmiş bir bomba gibilerdi. Patlamaları an meselesiydi ve bu olduğunda Sevda artık bunun geri dönüşü olmayacağını, her bir parçasının savrulacağını farkındaydı.

Derin bir nefes alıp kaşlarını çatarak, tuvale çizgiler bırakan adama odaklandı. Adamın uzun, gece karası saçları dar-madağındı ve bir kısmı alnına doğru dökülmüştü. Sevda'nın uzanmak ve onlara dokunmak isteyeceği kadar güzel görünüyordu. Yeşil gözleri, bir erkeğe göre uzun ve gür olan kirpiklerinin gölgesinde saklanmıştı. Daha önce defalarca kez kendisini öpen o dolgun dudaklar ise düz bir çizgi halini almıştı ve Sevda, aslında adamın bunu hep yaptığını fark etmişti. Çalışırken ya da bir şeye odaklanırken hep böyleydi.

Sevda sessizliğe daha fazla dayanamayarak konuşmaya karar verdi. "Bana biraz kendinden bahsetsene..."

"Ressamım ve resim yapmayı severim."

Ezel başını hiç kaldırmadan dalga geçercesine homurdandığında, Sevda surat asarak kaşlarını çattı. "İyi ki söyledin, Ezel bildiğim iyi oldu..."

"Benim için zevkti." Ezel *bir şey değil*, dercesine omuz silkip yeniden resmine döndüğünde Sevda homurdandı fakat sorular sormayı bırakmadı. "Bir ailen var mı?"

"Aile dediğin şey yalnızca anne ve babadan oluşmuyorsa evet, o halde bir ailem var." Ezel boş bir sesle konuşup, gözlerini gözlerine diktiğinde Sevda irkildi çünkü kaybı yaşayan ve buna şahit olan bakışlar, kendininkilerin aynası gibiydi. İçleri hüznle ve aradan geçen yıllara rağmen sonsuza dek sürecek bir matemle doluydu. Giderek koyulaşmıştı ve Sevda'ya kendi kayıplarını hatırlatıyordu.

Sevda ne kadar hassas bir soru sorduğunun farkına vararak susup bakışlarını kaçırdığında, Ezel ona kaçamak bir bakış

attı ve kadının çatılan kaşlarından, somurtan dudaklarından nefret ederek onu yeniden başlatmaya çalıştığı sohbetin içine çekti. “Tek ailem halam,” dedi yeniden resme odaklanarak. “Bir de baş belası bir kuzenim var. Hobileri arasında beni ve Süha’yı çıldırtmak bulunur.”

Sevda düşünceli gözlerle, “Belen,” diye mırıldandığında Ezel alaycı bir homurtu çıkardı. “Ta kendisi...”

“Süha kim peki?”

“Benim için bir dost, Belen için ise duygularını kabullenecek açılmak yerine, flört etmeyi sevdiği adam...”

“Ah, seviyorsa neden söylemiyor ki? Kabullenmek-”

“Sen her şeyi kabulleniyor musun, Sevda?”

Ezel kendisine imalarla dolu, ateşten bir bakış attığında Sevda kızarak sessiz kaldı. Ezel Doğan hakkında kabullenmediği, kabullense bile adama asla itiraf edemeyeceği pek çok şey vardı. Yeniden konuya dönerek, “Bir de Erez vardı, değil mi?” diye sordu. “Dostun olduğunu-”

“Kahrolası herife neden bu kadar taktın?”

Ezel çizmeye bir ara vererek kaşlarını çatığında Sevda gülmek için dudaklarını birbirine bastırdı. Sonra da bundan vazgeçerek adamı kışkırtan bir gülüş kuşandı. “Sadece merak ettim,” derken adamın öfkelenişinin farkındaydı. “Neden bu kadar tepki verdiğini anlayamıyorum, Ezel. Kıskanmış olabilir misin?”

“Senin Belen’i sevgilim zannedip kıskandığın gibi mi, Sevda?”

Pekâlâ, bu iyiydi. Sevda adama vereceği bir cevabı olmadığını anladığında huysuzca kaşlarını çatı ve Ezel onun bu hali karşısında gizli bir gülümsemeyle yeniden resmine döndü. Kadın onu nereden vuracağını nasıl da iyi biliyordu. Farkında olmadan Ezel’in aklına bir başkasının düşüncesini sokuyor ve Ezel bundan nefret ediyordu.

Sevda'nın önceki hayatına karışamazdı, bunu biliyordu ancak şimdiki hayatı, bundan sonrası Ezel'i ilgilendirirdi. Her ikisi de birbirlerinden bu kadar hoşlanıyor ve birbirlerini istiyorken buna hakkı vardı. Bakışları buluştuğunda ve kadının o güzel, çakır gözleriyle kendisini izlediğini gördüğünde hafifçe gülümsedi. Sevda'nın kalbinin hızla çarpmasına sebep olan bir gülümsemedir. "Ya sen? Senin arkadaşların var mı?"

Birdenbire tüm yüzü aydınlanan Sevda, "Ever," diye şakıyınca Ezel'in kaşları ilgiyle havaya kalktı. Neticede kadını bu kadar mutlu eden çok az şey vardı. "İsmi Sabrina, İrlandalı bir manken ve Zürih'de yaşıyor. Benim en iyi ve tek arkadaşım-dır. Dedem... dedem kalp krizi geçirdiğinde buradaydı ancak yeniden dönmesi gerekti."

Kadının sesi sonlara doğru hüznle alçaldığında Ezel, onun kadına ne kadar değer verdiğini anladı. "Sana sahip olduğun için çok şanslı olmalı."

Sevda bu sözler üzerine alayı bir ses çıkararak, "Asıl ben, ona sahip olduğum için çok şanslıyım," diye mırıldandı. Ses tonundaki o ruhsuz hava, Ezel'in çok daha fazla şey sormak istemesine neden oldu fakat kadının gözlerinde dolaşan gölgeler ona engel oluyordu. Ezel onun kadınla İsviçre'de tanıştığını tahmin ediyordu. Sevda hakkında anlamlandıramadığı şeylerden biri de buydu. Yavuz kadar kontrolcü biri nasıl olmuştu da Sevda'nın İsviçre'ye gitmesine ve orada uzun yıllarca yaşamasına izin vermişti? Neden başka bir yer değil de İsviçre'yd?

Sevda'nın dalgınca camdan dışarı baktığını gördüğünde, onun dikkatini yeniden çekmek adına kadının yüzünün önüne düşen saçlara bir bakış atarak, "Saçlarını sırtına at," diye seslendi. Sevda bu söylediğini yapıp göğüslerinde gevşeyen kolunu yeniden sıklaştırdığında, Ezel bakışlarını bir an olsun kaçırmadan onu seyreliyordu.

Sevda, "Bu çok utanç verici," diye inledi. Gözlerinde sessiz bir yakarış gizliydi. "Bana öyle bakmaktan ne zaman vazgeçeceksin?"

"Nasıl bakmaktan?"

"Sanki beni zaten soymamış, çok daha fazlasını istermiş gibi..."

"Ah, bunu zaten istiyorum, Sevda..." Ezel kollarını göğsünde kavuşturdu ve keskin yüz hatlarını çok daha tehlikeli kılan bir gülüşle karşılık verdi. "Buradan ne kadar güzel görüldüğünü ve sana neler yapmak istediğimi bilsen korkup kaçardın..."

Belki de kaçmazdı.

Sevda olduğu yerde kıpırdandı. Heyecanla nefes alıp vermeye başladığında, Ezel ayağa kalktı ve yavaşça ona doğru yürüdü. Sevda'nın önünde diz çöktü ve o keskin yeşilleriyle genç kadının dudaklarına bakarken, "O siktiğim kuralından nefret ediyorum," diye fısıldadı. Sevda'ya uzandı ancak son anda kendine engel olarak elini indirdi ve genç kadının sere serpe uzandığı çarşafı parmaklarının arasında sıkırmaya başladı. Yüzleri birbirlerine öylesine yakındı ki Sevda adamın sıcak nefeslerini teninde hissedebiliyor, ona bu kadar yakınken Ezel Doğan'ın kendisini öptüğü o büyülü dakikaları düşünmeden yapamıyordu.

Sevda adamın onu hâlâ öpmemesine şaşırarak bakışlarını gözlerine diktiğinde, Ezel inlememek için kendini zor tuttu. Arzunun bir sis gibi genç kadının gözlerinde dolandığını, kadının çıplak teninin enfes bir pembeye büründüğünü ve ıslak dudaklarının ne kadar davetkâr olduğunu görmek aklını fazlasıyla başından almıştı.

Ezel üzerine doğru biraz daha eğildiğinde Sevda titrek bir nefes aldı. "Belki... sadece bu an için bir istisna yapabiliriz," diye fısıldadı.

Ancak Ezel'in boktan istisnalara sabrı yoktu. Artık kalmamıştı. *Ya hep ya hiç*, diye düşünüyordu ve Sevda da bunu adamın gözlerinde görebiliyordu.

Adam boğuk, hırıltılı bir sesle, "Pes ediyor musun?" diye sorduğunda Sevda birkaç saniye için sessiz kaldı. "Sana pes ettiğinde neler olacağını söylemiştim... Hatırlıyor musun?"

Sevda yavaşça başını salladı. Kendini kurdun kollarındaki bir kuzu gibi hissediyordu ancak avlanmayı hiç bu kadar istememişti. Yüzüstü dönerek dirseklerinin üzerine yaslanıp, "Evet," diye fısıldadığında Ezel dudaklarını onunkilere dokundurdu ancak onu öpmedi. "*Neye* evet?"

Daha cevap veremeden adam geri çekildiğinde Sevda öfkeli bir nefes verdi, bu saatten sonra daha fazla utanmasının bir anlamı olmadığını düşünerek dizlerinin üstünde doğruldu. Çıplak bedenini, dizlerinin üzerindeki Ezel'in yarı çıplak gövdesine yasladı. Ellerini adamın saçlarına geçirdi ve onun o yoğun, yeşil gözlerini kısmasını zevkle izledi. "Pes edi-"

Ezel sözlerinin devamını duymak için beklemedi, dudaklarını aceleyle onunkilere bastırdı ve saçlarındaki parmakların hesabını sormak ister gibi çıplak kalçasını sıktı. Orada yeni bir iz bırakacağı kesindi ancak bu seferkinin acıdan değil, zevkten olacağı düşüncesi Ezel'i hiç olmadığı kadar tatmin ediyordu. Kadının her bir santimini keşfetmeyi ve o güzel tenini, ona ait izlerle doldurmayı planlıyordu.

Sevda inleyerek adama tutunurken, sertleşen göğüs uçları adamın sert göğsüne sürtünüp ona canını acıtan bir zevk verirken, Ezel'den başka hiçbir şey düşünemiyordu. Dudaklarını araladı ve adamın onu talan etmesine, dilini onunkiyile birleştirip onları mahrem bir dokunuşla sarmasına izin verdi. Adamın saçlarına asıldı ve Ezel göğüslerinin çıldırtıcı ağırlığını avuçlayıp, onları hoyrat dokunuşlarla keşfederken inledi.

Yaşadıklarının onun için çok fazla olduğu bir gerçektir. Bedenini istila eden bu hislere ve dokunuşlara karşı hâlâ ace-miydi ancak bu onu durdurmuyor, Sevda adama sürtünmeye ve tıpkı onun kendisine yaptığı gibi onu baştan çıkarmaya devam ediyordu.

İp madem incelmışti, o halde inceldiği yerden kopmasında bir sorun yoktu.

Yalnızca saniyeler içinde kendini o serin çarşıların üstünde, sırtüstü uzanırken buldu. Ezel geri çekilip kendisini seyretmeye başladığında, Sevda teninin açıkta kalan her santiminin kızardığını hissetti. Örtünmek ve kolunu kendine sarmak istedi ancak onun neler düşündüğünü tahmin eden Ezel buna izin vermedi. Parmaklarını onun parmaklarının arasından geçirdi ve ellerini başının üstüne sabitleyerek üzerine uzandı. Tıpkı dünkü gibi onu kolları arasında hapsedti.

Erkeksi bir gururla dolan gözlerini bir ziyafete bakıyormuş gibi üzerinde gezdirerek, “Pes edeceğimi biliyordum,” diye fısıldadı. Yeşilleri daha önce Sevda’ya hiç böyle bakmamıştı. “Ancak bu kadar erken olacağını düşünmemiştim.”

“Bunu ben de düşünmemiştim,” diye itiraf eden Sevda utançla kızardı. “Daha bir gün bile olmadı! Aradan sadece saatler geçti ve ben... senin kollarında, senin yatağındayım...”

Ezel sözlerinin gerçekliğiyle inlememek için derin bir nefes alarak, “Sana demiştim,” dedi. “Biz birbirimize aitiz, demiştim...”

Sevda bunu inkâr etmeyerek gülümsediğinde, öyle güzel görünüyordu ki o dakikadan sonra Ezel’in kendini daha fazla tutabilmesi imkânsızdı. Eğilerek dudaklarını yeniden onun kollarına kattı. Sevda’nın kendisine dokunmasını istiyordu, bu yüzden onun ellerini serbest bıraktı ve genç kadın çekingen ancak istikrarlı dokunuşlarla avuçlarını sırtında gezdirirken kendi de söz verdiği gibi kadının vücudunu keşfetmeye başladı.

Omuzlarının narin kıvrımlarını, kürekkemiklerini gezindi. Göğüslerini kavradı ve onları hoyratça şekillendirmeye başladığında Sevda dişlerini Ezel'in altdudağına geçirdi. Kendini genç adamın sertliğine doğru itti ve Ezel, kadının bacaklarını bir kenara çekip vücudunu onunkine bastırdı. Aralarındaki o aptal kumaşlara rağmen öyle güzel hissettiriyordu ki Ezel ön sevişmeyi atlamaktan ve ona o an sahip olmaktan korktu.

Öpüşmelerinin temposuna uyarak ritmik hareketlerle kendini Sevda'ya bastırıp ona sürtünürken, her ikisi de daha fazla direnemeyecekleri kör bir tutkunun pençesinde kaybolmuştu. Bu yüzden kilitte dönen anahtarın, açılan kapının ve onlara bakarak genişçe sırıtan adamın farkında değillerdi.

"Ah, Ezel! Seni şanslı piç! Ağzının tadını hep bilmişsindir!"

Bölüm 15

"Bir saniye içinde o siktiğimin gözlerini üstümüzden çekmezsen seni mahvederim, Erez!"

"Sakin ol şampiyon, sakin!"

Erez ellerini havaya kaldırarak sırttı. Belen, Ezel'in stüdyoda olduğunu söylerken adama sürpriz yapmak istemişti ancak asıl sürpriz kendisine olmuştu. Kadını ve onu, o halde görür görmez zaten arkasını dönmüştü ve gözlerini üzerlerine dikip onları daha da utandıracak değildi. Şey, aslında Ezel'in utandığını sanmıyordu, içinden bir ses bunu yapmasını söylemişti ama sadece siyah saçlarını görebildiği kadın utançtan öyle bir çığlık atmıştı ki Erez kadına üzülmüş ve bu fikirden vazgeçmişti.

Sevda utançla örtüleri çekiştirmeye çalışırken Ezel'in bedeni ona siper olmuştu ve yakınlıkları can yakıyordu. Sevda önce Ezel'i üstünden itmeyi sonra da kendini banyoya atmayı ve saatlerce orada kalmayı istiyordu. Saniyeler önce hissettiği

o şiddetli duygular onu öyle sarsmıştı ki utançtan ne tek kelimede edebiliyor ne de kıpırdatabiliyordu.

Ezel bulundukları duruma içinden küfürler yağdırdı, saniler önce arzuyla dolu o gözlerin yaşlarla ve utançla taşıtığını gördüğünde daha da öfkelenildi. Zamanlaması bu kadar boktan olan bir adam daha tanımıyordu. Omzunun gerisinden Erez'e bıçak kadar keskin bir bakış atarak, "Dışarı!" diye kükredi.

Adam bu sözlerin üstüne, "Çok soğuk!" diye homurdandı ama yine de sigara paketini ve çakmağını alarak dışarı çıktı. Dairede yeniden baş başa kaldıklarında Ezel, Sevda'ya döndü ve onun o sarsılmış, kırılğan haline bakarken hissettiği öfke sabun köpüğü gibi dağıldı. Genç kadını kollarına çekmek ve onu sıkıca sarmak arzusuyla boğuşmaya çalıştı. Ardından uzanarak her ikisinin de içini titreten tüy kadar hafif ve ateş kadar sıcak dokunuşlarla genç kadının yanaklarını okşadı.

"Sakin ol, Sevda... Bir elmadan daha kırmızısın. Her ne kadar bu halinden hoşlansam da... yeniden basılmamak için toparlanmamız gerekiyor."

Aslında toparlanması gereken tek kişi Sevda'ydı zira genç adamın kıyafetleri -en azından çoğu- hâlâ üstünde duruyordu fakat genç kadının bacaklarının arasına yaslanan o sertlik, Ezel'in de en az Sevda kadar kötü bir durumda olduğunu anlatmaya yetiyordu.

Sevda utançla inleyerek avuçlarını yüzüne bastırıp, "Rezil olduk!" diye fısıldadı. "Buna... buna inanamıyorum..."

"Bir de şu açıdan düşün," diyen Ezel gergin bir sesle güldü. "Durmadan sorup durduğun Erez'le tanıştın."

"Tanrım, beni... gördü mü?"

Sevda avuçlarını aralayarak adama kaçamak bir bakış attığında, o yeşillerin karardığını ve öfkenin genç adamın gözlerine çöktüğünü gördü. Ezel bu fikirden nefret ediyormuşçasına tısladı. "Elbette hayır!"

Erez gelmeden önce bile Ezel, Sevda'yı öyle bir sarmıştı ki adamın görebildiği tek şey kendi bedeninin altında ezilen siyah saçlı bir kadın olmalıydı.

Sevda rahatlayarak derin bir nefes verdiğinde ve ürkekçe gözlerine baktığında Ezel eğilip, ellerini genç kadının saçlarına dolayarak dudaklarını onunkilere bastırdı. Sevda'yı talan etmek, ona sahip olmak o an mümkün olsaydı, ona pes edişinin getirdiklerini zevkle gösterir ve bunu hiç düşünmeden yapardı.

Sevda neler olduğunu anlayamadan, Ezel öpücüğü keserek geri çekildi ve başparmağıyla genç kadının dudaklarındaki ıslaklığı okşarken, "Evren bizimle dalga geçiyor olmalı," diye fısıldadı. Sesinde tehlikeli bir alay vardı. "Hikâyemizi kim yazıyorsa boktan bir mizah anlayışı var..."

"Ah, sanırım öyle..."

Sevda bir kez daha arzu dolu gözlerle ona bakmaya başlayınca Ezel acı çekercesine derin bir nefes aldı ve eğilerek kadının dudaklarına yeniden sert bir öpücük bıraktı. "Artık giyinsen iyi olur, buna başka bir zaman devam edebiliriz."

"Tabloya mı?"

Sevda safça sorduğunda Ezel'in dudaklarında alay dolu bir gülüş belirdi ve genç adam, sertliğini kadının bacaklarının arasına yaslayarak, "Buna," diye mırıldandı. Sevda yeniden kızardığında o parlak gözleri, yastığına dağılan siyah, kıvrırcık saçları ve ışıldayan teniyle öyle güzeldi ki Ezel kendini tutamadan onu öpmeye başladı. Bu kez Sevda dudaklarının üstündeki o dudakları karşılamakta hiç gecikmedi. Kollarını adamın boynuna sararak dudaklarını araladı. Ezel dilini onunkine katarak, dudaklarını dişleriyle çekiştirip onu hoyratça öperken, yakıcı bir ateş bir kez daha hücrelerine karıştı. Bu zevk dolu bir yangındı.

Tıpkı adamın yaptığı gibi onun altdudağını çekiştirerek emdiğinde, Ezel hırlarcasına bir nefes verdi. Boynunda ve omuzlarında gezinen o elleri Sevda'nın başının üstünde

kenetledi. Geri çekilip, “Şimdi anladın mı?” diye sorarken nefes nefeseydi ve yeşil gözleri alev alevdi.

Sevda sessiz kaldığında Ezel bedenini biraz daha onunkine bastırdı ve çıplak göğüsleri acıtan bir zevkle birbirlerine değdiğinde her ikisinin dudaklarından da bir inleme döküldü. Ezel yeniden Sevda’nın dudaklarına eğildi ve kapı o gün ikinci sefer açıldı. Sevda yeni bir utanç çılgılığı atarken, Ezel küfürler savurarak bakışlarını adama dikti. Yeşilleriyle birini öldürmesi mümkün olsaydı, Erez Gündoğdu şu an ölü bir adam olabilirdi.

“Siktir! Kahrolası gözlerini oyacağım, Erez! Onları bu defa oyacağım!”

Erez bir kez daha homurdanarak çıkarken, Ezel artık evrenin onunla dalga geçtiğinden emindi.

Sevda kıpkırmızı bir halde avuçlarını bir kez daha yüzüne kapadığında, Ezel içinden küfürler yağdırarak ayağa kalktı ve sakinleşmek için banyoya girdi. Kendini serin suyun altına atarak biraz olsun rahatlamaya çalıştı. Öfkeliydi fakat kabul etmek istemese de adamın gelişinin iyi bir tarafı da vardı.

Sevda sıradan bir kadın değildi. Ezel’in o an ona sahip olması her şeyi fazla oldu bittiye getirirdi. En azından öncesinde Sevda’yı bir yemeğe çıkarabilir, ona biraz daha kur yapabilir ve gece onu istediği kadar şımartabilirdi. Her ne kadar kadın hoyrat dokunuşlarından hoşlansa ve Ezel kadının o bembeyaz teninde kendine ait izler görmek düşüncesinden deli gibi zevk alsada ona daha yumuşak davranmalıydı. Kimsenin bugüne kadar yapmadığı bir şekilde ona dokunmalı, kadının yalnızca bedenini değil, kalbini ve ruhunu da çalarak onu tamamen kendine katmalıydı.

Sevda’yı *onun* yapmalıydı.

Ezel bu düşüncelerle boğuşurken Sevda çarşafı vücuduna dolayarak sarındı ve yanındaki yastığı kolları arasına çekerek yüzüne bastırdı. Sessiz ve boğuk bir çılgılık atarak öfkesinden

kurtulduktan sonra çok daha rahattı ancak bir kez daha çıplak bir halde basılırsa o kadar rahat olabileceğini sanmıyordu.

Örtüyü göğsüne bastırarak ayağa kalktı ve kıyafetlerini aramaya başladı. Dizlerinin üstünde biten elbisesinin altına, arabasıyla geldiğinden üşümeyeceğini düşündüğü ve çizmele-ri de uzun olduğu için çorap giymemişti. Aynı şekilde sutyeni de yoktu. Sadece külotu vardı ve o da...

Lanet olsun ki Ezel'deydi.

Sevda adama meydan okumuş ve onu resmen külotunu alması için cesaretlendirmişti.

Öfkeyle inleyip sandalyenin üstündeki elbisesini hızla üstüne geçirdi. Yatağın bir köşesine oturarak Ezel'in büyük bir zevkle çıkardığı çizmelerini giydi ve saçlarını el yordamıyla düzelterek kolonlardaki aynalardan birine doğru ilerledi. *Dağılmış* kelimesi şu hali için oldukça... yetersizdi. Bir tsunaminin tam ortasında kalmış gibi görünüyordu. Sevda, adamın çekiştirmekten hoşlandığı saçlarını düzeltmeyeceğini anladığında onların bir koyun kadar kabarık durmasına izin vermekten başka bir şey yapamayacağını anladı. Görüntüsünü biraz olsun düzeltmek istercesine çantasındaki makyaj malzemelerine sarıldı.

İşi bittiğinde daha iyi görünüyordu ve kendine bir kadeh doldurduktan sonra çok daha iyi olacaktı. Banyodaki su sesinin kesilmesini dinlerken, bir kadeh şarap alarak camın önüne doğru yürüdü. Bir yudum alıp, dışarı bakarken ise adamı fark etti. Erez Gündoğdu, kendi beyaz arabasını yanında oyuncak araba gibi bırakan siyah, devasa bir Jeep'e yaslanmıştı ve umarsızca sigara içiyordu.

En az Ezel kadar uzundu. Upuzun siyah, deri bir trençkot giymişti ve tıpkı Ezel'inkiler gibi koyu ve dağınık olan saçları omuzlarının üstüne dökülüyordu. Onunla hemen hemen aynı kiloya ve ten rengine sahipti. Aralarındaki tek benzerliğin isimleri ve meslekleri olmadığı su götürmez bir gerçektir.

Sevda kaşlarını çatarak adamı incelemeye devam ederken, adam üstündeki bakışları hissetmiş gibi başını kaldırdı ve göz göze geldiklerinde Sevda nefesinin tıkanıldığını hissetti. Ezel Doğan'ın çarpıcı, delici bakışları, bu adamın bakışlarının yanında Pollyanna'ninkiler kadar tatlı ve sevimli duruyordu. Adamın gözlerinin rengi, uzaktan bile seçebildiği bir maviydi. Elektrik mavisiydi ve adam sanki gözlerinde kobalt şimşekler çakıyor gibi bakıyordu. Kaşları hafifçe çatılmıştı, dudakları sanki gülümsemek nedir bilmiyormuş gibi dümdüzdü.

Sevda irkilerek bir adım gerilediğinde, Ezel Doğan'ın göğsüne çarptı. Erez elindeki sigarayı son kez içine çekerek yere attıktan sonra büyük postallarının altında ezdi ve Sevda'ya çarpık bir gülüşle baktı. Ardından bakışları Sevda'nın arkasındaki adama kaydı. Sevda, Ezel'in nasıl baktığını bilmiyordu ama her nasıl bakıyorsa aşağıdaki adamın gülüşü daha da büyüdü ve adam en sonunda orta parmağını havaya kaldırarak genişçe sırtıttı. Bu haliyle çok... tehlikeli bir havası vardı. Kesinlikle alınının ortasında bir *dangerous** tabelası taşımalıydı.

Erez Gündoğdu büyük arabasının kaputundan uzaklaşarak binaya doğru yürümeye başladığında, Sevda bir hanımefendiden beklenmeyecek şekilde elindeki kadehi başına dikerek içti. Dudaklarından süzölmek üzere olan bir damlayı diliyle yakalayarak arkasını döndü. Hâlâ utanıyordu ve Erez'le birazdan yüz yüze geleceği gerçeği utancını gittikçe katlıyordu. Belki de biraz daha içmeliydi. Keşke kadeh yerine şişeyi alsaydı.

Gözlerini kısarak küçük mutfığa baktığında, Ezel elindeki kadehi alarak bir kenara bıraktı ve dikkatini yeniden ona vermesini sağladı. Adamın yeşil gözlerinde oyunbaz, muzip bir bakış vardı. "Biraz fazla gerginsin Sevda, sence de öyle değil mi?"

* İngilizce'de *tehlikeli* anlamına gelir.

"Hiç tanımadığım bir adamın önünde seninle neredeyse sevişirken basıldım, *hem de iki kere*. Ve o adam şimdi buraya geliyor. Eğer biraz gerildiysem kusura bakma."

Sevda işaretparmağını göğsüne doğrultup tıslarcasına konuşarak kaşlarını çatığında, öylesine huysuz ve güzel görünüyordu ki Ezel dudaklarındaki gülüşü bastırmakta zorlandı. "Utanmana gerek yok, rahatla," diye mırıldandı. Sevda'nın aksine o oldukça rahattı.

"Rahatlamak mı? Hah! Bunu yapabileceğimi hiç sanmıyorum! Üstelik..."

Sevda ansızın ne söylemek üzere olduğunun farkına vararak sustuğunda, Ezel tek kaşını havaya kaldırdı. "Üstelik ne?"

"Üstelik külotum yokken! Şimdi yalnızca ne kadar utanmış olduğumu değil, her adım atışımda eteğimin yırtmacını ve bir yerimin gözüküp gözükmeyeceğini de düşünceğim!"

Ezel bu gerçeği yeni hatırlamış gibi tıslayarak küfretti. Yeşil gözleriyle cömert yırtmacını süzmeye başladığında Sevda bir başka kadehi içmeyi daha çok istiyordu. Ezel eğildi ve genç kadının yırtmacının iki ucunu birbirine yaklaştırmaya, kumaş kavuşmayınca da yeniden küfretmeye başladı. O yırtmaç ayaktaiken böyle duruyorsa oturunca nasıl olurdu, düşünmek bile istemiyordu.

"Ayakta kalacaksın! Oturma sakın!" diyerek talimat verdiğinde Sevda'nın kaşları çatıldı ve dudaklarından alay dolu bir gülüş fırladı. "Beni buraya çivilemeye ne dersin? İstersen yerimden hiç kıpırdamayayım?"

"İyi olur!"

Ezel tıslayarak, sanki rahat nefes alamıyormuş gibi gömleğinin birkaç düğmesini açmaya başladığında dairenin kapağı da açıldı ve odadaki o gergin hava biraz daha arttı. Artık Ezel bile oldukça gergin görünüyordu ve neredeyse Sevda'nın sağ tarafına, eteğinin yırtmacına yapışık vaziyetteydi. Sevda gözlerini devirdiğinde, Erez kaşlarını kaldırarak onları süzdü

ve her nasıl görünüyorlarsa genişçe sırttı, gülmek bu adama yakışıyordu ancak o güldüğünde... Sevda garip bir şekilde ürperti. Adamın gülüşü o keskin gözlerini daha çok vurgulduğunda o gözlerin içinde saklı kalan birçok şey gördü. İçlerinde derin bir şeyler gizliydi ve adamın hep böyle mi baktığını merak etti. Erez gözlerini Ezel'inkine çevirerek kollarını iki yana açtı. "Bir kucak yok mu? Bir tebessüm, bir hoş geldin?"

"Hoş geldin mi? Ah, evet, işte burada."

Ezel yanından rüzgâr gibi geçtiğinde ve yumruğunu kaldırarak Erez'e doğru atıldığında, Sevda korkuyla çığlık attı ve bir an için gözlerini yumdu. Saniyeler sonra kahkaha sesleriyle yeniden adamlara döndüğünde şaşkındı, kimse yerde değildi. Onların küçük çocuklar gibi yumruk tokuşturduğunu ve ardından birbirlerine sarıldıklarını gördü. *Pekâlâ, işte bu ilginçti.*

Sevda bu kadar çabuk unutulmayı beklemiyordu.

Ezel adama dostane bir kucakla karşılık verirken, "Seni aşağılık herif!" diye tısladı. "En son bir buçuk ay önce konuştuk! Bir daha da bana yazmadın! Seni deli gibi merak ettim! Nerelerdeydin?"

"Ah, biraz orada biraz burada."

Erez çarpıkça sırttı ve Sevda'yla göz göze geldiğinde genç kadın kıpkırmızı yanaklarla ve bir tebessümle karşılık verdi. Yaslandığı cam kenarından ayrılarak ileri doğru bir adım attı ve aynı anda Ezel'in kısık gözleri yırtmacına takıldı. Sevda bunu fark ettiğinde ve Ezel tıslarcasına bir nefes verdiğinde, olduğu yerde kalarak gergince güldü. Oysa beş yaşındaki bir çocuk gibi surat asmak ve ayağını yere vurarak itiraz etmek istiyordu.

Erez, Ezel'den ayrıldı ve Sevda'ya doğru yürüyerek genç kadının elini teklifsizce kavradı. Ardından onu beklenmedik bir hamleyle kolunun etrafında döndürerek Sevda'nın dudakların şaşkın ancak keyifli bir kıkırtının dökülmesine neden oldu. Ona bakan adamın gözlerinde öylesine eğlenceli ve

renkli parıltılar vardı ki Sevda'nın onun hakkındaki tüm düşünceleri yerle bir oldu.

"Ben Erez Gündoğdu, peki ya siz?"

Dudaklarında hâlâ bir gülümseme asılı olan Sevda, boştaki eliyle kıvrık saçlarını yüzünün önünden itelerken, "Sevda," dedi. "Sevda Altınbaşak..."

"Tanıştığımıza çok memnun oldum, Sevda. Sana Sevda diyebilirim, değil mi?"

Ezel çatık kaşlarla onları seyrederken, "O eli biraz daha tutarsan bu tanışmadan o kadar da memnun olmayacağını garanti ederim," diye mırıldandı. Ardından sanki sınırlarını çoktan belirlememiş gibi uzanıp Sevda'yı kendi bedenine yasladı. Erez mesajı en başında almıştı. Sadece onlarla biraz eğlenmek istemişti, doğrusu Ezel'in bir kadınla bu kadar ilgili olduğunu ilk kez keşfediyordu. Yavaşça doğrulurken ikisi arasından anlamlı bir bakışma geçti.

Erez sessizce kadının sıradan biri olup olmadığını sorduğunda, Ezel kadının belindeki elini sıktı ve kaşlarını çatı. Ancak kısa bir an için Sevda'ya döndüğünde bakışları yumuşadı. Kadının güzel yüzünü izlerken bir şey söylemesine gerek yoktu çünkü bakışları her şeyi anlatıyordu.

Erez o an anladı. Kadın denen varlıktan sadece yarıta hoşlanırdı zira bir kadının hem felaket hem de bir mucize olabileceğini ilk elden tatmıştı. Onun için bir felaket olmuştu, Akın için bir felaket olmuştu ve şimdi tek dileği Ezel için de öyle olmamasıydı.

Ancak çok geçti.

Zira Sevda Altınbaşak, Ezel Doğan'ın en büyük felaketi ve yangınıydı...

“Ne düşünüyorsun? Aklın hâlâ orada, konuştuklarımızda mı yoksa?”

Kenan Asan kara kaşlarını kaldırarak kendisine bakıp rahatça bacak bacak üstüne attığında, Yavuz da aynısını yaptı. Kaşlarından birini kusursuzca havaya kaldırdı ve gri gözlerini kıstı. Siyah saçlarının bir kısmı alnına dökülen Kenan, halinden oldukça memnun görünüyordu ancak Yavuz öyle değildi. Dolma kalemlerinden birini parmakları arasında çeviriyor, bir diğeriyle de masada ritim tutarken oldukça gergin görünüyordu. Kenan onu sorgulamakta oldukça haklıydı.

Ve haklı olduğu bir diğer şey de o konuydu.

“Sen bile onu istemişken, ben neden istemeyeyim ki?”

Yavuz’un aklı hâlâ bu söylenenlerdeydi. Sevda’ya olan nefretinin bir başka nedeni de buydu. Yıllarca ona bilenmiş, öfkeyle taşmış, hatta bu öfke ve nefrete dayanamayarak onu iki yıl boyunca yurtdışına, bir kliniğe göndermişti. Yıllar geçtikçe bu duyguların hafifleyeceğini ve bunların yükünden artık kurtulacağını düşünmüştü. Ama Sevda geri geldiğinde hiçbir şey değişmemişti, hatta o duygular daha da şiddetlenmişti.

Yavuz gelip geçen yılların ardından merak edip durmuştu. Acaba Sevda, Ufuk Altınbaşak’ın arabalarından birini aldığını ispiyonlamasa ve Yavuz geri dönmek zorunda kalmasa her şey nasıl olurdu? Yine de o kazayı yapmış olur muydu? Yoksa şu an Selen’le ve bebekleriyle bambaşka bir hayat mı yaşıyor olurdu?

Bunu asla bilemeyecekti ve tek sebebi de... Sevda’ydı. Başına gelen kahrolası her şeyin tek sebebi Sevda’ydı.

Yavuz ondan nefret ediyordu ancak nefret ettiği tek kişi kadın değildi. *Kendinden de nefret ediyordu.* Nasıl oluyordu da başka hiçbir kadın yokmuş gibi Sevda’yı arzulayabınıyordu?

O... o aptal kadında ne vardı ki? Nasıl oluyordu da onu isteyebiliyordu?

Yavuz'un yaptığı her şeye rağmen yıllar bu kadına cömert davranmıştı. Ruhu kırk yaş birden almış olabilirdi ancak yüzü hâlâ çok gençti ve onun farkında bile olmadığı bu güzelliği kimi zaman Yavuz'un sinirini bozuyor, bir çocuk gibi hırslanmasına ve düzgün düşünememesine sebep oluyordu. Günler önce o yılbaşı gecesi, yakın arkadaş grubundaki Emir Seyhan'ı hiç düşünmeden öldürmesi de bu yüzdendi. Adamın sözlerine takılmaması gerekirdi ancak Sevda öyle bir ürkmüş ve gerilemişti ki Yavuz kadının o halinden, onun sinirle dopdolu olan o gözlerinden hiç hoşlanmamıştı.

Sevda sinirle adama atılmak istediğinde, onun için bir dosttan çok daha öte olan sağ kolu Melih Erdem onu tutmuştu. Yavuz elini uzatarak ondan silahını almış, gözünü bile kırpmadan adamı tek kurşunla öldürmüştü.

Karşısındaki adam da tıpkı onun gibi Sevda'yı istediğini söylüyordu ancak Yavuz onu da vuramazdı, bunu her ikisi de biliyordu çünkü Kenan Asan, Emir Seyhan gibi gözden çıkarmak isteyeceği türden bir adam değildi. Güçlü bir yatırımcıydı. Köklü bir aile geçmişleri vardı ve işlerinin baltalanması demek, sahip olduğu her şeyin çöküşünü hızlandırmak demekti.

Adamın hâlâ kendisine baktığını gördüğünde başını iki yana sallayarak, "Hayır," dedi. Yalan olduğu ortadaydı, bakışları hâlâ o konuşmalarının gölgelerini taşıyordu ancak sesi oldukça netti. "Düşünmüyorum. Aklım hâlâ şu belgelerde..."

Kenan onun dolmakalemini sertçe üstüne bıraktığı kâğıtlara bakarken gözlerini devirdi ve önündeki bardağı umursamazca başına dikti. "Merak etme, hiçbir şey olmayacak. Her şey kusursuzca işleyecek. İnan bana, adam neye imza attığını bile anlayamayacak kadar aptal ve çok sevgili aile avu-

katlarına sormayacak kadar da gururlu. Tek istediği bir an önce babasının paralarını yemek. Ama...”

“Ama?”

“Buna fırsatı bile olmadan her şeyi kendi elleriyle bize verecek...”

Kenan'ın yüzünde öyle kendinden emin bir gülüş vardı ki onun yine kazanacağına dair hiçbir şüphesi olmayan Yavuz dosyayı sertçe kapatarak ayağa kalktı. Saat yediye geliyordu. Büyük salondaki yemek masası çoktan hazırlanmış olmalıydı.

“Yemeğe kalacak mısınız?”

“Sevda'yı görebileceksem neden olmasın?”

Kenan kıvrılan dudaklarıyla karşılık verdiğinde, Yavuz gözlerini kısarak adamın yakasına yapışma isteğini bastırmaya çalıştı. “Sevda akşam yemeklerine katılmayı tercih etmiyor.”

“Ah, hadi ama. O içinde *senin* olduğun hiçbir şeye katılmayı tercih etmiyor, Yavuz. Ancak ısrar edersen... eminim ki gelecektir.”

Yavuz başından beri odanın bir köşesinde hem içen hem de kendilerini dinleyen Melih'e bir işaret vererek Sevda'yı çağırmasını istediğini anlattı. “İsrarcı ol,” derken dudaklarında zorlama bir gülüş vardı.

Tüm bunlardan habersiz olan Sevda, Melih hiç umursamadan odasına daldığında pencerenin önündeki sallanan koltukta oturuyor ve yağın karı seyrediyordu. Kucağında bir müzik kutusu vardı ve sol eliyle anahtarı her çevirdiğinde odaya hoş bir müzik yayılıyordu. Müzik kutusunun üstünde küçük bir kar küresi vardı, kürenin içindeki iki sevgili birbirlerinin etrafında dönüyor ve müzik ilerlemeye başladığında yaklaşarak birbirlerine sarılıyordu.

Sevda'nın üç yıldır bu yerde hapsediği doğrudu ancak yılda bir defa dışarı çıkabiliyor ve uzaktan bile olsa kızını ve sevdiği adamı seyredebiliyordu. Geçen sene yılbaşından sade-

ce birkaç hafta sonra yine onları seyretmişti. Elbette kimsenin içini göremeyeceği simsiyah bir arabada, kapalı kapıların ardında oturmuştu.

Onları görebilmek için neredeyse arabanın camlarına yapışmış ve kızının küçücük parmaklarıyla bir kar küresini işaret ettiğini, Ezel'in de gülerek küreyi kızının kucağına bıraktığını gördüğünde hiçkura hiçkura ağlamıştı. Mağazadan baktıklarının aynısı olan yeni bir küre ve paketlerle çıktıklarında Sevda, Yavuz'a yalvarmıştı. Kızının dokunduğu, vitrin camını süsleyen o küreyi almak için dakikalarca ağlamıştı ve Yavuz onun gözyaşlarından sıkılmış olacak ki küreyi almış, kucağına fırlatarak artık susmasını söylemişti.

O günden beri küre Sevda'nın yanı başında duruyordu. O anahtarı çevirerek müziği dinlemeyi seviyor ve bazen bunu saatler boyunca yapıyordu. O anlarda kendisini kızına daha yakın hissediyor ve kimsenin küreye dokunmasına izin vermiyordu.

Müzik bir kez daha sustuğunda anahtarı yeniden çevirmek üzereydi ancak kapı sesini duyduğunda, duraksayarak gelene baktı ve Melih'i bir duvar kadar yıkılmaz bir şekilde karşısında gördüğünde kaşlarını derince çattı. Sevda onları görmek istemedikçe adamlar yoktan var oluyormuş gibi etrafında bitiyorlardı.

"Kapıyı çalman gerektiğini hâlâ öğrenemedin mi?"

"Akşam yemeğine bekleniyorsunuz, Sevda Hanım."

"Ne zaman o adamlar aynı masaya oturduğumu gördün?" Sevda tiksiniyormuş gibi daha fazla dayanamayarak bakışlarını adamlardan çekti ve yeniden dışarıda yağan kara döndü. "Gel-meyeceğim. Bir şey de yemeyeceğim. Beni bir daha rahatsız..."

"Bir rica *değildi*."

Melih tıslarcasına konuşup kendisine doğru bir adım attığında, Sevda ağlamaktan şişen gözlerinde öfke dolu bakışlarla adama döndü. "Ya gelmezsem?"

"Zorla götürmek zorunda kalırım."

“Kalan diğer parmaklarımı da kırarak mı?”

Sevda alayla gülümsediğinde adam bundan rahatsız olmuş gibi kaşlarını çatı. “Size zarar vermek istemediğimizi biliyorsunuz. Parmaklarınızın kırılması sizin suçunuz.”

“Ah, tabii tabii benim suçum.” Sevda elindeki kar küresini pencerenin önüne bıraktı ve ayağa kalkarken alay dolu bir kahkaha attı. “Nasıl da unutmuşum? Elbette her şey benim suçum. Tüm bunların sorumlusu benim, değil mi? İşlemediğim o cinayetin bile suçlusu benim! *On üç yaşında bir suçlu...*”

Melih bu konuşmaya daha fazla izin vermeyeceğini anlatmak ister gibi kaşlarını çatı ve uzanarak Sevdâ'nın kolunu sertçe kavradı. Genç kadın bir daha aşağı inmeyi ve kimseyi görmeyi beklemediği için her zamanki gibi kalın askılı bir gecelik ve sabahlık giymişti. Üzerindeki kumaşlar incecikti ve Sevda, adamın tuttuğu yerin moraracağından adı kadar emindi.

“Bırak beni!” diye debelendiğinde Melih uzanıp bir diğer kolunu da tuttu ve onu sertçe sarsarak “Sesini kes!” diye tısladı. Sevdâ'ya ilk kez *sen* diye hitap ediyordu ve gözlerinde Yavuz'un öfkeli grilerini aratmayacak bir bakış vardı. “Benimle gelecek, o masaya oturacaksın! Beni anladın mı, Sevdâ?”

Sevda sessiz kaldığında, adam kollarını biraz daha sıktı ve tırnakların tenine geçtiğini hisseden Sevdâ kıvrınarak bir çığlık atarken, “Tamam!” diye bağırdı. “Tamam! Bırak beni!”

Melih onu bıraktı ancak toparlanmasına fırsat vermeden yeniden sürüklemeye başladı. Öyle aceleliydi ki aptal herif değil Sevdâ'nın üstünü değiştirmesine, sabahlığının kuşağını bağlamasına bile izin vermemiştir. “Ben yürürüm! Bırak artık beni!”

Sevda bağırarak adamdan kurtuldu ve adam bir kenara çekildiğinde, onu arkada bırakarak merdivenlerden hızla inmeye başladı. Öfkeliydi ve Yavuz'a söyleyeceği bir çift lafı da vardı. Salona girdiğinde ve masada her zamanki yerinde oturan

adamin tek olmadığını gördüğünde şaşkınlıkla kalakaldı. Yeniden Yavuz'a dönerken gözlerinde alay dolu bir bakış vardı.

"Ben o eski Sevda değilim, hatırladın mı? Ne istiyorsun? Misafirlerine hoş geldin dememi ve yeniden o sevgi dolu üvey kardeş rolünü yapmamı mı?"

"Otur, Sevda."

"Hayır!"

Sevda yeniden arkasını dönmek istediğinde Melih'e çarptı ve genç adam Sevda'ya öyle bir bakış attı ki sinirden gözleri dolan Sevda istemese de masaya doğru yürüdü. Ona kalsa masanın en uzak köşesine otururdu ancak baş köşeye oturan Yavuz'un çaprazına ve Kenan'ın ise tam karşısına düşen yere bir servis açılmıştı. Oraya oturması beklendiği açıktı. Ayaklarını adeta sürüyerek sandalyeye doğru yürüdü ve oturdu.

Yavuz da tıpkı Kenan gibi Sevda'yı seyrediyordu. Kadının üzerinde tam da tahmin ettiği gibi bir gecelik vardı. Açık seçik bir şey olduğu ya da hatlarını teşhir ettiği söylenemezdi. Ancak siyah kumaş beyaz tenine öyle güzel uymuştu ki bunların bir önemi kalmamıştı. Saçları kıvrır kıvrırdı ve birazı yüzünün önüne birazı da göğüslerinin üstüne dökülüyordu. Burnunun ucu kıpkırmızıydı, gözlerinin etrafında halkalar vardı ve akları kızarmıştı. Yanakları sinirden pembenin güzel bir tonuna boyanmıştı, kurumuş dudaklarıyla aynı renkteydi. Sevda Doğan bitik bir haldeydi. Buna rağmen o kahrolası çakır gözlerini üstüne dikmekte ve ona meydan okumakta bir saniye bile tereddüt etmiyor, Yavuz'u ne kadar kıskırttığından habersiz sessizce oturuyordu.

"İyi akşamlar, Sevda. Nasılsın?"

Kenan yumuşak bir sesle konuştuğunda Sevda'nın bakışları adama takıldı ve genç kadın alaycı bir homurtu çıkararak dirseklerini masaya yasladı. Kenan'a doğru eğilirken dudaklarında insanının sinirlerini bozacak kadar güzel bir gülüş vardı.

“Çok iyiyim, ya sen? Umarım sevgili üvey abimin arkadaşlığından memnunsundur. Yemeklerden de memnun kalacağını umuyorum, her şey özenle hazırlanmış. Eminim masada bir eksik olduğunda Yavuz’un onları vurmaktan çekinmeyeceğini bildiklerindendir...”

Yavuz gergince kadehine uzanırken Kenan’ın çenesi sinirle kasıldı. “Ben sadece-”

Sevda adamın cümlesini aynı ipek kadar yumuşak sesle, “Aptalı oynuyorsun,” diye tamamladı. Ardından yüzünün önündeki saçları itti ve kaşlarını olabildiğince çattı. Avuçlarını masanın iki yanına yaslayarak, “Ne yaptığının farkındayım,” diye tısladı. “İnan bana farkındayım ve hiç ama *hiç* hoşuma gitmiyor.”

“Ben...”

“*Benden. Uzak. Dur...* Hepiniz artık benden uzak durun! Hem de hepiniz!”

Sevda sandalyesini yere düşürerek ayağa kalktığı anda Melih hareketlendi ancak Yavuz elini havaya kaldırarak ona engel oldu ve Sevda’nın yukarı çıkmasına izin verdi. Kadehinin kalanını da bitirdiğinde, şişeye uzanıp bu sefer şişeyi başına dikti. Çenesinden akan birkaç damlayı gömleğinin tersiyle sildi ve gri gözlerini alay edercesine adamın üstüne dikti.

“Sanırım cevabını aldın.”

Kenan öfkeyle gürlledi ve elindeki ince kadehi parmakları arasında sıkarak parçaladı. Cam tenine batıp da içki ve kanın o metalik kokusu havaya dolduğunda onun bakışlarında da en az Sevda’ninkiler kadar büyük bir kararlılık vardı. Sinirle gülerek, “Henüz değil,” diye mırıldandı.

Cevabını henüz almamıştı. Sevda inatçıysa Kenan ondan da inatçıydı ve Sevda’ya sonunda pes etmek zorunda kalacağını anlatacaktı. Etrafı kurtlarla çevrili bir kuzudan farksızdı ve Yavuz’a bile direnemediyse kendisine karşı koyması *imkânsızdı...*

Bölüm 16

Geçmiş

Ezel'in kolu belini sıkıca sardığında ve genç adam, Erez'in gözlerine meydan okurcasına bakmaya başladığında Sevda kızardı ve gözlerini devirerek adamdan uzaklaşmaya çalıştı. Bunun karşılığında da ondan kızgın bir bakış kazandı ancak Sevda da kızgındı. Ezel, Sevda'yı iliklerine kadar titreten ve onun kıpkırmızı kesilmesine neden olan bir bakışla külotunu cebine koyarken oldukça rahattı ve adama yaptıklarının getirebileceği sonuçları öğretmesi lazımdı.

Çevik bir hamleyle adamdan sıyrıldı ve tatlı bir gülüşle Erez'e dönerek, "Bir şeyler içer misin?" diye sordu. Bu sırada Ezel'in, avını elinden kaçırın bir avcı gibi homurdandığını duyabiliyordu.

Erez elektrik mavisi gözlerini kısarak başını iki yana sallayıp, "Aslında... bunun için pek vaktim yok," diye açıkladı. "Sadece Ezel'e küçük bir sürpriz yapmak istemiştim. Tabii...

kimin kime sürpriz yaptığı tartışılır...” Erez ahlaksız bir gülüşle bakışlarını ikisi arasında gezdirmeye başladığında Sevda saniyeler öncesinde neredeyse tatlı görünen adamın bu değişken, oyunbaz hali ve utanmaz imasıyla kızardı. Utangaç bir insan sayılmazdı ancak Ezel hakkındaki en ufak şey bile onun bir domatesten daha kırmızı olmasını sağlıyordu.

Ezel sahte bir öksürükle dikkati üstüne çekerek, “Ne işin var?” dediğinde Sevda’yı yaşadığı utançtan kurtardı. Sesinde sorgulayan bir ton vardı ve kaşları çatıktı.

“Özel işler...”

Erez huysuzca kaşlarını çatarken o oyunbaz halinden çoktan sıyrılmıştı ve bakışlarında, Ezel’in ısrar etmemesinin iyi olacağını anlatan bir meydan okuma vardı. Adamın bu hali Sevda’ya birkaç dakika öncesini, adamın sigara içerkenki halini hatırlattı. Soğuk, mesafeli, küstah ve alaycıydı. Yanına yaklaşmadan önce iki kez düşünmeniz gereken adamlardan idi fakat onun bu hali Ezel’i etkiliyormuş gibi görünmüyordu.

Ezel öne doğru bir adım atarak adamın tam önünde durdu. Onun kaslı sırtının hemen arkasında duran Sevda, adamın yüz ifadesini göremiyordu ancak birkaç saniye sonra Erez kaşlarını daha derin çatığına ve bakışlarını hiddetle kıstığına göre ikisinin arasında bir şeyler dönüyor olmalıydı. Sevda başını merakla yana eğdiğinde Erez’in bakışları gözlerine saplandı ve genç kadın olduğu yerde kalakaldı. Suçüstü yakalanmış bir çocuk gibiydi ancak hissettiği utanç değil, korku ve dehşetti.

Bunun farkında olan Erez yeniden Ezel’e dönerken bu kez sadece öfkeli değil, aynı zamanda da alaycıydı. Sessizce, “Akşam görüşürüz, onu da getir,” diye mırıldandı ve Sevda’ya bir kez bile bakmadan arkasını dönerek daireden çıktı.

O çıktığı anda Sevda bacakları onu daha fazla taşıyamayacakmış gibi arkasındaki cama yaslandı. "Bu da neydi böyle?" diye sorarken gözlerinde tedirgin ve meraklı bir bakış vardı. "O..."

"Endişelenmen gereken bir şey değil. Sadece... her zaman ki Erez işte. Aptal herif!"

Ezel homurdanarak küfürler savurmaya devam etti ve bu sırada mutfağa yürüyüp Sevda'nın dakikalar önce çıkardığı içki şişesini başına dikti. Sevda'ya döndüğünde yeşil gözlerinin içinde garip bir ifade gizliydi ve bu, genç kadını tedirgin ediyordu.

Her ne olup bitiyorsa bunlarla ilgilenemeyecekti çünkü kendini son derece bitkin hissediyordu. Buraya büyük bir cesaretle gelmiş, adama küstah bir şov yaparak soyunmuş, Yavuz'un vücudunda bıraktığı izler yüzünden hesap vermek zorunda kalmış, adamın ilgisiyle allak bullak olmuştu. Sonrasında o geniş yatağa uzanarak ona cüretkâr bir poz sunmuş, külotunu çıkarmasına izin vermiş, adamla neredeyse sevişmiş, basılmış ve ondan sonra da yeniden basılmıştı. Daha fazla gerginliği kaldıramayacağını düşünüyorsa kimse onu suçlayamazdı.

"Her neyse," diye mırıldanan Sevda saçlarını şöyle bir geriye attı ve paltosunun yanına gitmek için ayaklandı. Ancak onun nereye yürüdüğünü gören Ezel buna izin vermeyerek uzandı ve Sevda'yı bir anda kendine doğru çekti. Sevda yatakta oturan adamın kucağına doğru düşerken, bunu beklemediği için şaşkın bir çığlık atarak adamı azarladı. "Ezel! Ne yapıyorsun?"

"Bana veda etmeden gitmene engel oluyorum."

"Sana kapıdan da *hoşça kal* diyebilirdim!"

"Ama beni öpemezdin! Aptal sözler istemiyorum, bir öpücük istiyorum!"

"Onlardan bugün fazlasıyla aldığını sanıyorum!"

Sevda kaşlarını çatarak kalkmak istediğinde, Ezel onu sıkıca sararak başını iki yana salladı ve elindeki içki şişesini yere

bırakarak ona doğru eğildi. Yüzleri arasında yalnızca santimler vardı ve onunla böyle yakın olmak Sevda'yı her seferinde afallatıyordu. Adam yalnızca kalbine değil, aklına da iyi gelmiyordu ve Sevda, kendini kaçamayacak kadar güçsüz hissediyordu.

Adamın tutkulu, için için yanan gözlerine bakarken kendine engel olamayarak uzandı ve ellerinden birini onun saçlarının arasından geçirmeye, bugün sıkça yaptığı gibi onları okşamaya başladı. Nasıl olduğunu anlamadan, "Bunu her gün yapabilirim," diye mırıldandı.

Ezel derinden gelen bir sesle, "Buna alışabilirim," diye fısıldadı.

Kelimeleri... öylesine içten ve doğru hissettiriyordu ki Sevda bunların boş vaatler olmadığını bir kez daha anladı.

Aralarındaki bu şey, artık Sevda'nın inkâr edemeyeceği bir hal almıştı. Sevda kafasındaki inkârlardan kurtulsa da korkularından kurtulabilmiş sayılmazdı. Ürkekçe, "Seninle ne yapacağımı bilmiyorum," diye itiraf etti. Mavilerinde hissettiklerinin yoğunluğundan ötürü şaşkın bir isyan gizliydi ve gevşeyen yüzü neredeyse ağlamak üzere olan bir çocuğun masumiyetine bürünmüştü. "Korkuyorum..."

"Biliyorum... Korktuğunu biliyorum..."

"Bana *korkma* demeyecek misin?"

"Demeyeceğim..." Ezel başını iki yana sallayarak uzanıp, Sevda'nın güzel yüzünü avuçları arasına aldı. "Demeyeceğim çünkü... korkmalısın, Sevda. Ben bile korkuyorsam sen deli gibi korkmalısın..."

Bu sözlerin ardından ise dudaklarını Sevda'nın dudaklarına bastırdı. Onu sıcak, yumuşak ve tutkulu bir öpücüğün içine çekti ancak o an Sevda korkmaktan çok uzaktı. Ve hisleri bu güzel dokunuşların gölgesi ardında kalsa bile acımasız mantığı hâlâ ondan yanaydı. Zihninin içinde bir yılan gidi

ttılıyor, ona bu işin sonunda kalbinin bin bir parçaya bölüneceğini söylüyordu.

Sevda bundan nefret ederek, dolan gözleriyle geri çekildiğinde Ezel alnını onunkine yasladı ve gözlerini derince yumarken, Sevda'yı gitmesinden korkarmışçasına sıkıca sardı. Sonsuzluk gibi gelen bir sürenin ardından, "Seni kimler böyle korkuttu?" diye fısıldadı. Parmaklarının ucuyla kadının yanağını nazikçe okşadı. "Kimler böyle kırdı? Kimler sana inanmayı, güveni unutturdu? Söylesene Sevda, sana kimler *seni* unutturdu?"

Sevda'nın söyleyebilecek pek çok şeyi vardı ancak dudaklarının arasından sadece, "Lütfen," kelimesi çıktı.

Bırak gideyim, demiyordu. *Artık sus*, demiyordu. Sesinde derin bir ihtiyaç gizliydi ve o her şeyiyle Ezel'e tutunmaya çalışıyordu.

Ezel daha önce hissetmediği bir şefkat duygusuyla dudaklarını onun saçlarının çizgisinde ve şakaklarında gezdirirken, "Sana öğreteceğim," diye fısıldadı. "Korkularını almayacağım, belki sana yenilerini vereceğim... Ama bunu yaparken güven duymayı ve birine inanmayı yeniden öğreteceğim. Yemin ederim, öğreteceğim..."

Sevda başını ona yaslarken derin bir iç çekti.

Bunun için yapması gereken tek şey, kalbinin paramparça olacağını bilse bile kendini ona teslim etmekti...

Dedesinin odasından çıkan Sevda, kolu sertçe kavrandığında acı bir inlemeyle kurtulmaya çalıştı ancak adamın parmakları demirden bir pençe gibi etine geçmişken bu imkânsızdı. Sevda, dedesi uyuyalı birkaç dakika olmuşken onu yeniden uyandırmamak adına sesini bile çıkaramıyordu. Yavuz'un onu peşinden sürüklemesine izin verdi ve adam salona geçerek,

onu bir çöp gibi savurduğunda öfke dolu bir nefes aldı. Vücudunun birkaç yerinde onun bıraktığı çirkin morlukları raşırken, kolunda da bir iz kalmaması için dua ediyordu ancak bu, lapa lapa yağan karların arasından güneş açmasını dilemek kadar imkânsızdı.

“Derdin ne senin? Her istediğinde beni kolumdan tutup sürükleyebileceğini mi sanıyorsun?”

“Evet, tam olarak öyle düşünüyorum.”

Yavuz küstah bir sırıtişla camın önündeki bara doğru yürüdüğünde Sevda, “Ne istiyorsun?” diye tısladı. “Beni buraya bir alkolik gibi içmeni izlemek için mi çağırdın?”

“Hayır...”

Yavuz ona aldırmadan bardağını doldurmaya başladığında, Sevda kollarını göğsünde birleştirerek alaycı bir bakış takındı. “Yoksa benden özür mü dileyeceksin?”

Adam gür bir kahkaha patlattı ve doldurduğu bardağın tamamını kafasına diktikten sonra sertçe masaya çaptı. Gri gözlerinin içlerinde her zamanki gölgeler vardı ancak bu seferkiler çok daha koyu ve neredeyse saldırgandı. “Birbirimizi kandırmayalım. Buna sen bile inanmıyorsun, öyle değil mi Sevda?”

“Haklısın! İnanmıyorum. Senin gibi bir adamdan bir özür beklemek aptallık! Kalpsiz bir canavarsın sen! Bencil bir adamsın! Yıllardır hayatımızı mahveden bir asalaksın! Senin tek yaptığın-”

Yavuz elindeki bardağı sıkarak kırdığında, kanlı avucuna ve kırılan cam parçalarına rağmen gülmeye başladığında Sevda dehşetle sustu. Çünkü kırdığı sıradan bir bardak değildi, oldukça sağlam ve kalın bir camdı, bir kristaldi ve Yavuz’un yüz ifadesine bakılacak olursa bu onun için hiçbir şeydi.

“Sen... sen nasıl bir psikopatsın böyle?”

Yavuz ellerindeki parçaları sakince masaya silkeleyip, avucunu sıkarak ona doğru yürümeye başladı. Yüzünde öylesine ürkütücü, korkunç bir ifade vardı ki Sevda olduğu yerden bir adım bile kıpırdamıyordu. Yavuz tam önünde durdu ve aralarındaki birkaç santimi hiçe sayarak başını ona doğru eğdi. “Kalpsiz bir canavarım, öyle mi?”

Sevda bir şeyler söylemek için dudaklarını araladı ancak hiçbir şey söyleyemedi. Maviye çalan iri gözleri dehşetle büyümüştü ve teni bembeyaz kesilmişti. Kanın kokusu adamın parfümüyle karışarak burnuna doluyor, her geçen saniye midelerini bulandırıyor.

Yavuz onun tepkisizliği üzerine uzanarak kollarını kavradı ve onu kendine gelmesini istermiş gibi sertçe sarstı. “Kalpsiz bir canavarım, öyle mi?” diye bağırdı. Sesi öylesine gürdü ki birkaç çalışan bağıışıları üstüne çıkageldi ancak Yavuz, onları bir bakışıyla geri gönderdi. Yeniden Sevda’ya döndü ve nefretle tıslayarak, “Bir canavar olan sensin!” dedi. Ses tonunda öylesine bir anlam gizliydi ki Sevda bu hakaretin derinliği karşısında sarsıldı. Yavuz onunla adeta dalga geçercesine gülerek, “Kalpsiz olan sensin!” diye fısıldadı. “Günahkâr olan sensin, Sevda! Buna rağmen... buna rağmen yaşamaya devam edebilen de sensin!”

“Sen... neler saçmıyor-”

“Öğreneceksin. Yakında neler *saçmaladığımı* öğreneceksin.”

Yavuz uzandı ve kanlı parmaklarıyla yanağına dokundu. Adamın avucu hâlâ kanıyordu ve yüzündeki o parmaklar Sevda’nın ağlamak istemesine neden oluyordu. Kan kokusu yıllardır tahammül edemediği tek şeydi, adam bunu çok iyi biliyordu. Yavuz gerilen yüzü ve kaskatı kesilen çehresiyle birlikte onu seyrederken, “Git ve hazırlan,” diye fısıldadı. Ucu açık bir cümle gibiydi öyle ki Sevda, “Neye?” diye sordu. Yavuz *hayatını mahvedeceğim*, dercesine gülümsedi ama bunları

söylemek yerine kanlı parmaklarını yumuşakça yüzünde gezdirerek, "Akşam katılmamız gereken bir yemek var," dedi. "Ailecek gideceğiz. Bir saat içinde de çıkacağız."

Kan kokusundan başı dönmeye başlayan Sevda zorlukla, "Planlarım..." diye konuşmaya başladı ancak Yavuz çenesini sertçe kavradığında ve kesikten akan ıslak, yapış yapış kan yüzüne bulaştığında daha fazla konuşamadı. Tek düşünebildiği annesinin bedenindeki kan ve kaza alanındaki o korkunç manzaraydı.

Yavuz onu yeniden şimdiye çekmek ister gibi sertçe sarstı. "Sana *hazırlan* dedim!"

Ardından Sevda'yı bırakıp salondan çıktı. O çıktıktan sonra Sevda elini yüzüne doğru götürdü ve parmaklarına bulaşan kanı gördüğünde, elini ağzına kapatarak odasına doğru koştu. Banyoya girdi ve klozetin kapağını açtıktan sonra midesindeki her şeyi çıkardı. Dakikalar sonra güçlkle ayağa kalktı ve eve geldiğinde zaten banyo yapmasına rağmen kendini yeniden suyun altına attı. Islanan kıyafetlerini tek tek çıkarırken ağlıyor ve geçmişini düşünüyordu. Bu, uzun zaman öncede bıraktığı bir şeydi ve şimdi yeniden o zamanlara dönmek dehşet vericiydi.

Sevda yüzünü durmadan ovalarken öfke dolu, boğuk bir ses çıkardı. Annesini kaybettiğinde on iki yaşındaydı ve Sevda sadece dedesinin ve babasının anlattıklarını biliyordu. Annesinin bir trafik kazasında hayatını kaybettiğini söylemişlerdi. Sevda'nın annesine dair en son anısı da o korkunç akşamın sabahına dairdi. Annesinin kahvaltı sofrasında neşeyle planlarından bahsedişini ve onun güzel yüzünü hatırlıyordu.

Sevda biraz daha büyüdüğünde ve ergenlik dönemine girdiğinde bir şeyleri sorgulamaya, annesinin ölümünden dolayı isyan etmeye başlamıştı. Babasının kaçamak cevaplarından, adamın ondan bir şeyler sakladığını düşünerek bir öğleden

sonra gizlice onun çalışma odasına girmişti ve kilitli çekmece-lerden birini açtığı anda annesinin dosyasını görmüştü. Handan Hanım'ın gelişinden sonra evde annesine dair her şey git-tiğinden, Sevda bunu hevesle karşılamıştı ancak o dosyadaki fotoğrafları göreceğini bilse o çekmeceyi hiç açmazdı.

Sigorta şirketinin ve bilirkişi raporlarının yanında, açılan dava kayıtları ve annesinin kaza anında çekilen fotoğrafları vardı. Kadın arabanın tuzla buz olan ön camına sertçe çarp-mıştı. Emniyet kemeri arabadan fırlamasına engel olmuştu ancak boynunu kırmasına engel olamamıştı. Kadının ince boynu tıpkı bir bez bebek gibi yana düşmüştü ve ten rengi bembeyazdı. Siyah, kıvrırcık saçları tokalarından kurtularak yüzünün önüne düşmüş, kanla ıslanarak suratına yapışmıştı. Çakır gözlerinin ferî gitmişti ve gözleri dehşet uyandıran bir şekilde açıktı. Göğsünün ortasına büyük bir cam parçası sap-lıydı, vücudunun geri kalanı tıpkı bir kan banyosuna girmiş gibi kıpkırmızıydı.

Sevda o resmi gördüğünde şok olmuş, ardından dakikalar boyunca dinmeyen çığlıklar atarak bir sinir krizi geçirmişti. Onu o halde bulan kişi Yavuz ve birkaç çalışandı. Sevda sade-ce annesinin açık gözlerini ve o kanlı halini hatırlayabiliyor-du. Sonrasıysa tamamen karanlıktı. Beyni sanki bu hatıraları zihninin en gerilerine gömmüş gibiydi ancak ne zaman bir kan görse ya da kan kokusu alsa bir hortlak gibi yeniden uya-nıyor, Sevda'ya derin bir acı ve dehşet yaşıtıyordu.

Genç kadın yorgunca kabinin içinde dizlerinin üstüne çöktü ve yüzünü tepesinden akan suya doğru çevirdi. Daha bugün Ezel ona, onu kimlerin kırdığını sormuştu. Sevda ona ne söyleyebilirdi ki? Adam tüm bunları, bu acınası hayatını bilse hâlâ onun yanında olmak ister miydi ki?

Sevda bu düşüncelerle o son sınırı da aştı ve hıçkırık hıçkırık ağlamaya başladı. Dizlerini karnına çekip, çenesini dizlerine yaslarken uzun boylu bir kadın olmasına rağmen küçücük görünüyordu. Korku tüm yüzünü kaplamıştı ve ovaladığı, yer yer soyulan yüzü kıpkırmızı olmuştu.

Ezel Doğan ona cenneti vaat ediyordu ancak Sevda daha bu cehennemden nasıl çıkacağını bile bilmiyordu.

Uzun bir süre ağladı. Nihayet boğazı acımaya ve gözleri yanmaya başladığında suyu kapattı ve bornozuna sarınarak odasına geçti. Hazırlanmak için sadece on beş dakikası vardı ve bu, Sevda'nın istediği en son şeydi. Yine de kendini zorlayarak iç çamaşırlarını giydi ve saçlarını kuruttu. İnce bir çorabın ardından, siyah bir pantolon ve şarap kızılı saten bir gömlek giyerek, mahvolan yüzünü düzeltmeye çalıştı. Kapısı sabırsızca açıldığında siyah paltosunu ve gömleğiyle aynı renkteki stilettoalarını giymiş, çantasını alıyordu.

Sevda gerçekten kötü bir ruh halindeydi, bu yüzden üstündeki siyah, payetli elbiseyle ve dibi gelmiş sarı saçlarıyla bir disko topu gibi ışıldayan Handan Altınbaşak'ın memnuniyetsiz bakışlarını ve iğneleyici sözlerini umursayamayacaktı. Tek istediği rüya gibi başlayan ancak bir kâbus gibi biten bugünün bir an önce son bulmasıydı...

“Bırak beni! Hey! Sana bırak beni diyorum, Süha! Bırak beni!”

Ezel baş belası kuzenini Süha'nın sırtında gördüğünde ve o ikisi koşar adımlarla salonun ortasında bir o yana bir bu yana gitmeye başladığında gözlerini devirdi. İkisinin arasında garip bir ilişki vardı ve eğer flörtten anladıkları buysa öğrenmeleri gereken çok şey olduğu kesindi.

"Evimde gürültü istemiyorum! Bağırmadan koşun!" diye homurdandıktan sonra kaşlarını çatarak -tıpkı otuz saniyede bir yaptığı gibi- telefonunu eline aldı. Belen'in Erez için hazırladığı yemekte buluşmak üzere Sevda'yla sözleşmişlerdi ancak kadına bir türlü ulaşamıyordu. Önceleri telefonu çalıyor, bir cevap veren çıkmıyordu. Şimdi ise telefonu kapalıydı ve Ezel her geçen saniye geriliyor, onu öyle büyük bir hevesle bekliyordu ki kendini bir aptal gibi hissediyordu.

Süha nihayet yorulmuş gibi Belen'i karşısındaki kanepeye attı ve başını kızın dizlerine yaslayarak uzandı. Hâlâ kıkır kıkır gülüyorlardı ve suratlarında şapşal bir gülümseme vardı. Ezel onların bu hallerine alay dolu bir gülüşle karşılık vererek, "Nihayet buranın bir çocuk park olmadığını anladınız!" dedi.

Bu cevap üzerine Belen biraz daha kıkırdarken, Süha kapalı gözlerini açmadan ağır ağır, "Bir gün," diye mırıldandı. "Bir gün sen de başının üstünde taşımaktan zevk alacağın bir kadın bulacaksın..."

"Kalbimde taşımayı tercih ederim," diye homurdanan Ezel, Belen'in yüzündeki aptal sırıtış karşısında gözlerini devirdi. O gülen gözlerle Süha'yı izliyor, adam ise az önce neler söylediğinin farkında değilmiş gibi uzanmaya devam ediyordu.

Ezel onları boş vererek yeniden telefonunu eline alıp, çalmayacağını bilse bile Sevda'yı aradığında Belen bakışlarını Süha'dan çekerek kendisine döndü. "Sabahtan beri telefonun elinden hiç düşünmüyor, bir sorun mu var, Ezel? Eğer Erez'e ulaşmaya çalışıyorsan ben yarım saat önce konuştum, yoldaydı. Gelmek üzeredir."

"Erez'i aramıyordum," diyen Ezel kuzeninin gözlerindeki bakışlardan hoşlanmayarak kaşlarını çattı ve ayağa kalktığında kapının ağır tokmağının vurulduğunu duydu. Kapıyı böyle çalan tek bir kişi vardı ve Ezel kimin geldiğini biliyordu.

Belen dizlerine uzanan Süha'yı umursamadan, neşeli bir çılgılık attıktan sonra ayağa kalkarak kapıya doğru koştu. Sarsılan ve başı sertçe koltuğa düşen Süha ağız dolusu küfrederken Ezel haince gülüyordu. "Gördün mü? Sen onu başının üstünde taşıyorsun ama o dizlerinin üstüne başını yaslamana bile izin vermiyor..."

"Çok komik..."

Homurdanarak ayağa kalkan Süha'ya göz kırpan Ezel, içeriye giren adamı görünce gülümsedi. Erez Gündoğdu, onun için bir dosttan daha öteydi. Uzun bir süredir görüşemediklerinden konuşacakları çok şey vardı ve gecenin uzun olacağı şimdiden belliydi. Erez herkesle yeniden merhabalaşırken en son Ezel'e dönerek, "O nerede?" diye sordu.

"Kim nerede?"

Belen ve Süha aynı anda kendisine dönerken Ezel kaşlarını çatarak, "Kimse," diye cevap verdi. Kadının onu ekmesi karşısında sinirliydi. Aslında kızdığı şey, bunu yaparken Ezel'e haber verme zahmetine bile girmemesiydi.

"Sevda... Sevda Altınbaşak," diye mırıldanan Erez oyunbaz bir tavırla, "Yoksa öğlenki durum yüzünden mi?" diye sordu.

"Hangi durum?"

O ikisi yeniden aynı anda konuştuklarında, Erez gülerek kendini koltuklardan birine attı. Ezel sinirle dişlerini sıktı. Sevda'yla yaşadığı tüm o... şeyler, aklından bir an olsun çıkmamıştı. Adam bu kadar öfkeliyken bunların hatırlatılması, özellikle de aklının bir köşesinde kadının evine gitmek ve onu kucaklayarak o evden almak varken; ona hiç iyi gelmiyordu.

"Yok bir şey," diye mırıldandıktan sonra Erez'e döndü ve ona sesini kesmesini söyleyen bir bakış attı. Ama kahrolası herif oldukça keyifliydi ve bu hareket üstüne bacak bacak üstüne

atmış, genişçe sırtıtmıştı. Ezel kaşlarını çattı ve sonraki dakikaları kadını bir süreliğine de olsa unutmaya çalışarak geçirdi.

Yemekleri oldukça keyifliydi. Tüm o imalarına rağmen Erez'i özlemişti ve sonradan çıkıp gelen Baha ile Akın da geceyi çok daha renkli bir hale getirmişti. Uzun zamandır bir arada olamıyorlardı ve bu konuşkan, neşeli halleriyle yıllar öncesine, çocukluk zamanlarına dönmüş gibilerdi. Ne Ezel'in aklında Sevda'ya duyduğu öfke vardı ne Baha haftalar önce ayrıldığı sevgilisini düşünüyordu ne de Akın kırılan kalbinin acısıyla başa çıkmaya çalışıyordu.

Saatler ilerlerken ve Süha'nın ikizi hakkında anlattığı anıyla gülerlerken duyulan zil sesi, hepsinin bir an için susmasına sebep oldu. Akın kaşlarını kaldırarak, "Birini mi bekliyordunuz?" diye sordu.

Belen şaşkınca başını iki yana sallarken Ezel kalbinin heyecanla çarptığını hissetti. Gelebilecek tek bir kişi vardı, saat oldukça geçti ama bunun ihtimali bile Ezel'i heyecanlandırmaya yetiyordu. Genç adam ayağa kalktı ve aynı anda salonun girişinde çekingen gözlerle kendisine bakan kadını gördü. Elinde büyük bir poşet vardı. "Umarım tatlıyı kaçırmamışımdır," derken gülümsemeye çalışıyordu.

Belen neşeli bir sesle, "Tam zamanında geldin!" diye cıvıladı. Uzanıp Sevda'ya sarıldı ve kadının elindeki paketi alarak mutfağa doğru yürümeye başladı. Masadaki herkes Sevda'yla tanışıp da genç kadın tam önünde durduğunda, Ezel arkasını döndü ve merdivenlerden çıkmaya başladı. Sevda'nın ardından geleceğine öyle emindi ki dönüp bir kez bile kadına bakmamıştı.

Sevda gergince onun ardından çıkarken neler söyleyeceğini bilemiyordu. Yavuz'dan güçbela kurtulmuştu, kendini bu kadar mutsuz ve kırılğan hissederken yanında huzur bulabileceği tek kişinin de yüzüne bile bakmaması ağlamak istemesine neden oluyordu.

Ezel koridorun sonundaki odaya girdiğinde Sevda da onu takip etti ve içeri adımını atar atmaz kendini adamın kollarında, dudaklarını onun dudaklarında buldu. İçeri girip girmek için düşünürken dakikalarca kapının önünde durmuştu ve üşüyen, gerilen bedeni Ezel Doğan'la sarmalandığında gevşeyerek ısınmıştı. Ezel nefes nefese ondan ayrılrsa da onu sarımayı bırakmadığında, Sevda başını adama doğru kaldırdı ve küskünce, "Yüzüme bile bakmadın," diye fısıldadı. "Şimdiyse beni öpüyor musun?"

"Eğer o güzel yüzüne, gülümseyen dudaklarına biraz daha baksaydım kimseye aldırmadan seni kollarıma alacak ve herkesin içinde öpecektim. Bunu ister miydin?"

Sevda kızarak başını iki yana salladığında Ezel, "Ben de öyle düşünmüştüm," diye homurdandı. Ardından, "Sana çok kızgıyım," diye devam etti. "Seni defalarca aradım."

"Telefonum arabada kalmış, en sonunda da şarjı bitmiş, elime aldığımda fark ettim. Ben..."

"Soğuktan donmuşsun."

Ellerini Sevda'nın yüzünde gezdiren Ezel, "Paltonu çıkar," dedi ve kadının ince gömleğini hoşnutsuzca süzerek kendi dolabından beyaz, boğazlı bir kazak çıkardı. Kazağı omzuna attı ve Sevda'nın gömleğinin düğmelerini açmaya başladı. Öylesine nazik ve özenliydi ki Sevda kendini tutamadan o günü düşündü. "Otoparkta karşılaştığımızda gömleğimin düğmelerini iliklemişti..."

"Ve şimdi de o düğmeleri açıyorum..."

Ezel çapkınca göz kırptı ve gömleği Sevda'nın üstünden çıkararak onun kollarını kaldırmasını bekledi. Sevda, Yavuz'un bıraktığı o morluğun görünmemesi için kollarını aceleyle kaldırdı, saniyeler sonra da yumuşacık kazak ve adamın kokusuyla sarmalandı. Gözlerini yumup, kazağın yakasını burnuna doğru götürürken öyle güzel ve aynı zamanda da... öyle hüznü bir

havası vardı ki Ezel aksine tahammül edemiyormuş gibi onu yeniden kendine çekti.

“Yüzündeki bu kırgınlığın sebebi ne?” diye sorarken sesi yumuşacıktı ama gözlerinin içinde Sevdâ’dan saklamadığı bir fırtına vardı. “Atölyeden çıkarkenki Sevdâ ve şimdiki Sevdâ bir değil. Kahretsin, bakışların bile aynı değil...”

“Ben...”

“Sen ne, Sevdâ? Sen ne?”

“Sonra anlatsam olur mu?”

“Ne kadar sonra?”

“Ben... kendimi hazır hissettiğimde.”

“Ya hiçbir zaman hazır olmazsan?” Ezel, Sevdâ’nın yüzünü kendine doğru kaldırdı ve bu sırada eğilip onun nemlenen gözlerinin üstüne dudaklarını bastırdı. “O zaman ne olacak, Sevdâ?”

“O zaman sen de... sen de ısrar etmezsin. Sadece bana sarılsın, kendimi her kötü hissettiğimde... Olmaz mı?”

Kadının dudaklarına doğru eğilen Ezel, “Olur...” diye fısıldadı. Bu sözlerin aralarındaki ilişki için nasıl bir ilerleme olduğunun farkındaydı ve Sevdâ’yı daha fazla zorlamak istemiyordu. O bu kadar incinmişken tek istediği onu kollarına almak ve Sevdâ’nın hissettiği o kırgınlığı biraz olsun yok etmekti.

Sevdâ topuklu ayakkabılarının üstünde yükseldi ve uzanıp yanağını nazikçe sardı. Daha sonra da dudaklarını dudaklarına bastırdı. Onu öperken öylesine içten ve öylesine güzeldi ki Ezel’in içinde bir şeyler sarsıldı. Kalbi bin bir parçaya ayrıldı ve ardından her bir parçası yeniden birleşerek Sevdâ’nın ruhuna aktı. Ezel o dudaklara büyük bir ihtiyaçla karşılık verip, onu sıkıca sararken farkına vardı.

Tüm akşam boyunca hissettiği o öfke ve huzursuzluk, Sevdâ’yı kollarına aldığı an kaybolmuştu ve bunun cinsel çekimle bir alakası yoktu.

Kollarındaki bu kadını... delicesine seviyordun...

Bölüm 77

Onu seviyordu.

Sevda Altınbaşak'ı tüm kalbiyle seviyordu, bundan hiç şüphesi yoktu. Ezel bu gerçeği fark ettiğinde ve düşünceler bir uğultu gibi zihninde yankılanmaya başladığında, dışarıdan belli olmasa da yumuşak, yeşil bakışlarına ve gülümseyen dudaklarına rağmen sarsıldı. Bunu nasıl olmuştu da daha önce anlayamamıştı?

Kadını her gördüğünde kalbinin göğsünden çıkacakmış gibi atması, onun bir gülüşüyle gününün aydınlanmasının ve bir damla gözyaşıyla dünyasının başına yıkılmasının başka nasıl bir sebebi olabilirdi ki?

Ezel hissettiklerini asla küçümsememişti. Zaten söz konusu Sevda'yken hiçbir şeyi küçümseyemezdi ancak ilk kez hislerine bir isim koyabiliyor ve buna *sevgi* diyebiliyordu. Daha önce bu kelimeyi kimse için kullandığını hatırlamıyordu. Ezel

adama tutunuyor, onun her bir dokunuşunda benliğindeki o kötü hatıraları en derinlere gömüyordu.

Sevda bacaklarından birini kaldırarak adama dolamak istediğinde, Ezel o bacağı tuttu ve saniyeler sonra onu kucağına alarak kapıya yasladı. Her ikisi de kapıdan gelen şiddetli *güm* sesini umursamadı. İstedikleri ve umursadıkları tek şey, biraz daha birbirlerine karışmaktı.

Belki saniyeler belki de dakikalar sonra geri çekildiklerinde Sevda başını kapıya yasladı ve kapalı gözlerini derince yumarken soluklanmaya çalıştı. Hızla inip kalkan göğüsleri, göğüslerinin üstüne dökülen siyah saçları, arkaya attığı boynu, sivrilene çenesi, kızarmış yanakları ve berelenmiş dudaklarıyla Ezel'in aklını nasıl başından aldığı bilseydi orada daha fazla öyle duramazdı.

Sevda'nın ki duru bir güzellik değildi. Eğer onu bir kelimayle tanımlaması gerekse Ezel, *gösterişli* derdi. Dönüp bir kez daha bakacağınız kadınlardandı. Göğsünde taşıdığı o kırgın kalbi de en az onun kadar güzeldi ve o kalp bundan sonra Ezel'e aitti, *ona emanetti*. Sevda henüz bunu bilmeseydi de Ezel biliyor ve her saniye haykırmak istiyordu.

Genç kadın yumduğu gözlerini açtığında, Ezel ona nasıl baktığını bilmiyordu ama Sevda'nın yüzündeki pembelik giderek arttı ve kadının kırık gülüşü gerçek, utangaç bir gülüşle yer değiştirdi. Bakışlarını ondan kaçırması o kadar sevimliydi ki Ezel dudaklarının kıvrıldığını ve içinin ısındığını hissetti. Sevda'nın saçlarını sıkıca tutan eli gevşedi ve usulca kadının yanağına kayarak tenini nazik dokunuşlarla arşınlarken, "Beni bu kadar özlediğini tahmin etmemiştim," dedi. Sevda'ya arsız bir gülücük atmaktan da çekinmedi. "Eğer fark etseydim... o öpücüğü çok daha erken alabilirdin..."

"Ah, seni..." Sevda dakikalar öncesindeki ruh haline tezatla güldüğünde, Ezel kadının dudaklarının etrafındaki o gülme

çizgilerine dokunmak için yanıp tutuşmaya başladı. "Seni utanmaz, küstah adam... Ben seninle ne yapacağım?"

Ezel başını yana eğerek, "Sanırım bunu zaman gösterecek..." diye fısıldadı. Gülüyordu ancak gözlerinde gülümseyen bir ifade yerine, planlar kuran ve bunlardan emin bir adam vardı. O planların başrolünün de Sevda olduğu çok açıktı.

"Sanırım öyle olacak..." diyen Sevda birlikte geçirecekleri zamanı inkâr etmeyerek ona bakmaya devam ettiğinde, Ezel'in gülüşü büyüdü. Kendini sürekli sırtıtmak isteyen kahrolası bir ergen gibi hissediyordu ama umurunda değildi.

Bunu Sevda da fark etmişti. Bacakları adamın belinde ve elleri onun vücudunda bir gezintide değilmiş gibi, "Bugün sürekli gülüyorsun," dedi. "Öğlen ayrıldığımızda canın sıkındı ama şimdi... mutlu gibisin."

"Öyleyim." Ezel omuzlarında dolan narin ellerle biraz daha arzuyla dolarken eğildi, kadının üstündeki boğazlı kazağı -kendi kazağını- çekiştirdi ve dudaklarını Sevda'nın çıplak boynuna bastırdı. "Mutluluktan ölmek üzereyim..."

"Bu mutluluğun sebebi ben miyim?"

Ezel hafifçe güldü. Ardından dişleriyle dudaklarının arasındaki tenini çizdiğinde Sevda cılız bir iniltiyle bedenini biraz daha ona bastırdı ve ellerini saçlarının arasına geçirdi. Daha sonra da Ezel'in cevap vermemesinden hoşlanmamış gibi ellerinin arasındaki kara tutamları hafifçe çekiştirdi. Ezel boğuk bir inlemeyle boynunu bırakıp, başını kaldırdığında yüzündeki gülüş... oldukça tehlikeliydi. Kısacık bir anda kolunun biriyle Sevda'nın kalçalarını sararken boştaki eliyle de kadının ellerini yakaladı ve onları kapıya, Sevda'nın başının üstüne kenetledi. İşte şimdi Sevda tam anlamıyla hapsedilmişti.

Genç kadın nefesini tutup, parlak gözlerle ona bakarken Ezel'in bakışları uzun uzun onun yüzünde kaldı. Daha sonra

adam ağır ağır, "Sensin," dedi. Ses tonundaki o yumuşak, muhtaç ancak güçlü ton, Sevda'nın kalbini deliye çevirdi. "Bunu bugüne kadar anlamış olmalıydın, Sevda. Sen etrafımdayken aksi mümkün olmuyor."

"Benim için de öyle..."

Sevda utanırcasına itiraf ettiğinde Ezel'in gözlerinin içinde hoşnut bir kıvılcım çıktı. Adam, "Bugüne kadar olan her şey oldukça güzeldi," diye fısıldadı. "O meydan okuyan tavırların, utanmaz dilin, acımasız gözlerin, ateşten dokunuşların ve kimi zaman yaptığın bu utangaç itirafların..."

Sevda adamın *güzeldi* derken ki geçmiş zaman ekine kaşlarını çatarken bunun farkında olmayan Ezel sözlerine kaldığı yerden devam etti. "Birbirimizi yalnızca iki aydır tanıyoruz, Sevda... Ancak bu iki ayın dolu dolu olduğunu sen de biliyorsun. O otoparkta kollarıma sığındığında sanki içimden bir şeyler koptu ve yerini seninle doldurdu. Senden hoşlanıyorum, senin de benden hoşlandığını biliyorum ve bundan sonrasını oyunlarla, meydan okumalarla geçirmek istemiyorum. *En azından yatakta değilken...*"

Sevda anlamsızca dudaklarını araladığında, Ezel eğilerek dudaklarını onunkilere sürttü. "Sence de aramızdaki bu ilişkiye bir isim koymamızın zamanı gelmedi mi?"

"Ben..."

"Hayatının kontrolünü senden almak istemiyorum, Sevda o kahrolası ipler sende kalabilir. Tek istediğim... o hayata beni de kabul etmen. Ben bunun için çıldırırken... senin de bunu istediğini bilmeliyim..."

"İstiyorum..."

Soluk soluğa kalmış gibi fısıldayan Sevda, alnını onun çenesine yaslayarak gözlerini yumdu. Hayatına daha önce bir adam girmemişti ancak Ezel Doğan'ı delice istiyordu ve

geldikleri bu noktada, aptal bir cesaretle Yavuz'u ve onun yapabileceklerini de göze alıyordu.

"Bu kolay olmayacak," diye fısıldadı. "Her istediğinde seninle bulaşamayabilirim, belki... belki sende kalmamı istersin ama ben bunu bile yapamayabilirim. Belki ben..."

"Bırak onları o zaman düşünelim, şimdi değil..." Ezel, Sevda'nın ellerini bıraktı ve uzanarak yüzünü kendi yüzüne doğru kaldırdı. Sevda'nın dudaklarından dökülen cümleler canını sıkımişti ancak bunu ona -en azından şimdilik- yansıtmamakta kararlıydı. "Bize bir şans ver, Sevda sadece tek bir şans..."

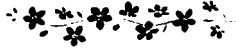
Sevda dolan gözlerindeki yaşları kovaladı ve titrek bir gülüşle başını salladı. Hali öylesine iç yakıyordu ki Ezel, Sevda gibi bir kadını böylesine kıran o insanların her birinin boynunu çıplak elle kırmak istiyordu. Kalbinin bugüne kadar hiç farkında olmadığı bir yanı acıdı. Az önce durmadan gülmek isteyen Ezel, şimdi neden bir anda öfke ve hayal kırıklığıyla dolmuştu? Neden acımasız bir el kalbini avuçları içine almış ve onu durmadan sıkıyormuş gibi hissediyordu?

Kaşlarını öyle çatmış, yüzü öyle gerilmişti ki Sevda'nın gözleri tekrar doldu ve bu adam karşısında kendini hiç olmadığı kadar kırılgan hisseden genç kadın, "Bana kızdın mı?" diye sordu. "Ben... Ben bunları söyle..."

Sevda'nın hüznüyle parıldayan o gözlerine bir saniye daha bakamayacağını anlayan Ezel, uzanarak dudaklarını onunkilere bastırdı. İçinde kopan tüm fırtınalara rağmen Sevda'ya karşı hiç olmadığı kadar yumuşaktı. Saniyeler sonra geri çekildiğinde kadının sorusunu hiç duymamış gibi yaparak, "Söyle," diye mırıldandı.

Ezel onun gözlerine bakarken korkak bir çocuk gibiydi ve kadının sadece *evet* demesini, bunu bir kez olsun ondan duyabilmeyi istiyordu. Gözyaşlarıyla, "Evet," diyen Sevda adama acı bir alayla bakarak, "Başına büyük bela aldın," diye fısıldadı.

Ancak onu bir kez daha öperek susturan Ezel, o an kadının bir bela olduğunu düşünmekten çok ama çok uzaktı.

“Ah, çok romantik değiller miydi? Ezel’in yüzündeki o ifadeyi gördünüz mü?”

Belen hülyalı bir iç çekişle gülümsediğinde, onun çaprazında oturan Erez kadehini başına dikmeden önce gür bir kahkaha attı. “Birileri abayı fena halde yakmış, tam da korktuğum gibi...”

Adamın bu cümleleri üzerine genç kız kızgın bakışlarla ona döndü. “Hey, o da ne demek?”

“Ne demek mi?” Erez bir başka alaycı gülüşle dudaklarını araladı ama ondan önce kadehini sertçe masaya çarpan Akın, “Aşk bu masadaki erkeklere iyi gelmiyor,” diye mırıldandı. Boğuk, hırıltılı sesinde öylesine derin bir nefret ve acı vardı ki sadece Belen değil, masadaki herkes sarsıldı. “İyi gelmiyor...”

Akın Soydemir’in neredeyse siyah görünen koyu renk gözlerinde öyle bir ifade belirmişti ve yakışıklı yüzü öylesine keskin hatlara bürünmüştü ki Belen bu görüntüden rahatsız olarak koltuğuna sindi. Az önce her biri gülüyordu ancak şimdi gülmek, akıllarındaki en son şey bile değildi.

Erez sessiz bir bakışla adamı onaylayarak kendine yeni bir kadeh doldurdu. Ardından soğuk bir sesle, “Umarım sonlarınız benzemez...” diye konuştu.

Akın bu kelimelerle birlikte her an öfkeden çıldıracakmış gibi duruyordu ancak garip bir şekilde sakin kalabilmeyi başardı. Üç yılını dolu dolu geçirdiği Narin Özkan’ın o güzel yüzü zihninde bir kez daha canlandı ve genç adama her zamanki gibi nefes aldırtmadı. Onun gidişinin ardından değil nefes almak, gülmek ve kalbine hatta kahrolası yatağına birini almak da

haramdı. Akın'ın hayatını koca bir bok çukuruna döndürmüştü. Genç adam her geçen gün biraz daha debelenip duruyor, bunun canına tak ettireceği ânı bekliyordu.

Belen, "Çok acımasısın," diye fısıldadı. Ardından bakışlarını Akın ve Erez arasında gezdirerek sözlerini bir kez daha tekrarladı. "Çok acımasısınız... Böyle davranmak-"

Akın, Belen'in sözlerini bıçak gibi kesen uğursuz bir kahkaha attığında genç kız sinirden kıpkırmızı kesildi ve bir çıkış arar gibi Süha'ya baktı ancak Akın, Süha'nın araya girmesine izin verecek gibi değildi. Ellerini masanın iki yanına yasladı ve genç kıza doğru eğilerek kaşlarından birini mükemmel bir şekilde havaya kaldırdı. "Üç yılımı verdiğim kadın sadece tek bir gecede hiç olmamış gibi hayatımdan çıkıp gitti ve sen bana mı acımasız diyorsun? *Bana?*"

"Ben..."

"Sen hâlâ hayata tozpembe bakıyorsun, Belen! Aşkın sadece mutluluk getirdiğine inanıyorsun! Ama sana bir şey diyeyim mi?" Belen yutkunarak Akın'a bakarken adam ayağa kalktı ve içki şişesiyle birlikte camın önüne doğru yürümeden önce genç kıza keskin bir bakış attı. "Aşkın bir bok getirdiği yok!" diye mırıldandı. "Acıdan başka bir bok getirdiği yok!"

Akın masadan kalkıp cama doğru yürürken, Belen gözlerindeki yaşları güçbela geri itti. O sırada Süha'nın sandalyesini ona doğru döndürdüğünü gördüğünde, hiç beklemeden adamın o koca gövdesine sarıldı. Kırık bir sesle, "Aptallık ettim, değil mi?" diye fısıldadı. "Akın'la o şekilde konuşmamalıydım..."

"O sadece acı çekiyor, Belen. Aradan yıllar geçmesi bir şeyi değiştirmiyor. Bazı acılar ölene dek seninle kalırlar..."

Belen sessizce bu sözleri sindirmeye çalışırken, Erez ortamdaki ağırlığı dağıtmak istercesine güldü. "Yerinde olsam Süha'ya o kadar yapışmazdım, Belen. Ezel her an gelebilir."

Belen, "Ezel bize karışamaz," diye huysuzca homurdandı ama sözlerini yalanlarcasına Süha'dan ayrıldı ve yeniden arkasına yaslandı. "Sizce nerede kaldılar?"

"Bence biraz *meşgullerdir...*"

"Neyle meşgul olacaklar ki?"

Belen, Erez'in sözlerinden hiçbir şey anlamayarak kaşlarını çatığında Süha, "Bizim yapmadığımız şeylerle," diye homurdandı. Sessiz bir kahkahayla omuzları sarsılan Erez'e kötü kötü baktı ve kardeşi Baha'nın uyarısıyla yeniden önüne döndü.

Etraf bir an için tekrar sessizlikle doldu ve adım sesleri salondaki sessizliği yırtıp geçtiğinde, herkesin bakışları onlara kaydı. Sevda dakikalar öncesindeki o güvensiz kadın olmaktan çok uzaktı. Gülen yüzü ve o çakır gözleriyle resmen ışıltıyordu. Onun elini sıkıca tutan Ezel'in de ondan bir farkı yoktu. Bir köşede sessizce içen Akın'ın, onları gördüğünde her şeye rağmen dudakları hafifçe yukarı kıvrıldı. Eğer fırsatını bulsa Ezel'e ondan koşarak uzaklaşmasını söylerdi ama kalp hiçbir zaman mesafeleri sorun etmezdi...

Ezel kısa bir an Akın'la göz göze geldi, sanki adamın neler düşündüğünü biliyormuş gibi birkaç saniyeliğine duraksadı. Yeniden masaya dönüp de Sevda için yanındaki sandalyeyi çektiğinde düşünceliydi ama gülümsemesi hâlâ yerli yerindeydi.

Sevda yaşanan sessizlikle birlikte ne diyeceğini bilemeyerek yerine geçti. Erez'in bilmiş bir gülüşle üstündeki kazağa baktığını gördüğünde yutkundu. Adamsa onun bu hali üzerine arkasına yaslandı ve onu süzerek genişçe sırttı. "Sana Ezel'den daha çok yakışmış..."

Aslında sıradan bir sohbetin, sıradan bir cümlesi gibi görünebilirdi ama adamın mavi gözlerindeki o bakış ve ses tonundaki ima tam aksini söylüyordu. Öyle ki Sevda bir an için açıklama yapma gereği hissederek, "Üşümüştüm," diye

sızlandı. Geniş kazağın kollarını çekti ve ellerini içinde kaybederek arkasına yaslandı. Yüzündeki o pembelik sadece Ezel'in kalbini yerinden hoplatıyor olamazdı.

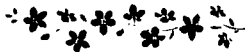
Ezel, Erez'e sert bir bakış atıp saniyeler sonra da hiçbir şey olmamış gibi Sevda'nın sandalyesini kendine doğru çektiğinde masada kıkırtılar yankılandı. Ve o kıkırtılar, Sevda'nın utangaç hali ve Ezel'in miskin gülüşüyle kahkahalara döndü. İşte o an Sevda kendini hiç olmadığı kadar mutlu hissettiğini fark etti. Yavuz'un ve o sıkıcı insanların arasından kaçarak bu-
raya gelmek kesinlikle doğru bir hamleydi.

Yirmi dört yaşındaydı ve bugüne kadar kendini hiçbir yere ait hissetmemişti. Buna evi de dahildi ancak tam da şu an, adamın kollarının altında, bu masada oturduğu an... Kendini başka bir yerde düşünemiyordu. Birdenbire Ezel Doğan'ın iki ay kadar kısa bir sürede hayatında ne kadar büyük bir rol oynadığını fark ederek şaşırdı.

Ezel ondan, onu hayatına almasını söylemişti ama o zaten Sevda'nın hayatındaydı. Genç kadında tahmin ettiğinden de büyük bir parçası bulunuyordu ve bu... Sevda'yı korkuttuğu kadar da rahatlatıyordu. Çünkü o gün, o terasta adamın söylediği gibi *o, savaşçısını çoktan bulmuştu*.

Sevda dalgın bir gülümsemeyle başını kaldırdığında masadakilerin derin bir sohbete tutuştuğunu gördü. Birbirleriyle çocukluk anılarını paylaşıyorlardı ve Ezel de neşeyle onlara eşlik ediyordu. Bakışları onlardaydı ama neredeyse göğsüne yaslanan Sevda'nın elini masanın altından sıkıca kavramıştı ve parmağıyla tenini hafifçe okşuyordu. Sevda bunu görerek gülümsediğinde, Ezel çenesini Sevda'nın başının üstüne yasladı.

Genç kadın içten içe biliyordu. O, Sevda'nın yalnızca sonu olmayacaktı, aynı zamanda da miladiydi.

“Terbiyesizliği görüyorsun, öyle değil mi? O nankörün ne yaptığını görüyorsun?”

Handan Altınbaşak söylene söylene holü geçip salona doğru yürürken, Yavuz kravatını öfkeyle çekiştirdikten sonra, “Kes sesini artık,” diye mırıldandı. Ama kadın onu dinleyemeyecek kadar kızgındı. “Keseyim öyle mi?” diye söylendi. Boynundaki ipek eşarbzı çözerek koltuğun bir kenarına fırlattı ve sarı saçlarını savurarak oğluna döndü.

“O sürtük bir bahane uydurma zahmetine bile girmeden yemeğin ortasında kaçıp gitti! Karşı taraf kim bilir hakkımızda neler düşündü? Dedesi yerini sana bırakalı birkaç ay olmuşken bu yaptığı aptallık! İnsanlar aramızda sorunlar olduğunu düşünecekler!”

“Yeter artık!”

“Yetmez! Ona bu kadar taviz vermemeliydin, Yavuz! Farkında değil misin? Sana her istediğini yaptırıyor! Seni kullanı-”

“Sana yeter artık dedim!”

Yavuz öfkeyle gürllediğinde Handan Altınbaşak sustu ve oğlunun bu çıkışlarına alışkın olduğu için hiçbir şey olmamış gibi salonun ortasındaki bara doğru yürüdü. Yine de kendine bir kadeh içki doldururken, “Haklıyım!” diye söylendi. Her şey o baş belasının yüzündendi. Eğer dedesi gibi zamanında ondan da kurtulabilselerdi tüm bunlar hiç olmayacaktı ama Yavuz buna engel olmuş, bunun çok dikkat çekeceğini, her şeyin bir zamanı olduğunu söyleyip durmuştu. Handan Altınbaşak daha ne kadar bekleyeceklerini bilmiyordu.

Yavuz garip bir suskunlukla üstündeki ceketi çıkardı ve gömleğinin kollarını yukarı doğru katlayarak bahçeye açılan sürgülü cam duvarlara doğru yürüdü. O, Handan Altınbaşak'ın aksine Sevda'dan böyle bir hareket bekliyordu. Gündüz onu çok fazla zorladığının farkındaydı. Sevda'nın kandan ne kadar ürktüğünü ve neler yaşadığını bile bile onun üzerine gitmişti

ve Sevda... her zamanki yaptığını yapmıştı. Ona yine baş kaldırmış, kurallarına uymayacağını kendince göstermenin bir yolunu bulmuştu.

İtiraf etmek gülünçtü ama bazen onun gözlerindeki o hırs ve azim Yavuz'u etkiliyordu. Yıllar önceki o ürkek, güvensiz kız çocuğunun böylesine büyümesi ve o kırılmış çocuktan dişli bir kadın yaratması hayranlık uyandırıcıydı. Rengini bir türlü seçemediği o gözlerini üstüne dikeyor ve kaşlarını çatmaktan, her şeye rağmen lafını söylemekten çekinmiyordu. Ancak boşa savaşıyordu.

Yavuz da en az Sevda kadar büyük bir savaşıydı. Annesinin sandığının aksine, Sevda'nın kendisini kullanmasına izin vermiyordu. Hiçbir şeyi unutmamıştı ve aklında bir planı vardı. Sadece onu düşünüyor ve içinin biraz olsun soğuyacağı o günleri bekliyordu...

Arazinin büyük demir kapısının açıldığını fark ettiğinde Sevda'nın geldiğini anladı ve tüm bedeni istemsizce gerildi. Ellerini ceplerine soktu ve kıstığı gri bakışlarıyla içeriye giren siyah Audi'yi izlemeye başladı. Cama yaklaştığının ve kaşlarını derince çatığının farkında değildi. Arabanın durmasını ve Sevda'nın birkaç dakikanın ardından gülümseyerek arabadan inmesini neredeyse soluksuz izlemişti.

Tam da tahmin ettiği gibiydi. Sevda, Ezel Doğan'la birlikteydi ve o adamı düşünmek bile Yavuz'un öfkesinin yeniden kabarmasına yetiyordu. O kendini beğenmiş adamdan gecesini mahvederek Sevda'yı dansa kaldırdığından beri nefret ediyordu. Adamın bakışlarında ve tutuşunda derin bir sahiplenme vardı. Bu öylesine açıktı ki ancak bir aptal anlayamazdı; Yavuz ise bir aptal olmaktan çok uzaktı. Sevda'nın ona koştığı her gün o kahrolası atölyeyi onların başına yıkmak istiyor ancak kendini bir şekilde frenliyor ve her şeyin bir sırası olduğunu, içten içe intikam ateşiyle yanıp tutuşan o adama hatırlatıyordu.

Kapının açıldığını duyduğunda, salondan çıkarak geniş hole doğru yürüdü ve o an Sevda'yla göz göze geldi. Sevda'nın dudaklarındaki ince gülüş onu fark ettiği an soldu ve en saf ipekler kadar yumuşak bakan gözleri bir çelik gibi soğuyarak sertleşti. Kesinlikle öfkeliydi. Şu noktada çıkıp gittiği için Yavuz'un da öfkeli olacağını bilmeli ve biraz olsun ürkmeliydi ama Sevda karşısında dimdik duruyor, ona yine meydan okuyordu.

Onun bu haline karşın Yavuz'un dudaklarının kıyısında bir gülüş şekillendi. Kollarını göğsünde bağlayarak ona bakarken, geç kaldığı için küçük kardeşini tatlı sert azarlayacak bir abi gibi görünüyordu. Onun bu hali, kabul etmek istemese de Sevda'yı bir parça ürktüyordu. Yine de genç kadın kendini gülmeye zorlayarak, "Ne o?" diye sordu. "Beni azarlamak için geri dönmemi mi bekledin?"

"Seni azarlayamayacağım Sevda, hayır." Yavuz büyük bir sakinlikle başını iki yana sallayarak gülümsedi. "Seni sadece uyaracağım."

"Uyaracak mısın?"

"Evet..." Sevda'ya doğru yürüyen Yavuz, attığı her bir adımda onu tedirgin ettiğinin farkında olarak gülümsedi. Yavaşça, "Bu küçük isyanların..." dedi. "Bu gidişle onlar başına bela açacak, Sevda." Sevda'nın dibine kadar sokuldu ancak kadın yine de olduğu yerde duruyor, dimdik ona bakmaya devam ediyordu. Yavuz başını aşağıya doğru eğerek, "Bu son uyarım," diye fısıldadı. "Eğer bir daha beni insanların içinde zor duruma sokarsan, küçük düşürmeye çalışırsan, kurmaya çalıştığın o pembe dünyanı başına yıkarım."

"Yapamazsın!"

"Beni denemek ister misin?"

Sevda sıkıdığı yumruklarıyla sessiz kaldığında ve çakır gözleriyle kendisine öldürücü bir bakış attığında Yavuz, "Ben de öyle düşünmüştüm," dedi. Ardından Sevda'nın gözüne sok-

mak istermiş gibi sargılı avucunu açıp kapadı ve sadist bir gülüşle merdivenlerden çıkmaya başladı.

Arkasına bir kez daha bakmadan ilerlerken kendinden oldukça emin görünüyordu. Ezel Doğan'ın geleceğe dair tüm o güçlü sözlerine rağmen Sevda'yı asıl korkutan da buydu.

Güçbela inşa etmeye çalıştığı o geleceğin içinde, en güzel rüyasından sıyrarak uyanmaktan ve gözlerini bir kâbusa açmaktan deli gibi korkuyordu...

Günümüz

Kızını Ömür'e emanet eden Ezel dakikalardır Dark & Blue'nun önünde, aracının içinde bekliyor ve cama düşen her bir kar tanesini sileceklerini durmadan çalıştırarak temizlerken, yüksek binanın çatı katını seyrediyordu.

Belen'in söylediği gibi yarı çıplak mankenlerle çalışarak gününü geçirdiği doğru değildi. Onlarla çalışıyordu ancak bu, Ezel için yalnızca işti ve sadece kıramayacağı özel ricaları kabul ederdi. Hiçbir zaman çalışmak zorunda olan bir adam olmamıştı. Ömrünün sonuna kadar çalışmasa bile kızına ve hatta onun torunlarının torunlarına bile yetebilecek kadar parası vardı. Bu yüzden bunu hiçbir zaman dert edinmemiş ancak bunları biriyle de paylaşmamıştı. Ömür çoğu zaman onun çekimlere gittiğini sanıyordu ama Ezel'in soluğu aldığı yer... burasıydı. Ömür'ü kandırarak kızını -birkaç saatliğine de olsa- bırakmaktan hoşlanmıyordu fakat Ezel öyle anlar yaşıyordu ki biraz yalnız kalmasa delirecekmiş gibi hissediyordu.

Yine öyle bir andaydı. Yeni yılın üçüncü haftasıydı ve nedendir bilinmez Ezel'in içinde bu yılın çok daha boktan geçeceğine dair bir his vardı. Sevda yokken her saniye, her dakika boktandı ama bu bir başkaydı. Saatler akıyor, onsuz

geçen her gün boynuna bir ilmek gibi dolanarak Ezel'e nefes aldırılmıyordu. Ne yapması gerektiğini bilemiyordu. Bu duruma daha ne kadar katlanabileceğini, kızı için ne kadar ayakta kalabileceğini bilmiyordu çünkü Ezel... artık bocalıyordu.

Sevda'nın başını yaslamaktan hoşlandığı geniş omuzları, dünyanın yükünü sırtlamış gibi çökmüştü ve her şey ama her şey Sevda'dan geçiyordu. Onsuz yapamıyordu ama ondan kalan hatıralara da dayanamıyor, kendini her geçen saniye biraz daha güçsüz hissediyordu. Bu boktan bir durumdu. Bu arabada oturarak kadını ve o dairenin içinde biriktirdikleri anıları düşünmek bile Ezel'i sarsıyordu ancak tutunabileceği bir şeyleri olmalıydı. Günün sonunda bin bir parçaya bölünse bile o an onlara tutunmalıydı.

Derin bir iç çekerek uzandı ve sürücü kapısını açarak dışarı çıktı. Onu ilk karşılayan soğuk bir hava ve kar taneleri oldu. Genç adam paltosunun yakalarını yukarı kaldırdı ve ellerini ceplerine koydu. Sevda'dan sonra eldiven takmıyordu. Kadına verdiği o eldivenleri hâlâ saklıyor ve Sevda metrelerce aşağıda, soğuğun içinde, karla ıslanan donmuş toprakların arasında uyurken bunu kendine yediremiyordu. Boynuna lanet bir atkı bile dolamak istemiyordu. İlk zamanlarda bu düşüncelerle kara kışın ortasında üstüne bir palto bile almıyordu fakat Akın onu sertçe sarstıktan ve kızı için kendine iyi bakması gerektiğini söyledikten sonra giyinir olmuştu. Ancak üzerindeki o palto, tıpkı şimdiki gibi onu ısıtmıyor, adeta alevler içerisinde kalmasını sağlıyordu. Sevda'nın halini düşündükçe kavruluyor, küllerini etrafa saçarak ardında bir enkaz bırakıyordu.

Ezel arabasını kilitledikten sonra adımlarını hızlandırdı ve karın altında daha fazla durmadan binaya girdi. Şansına asansör boştu, beklemek zorunda kalmadan kabinin içine girip ve en üst katın düğmesine basarak beklemeye başladı. Baldırları kalın botlarının burnunda erimeye başlayan karla...

Ancak aynaya baksa aksini görebilir ve kesinlikle sarsılırdı. Aralarına beyazlar düşen koyu renk saçlarının arasında erimeye başlayan karlar vardı. Kaşları olabildiğince çatıktı, yakışıklı çehresi kaskatıydı ve yeşil gözlerinin içlerinde salt bir acı vardı. Bu bakışlar, Sevda'nın gidişinin ardından Ezel'in gözlerine saplanıp kalmıştı. Bir zamanlar Sevda hüznle bakardı, o çakır gözleriyle Ezel'in içinde bir yerlere dokunarak onu mahvederdi ve şimdi Ezel öyleydi. Öfkenin, özlemin ve acının saplanıp kaldığı gözleriyle birlikte mahvolmuş bir adam gibiydi.

Asansör durduğunda ve çatı katına geldiğinde bir an için nefes alamayacağını sandı. Ancak yine de kendinde ellerini paltosunun ceplerine atacak ve anahtarı çıkaracak gücü bulabildi. Yılların ardından buraya ilk gelişi değildi fakat son seferin üstünden uzun bir zaman geçmişti. Titreyen parmaklarıyla kapıyı açtı ve içeri geçerek kapattı. İçerisi iki haftada bir, bina yönetiminin anlaşmalı olduğu şirket tarafından temizleniyordu ve bunu yaparken Ezel'in istediği gibi hiçbir yeri karıştırmadıklarından her şey son derece temiz ve yerli yerinde duruyordu. Yıllar öncesinde olduğu gibi sanki Sevda dakikalar sonra kapıyı çalacak, soğuktan donmuş bir halde içeri girecek ve pencerenin önüne doğru yürüyüp Ezel'in kahvesini teklifsizce yudumlayacaktı.

Ezel hatırladığı görüntülerle birlikte nefes almakta zorlanarak paltosunun yakalarını çekiştirdi. Daha sonra da paltosunu çıkarıp bir kenara attı. Ellerini ceplerine sokarak ne yapacağını bilemiyormuş gibi koca dairenin ortasında kalakaldı. Bakışları duvardaki aynalardan dolaplara, mutfığa, banyoya ve o koca yatağa kadar her yerde dolaştı. Yere çivilenmiş gibi duran ayaklarını güçlkle hareket ettirerek yatağa doğru yürüdü ve yıllardır sermekten hiç bıkmadığı saten çarşafların üstüne oturdu. Ellerinden birini satenin soğuk, pürüzsüz yüzeyinde gezdirirken

öylesine dolmuştu ki boğazı düğüm düğümdü ve gözlerinde yaşların birikmesinin an meselesi olduğunu biliyordu.

Kadının şimdi okşadığı bu soğuk çarşafın üstüne uzandığı ve onlara dolandığı o anları düşünürken yutkundu. Sevda'nın ona verdiği pozlardan sıkılarak vazgeçmesini, cilveli bir tavırla onu ayartmaya çalışmalarını hatırlarken dudaklarına buruk bir gülüş kondu. Ezel'in hiçbir zaman teşvike ihtiyacı olmamıştı çünkü onu her zaman istiyordu. Neyi yarıda bıraktığının bir önemi olmadan o talepkâr kollara doğru yürümüş ve onu zevkle kollarına almıştı.

Ezel ağlamak üzere olduğunu fark ettiğinde, küfrederek ayağa kalktı ve odanın içinde saçlarını karıştırarak dolandı. Çıldırarak üzereydi. Kadınla olan her bir anı bir anda üzerine hücum etmişti ancak yine de yetmiyordu. O olmadan kahrolası hiçbir şey Ezel'e yetmiyordu!

Delirmiş gibi sürgülü dolaplardan birine yürüdü ve Sevda'nın tablolarını bulana kadar her bir dolabı gürültüyle açıp kapattı. Daha sonra da bulduğu ilk tabloyu çıkardı ve dikkatle taşıyarak yatağın üzerine bıraktı. Tablonun üstündeki paketi açarken öyle aceleliydi ki bir makas almak aklına gelmiyor, kâğıdı elleriyle söküyordu. Sonunda buna daha fazla tahammül edemeyerek mutfağa doğru yürüdü ve bir bıçak alarak geri döndü.

Yere fırlattığı her bir kâğıt parçasının ardından gerilen bezin arkası görüldüğünde kalan kâğıt parçalarını hırsla söküp aldı ve tabloyu ters çevirerek yeniden yatağa bıraktı. Elindeki bıçakla nefes nefese soluyordu, alnında ve saç diplerinde ter damlaları birikmişti. Dağılan saçlarını gözlerinin önünden çektiğinde önce neye baktığını anlayamadı. Daha sonra dakikalar önce düşlediği manzarayı gördüğünü fark etti.

Bu kez çarşaf lar siyah değil, kırmızıydı ve Se vda o örtüler in altında çı rıl çı plakt ı. Yatak baş lı ğ ına yas lan mış , baş ını geri ye at mış ve bir diz ini de kar nı na do ğ ru çek miş ti. Sim siyah saç lar ı tepeden bir tokay la tut turul muş tu ve kü çü k tokadan kurtulan bir kaç lü le boynuna ve omuz lar ına do ğ ru dök ülm üş tü. Güzel yüz ünün her yer ini sar mış tı. Iş ık lar la bir lik te ne re de yse mavi gö rü nen göz leri ışı l ışı ldı, yanak lar ı pes pem bey di. Dudak lar ı, adeta ö pü lmek için yal var ı yor lar mış gi bi kı p kı r kı r mızı ydı. Ş uh bir eday la yukarı do ğ ru kıvr ıl mış lar dı ve Ezel'e yü rek hopla tan bir gö rün tü bah şet miş ler di.

Gö ğüs ler inin üst ün de ki örtü kar nı nı ve çı plak ka dı nı lı ğ ı nı sa rı yor, bacak lar ı nı mükemmel bir ş ek il de açık bı ra ka ra rak ka dı na çok da ha cesur ve cü ret kâr bir hava ka tı yor du. Adeta onun ru hu nu yan sı tı yor du...

Ezel onun güzel ses ini, "Sık ıld ım," di ye rek huysuz lan ma la rı nı du yar gi bi ol du ğ un da art ar da yut kun du ve res me do ğ ru uza na rak el ini ka dı nın yüz ün de gezdirmek istedi. Ama lanet parmak lar ı öylesine titri yor du ki bu müm kün de ğ il di.

"Se vda," di ye say ıkladı. "Se vda..."

Ard ın dan ya ta ğ ın bir köş e si ne çö ke rek ağ la ma ya baş la dı. Acı ve özlem öylesine faz lay dı ki da ha sını ta şı ya mı yor, artık yük lenem i yor du. Acı dolu bir çı ğ lık attı ve ne ya ptı ğ ı nın far kında ol ma dan bir kenara bır ak tı ğ ı bı ça ğ ı acı masız ca ta bloya ge çir di. Her bir bı çak dar be sin de omuz lar ı sar sıl a sar sıl a ağ lı yor, "Se vda'm," de yiş ler i sessiz atö lyede uğursuz bir çı ğ lık gi bi yan kıl anı yor du.

Ezel Do ğ an çok tan mahvol muş tu ancak bu ğ ün hiç ol ma dı ğ ı ka dar yı kıl ı yor du.

"Se vda'm... Se vda'm..."

Sonun da ta bloya geri ye sal lan an ku maş par çalar ı kal dı ğ ın da Ezel bı ça ğ ı bu kez de üst ün de otu rdu ğ u o sa ten çar şaf lar a ge çir di. Ku ma ş a hırsla sap lı yor ve be ra ber in de sü nger i de

delik deşik ederek bir başka noktaya hedef alıyordu. Dayanamıyordu. Sevda'nın acısını dışarıya böyle atıyor ve artık bu lanet yükten kurtulmak istiyordu.

Öfke dolu, çaresiz bir kükremenin ardından elindeki bıçağı mutfağa doğru sertçe fırlattı ve parmaklarını saçlarının arasından geçirerek onları delice çekiştirdi. Derin nefesler almaya çalıştı ve bakışları yarattığı enkaza, kadının tablosuna kaydığında bir rüyadan uyanmışçasına irkildi.

“Hayır, hayır...”

Telaşla fısıldayarak tabloyu yataktan kaldırdı ve yere sererek çömeldi. Delik deşik ettiği kumaş parçalarını bir araya getirmeye çalışırken daha şiddetli ağlıyor, sayısız özür mırıldanıyordu. Ezel tabloyu onarılamaz bir şekilde mahvettiğini anlayıp, kadının güzel yüzünün bir bıçak darbesiyle parçalandığını gördüğünde hıçkırmaya başladı. Tablodan kalanları önce göğsüne bastırdı. Ardından, “Kahretsin!” diye bağırarak her şeyi fırlattı. Tuvalin tutunduğu çerçeveler çatırdadı ve delik deşik ettiği çarşaf odanın bir köşesine savruldu. “Allah kahretsin!” diye bağırmaya devam ederek gözünün görebildiği her şeyi parçalamaya ve dağıtmaya başladı. Daha sonra da yorularak odanın ortasına, dizlerinin üstüne çöktü.

“Neredesin Sevda? Neredesin?” diye hıçkırdı. Ellerini soğuk zemine dayadı ve başını önüne eğerek hıçkırığa hıçkırığa ağlamaya başladı. Hali öylesine kötü ve perişandı ki onu o halde kim görse onunla birlikte ağlamaya başlardı. Ezel imkânsız olduğunu bile bile, “Dön,” diye yalvardı. Dudaklarından acı dolu, canhıraş bir başka hıçkırık çıktı. “Yalvarırım Sevda, yalvarırım dön... *Yalvarırım...*”

Bölüm 18

Geçmiş

Hey! İşte yine aynı ifade!”

Sabrina’nın sesiyle son bir dakikadır Ezel’i düşünerek dalan Sevdâ, yüzündeki aptal gülümsemeyi sildi ve kendini toparlayarak yeniden genç kadına, ekrana döndü. Üzerinde siyah bir sabahlık olan ve turuncu saçlarını sağ omzunda toplayan Sabrina, o güzel yeşil gözlerinde hesap soran bir bakışla Sevdâ’ya bakıyor ve bu sırada avının kokusunu almış bir yırı-tıcı gibi gülümsüyordu.

Sevdâ onun bu haline gözlerini devirdi. “Hangi ifadeden bahsettiğini anlamıyorum.”

Oysa genç kadının ne demek istediğinin bal gibi de farkındaydı. O geceki yemeğin ardından dört gün geçmişti ve geçen bu dört gün boyunca adamla hiç konuşmasa da onu düşünmediği tek bir an bile olmamıştı. Adam aklına ne zaman gelse yer ve zaman kavramını kaybediyor, adeta soyutlanıyordu.

Ezel Doğan kalbe zararlı bir adamdı. Sevda'nın aklını başından alıyordu ve itiraf etmek utanç verici olsa da Sevda buna bayılıyordu. Birilerinin yanında hiçbir şeyi düşünmeden, dertsiz tasasız kalabilmeyi, en ufak şeylerle mutlu olabilmeyi özlemişti ve Ezel Doğan ona bunları fazlasıyla veriyordu.

Sevda yeniden onu düşünmeye başladığında, Sabrina neşeli bir çığlık atarak Sevda'nın dikkatini tekrar ona vermesini sağladı. "Biliyordum!" diye bağırdı. "Biliyordum, *mo fëileacàn!* Hayatına birinin girdiğini biliyordum!"

Sevda kızarak güldüğünde, Sabrina da yatakta zıplayarak güldü ve pembe fiyonklarla süslü saten bir yastığı kucığına doğru çekerek, "Detaylar!" dedi. "Detaylar, *mo fëileacàn!* Hadi!"

Sevda, kadının heyecanla *kelebeğim* diyen sesine karşı neşeyle güldü. "Aslında... Ah, nereden başlayacağımı bilemiyorum."

"Önce adını söylemeye ne dersin?" Sevda bakışlarını kaçırarak dişlerini dudaklarına geçirdiğinde, Sabrina yatakta bir kez daha zıplayıp, "Biliyorum!" diye bağırdı. "O, değil mi? Neydi adı, ah, Ezel? Ezel Dogan?"

Sabrina tatlı bir telaffuzla söylendiğinde Sevda başını sallayarak güldü. "Ta kendisi, Ezel Doğan..."

"Onunla o günden beri konuşmuyorsunuz sanıyordum, demek istediğim... Büyükbaban..."

Kadının sesi, sonlara doğru Sevda'yı üzmemekten korkarcasına kısıldığında Sevda, "Evet," dedi. Dedesi artık çok daha iyiydi ve Sevda kötü günleri düşünmek istemiyor, dedesi sağlığına yeniden kavuştuğu için seviniyordu.

"Peki nasıl oldu da yeniden konuştunuz? Yani adamı kovmuştun," derken Sabrina, Sevda'ya onaylamaz bir bakış attı. "Onu arayıp özür mi diledin yoksa?"

Özür dilemek mi? Sevda kendini tutamadan güldü. Özür dilememişti, tam aksine Ezel Doğan onu konuşmak için ça-

ğırımı, yaptıkları o boktan anlaşılmayı öne sürerek Sevda'ya meydan okumuş ve Sevda da ona karşılık vermeden yapamamıştı. Ardından her şey... bir anda karışmıştı. Sevda'nın sıkıcı, acınası hayatı Ezel Doğan'la renklenmişti ve Sevda bunun için minnettardı.

Derin bir iç çekerek o günden bugüne kadar olan her şeyi -Erez tarafından basılmaları da dahil- genç kadına anlattı. O ana dek onu gülümseyerek dinleyen Sabrina kendini tutamadan neşeli bir kahkaha atıp, "O adamla tanışmalıyım!" diye konuştu. "Kulağa utanmaz ve kesinlikle çok eğlenceli geliyor!"

"Ah!" Sabrina'nın gözlerindeki bakışları çok iyi bilen Sevda, onaylamaz bir şekilde başını iki yana salladı. "O sana göre bir adam değil, Sabrina. İnan bana o adam sana bir beden büyük gelir."

"Hey! Bugüne kadar büyüklükle ilgili hiçbir sıkıntım olmadı!"

Sabrina utanmazca göz kıptığında Sevda da güldü ama bu yalnızca bir saniye sürdü. "Ciddiyim, Sabrina. Erez çok-"

"Ah, adı Erez mi?"

Kadının kusursuz telaffuzunu dinleyen Sevda başını salladı.

"Ve... Fotoğrafçı mı demiştin?"

"Evet, neden sormuştun?"

"Sanırım öyle birini tanıyorum..." Erez uluslararası fotoğrafçılık yapan biriydi ve kendi ajansı da defalarca kez onunla çalışmıştı. Sevda anlattığında adamın daha çok neşeli ve oyunbaz biri olduğunu düşünmüştü ama hayır, tanıdığı Erez Gündoğdu'nun onunla bir alakası yoktu. Adam bir buzdağı gibiydi. *Belayım* diye bağırان gözleri ve gülüşüyle Sabrina'nın uzak durmayı isteyeceği türden biriydi.

Sevda, Yavuz'la ve Handan Altınbaşak'la katılmak zorunda olduğu o yemeği ve daha fazla katlanamayarak Ezel'in evine gidişini anlatırken, Sabrina derin bir iç çekerek gülümsedi.

Arkadaşı belki farkında değildi ama kalbini çoktan kaptırmış gibi görünüyordu. Sabrina onun adına sevindi. Sevda, Ezel'in dostlarından bahsetmeye devam ederken Sabrina heyecanla, "Dur!" diye atıldı. "İçlerinde sevgilisi olmayan, bekâr herhangi biri var mı?"

Süha'nın ve Belen'in arasındakileri bilen Sevda aday sayısını ikiye düşürdü. Ancak Akın Soydemir ve adamın uzak bakışları aklına geldiğinde tek bir kişide karar kılarak, "Baha," dedi. "Anladığım kadarıyla bir süre önce sevgilisinden ayrılmış ve şu an bir ilişkisi yok."

Sabrina, "Yani benim gibi..." diye homurdandı. Ardından yirmi dakika boyunca Sevda'ya onu anlattırarak kafasında adam hakkında bir profil çizdi. Sevda en son Ezel'i dört gün önce gördüğünü söyleyerek bitirdiğinde ise ortalığı derin bir sessizlik kapladı. Sabrina biçimli kaşlarını çatarak, "Nasıl yani?" diye sordu. "Adamla bir ilişkiye başladınız ama dört gündür hiç konuşmadınız mı?"

Sevda huzursuzca kafasını salladığında Sabrina gözlerini bilmiş bir edayla kıstı. "Adamın işleri olduğunu ve bu boktan sebeplerle sana boktan bir mesaj bile atamayacak kadar meşgul olduğunu varsayalım. Peki ya sen Sevda? Sen neden aramadın?"

"Ben... Bilmiyorum..."

Sabrina kaşlarından birini kaldırdığında Sevda oturduğu sandalyede rahatsızca kıpırdandı ve saçlarını yüzünün önünden çekerek gergince kulağının arkasına sıkıştırdı. "Sanırım ben hâlâ... ben hâlâ bu fikre alışamıyorum, Sabrina. Hayatıma birinin girmesi ve bir anda... neredeyse *her şey* olması benim için hâlâ garip."

"Çünkü kendine güvenmiyorsun!"

"Ne?"

Sevda kaşlarını çatarak başını kaldırdığında, Sabrina dakikalar önceki gülen yüzüne tezatla büyük bir ciddiyet içindeydi. Tane tane konuşarak, “Çünkü kendine güvenmiyorsun,” diye fısıldadı. “Adamdan ne kadar hoşlandığını, bu fikri ne kadar sevdiğini anlayabiliyorum Sevda, bunu gözlerinde görebiliyorum ama... derinlerde bir yerde bu fikri hâlâ benimseyemediğini de görüyorum. Korkuyorsun.”

“Çünkü her şey bir anda mahvolacak zannediyorum! Her şey o kadar güzel ki bunlar ellerimden kayıp gittiğinde bocalayacağımı ve bir daha devam edemeyeceğimi biliyorum! Şimdiden... benim için öyle önemli ki eğer Yavuz ya da...”

Sevda devam edemeyerek sustuğunda, Sabrina hüzün dolu bir iç çekişle, “Yavuz’u artık bırak,” diye fısıldadı. “Ne kadar zor olduğunu biliyorum, Sevda ama... ömrünün sonuna kadar *Yavuz bunu da mahveder mi*, diye düşünemezsin! Ömrünün sonuna kadar böyle davranamazsın! Sen kararlı bir kadınsın! Sözlerinin arkasında durmalı ve her şeyi omuzlamaktan vazgeçmelisin! Elini tutan adama güvenmelisin!”

Ezel Doğan’ın güven dolu yeşil bakışlarını hatırlayan Sevda’nın gözlerindeki yaşlar dağıldı. Ardından genç kadın huysuzca, “Bana mesaj bile atmadı!” diye homurdandı.

“O zaman yanına git ve bunun nedenini öğren!”

“Nasıl yani?”

Sabrina büyük bir gülüşle, “Ne anladıysan o!” dedi. Bir parmağını turuncu saçlarına doladı ve saçlarıyla oynarken, “Hazırlan ve o stüdyoya git!” diyerek akıl verdi. “Sen dedin, *orada çok fazla vakit geçiriyor*, diye. Muhtemelen yine oradadır.”

“Ya yoksa?”

“O zaman da B planına geçeriz, *mo feileacán*.”

“B planımız mı var?”

“Evet, var ama işin o raddeye gelmeyeceğine eminim,” diye konuşan Sabrina kendinden emin bir ifadeyle sırtıttı. “Hadi kalk ve sıcak bir duş al, biraz kendine gel ve giyinip *ya da giyinmeyip* onun yanına git.”

“Ondan hesap mı soracağım?”

“Hayır, tatlım. Sen sadece sevgilisinin dört gündür nelerde olduğunu merak eden bir kadınsın o kadar, hesap sormak da ne demek?”

Sevda kadının yüzündeki oyunbaz ifadeye koca bir kahkaha atarak, “Sen delisin!” dedi. “Ve galiba ben de deliyim çünkü bu dediklerini yapmak üzereyim!”

“İnan bana, pişman olmayacaksın!” Dairenin içinde zil sesi yankılandığında Sabrina iç çekerek, “Kuaförüm gelmiş olmalı,” dedi. Ayağa kalkarak üzerindeki sabahlığı düzeltti ve Sevdâ’ya havadan bir öpücük attı. “Bol şans diliyorum, *mo fëileacân*. Çekimlerde olacağım için arayamayabilirim ama yarın her detayı dinleyeceğim!”

“Tamam, git hadi, kapı çalıyor.”

Sabrina ona yeni bir öpücük atarak veda ettiğinde, Sevdâ görüşmeyi sonlandırdı ve telefonunu yatağının bir köşesine fırlatarak ayağa kalktı. Kadın söylediklerinin her bir kelimesinde haklıydı ve Sevdâ’nın gidip de adamı görmemesi için hiçbir sebep olamazdı.

Hızlıca duşa girdi ve kendini çok daha iyi hissederek çıktı. Solgun duran teni canlanmış, yanaklarına tatlı bir pembelik gelmişti. Gözleri bile artık daha berrak, daha net bakar olmuştu. Havluyu üstünkörü saçlarında gezdirdi ve kurulandıktan sonra bornozunu çıkarıp bedenine küçük saç havlusunu doladı. Saçlarını omzuna attı ve iç çamaşırı giyip giymemeye karar verebilmek için yeniden odasına geçti. Dolabına doğru yürüdü ve sürgülü kapakları açarak kıyafetlerine göz gezdirdi.

Daha sonra sırtı tamamen açık, bebek mavisi ince bir triko ve siyah, deri bir etek aldı.

Küçücük, siyah bir külot seçti ve havluyu üstünden atarak çamaşırı bacaklarının arasından geçirdi. Kazağını, dizlerinde biten ancak yırtmacı uyluklarına dek çıkan dar eteğini ve uzun siyah çizmelerini de giydiğinde kendini gerçekten çok daha iyi, çok daha cesur hissediyordu. Saçlarını hızlıca taradı, önlerden birkaç tutam ayırarak ördü ve örgüyü ensesinde doladıktan sonra dudaklarına hızlıca bir nemlendirici sürdü. Paltosunu ve çantasını da alıp odasından çıktığında çok güzel görünüyordu.

Evden çıkmadan önce dedesinin yanına uğradı ve Haldun Altınbaşak'ın uyuduğunu gördüğünde şefkatle gülümsedi. Adamın belinde toplanan örtüyü yeniden göğsüne kadar çekip sessizce odadan ayrıldı. Yavuz ya da Handan Hanım ortalıkta görünmüyordu ve Sevda bunun için minnettardı. Oyalanmadan evden çıktığında İstanbul trafiğine takıldı. Yaklaşık bir saatin sonunda Bebek'te, stüdyonun önündeydi. Aracını park ederek indi ve Ezel'in arabasını gördüğünde Sabrina'nın haklı olduğunu anladı. Asansöre binip de en son katta durduğunda, uzanıp zile bastı ve dudaklarını dişleyerek beklemeye başladı.

Sonunda kapı açıldı ve bu olduğunda, Sevda içine derin bir nefes çekmek zorunda kaldı. Hiçbir şey ama hiçbir şey Sevda'yı karşısındaki manzaraya hazırlayamazdı.

Ezel Doğan belinden düşecekmiş gibi duran beyaz bir havluyla kapıda duruyordu ve elindeki bir başka havluyla da saçlarının suyunu alıyordu. Uzun saçlarını geriye doğru yatırmıştı ama uçlarından akan sular omuzlarına ve seyrektüylerle kaplı göğsüne doğru yayılıyor, yavaşça adamın mükemmel karın kaslarından aşağı inerek kasıklarının hizasında kayboluyordu. Kesinlikle seyirlik bir manzaraydı ve Sevda'nın içindeki utanmaz kadın adamı biraz daha seyretmek, hatta o

havluyu indirerek o su damlalarının nereye kadar ilerleyebileceğini görmek istiyordu.

Ezel boğazını temizleyip gülüşünü bastırmak ister gibi dudaklarını dişlediğinde, Sevda kendini toparladı ve kıstığı gözlerinin ardından adama son bir bakış atarak içeri geçti. Yanından geçerken adamın duş jelinin kokusu buram buram burnuna doldu ancak kendi kokusunun da Ezel'in değil burnuna, adeta hücrelerine olduğunu bilmiyordu. Sevda saçlarını savurarak içeri geçip, çantasını bir kenara bırakırken Ezel gülümseyen gözlerle onu izledi. Daha sonra Sevda, Ezel'in kapıyı açmadan hemen önce doldurduğu dumanı tüten kahve kupasını gördü ve kupaya doğru yürürken üzerindeki paltoyu çıkardı.

Onu gördüğü an, Ezel saçlarında gezdirdiği havluyu bir kenara fırlattı ve Sevda'ya doğru yürüdü. Bunu yaparken bakışları Sevda'nın çıplak sırtında, belindeki o minik gamzelerdeydi ve ona dokunabilmek için adeta çıldırıyordu. Bunları Sevda yüzüstü uzanıp ona poz verirken de fark etmişti ancak dokunma fırsatı olmamıştı.

Sevda kupayı parmakları arasına aldığı anda Ezel uzandı ve onu yavaşça kendine çekti. Hareketleri arzuyla doluydu ve çıplak tenlerinin birbirlerine değmesi nefes kesiciydi. Başını eğerek burnunu Sevda'nın boynunda gezdirirken, "Beni öldürmeye mi çalışıyorsun?" diye soludu.

Sevda bu sözlerle birlikte gözlerini yumdu ancak hemen teslim olmadı, dudaklarının arasından huysuz bir homurtu çıktı. Ezel kaslı kolunu onun beline daha sıkı doladığında bu kez dudaklarını Sevda'nın savunmasız, ince boynuna bastırdı. "Birileri kızgın mı, yoksa bana mı öyle geliyor?"

Sevda inkâr etmeye kalkmadı çünkü gerçekten de kızgındı ve itiraf etmek gerekirse adam kapıyı yarı çıplak açtığı ve aklını başından aldığı için daha da kızgındı.

Ezel kalbini titreten bir sesle güldü ve parmaklarını Sevda'nın açmaya çalıştığı saçlarında dolaştırırken, "Kızgınken daha güzel olduğunu söylemiş miydim?" diye soludu. Ardından çevik bir hareketle Sevda'nın elindeki kupayı alarak ondan kurtuldu ve onu ansızın ters çevirdi. Çıplak sırtını soğuk cama yaslamasına sebep oldu ve güçlü avuçlarını her iki yana koyarak Sevda'yı kolları arasında hapsedti. Başını eğip, arzuyla yeşillenen gözlerini onunkilere dikerken yavaşça, "Belki de... belki de göstermeliyim," dedi. *"Uygulama derslerinde hep daha başarılı olmuştumdur."*

Ezel dudaklarına doğru eğildiğinde beklentiyle gerilen bedenindeki ürperti karşısında kendine kızan Sevda, uzandı ve parmaklarını adamın dudaklarının üstüne bastırarak gelecek olan hamleyi engelledi. Ezel tek kaşını kaldırıp ona bakarken, Sevda çakır gözleriyle adeta öfke saçıyordu. Onun bu hali, Ezel'in Sevda'yı göğsüne yaslamak ve ona kendini affettirecek kadar güçlü bir öpücük vermeyi istemesine sebep oluyordu.

Sevda parmağını yavaşça, adamın sıcak dudaklarından çekti ve kollarını huysuzca göğsünde bağladı. Neden bilmiyordu ancak Ezel Doğan'a hesap soracak olmak onu heyecanlandırıyor, alabileceği cevap için biraz da korkutuyordu. Belki daha doğru kelimeler seçmeliydi ama o adeta suçlarmış gibi, "Beni aramadın!" dedi. Gözlerinden taşan bir kırgınlıkla somurtarak, "Dört gün oldu," diye de ekledi.

Ona bakarken öylesine güzeldi ve hesap sorarken öyle içtendi ki Ezel kendine engel olamadan gülümsedi. Sevda'ya adeta işkence edercesine başını eğip o delici bakışlarıyla kadının gözlerine tutundu. "Hesap mı soruyorsun, yoksa bana mı öyle geliyor?"

Sevda saniyeler önceki kararlılığına tezatla utangaç bir çocuk gibi kalakaldığında Ezel ona doğru biraz daha yaklaştı ve ellerini camdan çekerek, Sevda'nın beline doladı. Başını eğdi

ve alnını onunkine yaslariken Sevda'nın derin bir nefes aldığı duydu. "Az önce bana hesap soran kadın," diye soludu. "Onun şimdi nereye kaybolduğunu merak ediyorum..."

Sevda sessiz kalıp gözlerini yumduğunda ve ona biraz daha sokulduğunda Ezel ellerini onun belinin oyuntusunda, o baştan çıkarıcı gamzelerin üzerinde dolaştırmaya başladı. "Seni aramadığım doğru," diye fısıldadı. "Dört gün geçti ve... *siktiğimin dört yılı gibiydi...*"

"O halde neden?" Sevda adamın kollarına sıkıca tutunurken kaşlarını çattı. "Söylesene bana, o halde neden beri aramadın?"

"*Senin bana gelmeni istedim...*" Ezel geri çekildi ve bir elini uzatıp Sevda'nın pürüzsüz yanağını kavradı. "Bir kere de ben gelmeden sen gel istedim. Aramızdakileri artık gör, hayatımda ne kadar değerli bir yere sahip olduğunu gör ve o hayattaki yerini almaktan çekinme istedim. Bunu anla istedim..."

Sözler Sevda'nın gözlerinin dolmasına ve dudaklarının titremesine sebep oldu. Sevda, Ezel Doğan'ın o şefkat ve arzuya dolu gözlerine bakarken gerçekten anladı. Ezel onu ondan da iyi tanıyordu ve neler hissettiğini, neler düşündüğünü hiç zorlanmadan anlıyordu.

Her zaman anlamıştı. O gece intihar etmek, her şeye bir son vermek için o binanın çatı katına çıktığında ve onu durdurarak buna engel olduğunda da anlamıştı. Adam adeta ruhunu görüyordu ve Sevda... onun kendisine böyle bakmasını seviyordu.

Ağlamamak için derin bir nefes aldı ve dişlerini titreyen dudaklarına geçirmeyi düşünürken Ezel Doğan çok daha iyisini yaptı.

Onu belinden kavrayarak kendine doğru çekti ve dudaklarını dudaklarına bastırdı. Utanmaz dili usta bir hamleyle dudaklarını araladığında, Sevda'ninkine dokunarak genç kadının her bir hücreğini ateşe verdi. Onunla oyunlar oynayarak onu tattı ve dişleri dolgun dudaklarını ezerek Sevda'ya bugüne kadarki

en yoğun öpücüğü yaşattı. Ezel onu her kavrayışında Sevda da adamın çıplak omuzlarına sarınıyor, parmaklarını adamın ıslak saçlarının arasından geçirerek onlara tutunuyordu.

Adam altdudağını dişleri arasına kısırdığında ve daha sonra yaptığını telafi etmek istermiş gibi onu yumuşak emişlerle dudaklarının arasına çektiğinde, Sevda inleyerek ona yaslandı. “Seni özledim,” diye mırıldandı ve Ezel’in gözleri bu sözlerle bir zümrüt gibi ışıldamaya başladığında adamı kendine çekmek için topuklarının üstünde yükseldi. Verdiği kadar almasını da biliyordu ve Ezel, ellerini onun açılan örgüsüne, nemli saçlarının arasına sokarken bu kadınlayken ömrünün asla monoton ya da sıkıcı olmayacağını biliyordu. Sevda’nın ateşi her ikisini de yakmaya yeterdi ve Ezel günün birinde kadının bunu yapacağından da emindi.

Onu yakacaktı.

Tutkuyla parıldayan o çakır gözleriyle, onunla birleşmek için yanıp tutuşan, kıvrılan o ince bedeniyle ve sihirli dokuşlarıyla onu yakacaktı. *Ancak ruhunu ateşe veren asıl şey, kadının aşkı olacaktı....*

Günümüz

“Dışarı çıkamazsınız, Sevda Hanım. Yavuz Bey’in emri var.”

Üzerindeki hırkanın son düğmesini de ilikleyerek bahçeye çıkmaya hazırlanan Sevda, bu sözlerle birlikte duraksadı ve kaşlarını çatarak Melih Erdem’e döndü. Sevda’nın yüzünde dün akşamki olaylar yüzünden nefret dolu bir bakış vardı ancak adam Sevda’ya bağırduğu ve onun canını yaktığı için hiç de pişmanmış gibi görünmüyordu. Yüz ifadesi bir robotunki kadar hissizdi ve bakışlarıyla Sevda’ya, eğer karşı gelirse zor kullanmaktan hiç çekinmeyeceğini anlatıyordu.

"Artık buna da mı karışıyorsunuz? Sıradaki ne? Odamdan ne zaman çıkıp çıkamayacağıma da mı siz karar vereceksiniz?"

"Yavuz Bey-"

"Yavuz Bey'inin ne dediği umurumda değil! Dışarıya çıkacağım ve sen bana engel olamayacaksın!"

Elindeki tek özgürlüğü de kaybetmek istemeyen Sevda adamı ardında bırakarak öfkeyle yürümeye başladı ama Melih kolunu sertçe kavrayıp da dün akşam morarttığı yeri yeniden sıkıttığında duraksayarak, acıyla inledi. Adamın eli öylesine ağır, parmakları öyle güçlüydü ki direnip ondan kurtulmak istedikçe canı daha çok yanıyordu.

"Bırak beni hayvan herif! Bırak!"

"Hâlâ dışarı gitmek istiyor musunuz?"

Öfke ve acıdan gözleri dolan Sevda yine de, "Evet!" diye haykırdı. "Gideceğim! İstersen döv ama yine de gideceğim!"

Adam onun bu sözlerinden hiç etkilenmemiş gibi elini havaya kaldırdığında, Sevda gözlerini yumarak gelecek olan darbeyi bekledi ama onun yerine, "Melih!" diye gürleyen bir ses kulağında çınladı. Kollarındaki baskı kaybolduğunda Sevda geriye doğru sendeledi ve Melih'e öldürücü bakışlar atan Yavuz'la karşılaştı. Kenan da hemen arkasında duruyordu, onun kaşları da tıpkı Yavuz gibi çatılmıştı. Sevda bunun sebebinin gelecek olan o tokat olduğunu anlayabiliyordu çünkü her şeye rağmen Yavuz ona asla el kaldırmamıştı ve muhtemelen henüz o bile Sevda'ya vurmadıysa, kimse vuramazdı.

Sevda, "Hepiniz hastasınız!" diye tısladı. Ardından koşar adımlarla kapıya ilerledi. Birkaç koruma önüne çıkmak için hareketlendi ama Yavuz onları durdurarak Sevda'nın geçmesine izin verdi. Mehmet'i de peşinden yolladıktan sonra buz gibi bir öfkeyle yeniden Melih'e döndü. "Bana hesap ver... Sevda'ya vurabileceğini sana kim söyledi?"

"Dün... zor kullanmaktan çekinme demiştiniz," diyen Melih'in sesi bu kez tereddütlerle doluydu.

"O dündü! Ayrıca bu hiçbir zaman ona vurabilirsin anlamına gelmiyor! Bir dahaki sefere alınının ortasında bir delik açılmasını istemiyorsan bunu unutmamasan iyi edersin!"

"Peki, efendim..."

Melih bir baş hareketiyle geri çekildiğinde Yavuz da odasına doğru yürümeye başladı ancak bunu yaparken Kenan'ın da arkasından geldiğinin farkındaydı. Bir sigara yakarak masasına geçerken, Kenan da kendine bir kadeh doldurdu ve masasının önündeki deri koltuklardan birine oturdu. Yavuz'a çevirdiği kara bakışlarında öylesine bir ifade gizliydi ki genç adam kıstığı gri gözlerinin ardından öfkeli bir bakışla, "Ne?" dedi. Sigarasının dumanını havaya savurdu ve kaşlarını derince çatı. "O kahrolası bakışların ne demeye üstümde?"

"Etkilendim..."

Yavuz kaşlarından birini kaldırdığında, Kenan kadehinden bir yudum alarak gülümsedi. "Melih'in alnında bir delik açmak, ha? Onu uyaracağın hayatta aklıma gelmezdi. Özellikle Sevda için..."

"Son zamanlarda Sevda hakkında fazla düşünüyorsun!"

Sigarasını kül tablasına basan Yavuz, ayağa kalktı ve geniş camlardan birini açıp bahçeye kısa bir bakış attı. Ardından her şeyin normal olduğuna karar vererek, sırtını cama yasladı ve yeniden Kenan'a döndü. Onun yüzündeki o bilmiş, küstah gülüş sinirlerini fazlasıyla bozmuştu. "Sevda ile gereğinden fazla ilgilisin!"

"Lafı ağzımdan aldın, Yavuz. Ben de şimdi aynını söylemek üzereyim."

Yavuz dişlerini sıkarak adama tehditkâr bir bakış attı. "Sözlerin artık canımı sıkmaya başlıyor, saçmalamasan iyi edersin. Ayrıca Sevda'nın seninle ilgilenmediğinin de farkındasın, ondan uzak dur, Kenan."

"Benimle ilgilenmiyorsa kiminle ilgileniyor, *seninle* mi?"

"Kocasıyla..." Yavuz bir sigara daha yakarken soğuğa aldırış ediyor gibi görünmüyordu. Alayla, "Onu öldü sanan kocasıyla..." diye tekrarladı. "Ne büyük aşk ama..."

"Ah, o boka inanıyor olamazsın, Yavuz, ben bile inanmıyorum. Aşk, sevgi ya da şehvet. Hepsi bir gün biter..."

"O halde Sevdâ'dan ne istiyorsun?"

"Onu... Onunlayken tutkunun asla sönmeyeceğine eminim. Belki... onu sevebilirim bile, bilmiyorum. Ne demek istediğimi anlıyorsun, değil mi?"

Yavuz onun ne demek istediğini çok iyi anlıyordu. Bunu bildiği için kendinden ve Sevdâ'dan nefret ediyordu. Kadın bir kıvılcım gibiydi. Baktığınız zaman oldukça zararsız görünebilirdi ama hiç beklenmedik bir anda tutuşmaya başlıyor, insanı adeta bir cehennem içinde bırakıyordu.

Yavuz, Kenan'la bunları konuşuyor olmaktan hoşlanmayarak kaşlarını çatı. Sigarasını söndürdü ve konuyu değiştirmek istercesine, "Adamlardan bir haber var mı?" diye sordu. "Yoksa sadece havlıyorlar mı?"

Kenan, Yavuz'un konuyu değiştirmesi karşısında genişçe sırttı ama bir an sonra yeniden o acımasız işadamı rolüne büründü. "O tipleri bilirsin. Havlar havlar dururlar, ciddiye alınması gerektiğini düşünmüyorum. Tabii sen yine de tedbiri elden bırakma. Tedbir demişken... Sevdâ'nın dışarıda olması ne kadar doğru?"

"Üstelesem bağırıp duracaktı, ne kadar hırçın olduğunu sen de gördün. En sonunda ağlayıp tüm gün odasına kapanacaktı."

"Yani her zamanki gibi..."

Onun bu sözüne aldırmayan Yavuz, "Birazdan içeri girer," diye mırıldandı.

Odada ilerleyerek kendine de bir kadeh aldı ve camı kapatıp masasına dönmeden önce yakınlarda iki el silah patladı. Ardından koca bahçe Sevdâ'nın tiz çığlığıyla uğuldadı...

Bölüm 19

Geçmiş

Ezel dudaklarını onunkilerden usulca çekip bir adım uzaklaştı. Kollarını bedeninden uzaklaştırmadan onu sarmaya devam ettiğinde, Sevda derin bir nefes aldı ve hafifçe güldü. Arzuyla dolup taşan çakır bakışlarını adamın güzel gözlerine dikti ve o an kalbinin delice çarptığını hissetti. Ezel Doğan'layken bu alışkın olduğu bir durumdu ancak şu an... daha farklı, çok daha yoğun hissettiriyordu.

Ezel Doğan gözleriyle ve beden diliyle konuşmayı bilen bir adamdı. Sevda'ya bakarken daha fazlasını görmenin yanı sıra ona çok daha fazlasını da anlatıyordu ve şu an, o çarpıcı yeşil gözleri Sevda'ya *onu sevdiğini* haykırıyordu. Bakışlarındaki o parıltının ve yakışıklı yüzündeki o yumuşak, arzu ve sevgi dolu gülümsemenin başka bir açıklaması olamazdı. Sevda'nın yalnızca kalbine değil ruhuna da dokunuyor, onu ele geçiriyor

ve çok yakında bedenini de ele geçirip ona tamamen sahip olacağını adeta haykırıyordu.

Adam...

Alev alev yakıyordu.

Sevda hipnoz olmuş gibi adama bakmaya devam ederken, Ezel az önce aralarına koyduğu o bir adımlık mesafeyi yıktı ve Sevda'ya doğru eğilerek hırlarcasına konuştu. "Duşa ihtiyacım var. *Hem de yeniden.* Eğer o banyoya benimle girmek istemiyorsan bana böyle bakmaktan vazgeçmeni öneririm..."

Sevda kızarak dudaklarını birbirine bastırduğunda, Ezel inleyerek öne atıldı. Dudaklarını yeniden onunkilere kapatırken Sevda'nın kollarını yakalayarak başının üstünde birleştirdi. Genç kadının sırtını soğuk cama çarptı ve kendi çıplak, sıcak bedenini de onunkine yasladı. Sevda hiç olmadığı kadar heyecanlıydı. Adamın esaretinde kaldığı bir pozisyondu ama o an umurunda değildi. Onun kendisini tüketircesine öpmesinden büyük bir zevk alıyor ve narin bedeninin, adamın güçlü bedeniyle sarmalanmasını seviyordu. Böyle anlarda kendini hiç olmadığı kadar güvende hissediyor ve kalbini Ezel Doğan'a biraz daha kaptırıyordu.

Ezel öpücüğü yeterince derin değilmiş gibi tek eliyle çenesini tutup, başını eğdiğinde Sevda inleyerek adama yaslandı ve bilinçsizce adamın sert, onun için istekle kabaran erkekliğine doğru süründü. Bu kez Ezel güçlü bir inleme koyuverdi ve Sevda'yı belinden tutup kendine yaslarırken, sıkı bir küfür savurdu. Göz göze geldiklerinde bakışlarında öyle bir ateş vardı ki Sevda nefessiz kaldığında, bacakları uyuşarak adama dokundu. Aralarındaki çekim can yakar hale gelmişti ve kendinde Ezel Doğan'ın baştan çıkarmalarına karşı koyabilecek gücü bulamıyordu.

Sevda kendini yeni bir öpücüğe, hatta çok daha fazlasına hazırlarken Ezel ondan ayrıldı ve homurdanarak banyoya doğru yürüdü. Ancak iki adım atmıştı ki tekrar arkasını döndü ve Sevdâ'yı yeniden kolları arasına aldı. Başını eğip, genç kadının kulağının altını öpmeden hemen önce, "Seni istiyorum," diye fısıldadı. Ancak sesi bir fısıltıdan çok hırıltıydı. "Ve *alacağım*. Senin de beni istediğini biliyorum, Sevda. Şu an... ellerimle bacaklarının arasına dokunsam ve o kadınlığını sarsam... benim için ıslandığını göreceğime eminim. *Benim için ıslak olduğuna eminim.*"

Sevda, dudaklarını dişleyerek inlemesini güçlkle zapt ederken bacaklarını birbirine bastırıp, "Ezel..." diye sızlandı.

Ezel onun ihtiyaçla yanıp tutuşan mırıltısına karşın, Sevdâ'nın ruhunu okşayan alçak bir sesle güldü ve eğilerek Sevdâ'nın boynuna bir öpücük bıraktı. "Ben çıkana kadar kahveleri hazırlarsın, değil mi? Kahve dolapta, sağ üst köşedeki rafta..."

Sevda sarsılmış bir yüzle başını sallarken Ezel az önceki sözleri söyleyen o değilmiş gibi duşa girdi ve Sevda açılan suyun sesini duyabildiğinde ancak kendine geldi. Homurdanarak ellerini kıpkırmızı kesildiğine emin olduğu yanaklarına bastırıp ve bir aptal gibi sırtarak dişlerini dudaklarına geçirdi. Yaslandığı camdan ayrılıp mutfığa doğru yürüdü. Ezel'in kahvenin hangi dolapta olduğunu söylediğini hatırlayamadığı için -ki kimse Sevdâ'yı bunun için suçlayamazdı- dolapları karıştırmaya başladı. Birkaç denemenin ardından kahveyi buldu ve makineyi çalıştırdı.

Çıplak sırtını cama yaslariken -o an bundan hiç şikâyetçi olmasa da- şimdi üşüdüğünü hissediyordu. Bu yüzden kahveler olana kadar Ezel'in dolabına doğru yürüdü ve tıpkı Ezel'in evdeyken ona giydirdiği gibi uzun, yumuşak bir kazağı üstüne geçirdi. Eteğini ve çizmelerini çıkararak bir kenara bırakıp,

yeniden mutfağa geçti. Kahve kupalarını ve dolapta bulduğu bir paket çikolatayı koyduğu tepsiyle birlikte yatağa doğru yürürken su sesi de kesilmişti.

Ezel siyah çarşafı bu kez mor bir takımla değiştirmişti ve yatağın üzerindeki büyük, mor yastıklar davetkâr bir edayla ortada duruyor, Sevda'nın aklına başrolünün adamları dolu olduğu çıplak ve ateşli hayaller getiriyordu. Onların çok yakında hayal olmakla kalmayacağını bilerek heyecanlanıyor, adamları beraber deneyimlediği arzusunun damarlarına yeniden usulca karıştığını hissediyordu.

Bir öpücükle dizlerinin bağı çözülürken çok daha fazlasını hayal etmekten korkan Sevda, silkelenerek yatağa tırmandı ve sırtını yastıklardan birine yaslayıp bağdaş kurdu. Yastıkların hakkını vermeliydi çünkü çok rahat hissediyordu ve... *mutluydu*. Bir elinde kahvesi, diğer elinde çikolatası, üstünde adamın kazağı, onun yatağında yarı çıplak oturup onun duştan çıkmasını bekliyordu. Kesinlikle evde kalıp odasına hapsedilmekten ya da Yavuz'un onu göstermelik bir aile tablosu için oradan oraya sürüklemesinden çok daha iyiydi.

Genç kadın kahvesinden bir yudum aldı ve bu güzel anı lekelememek adına Yavuz'u zihninin en gerilerine itti. Çikolatasından büyük bir parça ısırды ve bu sırada Ezel, belinde havlusuyla duştan çıktı. Sevda onun giyineceğini sanıyordu ama adam neredeyse çıplaktı. Elindeki havluyu kafasında dolaştırarak saçlarını kuruyor, bu sırada Sevda'ya ateşten bakışlar atıyordu.

Sevda çikolatanın yoğun, ipeksi tadının dilinin üstünde yayılmasından mı, yoksa adamın karşısında yarı çıplak durmasından mı daha çok hoşlandığını bilmiyordu. Tek bildiği, ikisini de sevdiği ve çikolata ile Ezel Doğan'ın birlikte harika bir ikili olduklarıydı.

Kahvesinden yeni bir yudum aldığında Ezel saçlarındaki havluyu bir kenara -yatağa, Sevda'nın sadece yirmi santim uzağına- fırlattı. Dolabına doğru yürüyerek genç kadına arkasını döndü. Sevda onun kıyafetlerini alacağını ve banyoda giyineceğini sanıyordu ama adam bir anda havluyu belinden attı ve Sevda öksürerek az önce yudumladığı kahveyi adamın kazağına ve saten çarşaflarına saçtı. Gözleri kocaman açılmıştı ve yüzü kıpkırmızıydı. Buna rağmen bakışlarını adamdan çekemiyor, utanmaz bir kadın gibi onu seyrediyordu.

Çikolatasından bir parça daha ısırdı ve gözlerini kısarken zevkle iç geçirdi. Utanıp gözlerini kapatmak ya da bakışlarını kaçırmak ona göre değildi. Nihayetinde bu seyirlik manzara da her kadının başına gelmezdi.

Ezel sıkı ve çıplak kalçalarına -*kesinlikle çok çıplaktı*- her an belinden düşecekmiş gibi duran bir çamaşır geçirdi ve acele etmek kelimesi sözlüğünde yokmuş gibi uzun uzun oyalanarak siyah bir eşofman altı giydi. Daha sonra dolabını kapayıp Sevda'ya doğru yürümeye başladı. Kısıtçı delici ve günahkâr bakışlarıyla *beni izlediğini biliyorum*, diyordu ve Sevda da aynı arsızlıkla karşılık vererek bunu reddetmiyordu. *Nihayetinde çıplak kalan hep o olacak diye bir kural yoktu...*

Genç kadın gülümseyerek adama kupasını uzattı ve onun kahvesini yudumlamasını seyrederken, "Hasta olacaksın," dedi.

Sevda'nın tam karşısına oturan Ezel, gülen gözlerle göz kırptı. "İçerisi yeterince sıcak, merak etme." Daha sonra da yeşil bakışlarını genç kadının üzerinde gezdirip, "Bana diyene bak," diye homurdandı. "Saçlarının ıslak olduğunu unutmuş değilim. Neden kurutmadın, Sevda?"

"İçerisi yeterince sıcak, merak etme." Adama onun sözleriyle karşılık veren Sevda hafifçe güldü. "Hem kurumaya başladılar bile bak, birazdan kabarık bir koyun gibi olurum."

“Koyunları ne kadar sevdiğimi söylemiş miydim?”

Ezel flörtöz bir tavırla gözlerini kısıp kendisini baştan aşağı süzdüğünde, Sevda kıkırdayarak güldü ve çikolatasından yeni bir parça almadan önce tableti adama uzattı. “İster misin?”

“Hayır, senin yemeni izlemek... çok daha hoşuma gidiyor...”

Sevda kızarak başını ki yana salladı ve çikolatasını ısıarak kahvesinden yeni bir yudum aldı. Ezel de gülen gözlerle onu seyrediyor, Sevda’ya uzanmak ve çok daha fazlasını yapmamak için parmaklarının arasındaki kupayı sıkıca sarıyordu. Kadın... *çok güzeldi*. O hüznü bakışları yerini mutlu, arzu dolu bakışlara bırakmıştı ve yüzündeki o güzel gülümsemeyle, Ezel kadını izlemeye doyamıyordu. Üzerinde kendisine üç beden büyük bir kazakla, elinde bir kupa kahve ve bir paket çikolatayla, o dağılmış kıvrık saçlarıyla yatağının üstünde otururken bu görüntü Ezel’in kalbini titretiyordu.

Bu görüntüyü ömrünün sonuna kadar görmek istediğini biliyordu.

Sevda, Ezel’in bakışlarını fark ettiğinde duraksadı ve utanmış bir fısıltıyla, “Bana neden öyle bakıyorsun?” diye sordu. “Sanki... düşünceli gibi?”

“Çünkü düşünüyorum.”

“Ne düşünüyorsun peki?”

“Seni...” Kahvesinden bir yudum alan Ezel kupayı yeniden sararken gülümsedi. “İlk zamanlar... Sevda Altınbaşak ilk zamanlar kayıp bir ruhtu. Evinin neresi olduğunu bilmeyen, kendini hiçbir yere ait hissedemeyen yaralı bir ruhtu ama şimdi...”

“Şimdi nereye ait olduğunu buldu.” Sevda hüznüyle gülümseyerek elini kaldırdı ve geniş daireyi göstererek, “Buraya,” dedi. “Sevda Altınbaşak buraya ait.”

"Hayır, oraya değil." Ezel, genç kadının elini yakaladı ve iki göğsünün arasına, kalbinin tam üstüne bastırdı. "Sevda Alınbaşak *buraya* ait. *Onun yeri burası...*"

Sevda, adamın dudaklarından dökülen bu itirafı kalakaldığında Ezel kadının elini dudaklarına götürdü ve avucunun tam ortasına bir öpücük bıraktı. Genç kadın nefessiz kalarak dudaklarını aralayıp da hiçbir şey söyleyemediğinde, Ezel onun sözcüklerin altında ezildiğini görmekten hoşlanmayarak, "Şimdi değil," diye fısıldadı. "Şimdi değil, Sevda, şimdi değil..."

Sevda'yı seviyordu ve Sevda'dan da bir gün bunu, onu sevdiğini duyacağını biliyordu. Fakat genç kadın bunları söylediğinde, Ezel onun hiçbir baskı altında kalmadığına emin olmak istiyordu. Kendini hiçbir şeye zorunlu hissetmemeli ve sadece istediğinde, hazır olduğunda bir şeyleri itiraf etmeliydi. Gözleri böylesine mahcup ve utangaç bakmamalı, içleri neşe ve sevgiyle dolmalıydı.

Sevda'nın mahzunlaştığını fark ettiğinde, genç kadının avucuna son bir öpücük bıraktı ve onun elini telaşla çekip, tırnaklarını avucuna bastırdığını görmemiş gibi yaptı. Kahvesini yudumladı ve Sevda'nın bakışlarındaki gölgeler, bir sis gibi kalbini sararken yutkundu. "Dört gün boyunca neler yaptın?" diye sordu. "*Beni özlemiş olmalısın...*"

Sevda adamı delicesine özlediğini, o gece adamın kazağını yanına almış olmayı ve ona sarılarak uyumayı dilediğini söylemek yerine kıkır kıkır güldü. Adamın da güldüğünü ancak kaşlarından birini, bir yanıt bekler gibi havaya kaldırdığını gördüğünde de alçak bir sesle, "En az senin kadar," dedi. "En az senin kadar, Ezel..."

"Bu gece burada kalıp özlem gidermeye ne dersin peki?" Adamın yeşil gözleri davetkâr bir edayla kısıldı. "Tüm gece burada olacağım, belki bu sırada kalabilir ve-"

“Ve ne? Senin beni soymana izin mi verebilirim?”

“Ben *kahve yapabilirsin*, diyecektim ama senin fikrin çok daha güzelmış...”

Sevda küçük bir kahkahayla başını iki yana salladı ve gülüşü yerini bir tebessüme bırakırken, “Yapamam,” dedi. “Kulağa çok hoş geliyor ama benim... Yavuz’la katılmam gereken bir davet var.”

Yavuz’un adını duyduğu an bakışları kararan Ezel hafifçe öne eğildi. Farkında değildi ama hareketleri Sevda’yı korumak ister gibiydi. “İstemediğin hiçbir şeyi yapmak zorunda değilsin, Sevda hem de hiçbir şeyi...”

“Merak etme...”

Sevda yüzündeki gülüşün inandırıcı olduğunu umdu. Ezel, Yavuz’layken bir seçim şansının olmadığını anlamıyordu. Sevda’nın istekleri ya da seçimleri önemli değildi. Vakti geldiğinde en şık haliyle hazır olacak ve Yavuz’un koluna girerek mükemmel bir aile tablosunun mükemmel bir figürü olacaktı. Aksi takdirde esmek ve gürlemekten hiç çekinmeyen Yavuz sadece bununla kalmayacak, Sevda’yı dedesinden vuracak, genç kadının canını başka şekillerde yakacaktı.

Sevda buna izin veremezdi ve içinde olduğu durum kelimenin tam anlamıyla... iğrençti. Ne Yavuz’a istediği gibi direnebiliyor ne de ondan kurtulabiliyordu. Bir şekilde birbirlerine bağlılardı ve Sevda bu bağı sağlayan o evlilikten ve buna sebep olan babasından içten içe nefret ediyordu. Onlar hayatlarına girmeseydi, her şeyin çok daha farklı olabileceğini düşünmeden yaşamıyordu.

Ezel’in gözleri düşünceli bir tavırla kısıldı ve adam kupasını bir kenara bırakarak Sevda’nın yanına doğru emekledi. Sırtını yatak başlığına dayayarak Sevda’yı çıplak ve geniş göğsüne doğru çekti. Sevda ona sokulurken tıpkı bir kedi gibiydi.

Uysal ve sessizdi. Dudaklarında içten bir gülüş, kalbinde gerçek bir huzur vardı.

Ezel dudaklarını Sevda'nın saçlarına bastırdı ve geri çekilmek yerine öylece kaldı. "Bu kovalamaca oyununu seviyorsun, Sevda," diye fısıldadı. "Köşeye sıkıştığın an ustaca kaçıyor, yeniden kendi kabuğuna çekiliyorsun. Ama bir gün... bir gün daha fazla kaçamayacaksın. Küçük, sevimli kuyruğun pençelerimin arasına takıldığında kaçmak için çok geç olacak. Çünkü senin kaçmayı sevdiğin kadar ben de kovalamayı seviyorum. Ve seni temin ederim, *merhametsiz bir avcıyım*..."

Sevda duyduklarıyla ürperirken sessiz kaldı ve sadece adama sokulmakla yetindi. Ezel Doğan'ın bir avcı olduğunu biliyordu, merhametsiz olduğundansa o kadar emin değildi.

Ya da o, öyle sanıyordu...

"Bilerek yapıyor! Bizi bilerek bekletiyor!"

Handan Altınbaşak söylene söylene, elindeki kadehle birlikte salonun ortasında ileri geri yürürken Yavuz cevap vermek yerine sessiz kalmayı seçti. Ellerini ceplerine sokarak bakışlarını üzerleri karla kaplı çamlarla dolu koruya dikti. Geniş koru bembeyaz bir orman gibiydi ve tıpkı Yavuz'un gözleri gibi buz kesmişti. Yine de Yavuz bu manzaraya bakmayı seviyor, etrafında kışı görmekten hoşlanıyordu.

Kış ona ölümü hatırlatıyordu. Ölüm ise nefreti ve beraberinde gelen intikam arzusunu... Yavuz'u bunlar ayakta tutuyordu. Altınbaşaklara çok meraklı olduğu söylenemezdi ancak her birinin çöküşünü zevkle izlemek için yanıp tutuşuyordu.

Merdivenlerden gelen topuk seslerini duyduğunda arkasını döndü ve cama yaslanarak kıstığı gri gözleriyle Sevda'yı süzmeye başladı. Emin olduğu tek şey, böyle bir güzelliğe yazık

olacağıydı. Üzerindeki yeşil elbise, parlak kıvrırcık saçları ve neredeyse yeşil gibi görünen o eşsiz gözleriyle bir elmas gibi parlıyordu ancak Yavuz'un onunla işi bittiğinde sıradan bir kömür parçasından bir farkı kalmayacaktı. Bir gün gelecek ve Yavuz onu yakarak tamamen tüketecekti. *Sevda Altınbaşak olmeyecek ancak ölmeyi isteyecekti.*

Yavuz mükemmel bir kontrolle duygularını gizlerken Sevda da ifadesiz, neredeyse sıkılmış bir yüzle yürüyerek salonun girişinde durdu. Arkasındaki hizmetli kızın yardımıyla siyah paltosunu omuzlarına attı. Çantasını yeniden eline alıp kaşlarından birini *ne bekliyorsun* dercesine kaldırırken, Yavuz da ona doğru yürümeye başladı. Annesinin yanından geçerken elini uzattı ve kadın, yaslandığı şöminenin rafında duran kadife kutuyu Yavuz'un avuçlarına bıraktı. Sevda mücevher takmaktan pek hoşlanmazdı ancak Yavuz, bunun bir tür gücü simgelediğini düşünüyor ve genç kadına bunları zorla taktırıyordu.

"Paltoyu al..."

Hizmetli kız aceleyle Yavuz'un isteğini yerine getirirken Sevda gözlerini devirip, "Ben takabilirim," diyerek kutuya uzandı ancak Yavuz çelik gibi bakışlarıyla onu susturdu ve Sevda'yı aynanın önüne doğru sürükleyerek, genç kadının tam arkasında durdu. Adamın gözleri alaycı bir neşeyle parlıyordu. Sevda'nın gözleri de öfkenin ateşiyle yanıyordu. Yine de genç kadın hiçbir şey söylemiyor, bu işkencenin bir an önce bitmesi için sessiz kalarak saniyeleri sayıyordu.

Yavuz kutuyu açıp saçlarına doğru uzandığında Sevda, Ezel Doğan'ın parmaklarının değdiği o saçlara Yavuz'un dokunacak olmasına katlanamadığı için ondan önce davrandı ve saçlarını omzunun üstüne attı. Bunu yaparken kulağının boynuyla birleştiği o hassas noktada, Ezel'in dudaklarının izini taşıdığı farkında değildi. Ancak Yavuz çoktan fark etmişti ve o

saniyeden sonra daha bir hırsla dolmuş, hareketleri çok daha sertleşmişti. Oyalanmadan zümrüt taşlarla süslü kolyeyi Sevda'nın boynuna taktı ve aynadan genç kadının gözlerine uyarıcı, tehditkâr bir bakış atarak geri çekildi. Sevda adamın ne söylemek istediğini anlamıştı ama umursamadığı için sessiz kaldı.

Evdan çıktıktan ve aynı sessizlikle dolu yolculuğun ardından, iş dünyasından insanların katılacağı *samimi* bir yıldönümü kutlaması için şık bir yalının önündelerdi. Etraftaki her şey gösterişten ve sahtelikten ibaretti. Sevda daha ilk adımını atar atmaz nerede olmak istediğine karar vermişti.

Ezel Doğan'ın yanında olmak istiyordu. Adamın kazaklarından birini giyerek çıplak ayaklarıyla dairede dolaşmayı, onunla bir şeyler atıştırmayı ve onunla konuşmayı, onunla gülmeyi istiyordu.

Ezel'i istiyordu.

Sevda kaçıp gitmek için çok geç olmadığını dileyerek arkasına bir bakış attığında, Yavuz kolunu uyarıcı bir hareketle sıktı ve yüzünde sahte bir gülüşle ona doğru eğilerek, "Kaçmayı aklından bile geçirme!" diye tısladı. "Yoksa seni buna pişman ederim, Sevda!"

Sevda kaşlarını çatma istediğini güçlkle bastırarak Yavuz'a doğru döndü ve adamın yakasını düzeltiyormuş gibi ona dokunurken, "Beni tehdit etme!" diye karşılık verdi. "Susmam, tüm bunları sineye çekeceğim anlamına gelmiyor! Eğer bu gecenin *sakince* sonlanmasını istiyorsan sen de birazcık taviz vermeyi dene!"

"Taviz? Öyle mi?"

Bakışları birbiriyle adeta çarpışırken Yavuz dudaklarının kenarında şekillenen bir gülüşle hafifçe başını salladı. Sevda adamın kolunda yeniden ilerlemeye başlarken yanındaki garsonun tepsisinden bir içki kaptı. Biraz sarhoş olsa bu gece şüphesiz çok daha kolay olacaktı...

Saatler sonra sarhoştı ancak gecenin kolay olduğunu söyleyemezdi.

Yavuz'u ikinci kez ekmişti ve şu an bir taksinin içinde, kucığında yarısından çoğu bitmiş bir içki şişesi ve çantası ile Bebek'e, Ezel'in stüdyosuna doğru gidiyordu. Gece yarısını çoktan geçmişti ve başını bile dik tutmakta zorlanıyordu ancak tüm bunlara rağmen adamı yeniden göreceği için heyecanlıydı. Öyle ki taksi durduğunda inerken neredeyse kaldırımını boyluyordu.

Taksici yardım isteyip istemediğini sorduğunda, Sevda başını iki yana salladı ve şişeyi göğsüne yaslayarak apartmana girdi. Asansörü çağırdı ve en üst kata basarak beklemeye başladı. Aynaya baksa ne kadar sarhoş ve bitkin olduğunu görebilirdi ancak görse bile bunu umursamayacağı da bir gerçektir.

Asansörden indiğinde zile bastı ve parmağını zilde tutmaya devam ederken sessizce kıkırdadı. Kapı birkaç saniyenin ardından açıldığında hâlâ gülüyordu ve parmağı da hâlâ zildeydi. Ezel ona temkinli bir bakış atarak parmağını usulca zilden çekmesini sağladığında, Sevda somurttu ve adamı bir kenara iterek içeri geçti.

"Davetlerden nefret ediyorum!" diye homurdandı ve yatağın bir köşesine oturup, uzun topuklu çizmelerini çıkarak bir kenara fırlattı. Ardından dizlerinin üstünde doğruldu. Paltosundan da kurtulduğunda hâlâ tutmakta olduğu şişeyle birlikte yastıklara doğru emekledi. Birkaç adım sonra sanki metreler aşmış gibi gülümseyerek sırtını yastıklara yasladı ve derince iç çekti. Şişeyi başına dikip uzun birkaç yudum aldığı anda, gözlerini de hafifçe yummuştu ve dudaklarında ince bir gülümseme vardı.

Parmaklarındaki boyaları üzerindeki tişörte silen Ezel, Sevda'ya doğru yürürken tişörtünü çıkararak bir kenara fırlattı ve yatağın bir köşesine oturdu. Sevda onu hissederek gözlerini aralayıp başını arkaya yaslayarak gülümsediğinde, Ezel kalbinden vurulduğunu sandı. Kadın körkütük sarhoştı ve bunun farkında değilmiş gibi gülerken öylesine güzel görünüyordu ki Ezel ona her an biraz daha kapılıyor, kadın sanki nadede bir çiçekmiş gibi onu sadece kendine saklamak istiyordu.

Sevda soğuktan kızaran burnunu kırıştırdı ve daha sonra başını eğerek yaslandığı yastıkları kokladı. Elindeki şişeyi Ezel'e uzattı ve onun şişeyi tutup tutmamasını umursamadan yastıklardan birini kucağına çekti. Boğuk bir mırıltıyla, "Aynı senin gibi kokuyor," dedi. Daha sonra ani bir kararla yastığı kucağından fırlatarak, "Gel!" diye emretti. Sevda dizlerinin üzerinde doğrulup mahmur gözlerle kendisine bakarken ve beklentiyle dudaklarını dişlerken Ezel'in ona itiraz edebilmesi imkânsızdı.

Sevda'yı ikiletmeden yatağa tırmanıp, sırtını tıpkı onun istediği gibi yatak başlığına yasladığında Sevda memnun bir gülüşle adamın kucağına tırmandı. Bacaklarını onun dizlerinin iki yanına koyarken üzerindeki elbisenin neredeyse belinde toplanmasını ve iç çamaşırını hiç çekinmeden sergilemesini umursamadı. Başını eğdi ve burnunu adamın boynuna gömererek Ezel'in kokusunu derince içine çekti. "Turunçgil ve sandal ağacı... Bu senin kokun ve ben... bu kokuyu çok seviyorum..."

Sevda dili dolanarak konuşurken gerçekten çok tatlıydı ancak ses tonundaki o duygu yoğunluğu Ezel'i gülümsetmek yerine büyülyordu. Öylesine içten ve çıplaktı ki Ezel, Sevda'yı saatlerce dinleyebilirdi.

Sevda, Ezel'in sızdığını düşüneceği kadar uzun bir süre sessiz kaldığında Ezel uzanarak onun saçlarını okşadı ve o an Sevda başını kaldırarak adama baktı. Parmaklarını onun

omuzlarında ve boynunda gezdirirken gözleri neredeyse yeşile çalıyordu ve hiç olmadığı kadar karanlıktı. Kara, dipsiz bir kuyu gibi Ezel'i içine çekiyor ve onu derinlere doğru dalması için teşvik ediyordu.

Genç kadın sessizce, "Dokunmasını istemedim," diye fısıldadı. Ardından Ezel kaşlarını çattığında, "Saçlarıma," diye ekledi. "Yavuz'un saçlarıma dokunmasını istemedim çünkü... çünkü onlara en son sen dokunmuştun. Senin izlerini kirlletmesini istemedim..."

Ezel'in gözleri yavaşça kısıldı ve bakışları keskin bir bıçak gibi Sevda'nınkilere saplandı ancak kadın öylesine sarhoştı ki bunun farkına varması imkânsızdı. "Yavuz neden sana dokunacakmış? *O hakkı nereden alıyormuş?*"

Sevda çok tuhaf bir soru duymuş gibi kıkırdadı. "O benim abim!" diyerek adama onaylamaz bir bakış attı. Biraz geri çekildi ve parmaklarını boynundaki kolyede gezdirirken, "Bana bunu taktı," diye fısıldadı. "Tıpkı bir... *bir tasma gibi!* Bunları takmak istemiyorum ama beni dinlemiyor..."

Sesi sonlara doğru öylesine kısılmıştı ve gözleri o kadar dalgın bakıyordu ki Ezel uzandı ve kolyeyi Sevda'nın boynundan çıkararak bir kenara fırlattı. Daha sonra eğildi ve dudaklarını Sevda'nın boynuna bastırarak bir süre öylece kaldı. Sevda parmaklarını saçlarına geçirip, başını orada tutarken Ezel'in dudakları zevkle kıvrıldı. "Zaten sana yakışmıyordu," diye fısıldadı. "Gözlerini yeşile çeviriyorlar. Oysa ben içlerinde maviyi de görmeyi, gözlerinin hangi renk olduğunu düşünerek onlarda kaybolup gitmeyi seviyorum. Yeşilin mi, yoksa mavinin mi kalbimi çaldığını, hangisinin ruhuma dokunduğunu anlamaya çalışmayı..."

"Gözlerimi seviyor musun?"

"Onlara bayılıyorum..."

Ezel eğilip gözlerinin üzerine birer öpücük bıraktığında, Sevda kıkırdayarak kollarını adamın boynuna doladı. "Ben de senin gözlerini seviyorum. Bana hiçbir adamın bakmadığı gibi bakıyorsun. Kimi zaman elim ayağıma dolaşıyor ama ben yine de seviyorum."

Sevda'nın itirafıyla birlikte Ezel öne eğilerek dudaklarını genç kadının saç çizgisine bastırdı. "Galiba sarhoş bir Sevda Altınbaşak'ı sonsuza kadar dinleyebilirim..."

"Ama ben sarhoş değilim ki!" Sevda tatlı bir homurtuyla sağ elini ve sol elinin iki parmağını kaldırarak itiraz etti. "Sadece bu kadar içtim! Çok değil!"

"Ah, hiç de çok değilmiş!"

Ezel gözlerini devirdi ve Sevda'nın hâlâ havada duran parmaklarını öperek, "Buraya sağ salim gelebildiğin için şanslısın!" dedi. "Neden beni aramadın?"

"Sana sürpriz yapmak istedim!" Sevda'nın saniyeler önce düşen yüzü işveli bir gülümsemeyle aydınlandı ve genç kadın bedenini onunkine bastırarak iç geçirdi. "Bana sürprizimi beğenmediğini söyleyemezsin çünkü ne kadar memnun olduğunı anlayabiliyorum!"

"Öyle mi?"

"Evet..." Sevda uzanarak ellerinden birini adamın boynundan omuzlarına, omuzlarından göğsüne, oradan da karnına doğru kaydırmaya başladı. Eşofmanının belinde oyalanırken adamın üzerinde hafifçe hareketlendi. "Sertleştin," diye mırıldandı. "Hissedebiliyorum, beni istiyorsun..."

"Peki ya sen?" Ezel avuçlarını Sevda'nın baldırlarında gezdirip kalçalarına doğru ilerlerken başını hafifçe eğdi ve genç kadına ateşten bir bakış attı. "Ya sen Sevda?"

"Ben de..."

"Sen de ne?"

“Seni istiyorum!”

Sevda yan tarafındaki fermuara uzandı ve fermuarı aşağı çekerek kollarını askılardan kurtardı. Saten elbisenin yumuşak kumaşının aşağı doğru kayarak belinde toplanmasını umursamadı. Çıplak göğüslerini, uzanıp Ezel’in sert ve çıplak gövdesine yaslariken tereddüt bile etmedi. Bu noktada Ezel centilmen bir adam gibi davranarak Sevda’ya engel olması gerektiğini biliyordu. Ne var ki Ezel hiçbir zaman bir centilmen olmayacaktı ve olmak gibi bir arzusu da yoktu.

Kolları bir mengene gibi Sevda’yı sardığında genç kadın yumuşak bir inlemeyle iç geçirdi ve eğilerek Ezel’in omzuna tüy kadar hafif bir öpücük bıraktı. Dudakları daha aşağı inip de göğsünde dolaşırken, Ezel kıstığı gözleriyle onu seyrederek Sevda’nın yakınlıklarını keşfetmesine ve özgürce hareket etmesine izin verdi.

Genç kadın dudaklarını sol tarafına bastırıp, “Haklısın,” diye fısıldadı. Ezel’e neyden bahsettiğini düşündürtecek kadar süre tanımadan, “Bu aitlik meselesi hakkında,” dedi saatler önceki konuşmalarını, Ezel’in Sevda’nın elini tutarak göğsüne götürmesini ve *yerin burası* dediğini hatırlatırken. “Yaşadığım yer evim değil, birlikte yaşadığım insanlar ailem değil... Ama buraya, sana geldiğimde öyle hissetmiyorum. Ben... sanki ruhumun eksik kısmı tamamlanıyormuş gibi hissediyorum... Bunu ilk ne zaman hissettim, biliyor musun?”

Ezel duyduklarıyla mest olarak başını iki yana sallarken, Sevda utangaç bir gülümsemeyle geri çekilip, “O gece...” diye fısıldadı. “O otelin terasında, beni kollarına aldığın an...” Gözleri hafifçe bulutlandı. “Her şey, hem de her şey benim için çok korkutucuydu, Ezel... Derler ya, bildiğim her şeyi değiştirdin diye... *Ben bilmiyordum bile...* Benim bildiğim

hiçbir şey yoktu ve sen bana tüm o sözleri söylerken... *korktum*. Hem de delicesine korktum..."

Ezel bir şeyler söylemek ister gibi dudaklarını araladı ancak daha sonra sözcükleri bulamıyormuş gibi sustu. Sevda'nın dudaklarından dökülen her kelime önce kalbine sonra ruhuna dokunuyordu.

"Elini tutmayı ne kadar istediğimi bilemezsin, Ezel. Birine sırtımı dayayabilmeyi ne kadar istediğimi bilemezsin..."

Sevda neredeyse dolan gözleriyle kendisine baktığında Ezel nihayet sesini bularak, "Neden yapmadın?" diye sordu. Yeşil gözleri Sevda'nın farkında olmadığı bir isyanla doluydu. "Elimi neden tutmadın?"

"Düşüncesi bile benim için o kadar güzeldi ki ben... Sen sonra elimi bıraktığında düşmekten korktum. Hissettiğim her şeyin... yokluğunda bir gün kalbimi kırmasından..."

Sevda titreyen dudaklarıyla gülümsediğinde, Ezel uzanarak onun dudaklarını okşadı ve çok daha fazlasını öğrenmek için yanıp tutuşsa bile soru sormadı. Sevda'nın bir şeyleri itiraf etmesinden ve duygularına bir set çekmeden özgürce konuşmasından hoşlanmıştı. Genç kadın derin bir iç çektiğinde ve eğilerek yüzünü boynuna yasladığında Ezel onu sıkıca sardı. Parmaklarını kadının çıplak sırtının kavisinde ve belindeki gamzelerde gezdirirken, "Seni kırmayacağıma söz veremem," diye fısıldadı. "Kalbin kırılacak Sevda, buna eminim."

"Ama..."

Sevda itiraz ederek geri çekildiğinde, Ezel parmağını onun titreyen dudaklarına bastırdı. "Seni asla bilerek kırmam Sevda, hem de asla... Bunu sakın unutma, olur mu? Seni üzmenin kendi sonum olacağını sakın unutma..."

Ezel parmağını çektiğinde Sevda, "Unutmam," diye fısıldadı. Ardından korkuyla, "Beni sakın kırma," diyerek genç

adamın gözlerinin en derinlerine baktı. “*Ben zaten paramparçayım, Ezel. Sen de beni sakın kırma!*”

“Sana söz veriyorum...”

Sevda uzanarak adamın yanağını okşadı ve daha sonra eğilerek dudaklarını onunkine bastırdı. Avuçlarını adamın yanaklarına yaslayıp, onun üzerine doğru eğilirken saçları bir perde gibi etrafına yayılmış ve Ezel’le ikisini bir koza gibi sarmıştı.

Sevda’nın baskın pozisyonu sadece birkaç saniye sürdü çünkü Ezel bir anda Sevda’yı altına aldı ve genç kadına tepeden bakışlar atarak dudaklarını yeniden onunkilere kattı. Sevda dudaklarını aralayarak dilini adamınkine kattığında, alkolün tadı adamın dilindeki kahve notalarına karışırken inledi. Kollarını ona doladı ve tırnaklarını adamın tenine geçirdi. Bu sırada Ezel de bir eliyle Sevda’nın çenesini kavırıyor, bir diğeriyle de genç kadının ince çorabını çıkarmaya çalışıyordu. Sevda ona yardımcı olmaya dünden razıydı. Kalçalarını hevesle kaldırdı ve Ezel çorabı kalçalarından indirdiğinde derin bir nefes aldı.

Adam yanan bakışlarıyla geri çekildi ve çenesindeki elini usulca kaydırmaya başladı. Sevda beklentiyle belini büktüğünde hafifçe güldü ve kadının o muhteşem göğüslerine dokunmak, çok daha fazlasını yapmak için çıldırsa bile parmağının ucuyla çizdiği rotadan hiç şaşmayarak genç kadının düz karnına doğru ilerledi. Belinde toplanan elbiseyi es geçti ve sonunda avuçları genç kadının her iki bacağının üst kısmını kavradı. Çıldırıtıran bir yavaşlıkla kadının tenini okşadı ve çorabı usulca bacaklarından sıyırmaya başladı.

Sevda bacaklarını kaldırıp ona yardım ederken dirseklerinin üstünde doğrulmuştu ve bakışları arzulu olduğu kadar da meraklı ve sabırsızdı. Sızlanırcasına, “Çıkar artık şu çorabı!” diye homurdandı. Ezel tek kaşını kaldırdı ve eğilerek Sevda’nın bacağının iç kısmını hafifçe ısırdı. Bunu muzip bir

uyarı olarak yapmıştı ancak kadın inlediğinde bunun muzip-lik hiçbir yanı kalmamıştı. Ezel dişlerini geçirdiği yeri bu kez dudakları arasına alıp emdiğinde, Sevda güçlü bir inilti koyuverdi. Ezel çorabı çıkarmakla uğraşmak yerine parmaklarını çorabın ağ kısmına geçirerek yırtmayı tercih etti.

Tehditkâr bir gülüşle Sevda'ya bakarken onun bu durumdan memnun olduğunu görmek biraz daha sertleşmesine sebep oldu. Geri çekilerek Sevda'yı seyretmeye başladı. Kadının saçları karmakarışık bir halde yastığına dağılmıştı ve beyaz teniyle mor çarşaflarının arasında uzanırken bir Tanrıça gibiydi. Yanakları içkiden çok arzuyla kızarmıştı, dudakları ıslak ve kıpkırmızıydı. Hızla inip kalkan göğüslerinin pembe uçları birer çiçek gibi açmış, Ezel'in dokunuşları için yalvarırcasına kabarmıştı. Düz karnı beklentiyle içe çökerek bacakları iki yana ayrılmıştı. Kadının ortası ıslanan o küçük çamaşırını görmek Ezel'i deliye çeviriyordu.

Sevda'nın üstüne doğru eğilerek, avucunu oraya kapadığında yanılmadığını anladı ve kadının düşündüğünden de çok ıslandığında fark ettiğinde, "Siktir!" diye tısladı. "Sırılsıklamsın, Sevda! Benim için sırılsıklamsın..."

Sevda talepkâr bir ifadeyle kollarını kaldırdığında Ezel onu öpmek yerine uzandı ve Sevda'nın kollarını başının üstünde tutarak dudaklarını Sevda'nın meme uçlarından birine bastırdı. Islak ve sıcak ağızıyla Sevda'yı yeterince yakmıyormuş gibi bir eliyle de kadının bacaklarının arasını kavradı ve parmaklarıyla iç çamaşırını bir kenara çekerek Sevda'ya dokundu. Sevda kıvrılarak göğsünü adama doğru bastırırken Ezel göğsünü emmeye devam ediyor, parmaklarını Sevda'nın katlarının arasında gezdirerek onu usulca keşfediyordu.

Sevda boş bir çabayla avuçlarını kurtarmak için debeleniyor, bunu yapamayınca da çarşafı kavrayarak kıvranıyordu.

Kendini daha önce hiç hissetmediği koca bir arzu selinin içinde bulmuştu ve boğulması an meselesi olsa bile kaçmak istemiyordu.

Ezel dudaklarını diğer meme ucuna bastırıp diliyle onu sardığında Sevda, "Ezel!" diye bir çığlık attı. Bacaklarını adamın beline dolayarak onu bacakları arasına hapsetti ve adamın parmaklarına doğru süründü. "Bitsin artık! Bitsin!" diye inleyip, dudaklarını dişlerken Ezel'in içindeki ateşi biraz daha harlıyor ve beraberinde adamı da yakıyordu.

Ezel, dudaklarını meme uçlarından çekerek onunkilere kattı. Ellerini serbest bıraktığında Sevda tırnaklarını adamın sırtına bastırdı. Başladığı hızla biten öpücüğün ardından sızlanarak onu yeniden kendine çekmeye çalıştı ancak adamın saçları bir ipek gibi avuçlarının arasından kaydı. Adam külotunu bir çırpıda bacaklarının arasından çekerek yüzünü oraya bastırdı.

Sevda irkilerek bacaklarını kapamak istediğinde, Ezel güçlü avuçlarını onun baldırlarına yaslayarak buna engel oldu ve zaten bir süre sonra Sevda da karşı koymaktan vazgeçti. Parmakları adamın saçlarını kavramıştı ve başını kendisine doğru çekiyor, onun dudaklarına doğru sürünerek arzuyla dolu her kadının yapacağı gibi onun vereceklerini hevesle almaya çalışıyordu.

"Daha, Ezel! Daha!"

Sevda inleyerek ona tutunurken, Ezel dilini onun en hassas noktasına sürüyor ve klitorisini emiyordu. Kadın bedenini tanıyan usta bir âşıktı, Sevda'nın titreyen ve kasılan bedeninden onun gelmek üzere olduğunun farkındaydı. Sevda'ya tıpkı onun söylediği gibi daha fazlasını vermeye hazırdı. Dudaklarını hafifçe geri çekerken, "Aletimi alamazsın," diye mırıldandı. "Ancak bunları alabilirsin..."

Parmaklarından birini genç kadının derinliklerine doğru itti ve Sevda öylesine derin bir inleme koyuverdi ki kendi de hissettiği sıcaklık ve darlık karşısında inledi. Sevda'nın

tecrübesiz olduğunu biliyordu ancak bu kadar sıkı olacağını hiç düşünmemişti. Doğrularak Sevda'yı da doğrulttu ve kollarından birini onun beline sarıp, parmaklarından birini daha genç kadının sıcak ve ıslak kuytusuna sokarken dudaklarını onunkilere bastırdı. Sevda soluk soluğa ona karşılık veriyor ve ellerinden biriyle yatağa tutunurken biriyle de adamın boyuna tutunuyor, tırnaklarıyla adamın tenini çiziyordu.

Ezel parmaklarının baskısını biraz daha artırıp ritmini hızlandırdığında, Sevda'nın gözleri kocaman açıldı ve genç kadın hafifçe geri çekilerek aralanan dudaklarıyla adama baktı. Her ikisinin teni de ince bir ter tabakasıyla kaplıydı ve gözlerinde arzunun kara ateşi vardı.

“Ezel ben... Ben...”

Ezel biraz daha hızlandığında Sevda adamın kucağında kalçalarını kıvrarak ona eşlik etti ve adam gürlercesine, “Gel! Şimdi, benim için gel!” dediğinde inleyerek doruğa ulaştı. Bin bir parçaya bölünürken adamın adını haykırarak bedenini geriye doğru bıraktı ve Ezel eğilerek dudaklarını meme uçlarına bastırırken gözlerini zevkle kapadı. Sırtı serin çarşaflara çarptığında dudaklarında ince bir gülüş vardı. Bedeni Ezel'e ait izlerle doluyken hiç olmadığı kadar güzel görünüyordu.

Ezel de en az onun kadar nefes nefeseydi ve eşofmanın içinde sıkışan aleti canını yakıyordu. Buna rağmen kendini Sevda'nın yanına atıp, dirseğinin üstüne yaslanarak genç kadını seyretmeye başladı. Sevda üşür gibi titrediğinde uzanarak ayaklarının altında toplanan örtüyü onun çıplak bedeninin üstüne attı. Kadının belindeki o elbiseyle durmasının onu rahatsız edeceğini bilse bile Sevda'nın o anki rahatını bozmaktan kaçındı.

Uzanarak Sevda'nın alnına yapışan saçlarını geriye yatırdı ve kadın gözlerini yorgunca aralayıp bakışlarını kendisine diktiğinde, gözlerinin berrak bir su gibi baktığını gördü.

Öylesine saflardı ki Ezel onun gözbebeklerinde kendi yansımasını görebiliyordu.

Sevda yumuşak, sevgi dolu bir gülüşle ona bakarken dudaklarını aralayarak, "Seni..." diye başladığında Ezel dudaklarını onunkilere bastırarak kadını susturdu. Ona sarhoşken hayatının ilk orgazmını yaşatmış olabilirdi ancak ilk itirafını da sarhoşken almak istemiyordu.

Sevda tüm yorgunluğuna rağmen kollarını havaya kaldırıp da onu kendine çekmek istediğinde, Ezel dudaklarından kopacak iniltiyi güçlükle zapt etti ve geri çekilerek, "Uyu," dedi. Sevdâ'yı tüm gece boyunca öpebilir, tenini keşfedebilir ve onu defalarca kez getirebilirdi ancak kadın öylesine uykulu ve mahmur bakıyordu ki ona kıyamıyordu.

Sevda uysal bir kedi gibi gözlerini yumup kendisine sokulduğunda, Ezel onu sıkıca sardı ve o an kollarının bir başkasını daha böyle saramayacağını, dudaklarının bir başkasına daha dokunamayacağını anladı. Düşüncesi bile kaşlarını çatmasına, kalbinin panikle çarpmasına sebep olurken olmazdı.

Sevda tatlı bir mırıltıyla dudaklarını aralayıp, anlaşılmaz sözcükler mırıldanırken Ezel sessizce, "*Seni seviyorum,*" dedi.

Sevda Altınbaşak'ı ömrünün sonuna dek sevecekti...

Bölüm 20

Günümüz

"İstemiyorum! İstemiyorum! Şimdi doğmasını istemiyorum!"
Sevda çığlık çığlığa bağırdı. Gözyaşları eşliğinde karnına saplanan sancıyla arabanın arka koltuğunda neredeyse iki büküm olup, artık sekiz aylık olan karnını sararken Yavuz'un dudaklarında ince bir gülümseme vardı. Sevda'nın sırtını kendi sert göğsüne yaslamıştı ve parmaklarının, kadının avucunun içinde şekilden şekle girmesini ya da olanca kuvvetiyle sıkılmasını umursuyormuş gibi görünmüyordu. Dağılan kumral saçları ve rengi atmış tenine rağmen gözlerinde hesapçı ve hoşnut bir bakış vardı. Yıllardır içinde büyüttüğü kinini, nefretini kusacak ve bu kez intikamını alacaktı. Çok az kalmıştı, sadece hastaneye kadar dayanması ve bu kahrolası doğumu atlatması lazımdı.

Yavuz onu yerinde kalması için tutmaya çalışırken Sevda yeni bir sancı yüzünden öfke ve acıyla dolu bir çığlık attı.

Saçları terden alnına yapışmıştı, bakışlarında korku ve dehşet kol geziyordu. Gözyaşlarının ıslattığı yanakları kıpkırmızıydı, canı tahmin ettiğinden de fazla yanıyordu. Tıpkı Ezel'le birlikte defalarca kez yaptıkları gibi derin nefesler almaya çalışıyordu ama bu bir işe yaramıyordu. Yeterince odaklanamıyor, kendini toparlayamıyordu.

"Derin nefesler al, Sevda, az kaldı..."

Yavuz kulağının dibinde neşeli bir sesle mırıldanırken Sevda, "Kes sesini!" diye haykırdı. Ardından tekrar iki büklüm oldu ve kolunu karnına sararken gözyaşları hızlandı. Kendi kendine, "Şimdi olmaz bebeğim, lütfen..." diye fısıldadı. *"Lütfen meleğim, şimdi olmaz..."*

"Anlaşılan meleğin içeride çok sıkılmış..."

Sevda hıçkırarak gözlerini yumdu ve acıyla dişlerini sıktı. Ezel ondan kilometrelerce uzakta, bir başka şehirdeyken doğum yapacak olmak her hücrelerini dehşetle sarsıyordu ve bunu durdurabilmek için yapabileceği hiçbir şey yoktu. Kızının gelmek üzere olduğunu hissediyor ve bir mucize olmasını, Ezel'in gelip ellerinden tutmasını bekliyordu. Oysa içten içe bunun olmayacağını farkındaydı. Sabah ne kadar güzelse akşam bir o kadar berbattı. Sanki biraz kestirmek için uzandığı koltuktan, gözlerini bir kâbusa açmıştı.

Yavuz'un sırttan yüzünü karşısında gördüğünde bocalamış ve onun dudaklarından dökülen nefret dolu sözleri ve ithamları duyunca beti benzi atmıştı. Bunlar hamile bir kadının psikolojisinin kaldıramayacağı şeylerdi. En sonunda Sevda kendini bu hastane yolunda, ondan intikam almak için yemin eden, canını yakmak için her şeyi yapabileceğini söyleyen bu adamın yanında bulmuştu ve bundan nefret ediyordu. Yanında olması gereken tek adam Ezel Doğan'dı. Doğum yaparken

elini tutacağına söz veren kocasıydı ve Sevda şu an, Ezel'i dinlemediği ve onu gitmesi için cesaretlendirdiğine pişmandı.

Sancıyla gelen bir başka çılgılığın ardından, "Ezel seni mahvedecek!" diye bağırdı. "Tüm bunların hesabını soracak! Pişman olacaksın, Yavuz!"

"Bunu hiç sanmıyorum, Sevda."

Öfke dolu bir sesle konuşan Yavuz, sanki sancılar içerisindeki oymuş gibi Sevda'nın parmaklarını sıktı. Sevda canhıraş bir çılgılıkla ondan uzaklaşabilmek için debelenirken hıçkırıyor ve adama lanetler yağdırıyordu.

"Bırak beni! Bırak beni, Yavuz! Eğer... eğer beni bırakırsan... geldiğini..."

"Dur tahmin edeyim? Geldiğimi ve erken doğuma sebep olduğumu Ezel'e söylemezsin, öyle mi?"

Sevda acıdan dişlerini sıkarak başını sallarken Yavuz alayla güldü. Sevda ne kadar acı içindeyse Yavuz o kadar mutluydu. Kaşlarından birini havaya kaldırırken, "Beni anlamamışsın, Sevda," diye konuştu. "Söylediğim hiçbir şeyi anlamamışsın. Bunlar sıradan tehditler değildi, gözlerinin önünde bir adam öldü. Ne kadar ciddi olduğumu hâlâ anlayamadın mı?"

Sevda onu korumak için seradan çıkıp gelen bahçıvanlarının Yavuz tarafından yediği tek kurşunla, ağzından kanlar gelerek zemine yığılmasını hatırladığında kusacak gibi oldu. Hıçkırarak dertop oldu ve o anları bir kez daha yaşıyormuşçasına titremeye başladı. Az önce ateşler içindeymiş gibi yanan teni bu kez buz gibi olmuştu ve çılgınlıkları, canı yanan yaralı bir hayvanın iniltilerini andırıyordu.

Yavuz, Sevda'nın o kıvranan halinden zevk alarak güldü. Uzandı ve hastalıklı bir şefkatle Sevda'nın alnına yapışan saçları bir kenara iteledi. Başını neredeyse dizlerine yaslayacak kadar kıvrılmış olan Sevda'ya doğru eğildi. Birkaç saniye boyunca

onun terle parıldayan ve acıyla kasılan güzel yüzünü izledi. Kaşlarını çatmasını ve yeşil gibi görünen gözlerinin parıldamasını zaferle süzerken, “Bugün,” diye fısıldadı. “Bugünü hiç unutma, Sevda. Kızının doğduğu bugün, senin öldüğün gün olacak...”

“Yapamazsın! Yapamazsın, Yavuz!” Sevda adamın elini tüm gücüyle sıkarken gözyaşlarıyla yalvarmaya başladı. “Kızımı benden alamazsın! Onu öldüremezsın!”

“Onu öldüreceğimi kim söyledi ki Sevda?” Yavuz kafası karışmış gibi kaşlarını çatarak konuştuğunda Sevda biraz olsun rahatladı ancak bu rahatlık kısacık bir saniye içindi. Yavuz şeytani bir tebessümle, “Kimseyi öldürmeyeceğim,” dedi. “Ne kocanı ne kızını ne de seni.. Sadece... *öldürmekten beter edeceğim!*”

“Neden!” Sevda hüsrarla haykırdı. “Bana bunu... neden yapıyorsun?”

Kıvrınarak tırnaklarını adamın tenine geçirdi. Canı konuşamayacağı kadar çok yanıyordu ve dişleriyle kıstırmaktan dudakları kanıyordu. Yavuz onun örselenmiş dudaklarının kıyısından ince bir çizgi gibi sızan kanı parmağının tersiyle sildi. Paltosundan çıkardığı kumaş mendili Sevda'nın alına bastırdı. Daha sonra genç kadının elini yakaladı ve onu kazağının altına sokarak çıplak karnına bastırdı.

“Kızınla vedalaşsan iyi olur, Sevda çünkü onu bir daha göremeyeceksin! Senin cezan bu olacak! *Kızından ve kocandan ayrı kalmak!*” Sevda çırpınarak ondan uzaklaşmak istediğinde Yavuz onu sıkıca tuttu. Gri gözleriyle adeta kan ve nefret kusuyordu. “Benim sevdiğim kadın bebeğimle birlikte öldü ama sen... sen ölmeyeceksin, Sevda! Bu çok basit bir son olur! Sen yaşayacak ancak ölü bir kadın olacaksın! *Herkes seni öldü bilirken nefes alacak ve aldığın her nefeste kıvrınacaksın!*”

“Bunu yapma, Yavuz! *Yalvarırım... Yapma...*”

Sevda çılgık çılgıla ağlarken ön koltukta oturan Melih, "Geldik!" diye seslendi ve aynı anda araba durdu. Sürgülü otomatik kapılar açıldı ve Yavuz, Sevda'yı kucaklayarak dışarı çıktı. Sevda yüzünü onun göğsüne gömerken yalvarıyor, ondan özürler diliyordu ancak hepsi boşaydı. İşlemediği bir günahla insafsızca yargılanan Sevda bir sedyeye yatırılıp, kan ve ilaç kokan dar hastane koridorunda doğumhaneye götürülüyordu. İçeri girmeden önce Yavuz eğilerek dudaklarını saçlarının kıyısına bastırdı ve bıçak kadar keskin bir sesle, "Onunla vedalaş!" diye fısıldadı. Ardından kapılar kapandı. Adam dışarıda kaldı ancak acı hâlâ Sevda'yıladı.

"Doğurmak istemiyorum!" diye bağılıyor, onu doğum için hazırlamalarına izin vermeyerek debeleniyordu. Hıçkırarak, "Kocamı istiyorum!" diye konuştu. "Doğurmak istemiyorum! Şimdi olmaz! Şimdi... *olmaz!*"

Sevda ne söylerse söylesin nafileydi ve hiç kimse onun sözlerine kulak asmiyordu. Genç kadın o an, bu kuytu köşedeki hastanenin de doktorların da Yavuz'un bir oyunu olduğunu anlamıştı. Adam hastaydı, gözleri nefretle kararmıştı ve Sevda onun kurbanı olmayacaktı!

Öfkeyle, "Bebeğimi alamazsınız!" diye bağırdığında öyle fevri hareket ediyordu ki en sonunda ellilerinin sonlarındaki, iri yapılı kadın doktor kollarını tuttarak, "Yüzüme bak!" diye bağırdı. Bunu beklemeyen Sevda birkaç saniye için sustuğunda, "Kimse bebeğini almayacak!" diye devam etti. "Doğum çoktan başlamış! Şimdi debelenip duracağına sakinleşmeye çalış ve bebeğini sağlıklı bir şekilde kucağına alabilmek istiyorsan biz ne dersek onu yap!"

"Onu... Onu, kucağıma alabilecek miyim?"

Sevda hıçkırıkları arasından zar zor konuştuğunda kadın ustaca yalan söyleyerek, "Evet!" dedi. Ardından cesaret vermek

istiyormuşçasına ellerini sıktı ve o andan sonra her şey çok çabuk gelişti. Sevda bazı doğumların saatler hatta günler sürebileceğini öğrenmişti ama kızı annesini o kadar bekletmemiş, bir saat sonra tiz sesiyle ağlayarak doğumhaneyi inletmişti.

Sevda terle parıldayan kıpkırmızı yüzüyle gülümsedi, ardından sevdiği adamın ve onun bir parçasını görünce ağlamaya başladı. Yeşil bir örtüye sarınan kızını kucağına alabilmek için kollarını güçbela havaya kaldırdı. Hıçkırarak, “*Kızım,*” diye fısıldadı. “*Hoş geldin, Melek'im. Hoş geldin, bebeğim...*”

Kızı, hemşirenin kolları arasından doğumunu yaptıran yaşlı kadın doktorun kollarına alındı ve Sevda kadının kızını ona getirmesini beklerken Yavuz, Sevda'nın yüzünün korkuyla kaskatı kesilmesine sebep olan bir gülüşle doğumhaneden içeri girdi.

“Haniymiş dayısının prensesi?”

Melek'i kucakladı ve onun o kıpkırmızı suratına bakarak yüzünü buruşturdu. Neden bilmiyordu ama daha ilk bakışta kollarındaki çocuğun annesinin bir kopyası olacağını anlamıştı. Dudaklarında alay dolu bir gülüşle *en azından babasını biraz teselli eder,* diye düşündü. Ardından bakışlarını biraz ilerideki masada ruh kadar beyaz bir yüzle yatan Sevda'ya dikti. Merhamet o an, Yavuz'un kitabında olabilecek en son kelimeydi.

Sevda gözlerini güçlükle aralayarak, “Lütfen,” diyebilirdi. “Lütfen Yavuz, *lütfen...*”

Hali içler acısıydı ancak katılaştan kalbiyle Yavuz hiçbir şey hissetmiyordu. Bakışlarını ondan çekmeden kollarındaki bebeğe doğru eğilerek, “Anneye *hoşça kal* de güzellik,” diye konuştu. “Çünkü gidiyoruz...”

Sevda o haliyle masadan kalkmak için debelendi ve çığlıklar atarak sanki dokunabilecekmiş gibi haykırarak adama doğru uzandı. “Kızımı bırak! Bebeğimi bırak, Yavuz! *Meleğimi bırak!*”

Yavuz onun bu söylediğini yapmak için hiçbir harekette bulunmadığında Sevda bakışlarını bu kez odadakilerde gezdirdi ve kimseden bir yardım eli bulamayacağını anlayıp, kadın doktora bağtırmaya başladı. "Söz vermiştin! Onu kucağıma vereceğine söz vermiştin! Bebeğimi bana verecektin!"

"*Yalan söyledim.*"

"Hepinizi mahvedeceğim! Hepinizi süründüreğim! Bunu... ödeyeceksiniz! Bunun bedelini... ödeyeceksiniz!"

"Hiç sanmıyorum, tatlım!"

Kadın elindeki iğneyle birlikte ona doğru yaklaşırken Sevda yeniden ayağa kalkmaya çalıştı ama kolları ve bacakları hemşireler tarafından sıkıca tutuluyordu. Yavuz kapının önünde Melek'le birlikte onu seyrederken genç kadın son bir çabayla ıslak gözlerini onunkilere dikerek, "Lütfen," diye yalvardı. Dudaklarından, canından dökülüyormuşçasına bir hıçkırık çıktı. "Lütfen Yavuz, yalvarırım... Yalvarırım bunu yapma! *Yalvarırım yapma...*"

Yavuz tek kelime etmeden arkasını dönerek, kızıyla doğumhaneden çıktığında Sevda güçlü bir çığlık savurdu. Aynı anda iğnenin koluna battığını hissetti ve hıçkırarak haykırırken zihni, kan ve acı kokan o ameliyathanede karanlığa soyundu.

Sıçrayarak uyanan Sevda telaşla doğruldu ve kollarını kendine dolayarak etrafa bakındı. Yanındaki gece lambasından sızan ince ışıqla birlikte o ameliyathanede olmaktan çok uzak olduğunu gördüğünde ise sırtını yatak başlığına yasladı. Elinin tersiyle alnında ve saç diplerinde biriken ter damlacıklarını sildi. Daha sonra ise dakikalar geçtiği halde yüzünden bir türlü silemediği ıslaklığın sebebinin gözyaşları olduğunu

anladı. Gözlerini kuruladı ve dizlerini karnına çekerek bakışlarını çıplak pencereden geceye dikti.

Günler su gibi akıp haftaları kovalasa bile bu kâbuslar silah sesini duyduğu o günden beri peşindeydi.

Kendiyle baş başa kalan ve hava aldıktan sonra yeniden eve doğru yürüyen Sevdâ'nın beklediği en son şey, silah sesi duymaktı. Aslında bu, Yavuz'layken duymaya alışkın olduğu bir sestir ama o an, kendi düşüncelerinde boğulurken hiçbir şey onu buna hazır edemezdi. Hazır olmadığı şey sadece silah sesi de değildi. Salıncakta oturup gökyüzünü seyrederken dakikalar boyunca izlediği iki ak güvercin, birkaç metre ötesinde kanlar içinde, cansız bir şekilde duruyordu ve bu dehşet görüntü Sevdâ'nın dizlerinin titremesine ve gözlerinin dolmasına sebep olmuştu. Kan, tahammül edebileceği en son şeydi ve ona yalnızca annesinin fotoğraflarını anımsatmıyor, kızını doğurduğu o günü de hatırlatıyordu.

Ameliyat masasında kanlar içindeki halini ve hıçkırıklarının, kızının ağlayan sesine karışmasını ama her şeye rağmen ona ulaşamadığı o çaresiz anları da hatırlıyordu. Deli gibi çırpındığını ve çok geç kalmış olduğunu bilse bile bilincini yitirene dek Ezel'in adını haykırdığını, üşüyen ellerinde onun güçlü parmaklarını hissetmek için her şeyi verebileceğini de hatırlıyordu.

Kızını ve kocasını nasıl kaybettiğini hatırlıyordu. Ruhunun ve canının bir parçasını nasıl ardında bıraktığını hatırlıyordu.

Görüntü tüylerini diken diken etmiş, bembeyaz kesilmesine neden olmuştu. Midesi bulanıyor ve yer ayaklarının altından kaymaya hazırlanıyormuşçasına sarsılıyordu. Sevdâ o saniyelerde kendinde olduğunu söyleyemezdi ama büyük bir karmaşa yaşandığını anımsayabiliyordu. Etraf bir anda neredeyse zihninin içindekileri bastıran seslerle dolmuştu ve Sevdâ ayakta donakalmışken Mehmet ona adeta siper olmuştu.

“Sevda Hanım! Sevda Hanım, iyi misiniz? Bana bakın!”

Adamın kollarını sıkıca kavramasıyla bakışlarını o görünüden güçlkle çeken Sevda birkaç saniyenin ardından, “İyi-yim!” demişti. “Galiba birileri ava çıkmış. Onları... kazayla vurdular, değil mi? Kazayla olmuş olmalı?”

Söylediklerine kendi bile inanmamıştı ve Mehmet de bunun farkındaydı. Sessiz kalarak Sevda’yı eve doğru sürüklemişti ve kapı kapandığı an, Sevda bir başka kargaşanın da evin içinde yaşandığını görmüştü. Yavuz ve Kenan birilerine bağırıyor ve ellerinde silahlarla koşuşturuyorlardı. Her ikisi de Sevda’yı gördüğünde rahatlamış gibi duraksamıştı. Daha sonra Yavuz yanına gelerek kollarından tutmuş ve ona bir şeyler söylemeye, sorular sormaya başlamıştı. Sevda adamın kıpırdayan dudaklarını seçebiliyor ama onun ne dediğini anlayamıyordu. Zihnindeki kanlı görüntülerle sağlıklı düşünmek ve odaklanabilmek çok zordu. Sevdiklerini kaybettiği o ameliyathanede takılıp kalmış gibiydi. Güçlkle, “Kuşlar,” diyebilmişti. “Kuşlar... Onları vurmuşlar...”

Ardından da kapanan gözleriyle birlikte tıpkı o ameliyat masasında olduğu gibi karanlığa teslim olmuştu...

Sevda hatırladıklarıyla birlikte derin bir nefes aldı. Tüm bunları unutmayı isterdi ancak bu imkânsızdı. Özellikle de bugün, bu gece bunu yapamazdı. Gözleri, sanki gözyaşları akmak için bir işaret bekliyormuş gibi ıslak ıslaktı ve taşmaya hazır bir nehir gibi görünüyordu. Cildi bir başka solgundu. Sıkıca sarındığı yorganın altında üşüyen sadece bedeni değil, aynı zamanda da ruhuydu.

Şubat ayının ikinci haftasıydı. Saat gece yarısını çoktan geçmişti ve... 8 Şubat’tı. Kızını doğurduğu ve aynı zamanda onu kaybettiği, hayır, tıpkı Yavuz’un söylediği gibi *öldüğü* gündü.

Sevda hıçkırığa hıçkırığa ağlamak, hissettiği çaresizlikle etrafı darmaduman etmek istiyordu. Ancak bunun yerine gözlerini kuruladı ve yatakta dönerek dizlerini karnına çekip, kıvrıldı. Uzanıp komodinin çekmecesinden kızının, ikinci yaş gününde seçtiği o küreyi çıkardı ve döndürerek komodinin üstüne bıraktı. Odaya küçük bir cızırtı şeklinde yayılan melodiyle her zaman rahatlayan Sevdâ, bu kez ruhunun düğüm düğüm olduğunu ve açılması imkânsız bir hale geldiğini hissediyordu. Kalbi katlanamayacağı kadar sızlıyordu ama... her zaman bir şekilde katlanmanın bir yolunu bulmuyor muydu?

Birbirlerine sarılan figürleri seyrederken hüznle gülümsemi. Güneş saatler sonra doğacak, gün aydınlanacak ve Sevdâ bir kez daha Yavuz gibi bir adamın olmayan merhametine kalacaktı. Bu saatten sonra uyuması beklenemezdi. Sabah uykusuzluktan kızaran gözleriyle birlikte odasında oturacak ve kapının çalmasını bekleyecekti. Aşağıya inecek, etrafında koca bir orduyla arabaya bindirilecek ve uzaktan da olsa kızını ve kocasını görecek.

Hayali bile güzeldi...

Gözüne uyku girmiyordu.

Dalgınca göğsünde uyuyan kızının saçlarını okşuyor ve onun tatlı horultularını dinliyordu. Melek her horultusunda küçük dudaklarını şirince büzüyordu ve nefesi Ezel'in çıplak göğsüne değerek onu sarıyor, kalbinin buz tutmayan bir diğer yarısını ısıtıyordu. Birkaç saat önce tam üç yaşına basmıştı ve doğduğu gün annesini kaybettiğinden habersiz bir melek gibi uyuyordu. O günkü kadar masumdu.

Ezel o günü, üç yıl öncesini hiç unutmuyordu. Karısı kızlarını doğururken o, iş için bir başka şehre uçuyordu ve içinde

kötü, açıklaması güç bir his vardı. Havalimanına ayak basar basmaz Sevda'yı aramış ancak ona ulaşamayınca işlerini iptal ederek bulduğu ilk uçakla yeniden İstanbul'a dönmüştü. Tüm o aramaları ve mesajları da ancak telefonunu yeniden açtığında görmüştü.

Sevda'nın boktan bir hastanede doğum yaptığını öğrendiğinde bir taksiye atlayarak oraya gitmişti. Koridorları telaşla geçmiş ve Süha'yı, Baha'yı, Belen'i ve Sabrina'yı çocuk ünitesinin önünde, kuvözdeki kızlarını seyrederken bulmuştu. Öyle minicikti ki onu görünce korkmuştu. Ona daha fazla bakamamış, adeta bağırarak Sevda'nın hangi odada olduğunu sormuştu.

Koridoru kahrolası bir sessizlik kaplamıştı. Ezel biraz dik kat ettiğinde onların ne halde olduğunu fark etmiş ve cevabı gözlerinden anlamıştı ama bu yeterli değildi. *Öldü* kelimesini bir türlü kabullenememiş, bunu Sevda'ya, karısına bir türlü konduramamıştı. Zaten kim sevdiğine ölümü yakıştıırırdı ki?

Acı dolu bakışlardan nefret ederek bir kez daha haykırdığında, Sevda'nın doğumunu yaptıran kadın doktor ona haberi vermiş ve Sevda'yı kurtaramadıklarını söylemişti. Morgda olduğunu ve eğer isterse onu son bir kez görebileceğini... Sesi öylesine düz ve ruhsuzdu ki...

Annesi ve babası öldüğünde saatler boyunca onların cansız bedenlerinin yanında durmak zorunda kalan Ezel bu fikirden, sevdiği bir başka insanın cansız bedenini görme fikrinden duyduğu an nefret etmişti. Ancak inanması lazımdı. Onu görmesi, panikle çarpan kalbini susturması ve sevdiği kadını son kez sarması lazımdı.

Yapamamıştı...

Morgun buz gibi havasında, Sevda'nın adının yazılı olduğu bölme açılırken Ezel çelik gibi bakışlarla onları seyretmiş

ve beyaz örtünün altından görünen o kıvrıkcık, siyah saçları fark ettiğinde buna hazır olmadığını anlayarak arkasını dönerek oradan uzaklaşmıştı. Kendini adeta koridora atmıştı ve gözünü açtığı anda bir hastane odasında olduğunu anlamıştı. Sevda'nın cenazesinde geçirdiği o katlanılmaz saatler haricinde, bir daha onun yanma uğramamıştı. Sevdiği kadını kendi elleriyle metrelerce toprağın altına gömmüş olsa bile onun öldüğünü hâlâ kabullenemiyor, kendini buna inandıramıyordu. Oysa takvim tam aksini söylüyordu.

8 Şubat 2020...

Melek Doğan gözlerini dünyaya aralamış ve Sevda Doğan onları sonsuza dek kapamıştı...

Ezel, boğazında bir yumrunun belirdiğini hissettiğinde gözlerini sıkıca yumdu. Kızının kokusunu soluyarak kendini kaybetmesi için yeterli olan o son adımı atmamak için direndi. Belki eline bir demet çiçek alıp üç yıldır uğramadığı o kasvetli mezarlığa gitmeliydi ancak Ezel bunu yapamıyor, karısını böyle anmak fikrinden nefret ediyordu. Onun yerine Melek'i, Sevda ile girmekten hoşlandığı eski bir hediye dükkânına götürmeyi seçiyordu. Kızının neyi görürse almasına izin veriyor, böylece Sevda'nın anısını da yaşıtıyordu.

En azından kendinde bunu yapabilecek gücü buluyordu.

Kızı mırıltılar çıkartarak başını boynuna gömdüğünde Ezel gülümsedi ve güçlü koluyla onu sıkıca sardı. Boştaki eli ise koca bir yumruk oldu ve üstünde uzandığı çarşafa dolandı.

Kollarının biriyle kızını, diğeriyle de karısını sarabilmek için her şeyi yapardı...

Odasının kapısı çaldığında Sevda pencerenin önünde oturuyordu. Kar küresini pencerenin pervazına koymuştu ve

dirseklerini de soğuk mermere yaslayarak, bakışlarını kar küresine dikmişti. Kürenin hoş bir melodiyle durmadan dönmesini seyrediyor, bu sırada farkında olmadan sessiz sessiz ağlıyordu.

Odasına dolan ayak seslerini duyduğunda başını kaldırdı ve karşısında Melih yerine Mehmet'i buldu. Yaşlı adam onun gözlerine bakarken hissettiklerini saklamıyordu, *saklayamıyordu*. Onu anlayan tek kişiydi ve buna rağmen hiçbir şey yapamıyordu. Onun da bir ailesi vardı ve onlara bir zarar gelmesinden deli gibi korkuyor, Sevda'ya yardım edemediği için kendinden nefret ediyordu.

Sevda hüznün dolu bir gülüşle adama dönerken, "Bugün 8 Şubat," diye fısıldadı. Sesi odadaki melodiye karıştı. "Bugün kızımın doğum günü, üç yaşına bastı..."

Mehmet bakışlarını kaçırarak bir şeyler söylemek için dudaklarını araladığında, Sevda ona fırsat vermedi. Heyecan dolu bir sesle, "Sence bu kez ne seçer?" dedi. Kar küresine sevgi dolu bir bakış attı ve onu avuçlarının arasına alarak kırılmamasından korktuğu kristal bir gül gibi kavradı. "Bunu geçen sene seçmişti. Çok güzel, değil mi?"

Mehmet kendini zorlayarak başını sallayabildiğinde, Sevda hüznüyle gülümsedi ve bu kez sormaktan korkarmış gibi titreyen bir sesle, "Sence Yavuz..." dedi. "Sence o, kızımı ne seçerse onu almama izin verir mi? Aynısından... bana da alır mı?"

Adam cevap vermeden bocaladığında, Sevda dişlerini dudaklarına geçirerek bakışlarını kaçırdı ve kendini daha fazla tutamadan hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı. Kucağına çektiği küreye sarılırken öylesine kötü görünüyordu ki Mehmet odanın kapısını hızlıca kapattı ve Sevda'nın tam önünde, dizlerinin üstüne çöktü. Neredeyse onun babası olacak yaşıydı ve Sevda'nın bu hali gözlerini yaşartmıştı. Uzanarak Sevda'nın çenesini kavradı ve bakışları buluştuğunda, kadının gözlerin-

deki acı karşısında karnına sıkı bir yumruk yemiş gibi irkildi. “Eğer almazsa ben alırım,” diye söz verdi. Konumları gereği böyle bir şeyin delilik olduğunu biliyordu ama ilk kez umursamıyordu. “Söz veriyorum, kızın ne seçerse seçsin, eğer Yavuz almazsa ben alır ve sana getiririm...”

“Ger... gerçekten mi?”

“Yemin ederim.”

Sevda küreyi göğsüne bastırarak hıçkırırken adama kesik kesik teşekkür etti. Durumun ne kadar boktan olduğunu farkındaydı ancak adamın ona söz vermesi bunu bir nebze de olsa katlanılır kılıyordu.

Mehmet gülümseyerek geri çekildiğinde, Sevda güçlükle gözyaşlarını bastırdı ve odasındaki banyoya girdi. Yüzünü yıkayıp, dağılan saçlarını tarayarak içeri girdiğinde Mehmet ellerini önünde birleştirmiş, onu bekliyordu. Yüzünde az önceki gülümseme yoktu ama bakışlarıyla Sevda’ya saklayamadığı bir sıcaklık veriyordu. “Hazırsanız inebiliriz, Sevda Hanım.”

Sevda başını salladı ve paltosunu eline alarak Mehmet’i takip etmeye başladı. Sevda’nın kalbi çılglık çılgılığa haykırırken ev tam aksine sessizliğe bürünmüştü. Kimse ortalarda görünmüyordu ve bu durum Sevda’nın da işine geliyordu. Bu kadar hassas olduğu bir günde kimseyi görmeyi istemiyordu.

Sevda paltosunu üzerine geçirdi ve kapıya doğru yürümeye başladığında, ayak seslerini duyarak hareket etmeyi kesti. Duyduğu bu sesler aceleci ya da zayıf değildi. Tam aksine kendinden emin birinin atacağı, tembel ve güçlü adımlardı. Sevda bunların kime ait olduğunu biliyordu. Yavaşça arkasını döndüğünde Yavuz’u gördü. Tıpkı kalbi gibi siyahlar kuşanmıştı ve yüzünde ciddi bir ifade vardı. Gri gözleri keskin bir bıçak gibi Sevda’ya saplanıyordu ve kaşları çatıktı.

“Sadece beş dakika, daha fazla değil...”

Sevda önce anlayamadı. Ama sonra onun neden bahsettiğini anladığında, kendi kaşları da tıpkı adamınkiler gibi çatıldı. Çakır gözleri öfkeyle doldu ve hırsla Yavuz'a doğru yürüyerek onun tam önünde durdu. Başını kaldırıp inatçı bir tavırla gözlerini onunkine dikti. Saçları gevşekçe ensesinde toplanmıştı, gözleri ve burnu ağlamaktan kıpkırmızıydı. Bir hayalet gibi ruhsuz duruyordu ama işte buradaydı. Her şeye rağmen meydan okuyor, defalarca kez kırılan gururuyla dimdik bir şekilde karşısında duruyordu.

Yavuz onun bunu nasıl yapabildiğini anlamıyordu ve itiraf etmek utanç verici olsa da böyle anlarda onu daha çok istiyordu. Onu, yeni bir meydan okuma için güç bulamayacak kadar kırmak ve sonra tekrar birleştirip tekrar kırmak istiyordu. Ellerin arasında bir oyun hamuru gibi şekillendirmek ve o ne derse onu yapsın istiyordu ancak kadın... haddinden fazla direniyordu.

Sevda kurumuş dudaklarını aralayarak, "Tekrar söyle," dediğinde Yavuz aynı ifadeyle, "Sadece beş dakika," dedi. Ve aynı anda, hiç beklemediği bir anda Sevda sağ elini kaldırarak ona güçlü bir tokat attı. Yavuz, kısacık bir an için afalladı fakat kendini öyle çabuk topladı ki bu kez Sevda sırtının ne arayan taraftaki kolona yasladığını ve ne ara kollarının hınçla tutulduğunu anlamadı. Yavuz'a zarar vermenin yaşattığı tatmin hissiyle bunun farkına bile varamamıştı.

Yavuz, öfkeyle onun yüzüne doğru eğildi ve tam bir şeyler söylemek üzereyken ansızın sustu. Öfke dolu bakışlarına garip bir sükût çöktü ve onun bu hali Sevda'yı daha çok tedirgin etti. Yaptığı şey için pişman değildi ama Yavuz'un hırsını alamadığı için kızını görmeye engel olabileceğini düşünerek korktu. Bu sessizliği bozmak adına konuştu. "Tıpkı eskisi gibi onlar ne kadar kalacaksa ben de o kadar kalacağım."

“Hayır.” Yavuz çelik gibi bir sesle itiraz etti. “Daha birkaç hafta önce silah sesleri yüzünden-”

“Başında ne tür bir bela var, yine kimlerin canını yaktın bilmiyorum ama senin yaptığın hatanın bedelini ben ödeme-yeceğim, Yavuz! Umurumda değil, o kurşun sırtıma saplansa bile kimse kızımı görmeme engel olamaz!”

“Sevda!”

Tüm bu olanları bir köşede sessizce izleyen Mehmet, “Dükkânın çevresinde her şey normalmiş efendim, adamlar saatlerdir orada bekliyorlar,” dedi. Yavuz’un, bu cüretkâr hamlesiyle duraksadığını ancak kendisini dinlediğini gördüğünde ise devam etti. “Hem biz de dört araba gideceğiz. Biz böyle kalabalıkken gündüz vakti kimsenin bir şeye cesaret edebileceğini sanmıyorum.”

Yavuz duyduklarını tartarak Sevda’yı izlemeye devam ederken, Sevda silkelenerek kollarındaki tutuştan kurtuldu. Yavuz güvenliğe emirler yağdırırken kapıya doğru yürümeye başladı. Mehmet’e bir teşekkür etmesi gerektiğinin farkındaydı ve içi içine sığmıyordu.

Mercedes marka, siyah bir aracın sağ arka koltuğuna oturdu. Kapılar o içeri girer girmez kilitlenmişti ve şoför koltuğundaki Mehmet’le birlikte içeride iki kişi daha vardı. Bu yüzden Sevda sessizce oturuyor, su gibi akıp giden yollarda yeniden karıştığı İstanbul trafiğini seyrediyordu. Dışarıdan bakan kimse onun yaşlarla parıldayan yüzünü göremezdi, camlar bunu imkânsız kılıyordu ama o dışarıyı seyredebiliyor ve kızını göreceği o ânı iple çekiyordu.

Bir buçuk saatin sonunda tanıdık, dar sokağın karşısında durduklarında Sevda’nın kalbi heyecanla çarpmaya başladı. Yarım saat önce onları takip eden adamlar Ezel’in ve Melek’in evden çıktığını söylemişlerdi ve... tanıdığı, defalarca kez bindiği

o araba dükkânın tam önündeki kaldırımın kıyısında durduğunda, aralarında akıp giden araçlara rağmen onları seçebilen Sevda nefesini tuttu.

Ezel, şoför koltuğundan indiğinde dudaklarından zamansız bir hıçkırık koptu ve derhal elini dudaklarına bastırarak kendini tuttu. Hiçbir şeyi kaçırmak istemiyormuş gibi iyice cama yanaştı ve Ezel arka kapıyı açıp kucağında Melek'le doğrulduğunda, gözyaşları hızla akmaya başladı. Seven bir kadın, seven bir anne için ne acıydı. Onlardan yalnızca metrelerce uzaklıktaydı ve o kahretsin ki hiçbir şey yapamıyordu!

Melek büyümüştü. Bunu elbette aldığı o fotoğraflardan biliyordu ama geçen sene bugünü düşündüğünde bunu çok net olarak fark edebiliyordu. Üzerinde toz pembe bir palto vardı. Beyaz bir atkı ve beyaz, ponponlu bir bere takmıştı. Siyah, kıvrıkcık saçlarının bir kısmı beresinin altından seçiliyordu ve ayaklarında şirin, beyaz çizmeler vardı. Sevda'nın dudakları şefkatle kıvrıldı ve bu kez bakışları kocasına, Ezel Doğan'a takıldı.

Aradan geçen yıllar onu yaşlandırsa ve saçlarına aklar düşürse bile hâlâ Sevda'nın nefesini kesebilecek kadar yakışıklıydı. Uzun, siyah bir paltosu ve siyah bir kasketi vardı. Siyah botlar giyiyordu ve kızını sararken yüzünde kocaman, iç ısıtan bir gülüş vardı. Ezel, Melek'i öperken ve onun şapkasını düzeltirken Sevda'nın göğsü daraldı. Elleri sanki onlara dokunabilecekmiş gibi cama yapıştı. Onların hediye dükkânına girmesini izlerken alnını çaresizce cama yasladı.

Her zaman içeride uzun uzun kalır, Melek'in merak ettiği her şeye bakarak oyalanırlardı. Ancak bu kez arayışları çok fazla sürmedi. Melek vitrinden birbirine sarılı iki pelüş kedi seçmişti. Biri yavru ve diğeri de anneydi. Birbirlerine sokulmuşlardı ve Melek'in onlara sarılışında öyle bir şey vardı ki

Sevda yeniden hıçkırdı. Daha sonra onlar dükkândan çıkıp, yeniden arabalarına doğru yürürken elleri camda birer pençe gibi kıvrıldı. Tırnakları camı çizdi ve elleri sanki açabilecekmiş gibi kapıyı zorlamaya başladı.

Henüz onların gitmesine hazır değildi. Onları biraz daha izlemek istiyor, bir kez daha gitmelerine izin vermek istemiyordu.

"Hayır, hayır, hayır..."

Çaresiz bir hıçkırıkla kapıyı zorlarken kapı birden açıldı ve Sevda hiç düşünmeden kendini dışarı attı. Akıp giden arabaların ardından araca yaslandı ve yalnızca saniyeler sonra kızını arka koltuğa yerleştirip, şoför kapısını açmak için duraksayan Ezel'le göz göze geldi.

Bakışları çarpıştığında bedeni bir jöle gibi yumuşadı ve Sevda çaresizce arabaya yaslandı. Gözlerinden akan yaşlarla onu seyrederken saçları uğuldayan rüzgârla uçuşuyor ve tıpkı Sevda'nın ruhu gibi savruluyordu. Ezel inanamaz gözlerle ona bakarken, Sevda hıçkırarak ismini sayıkladı. Rüzgârın götürmesini dilediği o titrek ve acı dolu sesiyle, "Ezel," diye fısıldadı. *"Buradayım, buradayım..."*

Bölüm 27

Geçmiş

Ezel uzun bir süre Sevda'yı seyretti. Onun çıplak bir şekilde örtülerin altına sokulmasını ve bedenini onunkine yaslayarak kolunu vücuduna dolmasını, saçlarının yastığına dağılmasını, sessizce soluk alıp vermesini, titreyen kirpiklerinin gölgesinin yanaklarına düşmesini ve kızarmış dudaklarının mutlu bir gülüşle şekillenmesini...

Sevda Altınbaşak yatağında çıplak ve sızmış bir halde uyurken hiç olmadığı kadar güzeldi. Dakikalar öncesinde bedeni arzuyla gerilen ve her bir hücresi adeta tutuşan Ezel'in bu kez ona bakarken tek hissettiği, kendini bile şaşırtan yoğunlukta bir sevgiydi. Öylesine masum ve tatlıydı ki Ezel'in gözleri şefkatle doluyor, şefkati kadının teninde gezinen parmaklarından ona akıyordu. Sevda huzurlu görünüyordu ve bu huzur Ezel'i de sarıyor, kendini mutluluğa kanat çırpıp bir kelebek gibi hissetmesine sebep oluyordu.

Sevda iç çekerek homurdandığında ve dudaklarını aralaya-rak, tatlı bir mırıltıyla horlamaya başladığında Ezel kıkırdaya-rak güldü ve eğilerek Sevda'nın saçlarına bir öpücük bıraktı. Kadının kolunu belinden usulca çekti ve onu rahatça uyuması için yalnız bırakarak gün içindeki üçüncü düşünu almak için banyoya gitti. Soyunarak kendini soğuk suyun altına attı. Alt kısmına umutsuz bir bakış atarak yüzünü tepeden akan suya doğru çevirdi. Gözlerini yumdu, ellerini duşakabinin camla-rına yaslayarak derin bir nefes aldı ve bu sırada bir kapı ardın-da uyuyan kadını düşünmemeye çalıştı ancak bu mümkün değildi. Sevda Altınbaşak ondan kilometrelerce uzakta bile olsa Ezel onu düşünmeye bir son verebileceğini sanmıyordu. Kadın her bir hücreğine işlemişti, kokusu burnundan bir an olsun silinmiyordu ve izi tam kalbindeydi.

Ezel, Sevda'yı sarmaktan ve onu tamamen ele geçirmekten bahsediyordu ama aslında ele geçirilen biri varsa o da *Ezel'di*.

Bunun belki canını sıkması gerekirdi, belki de daha önce hiç böyle bir şey yaşamadığı için onu korkutması ancak Ezel tüm bunlar yerine derin bir heyecan duyuyordu ve durumdan hiç şikâyetçi değildi. Bunun garipsenecek ya da yadsınacak hiçbir tarafı yoktu çünkü kadın Ezel'in düşündüğünden de derindeydi. Onunla öylesine bütünleşmişti ki neredeyse bir gibilerdi ve asıl onun yokluğu Ezel'i korkutuyor, bunun dü-şüncesi bile tüylerini ürpertiyordu.

Elleri farkında olmadan iki yumruk haline geldi ve genç adam başını eğerek derince solumaya başladı. Sevda'nın ek-sikliğinin düşüncesi bile kalbinde öyle büyük bir sızıya neden oluyordu ki bunu düşünmeye daha fazla katlanamadı. Suyu biraz daha açtı ve birkaç dakikanın ardından beline bir havlu dolayarak banyodan çıktı. Bir başka havluyla saçlarının suyu-nu şöyle bir aldı. Yatağın bulunduğu yerin ışığını söndürerek

çalışma alanının ışığını yaktı. Kendine çabucak bir kahve hazırladı ve giyinip kahvesiyle birlikte camın önüne oturdu.

Gür saçları, nemli ve karışık. Kaşları çatılmış, dudakları gerilmişti ve gözlerinde, onları hiç olmadığı kadar tehlikeli ve koyu gösteren karanlık bir gölge vardı. Dalgındı çünkü bu kez kafasında bir başka düşünce yankılanıp duruyordu. Sevda Altınbaşak'ı seviyordu, bunun farkındaydı. *Peki ona âşık mıydı?*

Ezel'in cevabını veremediği tek soru buydu çünkü daha önce hiç âşık olmamıştı ve çevresinde bunu gözlemleyebileceği birileri de yoktu. Anne ve babası mantık evliliği yapmış, duygusuz insanlardı. Halası ve eniştesinin birbirlerini sevdiği açıktı ancak Ezel onların bakışlarında hiçbir zaman aşkı aramamıştı. Erez'in onu hâlâ bulamadığı hatta bulmak bile istemediği âşikârdı ve geriye sadece... Akın Soydemir kalıyordu.

O ve Narin Özkan birbirlerini gerçekten sevmişlerdi. Ezel bakışlarıyla anlaşılan ve birbirlerine bu kadar çok yakışan bir başka çift görmemişti ancak onların sonu da kötü bitmişti. Onca sevgiye rağmen birbirlerinden ayrı düşmüşlerdi ve bu, kimi zaman Ezel'e korkunç bir şaka gibi geliyordu. Akın'ın yerinde olsa kafayı yerdі ancak adam... bir şekilde idare ediyordu.

Ani bir kararla kahvesini sehpanın üzerine bıraktı ve telefonunu çıkararak Akın'ı aradı. Saat gece ikiye geliyordu ancak adamın uyanık olduğundan son derece emindi.

Akın, "Efendim?" diyerek telefonu açtığında Ezel hiç beklemedi. "Bana aşkı anlatsana, Akın..."

Karşı tarafta uzun süreli bir sessizlik yaşandı. Ve Ezel onun hâlâ hatta olup olmadığı kontrol etmeden önce Akın Soydemir histerik kahkahalar atmaya başladı. "Benimle siktiğimin dalgasını mı geçiyorsun, Ezel? Hem de bu saatte?"

Adam sonlara doğru hırlarcasına konuştuğunda, Ezel derin bir nefes alarak hâlâ uyuyan genç kadına kısa bir bakış attı.

“Lütfen,” diye mırıldandı. “Sadece duymak istiyorum, nasıl bir şey olduğunu, neler hissettirdiğini...”

“Doğrusunu istersen pek eğlenceli değil. Bir şey kaçırmış sayılmazsın, inan bana...”

Akın alayla güldüğünde Ezel yerinde dikleşti ve geceyi süsleyen birkaç yıldızı seyrederken, “Aşkın ne olduğunu bilmiyorum,” dedi. Boğuk sesi düşünceliydi. “Bunu öğrenmek istiyorum, Akın. Nasıl hissettirdiğini bilmeliyim, *buna ihtiyacım var...*”

“Nasıl hissettirdiğini mi öğrenmek istiyorsun?” Ezel o göremese de kafasını salladığında adam tıslarcasına güldü. “Bok gibi hissettiriyor, Ezel! Kelimenin tam anlamıyla hem de! Birine öylesine derinden bağlanmak ve sonra... ondan kopmak hayal edemeyeceğin kadar boktan. Kalbini alıp götürmesi yetmiyormuş gibi... seni de alıp götürüyor. Sanki... sanki sakatmış gibi hissediyorsun. O yokken bir kolun, bir bacağın yokmuş gibi... Kalp ağrın hiç dinmiyor, sürekli hastaymışsın gibi... Ve en kötüsü de ne biliyor musun? Hiç unutturmuyor Ezel, aradan yıllar geçti ama hiç unutturmuyor...”

Ezel, Akın’ın hislerini ilk kez bu kadar net bir şekilde anlatışını dinlerken sertçe yutkundu ve genç kadına bakarken nefesinin kesildiğini, boğazına bir yumrunun oturduğunu hissetti. Ardından Akın onun bir başka şey söylemesine izin vermeden, “Hayır,” diye devam etti. “Hayır hayır, en kötüsü o değil. En kötüsü her şeye rağmen pişmanlık hissetmemek... *En kötüsü bu, Ezel.* Yaşadığım hiçbir şeyden, onunla geçirdiğim tek saniyeden bile pişman değilim. Çünkü hissettirdikleri... Hissettirdikleri...”

Akın söyleyecek kelime bulamıyormuş gibi sustuğunda Ezel onun ne kadar kötü olduğunu anladı. Akın Soydemir yıllardır böyleydi ancak yüzünde hep bir maske vardı. Şimdi ilk kez, o maskesini çıkarmış ve Ezel’i derinden sarsmıştı.

Akın geçmişe dalmışçasına özlem dolu bir tonla konuşarak, “Kendimi dünyanın en mutlu adamı hissediyordum, Ezel,” dedi. “Onunla olmak bana yetiyordu. Düşüncesi bile bana yetiyordu. Sesini duymak, gözlerini görmek, tenine dokunmak... Kokusunu solumak için çıldırdığım günleri hatırlıyorum. Onunla güldüğüm günleri, *ona ağladığım günleri...*”

“Akın...”

“Öylesine... öylesine baş döndürücüydü ki Ezel, hiç bitmeyecek sanıyordum. *Hiç gitmeyecek sanıyordum...*”

Ezel adamın titreyen sesini duyduğunda kendini berbat hissederek, “Tamam,” dedi ama Akın lafı ağzına tıkcarcasına güldü. “Tamam mı?” diye fısıldadı. “Tamam, öyle mi?” Ardından kendine daha fazla hâkim olamıyormuşçasına bağırmaya başladı. “Tamam değil, Ezel! Hiçbir şey, siktüğimin hiçbir şeyi tamam değil! O yokken her şey eksik! Yaşamak bile! Neden hâlâ nefes aldığımı bilmiyorum! Hâlâ ne için çabaladığımı, kim için çırpındığımı bilmiyorum! O yokken kahrolası hiçbir şeyi bilmiyorum! Bilmiyorum!”

Bir şeylerin kırılma sesini duyduğunda Ezel gergince ayağa kalkıp, “Akın,” diyerek adamı uyardı ancak adam onu duymamış gibiydi. Çünkü hâlâ bir şeyleri parçalıyor ve bağırmaya devam ediyordu.

“Aşk boktan bir şey, Ezel! Bu dünyadaki en boktan şey! Şimdi düşün ve sen karar ver! Hissettiklerinin boyutuna sen karar ver ve eğer...”

“Eğer ne?”

“*Eğer hissettiklerin aşksa kendine acı, Ezel! Çünkü ben şimdiden acıyorum!*”

Akın daha fazla konuşmaya gerek yokmuş gibi suratına kapadığında, Ezel yüzünü buruşturarak telefonunu koltuğa fırlattı ve soğumaya yüz tutan kahvesine hoşnutsuz bir bakış

atarak birkaç saniye için dairede öylece kalakaldı. Ne yapacağını bilemiyormuşçasına etrafına bakındı. Sevda gelmeden önce başında oturduğu şövaleye doğru yürüdü fakat yeniden devam edemeyecek kadar dağılmıştı. Bu yüzden ışığı kapattı ve yatağın baş ucundaki lambalardan birini yakarak sessizce yatağa girdi.

Sevda onun sıcaklığını hissetmiş gibi kendisine doğru döndüğünde ve yüzünü boynuna gömdüğünde Ezel hissettiğinin ne olduğunu anlamıştı. Kollarıyla genç kadını sıkıca sarıp, dudaklarını onun saçlarına bastırırken Akın'ın ne demek istediğini anlıyordu.

Aşk bir güldü ve Akın gülü dikeninden tutmuştu...

Sevda güne gözlerini araladığında berbat bir uyku çektiğini düşündü. Başında dayanılmaz bir ağrı vardı, odası gereğinden fazla sıcaktı ve yatağı sanki bir kayanın üzerinde yatıyormuş gibi sertti. Saçlarında ve yüzünde hissettiği havaya da bakılacak olursa camı da açık kalmış olmalıydı.

Genç kadın homurdanarak gözlerini biraz daha araladı ve görüşü netleştiğinde kendi odasında olmadığını, üzerinde yattığı kayanın Ezel Doğan'ın sıcak göğsü olduğunu, saçlarına ve yüzüne vuran havanın da adamın düzenli solukları olduğunu anladı. Bedeni adam tarafından sıkıca sarmalanmıştı ve halinden fazlasıyla hoşnut olan Sevda'nın buraya nasıl geldiğine dair hiçbir fikri yoktu.

Adamın göğsünün düzenli bir ritimle alçalıp yükselmesinden onun hâlâ uyuduğunu anlayan Sevda, başını hafifçe geri çekti ve bakışlarını adamın yakışıklı yüzüne dikti. Ezel Doğan uyurken çok ama çok güzeldi. Alnına dağılan koyu renk saçları, uzun gür kirpikleri, hafifçe çatığı kaşları ve biçimli

dudaklarıyla Sevda'ya nefesini kesen bir manzara sunuyor ve uyurken hiç olmadığı kadar huzurlu görünüyordu.

Sevda uzanarak ellerinden birini adamın yanağına doğru uzattı ve avucuyla adamın tenini hafifçe okşarken gülümsedi. Gülüşü, Ezel bir anda o eli yakalayıp dudaklarına bastırduğında ve yeşillerini araladığında daha da genişledi. Adamın gözlerinin içinde gezinen o güzel parıltılar Sevda'nın gözlerine de saçıldı ve genç kadın kendini bir anda kıkırdarken buldu. Hiç çekinmeden adamın bedenine doğru tırmandı ve Ezel Doğan'ın göğsüne sere serpe uzandı. Kollarını adamın göğsüne, başını da kollarına yaslayarak adama bakarken çakır gözlerinde neşe dolu bakışlar vardı.

Ezel uzanarak onun dudaklarının kıyısını okşarken, "İtiraf etmeliyim, bu beklediğimden çok daha güzel bir sabah," diye mırıldandı. Ardından tembel bir hareketle kolunun birini başının altına attı. "Berbat bir baş ağrısıyla uyanırsın ve geceye dair tonla soru sorarsın diye düşünüyordum..."

"Ah, başım kesinlikle berbat ve aklımda üzerimdeki elbisenin nereye kaybolduğu gibi bir sürü soru var ama..."

"Ama?"

Ezel tek kaşını kaldırıp gülümsediğinde Sevda da güldü. "Güne seninle başlamanın daha büyük bir artı olduğunu ve eksileri götürdüğünü fark ettim..."

"Demek öyle?"

Sevda *evet* dercesine gözlerini yumup açtığında, Ezel genç kadının saçlarına doğru uzandı ve onları okşarken yırtıcı bir bakışla güldü. Dudaklarının kıyısındaki o gülüşün Sevda'nın kalp atışlarını ne denli hızlandırıldığını ve genç kadının kısa bir an için nefesini tuttuğunu görmekten erkekçe bir haz aldı. "Güne seninle başlamak... Bunu ben de çok sevdim. Özellikle de sen kollarımın arasında bu tişört hariç *çıtırılçıklakken*..."

Sevda üzerindeki ince tişörtün aralarındaki teması kesmeye yetmeyeceğinin farkındaydı ve yumuşak göğüsleri, adamın sert göğsüne yaslanırken kızarmamaya çalışıyordu. Saniyeler öncesinde çok daha cesaretliydi ancak bu kez o meydan okuyan bakışları gitmiş, yerine küçük bir kızın bakışları gelmişti.

Ezel onun utandığını anladığında parmaklarını Sevda'nın saçlarından çekti ve elini kadının tişörtünün altına soktu. Parmaklarıyla Sevda'nın sırtının kavisini ve belinin oyuntusunu okşarken, "Dün gece hiç utanmıyordun," diye konuştu. Sesi kısıktı ve Sevda'nın teninin alev almasına neden olacak kadar derin ve boğuktu.

Sevda tatlı flörtlerinin çok daha arsız ve tutku dolu bir konuşmaya çekildiğinin farkında olarak titrekçe soludu. "Elbisemi... elbisemi çıkarmanı ben mi istedim?"

"Hayır, sen istemedin." Sevda kaşlarını çatığında Ezel kısık bir kakhaha attı. "*Elbiseni sen çıkardın.*"

Sevda utançla yüzünü kollarına gömmek ister gibi bulunduğu yerde küçüldüğünde Ezel onu bir anda altına aldı ve yalnızca saniyeler sonra Sevda kendini adam tarafından kısaca alınmış bir halde buldu. Bacakları adamın güçlü bedeninin arasındaydı ve kolları adamın güçlü avucuyla başının üstünde sabitlenmiş, hareket etmesi imkânsız bir hale gelmişti.

"*Ezel...*"

Sevda nefes nefese solduğunda Ezel eğildi ve burnunu Sevda'nın boynunda gezdirirken, "Dün gece pek çok defa adımı haykırdın," diye fısıldadı. "Buraya, bana geldiğinde körkürük sarhoştun, Sevda... Sarhoş ve öyle güzeldin ki..."

"Bundan istifade ettiğini mi söylüyorsun?"

"Aslında bu durumdan istifade eden sendin." Ezel erkekliğini Sevda'nın bacaklarının arasına yaslarken hafifçe hırladı.

"Gecenin sonunda *sen* haykırarak gelirken ben soğuk düşün

yolunu tuttum, Sevda... Bence kimin şanslı, kimin şanssız olduğu çok açık...”

“Be-ben... Hatırlamıyorum...”

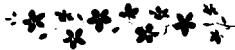
Sevda kırmızının bin bir tonunda gezinerek kıpkırmızı ke-sildiğinde, Ezel güldü ve üzerlerindeki örtüyü saniyeler içinde yere fırlattı. Arkalarındaki aynada yarı çıplak duran heybetli bir adam ve sıyrılan tişörtüyle neredeyse çıplak gibi görünen narin bir kadın vardı. Adamın sırt kasları beklentiyle gerilmiş-ti ve güçlü kollarındaki kaslar kadına uzanırken şişmişti.

Sevda bakışlarını aynadan çekip adama döndüğünde sert-çe yutkundu. Ezel onun haline yumuşak bir gülüşle karşılık verdi ve Sevda’nın ayak bileklerini kavrayarak kadını kendine doğru çekti. Sevda şaşkınca yeni konumuna alışmaya çalışır-ken Ezel öne doğru eğildi ve genç kadının bacağına iç kısmı-na ıslak bir öpücük bıraktı. “Hatırlamadığının farkındayım,” diye fısıldadı. “Ve şansa bak ki bugün centilmen olasım geldi. *Sana hatırlamadığın her şeyi zevkle hatırlatacağım...*”

Sevda itiraz bile edemeden Ezel onu iyice kendine çekti ve başını Sevda’nın tişörtünün eteklerinden içeri soktu. Çıplak-lığını saklayan bir parça kumaş da Ezel’in karşısında başarısız oldu ve genç adam dudaklarıyla hayal bile edemeyeceği nok-talara dokunduğunda, inleyerek adamın saçlarına tutundu.

Ezel Doğan iflah olmaz bir arsızdı.

Ve o noktadan sonra Sevda adamın dokunuşlarında kay-bolmuş, tutkuyla kıvranan bir kadındı...

Günümüz

“Baba, anne... *Anne...*”

Melek huysuz mırıltılarla yatakta dönerken Ezel, “Uyu Melek’im,” diye mırıldandı. “Uyu benim güzel kızım, uyu...”

Eğilerek dudaklarını kızının saçlarına bastırdı ve onun seçtiği o pelüş oyuncacı yeniden kollarının arasına bırakarak yatağın bir köşesine oturdu. Üzerini sıkıca örttü ve Melek'in yeniden sakinleşmesini, uykusuna dönmesini bekledi. O küçük horultular çıkarıp, yeniden daldığında ise bebek telsizinin bir eşini aldı ve odadan çıktı. Öylesine dağılmıştı ki gece lambasını yakmayı unutmuş, bunun yerine ışıkları açık bırakarak çıkmıştı. Bu çok normaldi *çünkü Ezel Doğan'da akıl kalmamıştı.*

Sarsak adımlarla merdivenlerden indi ve salonda tedirgin gözlerle kendini seyreden dört çift göze aldırmadan, Melek uyanmadan önce oturduğu koltuğa Sevda'yla önünde defalarca kez seviştiği şöminenin yanına doğru yürüdü. Kendini yıkılırcasına koltuğa attı ve bacaklarını aralayarak öne doğru eğildi. Dirseklerini dizlerine yasladı ve avuçlarını yüzünde gezdirirken gözlerini yumdu. Sersem gibiydi. O kahrolası dükkânın önünde kalakaldığından beri sersem gibiydi.

Odadaki herkes, Ezel'in neden böyle olduğunu anlayabiliyordu. Kızının doğduğu ancak karısının öldüğü gündü ve bugün çok daha başka bir şeyin olduğunu da biliyorlardı. Çünkü Ezel bugünü kızıyla baş başa geçirirdi ve şimdi, yıllar sonra onları çağırıyordu.

Baha, şöminede yanan odunun çıtırtıları dışında sessiz olan salondaki sessizliği bozarak, "Bir sorun mu var?" diye sordu. "Eğer-"

"Karımın ölmesi dışında mı?"

Ezel Doğan başını kaldırdı ve sırtını koltuğa yaslayarak alaycı bir bakış takındı. Ancak gözlerindeki acı karşısında bu bakışlar anlamsızdı. Sabrina titrek bir nefesle dudaklarını dişleyip nişanlısı Baha'ya doğru sokulurken Ezel, Belen'in de ağlamak üzere olduğunu ve Süha'nın onu kendine doğru çekerek bir elini de Belen'in henüz belli olmaya başlayan karnına koyduğunu gördü. Birbirlerine destek olmaları güzeldi,

onlar adına hep sevinmişti ancak bu, şu an sadece daha çok acı çekmesine neden oluyordu.

Daha fazla bakmamak adına gözlerini yumdu ve başını arkaya yaslayarak, "Bu sabah Melek'le yine o dükkâna gittik," diye fısıldadı. "Sevda'nın sevdiği o hediye dükkânına... Melek o gördüğünüz kedileri almak istedi ve ben de... ben de aldım. Onu kucaklayıp yeniden arabaya taşıdım ve çocuk koltuğuna oturttum. Kendim de oturmak için kapıya doğru yürüdüm ve o an... nedendir bilinmez karşı caddeye doğru baktım. Baktığım anda nefesim kesildi çünkü... çünkü orada bugüne kadar gördüğüm en güzel kadın duruyordu..."

Belen şaşkınlıkla dolu sesle bir nefes aldığı anda Ezel gözlerini araladı ve gülerek kadına dönerken, "Aynı senin gibiydim," dedi. "Aynı senin gibi kalakaldım, Belen! Aramızda lanet olası bir yol vardı, arabalar su gibi akıp geçiyordu ama ben... ben onu *görebiliyordum*. Uzun, ince bir kadın... Siyah saçları rüzgârda uçuşan, gözleri... gözleri elmas gibi parıldaayan bir kadın, *Sevda gibi bir kadın...*"

Sabrina hıçkırarak avucunu dudaklarına bastırırken Ezel acı dolu gözleriyle ona dönerek, "Onu gördüm," dedi. "Yemin ederim gördüm, oradaydı Sabrina..."

"Kes şunu..."

"Bana bakıyordu ve... ağlıyordu, etrafında bir sürü araba vardı ve o..."

"Sana kes şunu dedim, Ezel! Kes şunu!" Sabrina bağırarak ayağa kalktı ve gözyaşları yanaklarından aşağı süzülürken, "O öldü!" diye bağırды. "Sevda öldü, Ezel! Kabullen bunu artık! Aradan koskoca üç yıl geçti! O... O..."

Kadın hıçkırarak sendelediğinde Baha onu yakaladı ve yenden kollarına aldı. Bir köşeye oturmasını sağladı ve Sabrina, yüzünü adamın göğsüne yaslayarak ağlamaya devam etti. "Onu artık rahat bırak!" diyor, "O öldü, arkadaşımı öldü," diye sayıklıyordu.

Ortalığı bir sessizlik kapladığında ve herkes üzüntüyle adama döndüğünde, Ezel o bakışlara dayanamayarak ayağa kalkıp, “Kesin şunu!” diye bağırdı. “Bana öyle bakmaktan vazgeçin! Ben ne gördüğümü biliyorum!”

Belen burnunu çekerek gözlerini kurularken, “Hayaldi. Ezel,” diye fısıldadı. “Sevda... Sevda öldü, *gördün*... Kendi gözlerinle gördün.”

“Hayal değildi, Belen! Neyim ben, siktiğimin delisi mi?” Ezel hiddetle gürlediğinde Sûha orta yolu bulmaya çalışarak, “Peki ya sonrası?” diye sordu. “Onu gördün ve... hiçbir şey yapmadın mı?”

“Ben... Bir an oradaydı ve sonra... onu göremedim. Arabalar...”

“Bunu daha fazla dinlemeyeceğim!” Sabrina gözyaşlarıyla ayağa kalktı ve üst kattaki merdivenlere doğru koştu. Baha onun arkasından endişeli gözlerle bakarken ayaklandı ve Ezel’e doğru yürüdü. “Bak Ezel, yaşadıklarının zor olduğunu biliyorum, sevdiğin kadını kaybetmenin ne kadar acı bir şey olduğunu tahmin edebiliyorum ve-”

“Bana inanmıyorsunuz...”

Ezel, Baha’nın dostane dokunuşundan kurtuldu ve geriye doğru sendeleyerek, “Bana inanmıyorsunuz!” diye bağırdı. Sesi öylesine hiddetliydi ki odadakiler Melek’in bunu duyup korkabileceğini düşünüyor ancak Ezel o iç yakan öfkesiyle bunu akıl edemiyordu. “Size gördüm diyorum! Orada... Orada biri vardı ve...”

“Belki de sadece Sevda’ya benzeyen bir kadındır. İnsanlar çift yaratılmıştır, Ezel...”

“Size *değildi* diyorum! Değildi!”

Ezel kendini kaybetmiş gibi saçlarını çekiştirip bağırırken Belen artık gözyaşlarını tutamıyordu ve Sûha da tıpkı ikizi

gibi ayağa kalkmıştı. "Söylediklerin... Ezel söylediklerin o kadar mantıksız ki! Biraz araştırırsan yanıldığını anlayacaksın! Hepimiz için zor bir gün ve..."

"Araştırdım zaten! Siktiğimin MOBESE'sini* araştırdım!" Ezel köşedeki bir sehpanın ayağına tekme attı. İnce meşenin kırılmasını ve üzerindekilerle birlikte yıkılmasını umursamadı. Acıyla ve gözyaşlarıyla parıldayan gözleriyle haykırarak, "İlk işim görüntüleri istemektir!" diye bağırdı. "Onları izledim ve..."

"Ve ne?"

"Yoklar! Görüntülerde hiç yoklar! Sanki... sanki *silinmişler!*"

"Ya da sen sadece hayal görüyorsun, Ezel!" Merdivenlerden inen Sabrina koltuğa doğru yürüyerek çantasını aldığında, "Ben gidiyorum!" dedi. Gözyaşlarını şöyle bir sildi ve Ezel'e döndü. "*O öldü.* Lütfen... mezarına bir kez bile uğramadığın karının artık öldüğünü kabullen ve onu artık özgür bırak, Ezel! *Lütfen...*"

Sabrina kapıyı çekip çıktığında Baha ve diğerleri arkasından baktı. Ezel öfkeyle saçlarını çekiştirirken, "Gidin," diye fısıldadı. Herkesin ne yapacağını bilemiyormuş ve ona acıyormuş gibi baktığını fark ettiğinde ise adeta haykırdı. "Gidin diyorum size, gidin! Hepiniz siktirip gidin evimden!"

Belen onun bu kendini kaybetmiş haline karşın ağlayarak evden çıkarken, Süha ve Baha da kendisine son bir bakış atarak evden ayrıldı. Koca salonda öfkeyle ve hırsla soluyan Ezel yapayalnız kaldı. Avuçlarını yüzüne bastırdı ve saçlarını yeniden öfkeyle geriye yatırdı. Daha sonra da arkasındaki koltuğa çöktü ve usul usul ağlamaya başladı.

Diğerleri inanmıyor olabilirlerdi ancak Ezel ne gördüğünü biliyordu. *Onu görmüştü.* Kadın tıpkı cennetten çıkıp gelen bir melek gibi orada durup ona bakıyordu. Nefes kesen

* Kameralı güvenlik sistemlerine verilen isim.

bir güzelliği ve kalbini burkan bir hüznü vardı ama... ama oradaydı! Hatta Ezel kadının adını söylediğine, “*Buradayım,*” diye fısıldadığına yemin bile edebilirdi. Rüzgârın sesini taşıdığına, kadının o yumuşak feryadının yıllar sonra kulaklarına dolduğuna yemin edebilirdi.

Tüm bunlar eğer diğerlerinin de söylediği gibi bir hayalse o halde kalbi neden öyle heyecanla çarpmıştı? Neden ruhunun kayıp kısmının tamamlandığını ve kadının yaşadığına dair inancın yüreğinde her geçen saniye büyüdüğünü hissediyordu? Neden yıllar sonra nefes almak, canını eskisi kadar yakmıyordu? Küfrederek gözyaşlarını sildi ve ayağa kalktı. Diğerleri istediği boka inanabilirlerdi, artık ne düşündükleri Ezel’in umurunda bile değildi. Bu saatten sonra Ezel’in neler yapacağına da karışamazlardı. Ezel, Melek’in pembe kalplerle süslü küçük yastığının altında bulduğu telefonunu aldı ve hiç düşünmeden uzun zamandır tuşlamadığı bir numarayı aradı.

Telefon ilk çalışta açıldı ve Ezel hiç duraksamadan, ölüm kadar soğuk ve bıçak kadar keskin bir sesle, “Senden bir şey istiyorum,” diye fısıldadı. “Benim için... bir mezarı açman gerek...”

Devam edecek

